

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2003/C 280 E/001)	E-2476/02 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Beskyttelse af naturpark i Polen	1
(2003/C 280 E/002)	E-2498/02 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Den baltiske korridor	2
(2003/C 280 E/003)	E-2511/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: EU's adfærdskodeks for eksport af våben og våbensystemer til tredjelande	3
(2003/C 280 E/004)	E-2514/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Tiltrædelseslande og forordning (EØF) 1408/71	4
(2003/C 280 E/005)	E-2554/02 af Catherine Stihler til Kommissionen Om: Maltas tiltrædelse til EU og direktivet om vilde fugle	5
(2003/C 280 E/006)	E-2564/02 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Kvinder i Sort – syvårsdagen for massakren i Srebrenica	5
(2003/C 280 E/007)	E-2568/02 af Robert Evans til Kommissionen Om: Injuriesag mod Bruce Harris fra Casa Alianza i Guatemala	6
(2003/C 280 E/008)	P-2591/02 af Gian Gobbo til Kommissionen Om: Prioritering af ret til tilbagerejse for argentinske statsborger af europæisk oprindelse	7
(2003/C 280 E/009)	E-2596/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Ødelæggelse af oldgræske og romerske mindesmærker i Tyrkiet	8
(2003/C 280 E/010)	E-2601/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Regulering af grænseoverskridende betalinger i euro	9

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/011)	E-2607/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: EU-støtte til Afghanistan	10
(2003/C 280 E/012)	E-2641/02 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: EU-sanktioner til skade for EU-handel	11
(2003/C 280 E/013)	E-2870/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Økonomiske antagelser	12
(2003/C 280 E/014)	E-3111/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Statsstøtte til den franske el-sektor	12
(2003/C 280 E/015)	E-3255/02 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Pres på nye udstykninger på grund af reglerne for supplerende EU-støtte	13
(2003/C 280 E/016)	P-3352/02 af Baroness Sarah Ludford til Kommissionen Om: Andragende 566/2000	15
(2003/C 280 E/017)	E-3473/02 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Kommissionens nye regnskabsfører	15
(2003/C 280 E/018)	E-3475/02 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Statsstøtte til offentlige radio- og tv-virksomheder	16
(2003/C 280 E/019)	E-3488/02 af Charles Tannock og Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Svig i Den Europæiske Union og disciplinærsagen mod Marta Andeasen	18
(2003/C 280 E/020)	E-3615/02 af Benedetto Della Vedova og Marco Cappato til Kommissionen Om: Den franske stats støtte til France Telecom	21
(2003/C 280 E/021)	E-3616/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Regelmæssige og sikre skibsafgange på faste ruter, der trues af et forbud mod prisaftaler og godkendelse af hemmelige rabatter	22
(2003/C 280 E/022)	E-3754/02 af Jan Andersson til Kommissionen Om: Schengentilpasning i Frankfurts lufthavn	24
(2003/C 280 E/023)	E-3767/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Økonomiske skel for besøg af familiemedlemmer og ældre ferierejsende fra Rusland, som rejser over fremtidigt EU-territorium til Kaliningrad	25
(2003/C 280 E/024)	E-3777/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Pirelli-produktion	26
(2003/C 280 E/025)	E-3782/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Kombination af parlamentarisk demokrati og retten til decentral beslutningstagning og mangfoldighed i en ny institutionel struktur i EU	27
(2003/C 280 E/026)	P-3784/02 af Diana Wallis til Kommissionen Om: Traktatbrudsprocedurer	28
(2003/C 280 E/027)	E-3860/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Kan et mindretal af Kommissionens medlemmer træffe beslutning om udarbejdelse af et traktatudkast uden om den samlede Kommission?	29
(2003/C 280 E/028)	E-3902/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Kommissionens finansiering af udarbejdelsen af et uofficielt traktatudkast	29
(2003/C 280 E/029)	E-0034/03 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Penelope-planen	30
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3860/02, E-3902/02 og E-0034/03	30
(2003/C 280 E/030)	E-3865/02 af Jules Maaten og Lousewies van der Laan til Rådet Om: Indonesiens ad hoc-tribunaler for Østtimor	30
(2003/C 280 E/031)	E-3874/02 af Salvador Garriga Polledo til Rådet Om: Forbedrede militære ressourcer i EU for at opnå et øget spillerum for selvstændighed	31

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/032)	E-3888/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Ny bølge af undertrykkelse i Tunesien	32
(2003/C 280 E/033)	E-3910/02 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Forskelsbehandling i forbindelse med finansiering af bilkøb i Finland	33
(2003/C 280 E/034)	E-0002/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Domfældelse af Nguyen Khac Toan	34
(2003/C 280 E/035)	E-0060/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Rådets forkastelse af Kommissionens og Europa-Parlamentets forslag om oprettelse af en fond for erstatning i forbindelse med olieforurening (COPE-fond)	35
(2003/C 280 E/036)	E-0121/03 af Bob van den Bos til Rådet Om: Nordkoreanske flygtninge	36
(2003/C 280 E/037)	P-0124/03 af Seán Ó Neachtain til Kommissionen Om: Særlige afgiftsområder og det vestlige Irland	37
(2003/C 280 E/038)	E-0133/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Portugisisk i Euronews	37
(2003/C 280 E/039)	P-0164/03 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Konkurrence mellem pengeinstitutter	38
(2003/C 280 E/040)	E-0172/03 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Equitable Life	39
(2003/C 280 E/041)	E-0191/03 af Erik Meijer til Rådet Om: USA opstiller i stigende grad kriterier for EU's godkendelse eller afvisning af nye medlemsstater	40
(2003/C 280 E/042)	E-0220/03 af Marco Cappato til Rådet Om: Narkotikarelateret optrapning af volden i Bolivia	41
(2003/C 280 E/043)	E-0231/03 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Tilførsel af fællesskabsmidler til den græske økonomi	42
(2003/C 280 E/044)	E-0232/03 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Direktiv om udrangerede køretøjer	44
(2003/C 280 E/045)	E-0236/03 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Behandlingen af regionerne i EU's yderste periferi i forbindelse med midtvejsreformen af den fælles landbrugspolitik	44
(2003/C 280 E/046)	E-0257/03 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Sundhedsforhold på de franske kanaler	45
(2003/C 280 E/047)	P-0291/03 af Giuseppe Pisicchio til Kommissionen Om: Ulovlig indvandring	46
(2003/C 280 E/048)	E-0305/03 af Bart Staes til Kommissionen Om: Prisstigninger som følge af indførelsen af euroen	48
(2003/C 280 E/049)	E-0313/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Overensstemmelse med EU-lovgivningen	48
(2003/C 280 E/050)	E-0334/03 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: NATO's udvidelse og Den Europæiske Unions forsvarspolitik	49
(2003/C 280 E/051)	P-0345/03 af Hans-Peter Martin til Rådet Om: Transitproblemer med lastvogne	50
(2003/C 280 E/052)	E-0358/03 af Baroness Sarah Ludford til Rådet Om: Irak	51
(2003/C 280 E/053)	E-0361/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Rom kommunes holdingselskab Newco – mistanke om overtrædelse af konkurrencereglerne	51

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/054)	P-0365/03 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Risiko for udvisning af Lom-Ali Aldamov og fremtrædende tjentjeneres situation	52
(2003/C 280 E/055)	P-0380/03 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Bortskaffelsesgebyr for udrangerede biler i strid med EU-lovgivning	53
(2003/C 280 E/056)	E-0406/03 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Hasteforanstaltninger til beskyttelse af det særlige bevaringsområde »dal- og steppeområder i Gargano« i Puglia, Italien	54
(2003/C 280 E/057)	E-0452/03 af Frank Vanhecke til Rådet Om: Robert Mugabes deltagelse i det europæisk-afrikanske topmøde den 3. april	55
(2003/C 280 E/058)	E-0469/03 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Omstilling til euroen	56
(2003/C 280 E/059)	E-0498/03 af Jules Maaten til Rådet Om: De texanske myndigheders udtalelse om at ignorere Den Internationale Domstols afgørelse i sagen om henrettelse af tre mexicanere	57
(2003/C 280 E/060)	E-0503/03 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Catalansk på Kommissionens hjemmeside	58
(2003/C 280 E/061)	E-0506/03 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Indlægssedler for lægemidler på flere sprog	58
(2003/C 280 E/062)	E-0513/03 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Affaldstræ og dioxin i kød	59
(2003/C 280 E/063)	E-0514/03 af Miet Smet til Rådet Om: Kvinders rettigheder i Egypten	60
(2003/C 280 E/064)	E-0518/03 af Miet Smet til Rådet Om: Kvinders rettigheder i Kenya	61
(2003/C 280 E/065)	E-0520/03 af Miet Smet til Rådet Om: Kvinders rettigheder i Pakistan	62
(2003/C 280 E/066)	E-0522/03 af Miet Smet til Rådet Om: Kvinders rettigheder i Zambia	64
(2003/C 280 E/067)	E-0537/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Kommunal støtte til kommercielle fodboldklubber som tilskyndelse til hård konkurrence og ekstremt høje lønninger	65
(2003/C 280 E/068)	E-0567/03 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: Interessekonflikt i Kommissionen	66
(2003/C 280 E/069)	E-0572/03 af Luigi Vinci til Rådet Om: EU-Mexico og »Digna Ochoa-sagen«	67
(2003/C 280 E/070)	E-0578/03 af Frank Vanhecke til Rådet Om: Mandatfordeling i Europa-Parlamentet	68
(2003/C 280 E/071)	E-0588/03 af Miquel Mayol i Raynal til Rådet Om: Foreningsfrihed i Rumænien	69
(2003/C 280 E/072)	E-0598/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: EU og Brasilien	69
(2003/C 280 E/073)	E-0604/03 af Bárbara Dührkop Dührkop til Rådet Om: Oprettelse af et agentur til fremme den sproglige mangfoldighed	70
(2003/C 280 E/074)	E-0607/03 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Zimbabwe – Robert Mugabes regime – EU's sanktioner – Forbindelserne mellem EU og Afrika	71
(2003/C 280 E/075)	P-0627/03 af Jonas Sjøstedt til Rådet Om: Politisk forfølgelse i Turkmenistan	72

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/076)	P-0629/03 af Charles Tannock til Rådet Om: FN's Sikkerhedsråds resolution om Irak og anvendelse af magt	73
(2003/C 280 E/077)	E-0633/03 af Charles Tannock til Rådet Om: Kosovo, Irak og FN's Sikkerhedsråds myndighed	74
(2003/C 280 E/078)	E-0641/03 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Lukning af et baskisk dagblad	75
(2003/C 280 E/079)	E-0672/03 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Overholdelse af pressefriheden i Baskerlandet	75
(2003/C 280 E/080)	E-0801/03 af Koldo Gorostiaga Atxalandabaso til Kommissionen Om: Ytringsfrihed	75
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0641/03, E-0672/03 og E-0801/03	76
(2003/C 280 E/081)	E-0642/03 af Paul Rübig til Rådet Om: Skatteretlig behandling af forskningsudgifter	76
(2003/C 280 E/082)	E-0650/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Den massive plyndring af engstrækninger i den nederlandske provins Friesland for at indsamle vibæg	77
(2003/C 280 E/083)	E-0651/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Ikke-behandlede anmodninger om at gribe ind over for den omfattende indsamling af vibæg i den nederlandske provins Friesland	78
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0650/03 og E-0651/03	78
(2003/C 280 E/084)	E-0659/03 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Beslaglæggelse af talrige og store ulovlige lossepladser på Sicilien og direktiv 75/442/EØF	79
(2003/C 280 E/085)	E-0678/03 af Marco Cappato til Rådet Om: Arrestation af den peruvienske statsborger Nelson Palomino	80
(2003/C 280 E/086)	E-0717/03 af Rosa Miguélez Ramos til Rådet Om: Prestige: Ændring af korridorer for søtransport	81
(2003/C 280 E/087)	E-0719/03 af Rosa Miguélez Ramos til Rådet Om: Prestige: EU-indsats i IMO	81
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0717/03 og E-0719/03	82
(2003/C 280 E/088)	E-0749/03 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Kommissionens holdning til et dokument udarbejdet af en vicegeneraldirektør i forbindelse med hans arbejde på et universitet	83
(2003/C 280 E/089)	E-0752/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Trusler mod Chile og Mexico i forbindelse med Irak-spørgsmålet fremsat af den spanske regeringschef José María Aznar på en pressekonference i Madrid den 27. februar	84
(2003/C 280 E/090)	E-0766/03 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Udnyttelse af naturressourcer i Vest-Sahara	84
(2003/C 280 E/091)	E-0773/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Overskridelser af budgettet for bygning af Attika-motorvejen	85
(2003/C 280 E/092)	E-0776/03 af Carlos Bautista Ojeda til Rådet Om: Komitologi	86
(2003/C 280 E/093)	E-0778/03 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Komitologi	87
(2003/C 280 E/094)	E-0786/03 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Dobbelte dyreforsøg må undgås	88
(2003/C 280 E/095)	E-0809/03 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Overtrædelse af Fællesskabets miljølovgivning i Grækenland	89

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/096)	E-0812/03 af Maurizio Turco, Marco Cappato, Emma Bonino, Marco Pannella og Gianfranco Dell'Alba til Rådet Om: Kampen mod narkotika i Thailand	90
(2003/C 280 E/097)	E-0814/03 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Hungersnød i Etiopien	91
(2003/C 280 E/098)	P-0818/03 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Den italienske stats tilbagegivelse af Claretta Petaccis private breve til hendes arvinger	92
(2003/C 280 E/099)	P-0822/03 af Dana Scallon til Kommissionen Om: EU's suveræne rettigheder	93
(2003/C 280 E/100)	E-0823/03 af Christel Fiebigler til Rådet Om: Forbud mod anvendelse af nifursol	93
(2003/C 280 E/101)	E-0825/03 af Dana Scallon til Rådet Om: EU's suveræne rettigheder	95
(2003/C 280 E/102)	E-0826/03 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Kommissionens Business Environment Simplification Taskforce (BEST)	95
(2003/C 280 E/103)	E-0834/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Frosinone Kommunes udnyttelse af midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling	96
(2003/C 280 E/104)	E-0835/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Frosinone Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, oplysnings- og bevidstgørelsesforanstaltninger vedrørende miljøproblemer	97
(2003/C 280 E/105)	E-0887/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Fiumicino Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, oplysnings- og bevidstgørelsesforanstaltninger vedrørende miljøproblemer	97
(2003/C 280 E/106)	E-1047/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Ancona Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	98
(2003/C 280 E/107)	E-1048/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Carrara Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	98
(2003/C 280 E/108)	E-1049/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Firenze Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	99
(2003/C 280 E/109)	E-1050/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Livorno Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	99
(2003/C 280 E/110)	E-1051/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Macerata Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	100
(2003/C 280 E/111)	E-1052/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Massa Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	100
(2003/C 280 E/112)	E-1053/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Perugia Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	101

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/113)	E-1054/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Pesaro Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	101
(2003/C 280 E/114)	E-1055/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Pisa Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	102
(2003/C 280 E/115)	E-1056/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Pistoia Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	102
(2003/C 280 E/116)	E-1057/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Prato Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	103
(2003/C 280 E/117)	E-1058/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Siena Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	103
(2003/C 280 E/118)	E-1059/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Terni Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet	104
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0835/03, E-0887/03, E-1047/03, E-1048/03, E-1049/03, E-1050/03, E-1051/03, E-1052/03, E-1053/03, E-1054/03, E-1055/03, E-1056/03, E-1057/03, E-1058/03 og E-1059/03	104
(2003/C 280 E/119)	E-0839/03 af Mario Mauro til Rådet Om: Ændringer i den teknisk-administrative struktur i lufthavnen i Genova	105
(2003/C 280 E/120)	E-0843/03 af Jean-Claude Fruteau til Rådet Om: Reform af den fælles landbrugspolitik	106
(2003/C 280 E/121)	E-0851/03 af María Izquierdo Rojo til Rådet Om: Udsigterne til, at Marokko vil indgå en frihandelsaftale med USA	106
(2003/C 280 E/122)	E-0865/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Udvisningsrisiko for nomadekvinder med straffedomme	107
(2003/C 280 E/123)	E-0877/03 af Jean Lambert til Kommissionen Om: Kommissionens dokument »STAR 21 – Strategic Aerospace Review for the 21st Century«	108
(2003/C 280 E/124)	E-0878/03 af Graham Watson til Rådet Om: Forudgående bedøvelse af dyr på græske slagterier	109
(2003/C 280 E/125)	E-0879/03 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Direktiv 2000/60/EF om ramme for vandpolitiske foranstaltninger	110
(2003/C 280 E/126)	E-0898/03 af Wilhelm Piecyk til Kommissionen Om: Kommissionens indkøb af papir	111
(2003/C 280 E/127)	P-0909/03 af Seán Ó Neachtain til Kommissionen Om: Kommunikation med Kommissionen på irsk (gælisk)	112
(2003/C 280 E/128)	E-0919/03 af Antonio Tajani og Gerardo Galeote Quecedo til Rådet Om: De nederlandske myndigheders løsladelse af mullah Krekar	113
(2003/C 280 E/129)	E-0940/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Hotelkompleks på den lille ø Alatas og miljøkonsekvenser	113
(2003/C 280 E/130)	E-0944/03 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Erfaringer med BEST-proceduren	114

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/131)	E-0974/03 af David Bowe til Rådet Om: Falun Gong	115
(2003/C 280 E/132)	P-1030/03 af André Brie til Rådet Om: Første revisionskonference om konventionen om kemiske våben (CWC)	116
(2003/C 280 E/133)	E-1125/03 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Terni Kommunes udnyttelse af midler fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond	117
(2003/C 280 E/134)	E-1144/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Slagtekyllingers velfærd	118
(2003/C 280 E/135)	E-1227/03 af Anne Jensen til Kommissionen Om: Periodisk syn af motorkøretøjer til personbefordring	118
(2003/C 280 E/136)	E-1229/03 af Freddy Blak til Rådet Om: Forstærket retsligt samarbejde	119
(2003/C 280 E/137)	E-1244/03 af Chris Davies til Kommissionen Om: Methylidibromo glutaronitril	120
(2003/C 280 E/138)	E-1256/03 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Etablering af Det Europæiske Agentur for Maritim Sikkerhed i Galicien	121
(2003/C 280 E/139)	E-1259/03 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: EU's indsats til løsning af problemerne i forbindelse med oppumpning af dieselolie fra Prestige	121
(2003/C 280 E/140)	E-1262/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Ændring af den internationale ordning om godtgørelse og erstatningsansvar inden for rammerne af Den Internationale konvention om erstatningsansvar	122
(2003/C 280 E/141)	E-1265/03 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Resultaterne af beslutningen i Rådet (transport) i december 2002 om indgåelse af aftaler mellem staterne og deres respektive industrier	123
(2003/C 280 E/142)	E-1277/03 af Dana Scallon til Rådet Om: Uniater i Rumænien	123
(2003/C 280 E/143)	E-1291/03 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: »Cellule de Communication«	124
(2003/C 280 E/144)	E-1293/03 af Claude Moraes til Rådet Om: Fremskridt med hensyn til forslagene fra Det Europæiske Råd i Sevilla	125
(2003/C 280 E/145)	E-1298/03 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Olivença (Portugal/Spanien) og Ponte da Ajuda	126
(2003/C 280 E/146)	P-1299/03 af Linda McAvan til Kommissionen Om: Pumpede kyllinger	127
(2003/C 280 E/147)	E-1300/03 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Administrative undersøgelser af Edith Cresson	128
(2003/C 280 E/148)	E-1302/03 af David Bowe til Kommissionen Om: Publikationen »Let me tell you a secret about the environment« (ISBN 92-894-3866-5)	130
(2003/C 280 E/149)	E-1323/03 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Konsekvenserne for små kedelfabrikanter af direktivet om trykbærende udstyr	130
(2003/C 280 E/150)	E-1324/03 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Santiago Gómez-Reinos udtalelse vedrørende Santer-Kommissionens afgang	131
(2003/C 280 E/151)	P-1337/03 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Beskyttelse af miljøet mod bortkastelse af slam på lossepladser og gennemførelse af integreret affaldshåndtering i Grækenland	132
(2003/C 280 E/152)	E-1360/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Virksomheden Urencos leverancer af uran og berigelsesteknikker til Iran og andre stater, som forsøger at udvikle atomvåben	133

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/153)	E-1375/03 af Bart Staes til Kommissionen Om: Strålingsfare for minearbejdere i heterogenitminerne i Shinkolobwe	134
(2003/C 280 E/154)	E-1393/03 af Elly Plooij-van Gorsel til Kommissionen Om: Kopisikring af CD'er	135
(2003/C 280 E/155)	E-1399/03 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Forbrugercredit – direktiv 93/13/EØF	136
(2003/C 280 E/156)	E-1402/03 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Europæisk net af beskyttede naturområder i Nederlandene truet	137
(2003/C 280 E/157)	E-1408/03 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Risici ved vejmarkeringer for motorcyklister	138
(2003/C 280 E/158)	P-1410/03 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Safarigitre	139
(2003/C 280 E/159)	E-1415/03 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Lukning af avisen »Egunkaria«	140
(2003/C 280 E/160)	P-1424/03 af Bert Doorn til Kommissionen Om: Reservefond for EU's indlandsskibsfart	141
(2003/C 280 E/161)	E-1439/03 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Ændring af proceduren for disciplinærsager	142
(2003/C 280 E/162)	E-1443/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Laos: Fængselsdom på tyve år for at deltage i en fredelig demonstration	143
(2003/C 280 E/163)	E-1444/03 af Francesco Rutelli, Mariotto Segni, Graham Watson, Enrique Barón Crespo, Daniel Cohn-Bendit, Monica Frassoni, Francis Wurtz, Teresa Almeida Garrett, Guido Bodrato, Luciano Caveri, Luigi Cocilovo, Armando Cossutta, Paolo Costa, Luigi De Mita, Giuseppe Di Lello Finuoli, Antonio Di Pietro, Carlo Fatuzzo, Fernando Fernández Martín, Marco Formentini, Fiorella Ghilardotti, Florence Kuntz, Franco Marini, Mario Mastella, Reinhold Messner, Luisa Morgantini, Pasqualina Napoletano, Giorgio Napolitano, Juan Ojeda Sanz, Elena Paciotti, Giuseppe Pisicchio, Giovanni Pittella, José Pomés Ruiz, Giovanni Procacci, Giorgio Ruffolo, Guido Sacconi, Luciana Sbarbati, Bruno Trentin og Gianni Vattimo til Kommissionen Om: Fri og pluralistisk information	144
(2003/C 280 E/164)	E-1445/03 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: De europæiske borgeres ret til sundhed – charter om unionsborgernes ret til sundhed	145
(2003/C 280 E/165)	P-1449/03 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Betaling af skolepenge i Europaskolerne for børn af parlamentariske assistenter	146
(2003/C 280 E/166)	E-1459/03 af Herman Schmid til Kommissionen Om: Beskæftigelsesmæssige og økonomiske virkninger af overtagelser	148
(2003/C 280 E/167)	E-1460/03 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Comenius-programmet og tværkulturel uddannelse	149
(2003/C 280 E/168)	E-1461/03 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Den Europæiske Socialfond og interkulturel uddannelse	151
(2003/C 280 E/169)	E-1464/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Europæisk charter om børn indlagt på hospital	152
(2003/C 280 E/170)	E-1489/03 af Reinhold Messner til Kommissionen Om: Hygiejnebestemmelser for slagtning og bearbejdning på gården	153
(2003/C 280 E/171)	E-1490/03 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Tjetjenien-krigens indvirkning på den russiske økonomi	154
(2003/C 280 E/172)	E-1498/03 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Finansiell pakke for 2003 med henblik på at tackle BSE og andre dyresygdomme	155

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/173)	E-1499/03 af José Mendiluce Pereiro, Alexander de Roo og Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Vandremuslingen og vandomledningsprojektet i forbindelse med Ebro-floden	157
(2003/C 280 E/174)	E-1521/03 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Illegal indvandring og smitte med SARS-virus	158
(2003/C 280 E/175)	E-1547/03 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Vedtagelse af fælles foranstaltninger mod SARS i Europa	158
(2003/C 280 E/176)	P-1604/03 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Atypisk lungebetændelsesvirus (SARS)	159
(2003/C 280 E/177)	E-1613/03 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Svært akut respiratorisk syndrom (SARS)	159
(2003/C 280 E/178)	E-1617/03 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: SARS	160
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1521/03, E-1547/03, P-1604/03, E-1613/03 og E-1617/03	160
(2003/C 280 E/179)	E-1524/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Obligatorisk betaling af bidrag for sundhedsydelse i en anden medlemsstat end den, hvor man bor og bruger ydelserne	161
(2003/C 280 E/180)	P-1533/03 af Frédérique Ries til Kommissionen Om: Ny medicin i en Europæisk Union, som er blevet udvidet med nye medlemslande	163
(2003/C 280 E/181)	E-1537/03 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Overgangsperiode for bevilling af markedsføringstilladelser til lægemidler	164
(2003/C 280 E/182)	E-1538/03 af Charles Tannock til Kommissionen Om: EU- og WTO-regler for forretninger med selskaber med hjemsted i skattely	165
(2003/C 280 E/183)	E-1546/03 af Marco Cappato til Kommissionen Om: Lukning af internetcaféer i Det Indre Mongoli	166
(2003/C 280 E/184)	E-1558/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Fodbold og racisme	167
(2003/C 280 E/185)	E-1560/03 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Hårfarvningsmidler og kræft	168
(2003/C 280 E/186)	E-1582/03 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Situationen inden for skibsværftsindustrien i Den Europæiske Union	168
(2003/C 280 E/187)	E-1598/03 af Chris Davies til Kommissionen Om: Direktivet om dyretransporter	169
(2003/C 280 E/188)	E-1602/03 af Maria Carrilho til Kommissionen Om: Legetøj i fødevarer	170
(2003/C 280 E/189)	E-1645/03 af Bill Miller til Kommissionen Om: Metoder til at formindske arbejdsløsheden i arbejdskraftkrævende industrier	170
(2003/C 280 E/190)	E-1652/03 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Regulering af erhvervet som låsesmed i EU	171
(2003/C 280 E/191)	P-1656/03 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Parmalat's mælk »FrescoBlu«	172
(2003/C 280 E/192)	E-1692/03 af Elly Plooij-van Gorsel til Kommissionen Om: Pædiatri	174
(2003/C 280 E/193)	E-1701/03 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Traditionelle plantelægemidler	175

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 280 E/194)	P-1707/03 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Flytning af virksomheder ud af EU	176
(2003/C 280 E/195)	E-1715/03 af Pasqualina Napoletano til Kommissionen Om: Gennemførelse og anvendelse af direktiv 93/104/EF	177
(2003/C 280 E/196)	E-1727/03 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Den italienske Merloni-lov om offentlige aftaler	178
(2003/C 280 E/197)	E-1761/03 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Industriel bioteknologi	180
(2003/C 280 E/198)	E-1780/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Konklusionerne af rundbordssamtalen om antisemitisme og islamofobi	181
(2003/C 280 E/199)	E-1787/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Åben koordinationsmetode	182
(2003/C 280 E/200)	E-1793/03 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Praksisser for screening for hjernekræft	182
(2003/C 280 E/201)	E-1813/03 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Portugisiske arbejdstagere i Det Forenede Kongerige	183
(2003/C 280 E/202)	P-1952/03 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Alvorlig forsinkelse af gennemførelsen af Samhørighedsfonden i Portugal	184
(2003/C 280 E/203)	P-1981/03 af Elly Plooij-van Gorsel til Kommissionen Om: NOS's rolle i forbindelse med tildeling af en offentlig kontrakt for DAB-sendere	185
(2003/C 280 E/204)	E-2028/03 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Risikoen for bedrageri og den unødige sendrægtighed, når det græske toldvæsen ved grænsen til Makedonien indsamler EU-borgeres pas	187
(2003/C 280 E/205)	P-2030/03 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: »Geografisk« vejafgift	187
(2003/C 280 E/206)	E-2295/03 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: EU-støttede projekter	188

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2003/C 280 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2476/02**af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen***(6. september 2002)*

Om: Beskyttelse af naturpark i Polen

Har Kommissionen mulighed for at forhindre, at den polske regering ikke indleder anlægget af Via Baltica-motorvejen, som efter planen vil komme til at gå igennem Biebrza-nationalparken og igennem andre værdifulde naturområder i den nordlige del af Polen, som det er vigtigt at beskytte, inden der er gennemført en omfattende strategisk vurdering af de miljømæssige indvirkninger?

Agter Kommissionen at hjælpe den polske regering med at foretage en vurdering af alternative vejmuligheder vedrørende Via Baltica-korridoren, således at den skadelige virkning af den rute, der i øjeblikket er udset til at gå igennem Biebrza-nationalparken og andre værdifulde naturområder, kan undgås.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen*(18. oktober 2002)*

Der er ingen tvivl om, at Biebrza-nationalparken er meget værdifuld og fortjener beskyttelse.

Det ærede medlem er sikkert klar over, at kandidatlandene juridisk set ikke har pligt til fuldt ud at efterleve EU-retten før tiltrædelsen. Kommissionen har imidlertid lige fra starten af tiltrædelsesforhandlingerne understreget, at alle nye infrastrukturinvesteringer i kandidatlandene bør opfylde EU-miljølovgivningens krav. Polen bør derfor efterleve de relevante naturbeskyttelsesdirektiver (92/43/EØF og 79/409/EØF) i forbindelse med alle transportinfrastrukturprojekter og således også Via Baltica-projekterne.

Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽²⁾ gælder for Polen, så snart det bliver medlem af EU. Dette betyder, at den beskyttelse, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, 3 og 4, i direktiv 92/43/EØF, gælder alle lokaliteter, der er opført på listen over lokaliteter, der kan udpeges som lokaliteter af fællesskabsbetydning, og lokaliteter, der er udpeget som særligt beskyttede områder i henhold til direktiv 79/409/EØF.

Desuden skal alle medlemsstater (nuværende og kommende) senest 21. juli 2004 gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet⁽³⁾. Direktivet finder anvendelse på planer og programmer, for hvilke den første formelle forberedende retsakt forelægges den 21. juli 2004 eller derefter. Allerede planlagte projekter, for hvilke planerne forelægges før dette tidspunkt, bliver derfor ikke omfattet af dette nye direktiv med tilbagevirkende kraft. Heraf følger, at selv om direktiv 2001/42/EF er en del af

EU-miljølovgivningen, der skal gennemføres af alle nye tiltrædende lande, vil dets bestemmelser endnu ikke være i kraft for Via Baltica-planer, der fremlægges før den 21. juli 2004. Det er derfor tvivlsomt, om og i hvilket omfang dette direktiv skal anvendes på Via Baltica-motorvejen gennem Biebrza-nationalparken.

I henhold til direktiv 92/43/EØF og 79/409/EØF bliver spørgsmålet om eventuelle alternative ruter kun aktuelt under særlige omstændigheder, dvs. hvis bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser – trods en negativ vurdering af virkningerne på den beskyttede lokalitet – gør det berettiget at gennemføre projektet. Kommissionen ved ikke, på hvilket stadium planlægningen af motorvejen befinder sig, og vil kontakte de polske myndigheder om denne sag for at få deres forsikring om, at alle de nødvendige miljøkrav er opfyldt.

I denne forbindelse henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på svar på skriftlig forespørgsel P-1648/02 fra Christopher Huhn og E-1694/02 fra Erik Meijer⁽¹⁾, E-1968/02 fra Chris Davies⁽²⁾ og E-2284/02 fra Stavros Xarchakos og Giorgos Dimitrakopoulos⁽³⁾, hvori det bekræftes, at der hverken ydes PHARE- eller ISPA-støtte til konstruktionen af Via Baltica gennem Biebrza-marsklandet i det nordøstlige Polen. Endvidere optræder et sådant projekt hverken i ISPA's eller i PHARE's projektplanlægning, hvorfor de polske myndigheder ikke har anmodet om EU-støtte til netop dette projekt. Skulle Kommissionen modtage en sådan anmodning, vil projektet blive undersøgt i lyset af de relevante EU-miljøregler.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽³⁾ EFT L 197 af 21.7.2001.

⁽⁴⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 201.

⁽⁵⁾ EFT C 309 E af 12.12.2002, s. 181.

⁽⁶⁾ EUT C 161 E af 10.7.2003, s. 20.

(2003/C 280 E/002)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2498/02
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen**

(9. september 2002)

Om: Den baltiske korridor

Har Kommissionen planer om at bistå den polske regering med at vurdere alternative ruter til »Via Baltica« for at undgå de skadelige virkninger, som den i øjeblikket foretrukne rute kunne få på Biebrza Nationalpark og andre vigtige områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(18. oktober 2002)

Der er ingen tvivl om, at Biebrza-nationalparken er meget værdifuld og fortjener beskyttelse.

Som allerede nævnt i svaret på skriftlig forespørgsel E-2476/02 fra Elizabeth Lynne⁽¹⁾, skal Polen efterleve Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾ og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽³⁾, så snart dette land bliver medlem af EU. Det betyder, at den beskyttelse, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, 3 og 4, i direktiv 92/43/EØF, gælder alle lokaliteter, der er opført på listen over lokaliteter, der kan udpeges som lokaliteter af fællesskabsbetydning, og lokaliteter, der er udpeget som særligt beskyttede områder i henhold til direktiv 79/409/EØF.

Det ærede medlem er sikkert klar over, at kandidatlandene juridisk set ikke har pligt til fuldt ud at efterleve EU-retten før tiltrædelsen. Kommissionen har imidlertid lige fra starten af tiltrædelsesforhandlingerne understreget, at alle nye infrastrukturinvesteringer i kandidatlandene bør opfylde EU-miljølovgivningens krav. Ud fra denne holdning bør Polen derfor efterleve de relevante naturbeskyttelsesdirektiver (92/43/EØF og 79/409/EØF) i forbindelse med alle transportinfrastrukturprojekter og således også Via Baltica-projekterne.

I henhold til disse direktiver bliver spørgsmålet om eventuelle alternative ruter kun aktuelt under særlige omstændigheder, dvs. hvis bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser — trods en negativ vurdering af virkningerne på den beskyttede lokalitet — gør det berettiget at gennemføre projektet. Kommissionen ved ikke, på hvilket stadium planlægningen af motorvejen befinder sig, og vil kontakte de polske myndigheder om denne sag for at få deres forsikring om, at alle de nødvendige miljøkrav er opfyldt.

I denne forbindelse henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på svar på skriftlig forespørgsel P-1648/02 fra Christopher Huhne og E-1694/02 fra Erik Meijer⁽⁴⁾, E-1968/02 fra Chris Davies⁽⁵⁾ og E-2284/02 fra Stavros Xarchakos og Giorgos Dimitrakopoulos⁽⁶⁾, hvori det bekræftes, at der hverken ydes PHARE- eller ISPA-støtte til konstruktionen af Via Baltica gennem Biebrza-marsklandet i det nordøstlige Polen. Endvidere optræder et sådant projekt hverken i ISPA's eller i PHARE's projektplanlægning, hvorfor de polske myndigheder ikke har anmodet om EU-støtte til netop dette projekt. Skulle Kommissionen modtage en sådan anmodning, vil projektet blive undersøgt i lyset af de relevante EU-miljøregler.

⁽¹⁾ Se side 1.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁴⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 201.

⁽⁵⁾ EFT C 309 E af 12.12.2002, s. 181.

⁽⁶⁾ EUT C 161 E af 10.7.2003, s. 20.

(2003/C 280 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2511/02

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. september 2002)

Om: EU's adfærdskodeks for eksport af våben og våbensystemer til tredjelande

Ifølge offentliggørelser i den internationale presse konstateres der alvorlige overtrædelser af adfærdskodeksen for våbeneksport til tredjelande fra EU-medlemsstaterne.

Til trods for, at fællesskabslandene allerede i maj 1998 opstillede fælles strenge kriterier med hensyn til eksport af våben, og der foreligger bindende aftaler, fremstiller og eksporterer nogle medlemsstater våbensystemer til tredjelande, som ikke opfylder kravene indeholdt i adfærdskodeksen:

- Det Forenede Kongerige skal have solgt våbensystemer til antidemokratiske regimer og til lande, som hærges af borgerkrig (Indien, Indonesien, Nigeria, Marokko, Tanzania);
- Belgien eksporterede for nylig 5500 våben fra den belgiske våbenproducent Fabrique National til Nepal, hvor der i mange år har raset en borgerkrig.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse, om den mener, at adfærdskodeksen vedrørende våbeneksport er blevet overtrådt — for Det Forenede Kongeriges vedkommende kriterium 2, afsnit a) og b), og for Belgiens vedkommende kriterium 3? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at denne bindende adfærdskodeks ikke omgås, og at dens bestemmelser overholdes mere konsekvent i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(16. oktober 2002)

EU's adfærdskodeks for våbeneksport, som det ærede medlem henviser til, blev vedtaget af medlemsstaterne i 1998 inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Der er tale om et politisk bindende dokument, som har til formål på grundlag af otte kriterier at etablere høje fælles standarder for våbeneksport og øge gennemsækeligheden. Det fastsættes i kodeksens gennemførelsesbestemmelser, at afslag skal anmeldes, og at der skal afholdes fortrolige konsultationer mellem de berørte medlemsstater, men den endelige afgørelse skal træffes af den medlemsstat, som har modtaget en ansøgning om en transaktion, der omfatter våben og våbensystemer.

Drøftelserne i Rådets arbejdsgruppe vedrørende eksport af konventionelle våben (COARM), som Kommissionen deltager i, bidrager til at fremme en fælles forståelse og med tiden eventuelt også en »fælles doktrin« for medlemsstaternes gennemførelse af kodeksen. Der offentliggøres årsrapporter på både nationalt niveau og EU-niveau, og de bidrager til at øge gennemskeligheden på dette område. Der er i COARM blevet fremsat forslag om, at kodeksen gøres til et juridisk bindende instrument, men det har ikke vundet gehør hos alle medlemsstater. En række tredjelande har bebudet, at de vil tilslutte sig principperne i kodeksen. EU arbejder også for, at disse principper anvendes af de associerede lande.

(2003/C 280 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2514/02
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. september 2002)

Om: Tiltrædelseslande og forordning (EØF) 1408/71

Efter 1984 er adskillige græske statsborgere, der under den græske borgerkrig 1945-1949 var flygtet til Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Rusland, Ungarn, det tidligere DDR, Bulgarien, Rumænien og andre lande som politiske flygtninge, vendt tilbage til Grækenland. Til trods for, at der med de ovennævnte lande er underskrevet bilaterale aftaler om opnåede forsikringsmæssige rettigheder, står disse grækere efter hjemvendelsen over for adskillige problemer, idet de får anerkendt et klart nedsat antal arbejdsår samtidig med, at der heller ikke tages hensyn til beskæftigelsens art (f.eks. yderst sundhedsfarligt arbejde). De er således tvunget til at fortsætte med at gå på arbejde til langt op i deres høje alderdom for at få en pension, der giver mulighed for en menneskeværdig tilværelse.

Kan Kommissionen oplyse, om man under drøftelserne med de ovennævnte tiltrædelseslande vil forsøge at finde en løsning på problemerne vedrørende de forsikringsmæssige rettigheder, som de græske politiske flygtninge har opnået i den periode, hvor de har været beskæftiget i de ovennævnte lande, sådan som det også er sket i forbindelse med de græske politiske flygtninge i det tidligere DDR (forordning (EØF) 1408/71 ⁽¹⁾)?

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(15. oktober 2002)

I bilaterale aftaler mellem Grækenland og flere østeuropæiske lande har Grækenland indvilget i at anerkende tidsrum, hvor græske statsborgere har arbejdet i disse lande, med henblik på beregning af pensionsudbetalinger. Dette blev gjort for at beskytte disse menneskers pensionsrettigheder, der måske ellers var gået tabt. Pensionerne betales således nu af Grækenland. Hvorledes disse anerkendte tidsrum skal behandles er blevet afgjort af de græske myndigheder og er et spørgsmål, der hører under den nationale kompetence. Alle spørgsmål om den måde, hvorpå disse tidsrum er blevet anerkendt, bør derfor rettes til de græske myndigheder.

Med tiltrædelsen vil de berørte græske borgere have mulighed for at anmode om en genberegning af deres pensioner på grundlag af Fællesskabets bestemmelser, hvis de måtte ønske dette. I betragtning af det lavere pensionsniveau i de østeuropæiske lande er det imidlertid usandsynligt, at dette vil føre til mere gunstige pensionsrettigheder — det vil formentlig være bedre at beholde den nuværende pension som beregnet og betalt af Grækenland.

Der var ingen særlige ordninger for græske statsborgere, der arbejdede i det tidligere DDR. En eksisterende aftale om pensionsrettigheder blev inkorporeret i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og den gælder derfor fortsat. Der har været afholdt drøftelser i den administrative kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring, som er nedsat i henhold til denne forordning, om hvad der skal indgå i dens bilag. Som følge af disse drøftelser, der omfattede både medlemsstater og kandidatlande, vil ingen af de aftaler, der er indgået med kandidatlandene, blive inkorporeret i forordningen som bilag. Det forhold, at disse aftaler ikke indgår i forordningen, forhindrer dog ikke på nogen måde enkeltpersoner i at anmode om en genberegning af deres rettigheder.

(2003/C 280 E/005)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2554/02
af Catherine Stihler (PSE) til Kommissionen**

(12. september 2002)

Om: Maltas tiltrædelse til EU og direktivet om vilde fugle

Kan Kommissionen på baggrund af nylige beretninger i den maltesiske presse om mulige undtagelser for Malta fra direktivet om vilde fugle ved landets tiltrædelse til EU, navnlig for så vidt angår forårets jagt og fældesætning, bekræfte, at sådanne beretninger er ren spekulation, og at Malta ikke vil få bevilget nogen form for overgangsperioder eller undtagelser, for så vidt angår gennemførelse af dette direktiv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(11. november 2002)

Gennemførelsen af direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾ er blevet forhandlet inden for rammerne af tiltrædelsesforhandlingerne med Malta om miljøkapitlet. For så vidt angår de særlige aspekter vedrørende forårsjagten, har Malta fra tiltrædelsen forpligtet sig til at anvende de relevante dele af direktivet fuldt ud. Artikel 9 i dette direktiv tillader undtagelser under visse meget strenge betingelser. Hvis Malta giver tilladelse til forårsjagt på f.eks. turtelduer og vagtler, må landet sørge for, at alle de i artikel 9 opstillede krav er opfyldt, og at al tilladt jagt sker på »strengt kontrollerede betingelser« og begrænser sig til »mindre mængder«. Endvidere er anvendelsen af artikel 9 genstand for Kommissions overvågning, og Malta er ved anvendelse af denne artikel hvert år forpligtet til at tilsende Kommissionen en rapport om dens gennemførelse.

Fuglejagten på Malta kan derfor fra tiltrædelsen kun finde sted inden for de begrænsninger, der er fastsat i direktivet, og Malta er i denne forbindelse ikke blevet bevilget nogen form for overgangsperiode.

Hvad angår fældesætning, har Malta og Rådet forhandlet sig frem til en overgangsperiode på fem år (indtil 31. december 2008) for at tillade fangst af syv finkearter med anvendelse af traditionelle net, de såkaldte »clap-nets« på de maltesiske øer, udelukkende for at holde dem i fangenskab og gøre det muligt at indføre et velfungerende opdrætningssystem. I denne periode skal Malta gennemføre en række foranstaltninger i henhold til en fastlagt tidsplan for at sikre, at de pågældende bestemmelser i direktivet gennemføres fuldt ud inden den 31. december 2008. Disse foranstaltninger omfatter oprettelsen af et maltetisk ornitologisk udvalg inden den 31. december 2002, optælling af alle fangstpladser inden den 31. december 2003 og indførelse af et program for opdræt i fangenskab inden 30. juni 2005. EU forventer, at disse foranstaltninger vil medføre en betydelig begrænsning i antallet af indfagne fugle i overgangsperioden.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

(2003/C 280 E/006)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2564/02
af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen**

(16. september 2002)

Om: Kvinder i Sort — syvårsdagen for massakren i Srebrenica

Ifølge organisationen »Kvinder i Sort« har regeringen for Den Serbisk-Bosniske Enhed forhindret en delegation fra denne organisation i at rejse til Srebrenica for at deltage i ceremonien i anledning af syvårsdagen for massakren i Srebrenica den 11. juli 2002 og mindes ofre for denne massakre. Til trods for, at Stabiliseringsstyrken SFOR havde givet deres tilladelse og lovet at ledsage busserne, holdt den ikke sit løfte med det resultat, at kvindelige fredsforkæmpere fra 16 organisationer i Serbien og Montenegro blev afskåret fra at deltage i mindehøjtidelighederne.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at tvinge regeringerne i det nuværende Jugoslavien og Den Serbisk-Bosniske Enhed (Den Serbiske Republik) til at respektere kvindernes ret til at deltage i lignende demonstrationer i fremtiden og ikke hindre menneskers frie bevægelighed ud fra politiske motiver? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sætte en stopper for de bestræbelser, som chauvinistiske elementer i Den Serbisk-Bosniske Enhed udfolder for at undergrave den fredelige sameksistens i Bosnien-Hercegovina?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(22. oktober 2002)

Kommissionen har kendskab til rapporterne om, at flere grupper blev forhindret i at rejse til Srebrenica den 11. juli 2002 i anledning af årsdagen for massakren i 1995. I et tilfælde havde politiet i Republikken Serbien standset 30-40 medlemmer fra organisationen »Kvinder i sort«, som var på vej fra Beograd, nær Bratunac og forhindret dem i at nå frem til Srebrenica. Ifølge rapporterne var flere af de berørte buspassagerer ikke i besiddelse af den nødvendige dokumentation. I et lignende tilfælde gav både Repræsentanten for Højkommisariatet og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) i Bosnien-Hercegovina udtryk for bekymring og anmodede regeringen i Republikken Serbien om at foretage en undersøgelse og træffe de nødvendige disciplinære foranstaltninger. Selv om SFOR bidrager til at sikre forholdene, bl.a. ved hjælp af patruljer, kan denne stabiliseringsstyrke ikke være til stede overalt.

Selv om Kommissionen ikke kan »tvinge« Republikken Serbien til at sikre fri bevægelighed ved sådanne mindehøjtideligheder, har og bruger den muligheden for tydeligt at påpege, at myndighederne i Bosnien-Hercegovina og i Entity-området er ansvarlige for at garantere »fuld bevægelsesfrihed for personer ... i hele Bosnien-Hercegovina« (artikel I.4 i Bosnien-Hercegovinas forfatning). Hvis det kan konstateres, at disse krav ikke opfyldes, vil det blive bemærket i de årlige rapporter om stabiliserings- og associeringsprocessen og medføre, at Bosnien-Hercegovinas integrering i EU's struktur vil blive forsinket. I denne sammenhæng vil Kommissionen også henvise til sin politiske og finansielle støtte til oprettelsen af en retsstat i Bosnien-Hercegovina. En del af denne støtte udgøres af EU's politimission, som vil tilstræbe at forhindre yderligere overgreb. Endelig ønsker Kommissionen at understrege, at det for at fjerne den chauvinistiske modstand mod fredelig sameksistens i Bosnien-Hercegovina er nødvendigt med en mentalitetsændring hos alle etniske grupper. Kommissionen forsøger at gennemføre dette på mange forskellige måder, både positive og negative, men det vil uundgåeligt komme til at tage lang tid at fjerne denne modstand helt.

(2003/C 280 E/007)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2568/02
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(16. september 2002)

Om: Injuriesag mod Bruce Harris fra Casa Alianza i Guatemala

Er Kommissionen bekendt med den injuriesag, der i Guatemala er blevet rejst mod Bruce Harris, regionsdirektør for Covenant House (Casa Alianza), der udarbejder hjælpeprogrammer for Latinamerika?

Jeg har modtaget breve fra nogle af mine vælgere, som har gjort mig opmærksom på injuriesagen mod Bruce Harris og på, at han risikerer fængsel op til fem år, hvis han kendes skyldig. Sagen vedrører en undersøgelse af ulovlig handel med spædbørn fra Guatemala og Mexico, som adopteres i andre lande.

Det tyder på, at Bruce Harris risikerer at få en lang fængselsdom for at have forsøgt at få sandheden frem i offentligheden, efter at han i mange år har arbejdet med gadebørn i Mellemamerika.

Har Kommissionen indledt en dialog med Guatemala eller iværksat foranstaltninger for at sikre, at retfærdigheden sker fyldest i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(29. oktober 2002)

Kommissionen er bekendt med injurieszagen mod Bruce Harris, Casa Alianza's regionsdirektør for latinamerikanske programmer. Det internationale samfund har i nogle år haft opmærksomheden henledt på denne sag og kræver fuld udøvelse af retfærdighed og ytringsfrihed i Guatemala.

Samtidig har Kommissionen samarbejdet med Casa Alianza og er bevidst om Bruce Harris' engagement i at forsvare unge mennesker og børns rettigheder i Guatemala.

Som det ærede medlem måske ved, er fremme af menneskerettighederne, retsstatsprincippet og en god, gennemsigtig forvaltning af offentlige anliggender kernen i forbindelserne mellem EU og Guatemala.

Kommissionen støtter aktivt de offentlige myndigheder og det civile samfund for at fremme et mere tilgængeligt og upartisk retssystem for alle guatemalanere gennem konkrete samarbejdsprojekter og -programmer.

Gennem den politiske dialog opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne desuden konstant og indtrængende de lokale offentlige institutioner til at afværge og undersøge alle angreb på menneskerettighedsforkæmpere og ikke-statslige organisationer (ngo'er).

Inden for disse rammer og i overensstemmelse med princippet om, at et retssystem skal være uafhængigt, vil Kommissionen høre medlemsstaterne om, hvorvidt der skal rettes en opfordring til de guatemalanske myndigheder og retsinstitutioner om at behandle sager som Bruce Harris-sagen retfærdigt og upartisk.

(2003/C 280 E/008)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2591/02
af Gian Gobbo (NI) til Kommissionen**

(11. september 2002)

Om: Prioritering af ret til tilbagerejse for argentinske statsborger af europæisk oprindelse

Den aktuelle meget alvorlige økonomiske krise, som har ramt Argentina, tilskynder mange argentinske statsborgere af europæisk oprindelse til at udvandre til Den Europæiske Union, især til Italien og Spanien.

Der er normalt tale om dannede mennesker, som taler mindst et fællesskabsprog perfekt, og deres integrering i medlemsstaterne udgør derfor ikke noget problem.

Mener Kommissionen ikke, at der bør udarbejdes et støtteprogram, så medlemmer af dette broderfolk kan få førstret til at vende tilbage til de lande, hvor de oprindeligt stammer fra?

Mener Kommissionen ikke, at en kontrolleret indrejse af disse indvandrere af europæisk oprindelse er at foretrække frem for at lade ikke-europæiske indvandrere rejse ind, som det i stadig højere grad af kulturelle, religiøse, økonomiske og sociale grunde er vanskeligt at integrere i vore samfund?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(30. oktober 2002)

Fællesskabspolitikken for migration er i øjeblikket på et stadium, hvor det er medlemsstaterne, der fastlægger kriterierne for, hvilke tredjelandsstatsborgere der kan anerkendes som lovlige indvandrere, under hensyntagen til den relevante nationale lovgivning og bilaterale eller andre aftaler, der måtte være indgået med tredjelande. Kendskab til modtagerlandets sprog og historiske og kulturelle bånd kan influere på ordningerne og afgørelserne om indvandring.

Kommissionen søger med sit forslag til direktiv om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere og udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed ⁽¹⁾ at få fastlagt fælles kriterier for disse borgeres adgang på grundlag af det nationale arbejdsmarkeds behov, og der foreslås en række måder til at sikre, at disse kriterier overholdes. Direktivet foreslår indførelse af en enkelt national ansøgningsprocedure, der fører til en kombineret tilladelse, og som samler opholds- og arbejdstilladelser i en enkelt administrativ afgørelse, hvilket skulle kunne bidrage til at forenkle og harmonisere de divergerende regler, der i dag gælder i medlemsstaterne.

På grund af det hurtigt skiftende behov for arbejdskraft i EU har Kommissionen ikke foreslået indførelse af kvoter eller særlige programmer for rekruttering af indvandrere. Kommissionen mener imidlertid, at en gradvis udvikling af en fælles politik vil styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne og tilskynde til en yderligere koordinering på længere sigt af ordningerne for indrejse.

⁽¹⁾ Forslag til Rådets direktiv om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere og udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed EFT C 332 E af 27.11.2001.

(2003/C 280 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2596/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Ødelæggelse af oldgræske og romerske mindesmærker i Tyrkiet

Ifølge meddelelser i den tyrkiske presse er der opstået utallige revner i det antikke teater i Efesus i Lilleasien som følge af en række rockkoncerter, der blev afholdt på stedet med tilladelse fra de tyrkiske myndigheder. I det antikke teater i Efesus er der tillige blevet afholdt kamelkampe (!!), hvilket har påført dette mindesmærke alvorlige skader og samtidig er en indlysende krænkelse af dets historie.

Som bekendt er det ikke første gang, at antikke mindesmærker i Tyrkiet udsættes for ødelæggelse, og det samme er tilfældet med de oldgræske og kristne mindesmærker i det tyrkisk-besatte Nordcypem.

Har Kommissionen kendskab til ødelæggelserne af mindesmærkerne i Efesus? Hvad mener Kommissionen om de arrangementer, der gennemføres på stedet? I hvor mange tilfælde (præcist angivet) har Kommissionen formelt gjort tyrkiske officielle repræsentanter opmærksomme på ødelæggelserne af mindesmærker i Tyrkiet (der oven i købet blev skabt af andre folkeslag men uheldigvis befinder sig på det nuværende tyrkiske territorium), og hvor mange gange (igen præcist angivet) har de tyrkiske officielle repræsentanter givet tilstrækkelige og tilfredsstillende forklaringer herpå?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(17. oktober 2002)

Kommissionen har ikke kendskab til de særlige omstændigheder, som det ærede medlem henviser til. Det er bekendt, at teatret i Efesus er vært for teater- og musikfestivaler i løbet af sommeren. Nogle af disse arrangementer har stor politisk betydning. Den 30. august 2002 var det antikke teater i Efesus for første gang vært for en koncert med sange på armensk, kurdisk og græsk.

Kommissionen lægger stor vægt på beskyttelsen af den arkæologiske arv. Der findes imidlertid ingen særskilte bestemmelser i den gældende EU-ret vedrørende beskyttelsen af antikke mindesmærker. Fællesskabets program »Kultur 2000« for perioden 2000-2004 bidrager til fremme af god praksis vedrørende bevarelsen og beskyttelsen af den fælles kulturarv, som har betydning for Europa, og støtter projekter for samarbejde på dette område. I 2000 finansieredes 75 kulturarvsprojekter gennem dette program.

Skønt Tyrkiet ikke for øjeblikket deltager i programmet, er Kommissionen villig til at fremme tyrkisk deltagelse i fremtiden.

Fællesskabet bevilgede i 2001 11,5 mio. EUR til beskyttelse af Tyrkiets kulturarv i den sydøstlige del af landet. Projektet vil blive gennemført i løbet af de næste tre til fire år. Under hensyntagen til de midler, der er til rådighed, planlægger Kommissionen ikke for øjeblikket andre projekter til støtte for kulturarven i Tyrkiet.

(2003/C 280 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2601/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Regulering af grænseoverskridende betalinger i euro

Den 1. juli 2002 trådte forordningen om grænseoverskridende betalinger i kraft, hvilket medfører, at kunderne ikke skal betale mere for at hæve euro i pengeautomater eller for at betale med bankkort i andre EU-medlemsstater end, hvad de betaler for de samme tjenesteydelser i deres hjemland. Dette princip skal udvides til pengeoverførsler inden den 1. juli 2003.

Ifølge en pressemeddelelse fra Kommissionen den 27. juni 2002 (IP/02/941) medfører »nye EU-regler, at det i udlandet bliver billigere at hæve kontanter og foretage betalinger med bankkort«, og det anføres, at hævning af kontanter og betalinger i hjemlandet er gratis, medens det i gennemsnit koster 4 EUR i udlandet. For nylig er der i den portugisiske og udenlandske presse dukket klager op ikke blot over gennemførelsen af direktivet, men også over, at nogle banker har valgt at forhøje omkostningerne ved hævning af kontanter eller betalinger i hjemlandet. Dette betyder, at kunderne nu ender med at betale mere. Det skal også erindres, at provision og andre bankgebyrer er blevet indført eller forhøjet i et forsøg på at finde erstatning for tabte indtægtskilder, navnlig fortjenesten på veksling af valuta. Det vil altså sige, at en af fordelene ved den fælles valuta — formindskede transaktionsomkostninger — ikke ser ud til at være slået igennem.

I denne forbindelse bedes følgende oplyst:

- Er Kommissionen i stand til at give oplysninger om de sidste ti års udvikling i provisioner og andre bankgebyrer for hvert enkelt land i euroområdet?
- Kan det bekræftes, at provisioner og andre bankgebyrer er steget i euroområdet?
- Hvad er Kommissionens vurdering af gennemførelsen af forordningen om grænseoverskridende betalinger og af provisioner og gebyrer på indenlandske og grænseoverskridende betalinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(31. oktober 2002)

Den 1. juli 2002 trådte bestemmelserne om betalingskort i Rådets og Europa-Parlamentets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro ⁽¹⁾ i kraft. De oplysninger, Kommissionen råder over, tyder på ⁽²⁾, at bestemmelserne i denne forordning med enkelte undtagelser er gennemført fuldt tilfredsstillende.

Kommissionen råder ikke over en database over udviklingen i priserne på banktjenesteydelser i de sidste ti år i de 12 lande i eurozonen. Den har derimod haft lejlighed til at studere visse bankers gebyrer for betalinger før og efter den 1. juli 2002. Det viser sig, at der er sket et betydeligt fald i priserne på grænseoverskridende transaktioner i eurozonen i retning af de rent nationale transaktioner. I visse tilfælde er der sket en omlægning af gebyrerne, der har betydet en forhøjelse af priserne på visse tjenester via pengeautomater. Der er dog tale om et meget begrænset antal tilfælde.

I overensstemmelse med forordningen vil Kommissionen i juli 2004 fremlægge en rapport om anvendelsen af forordningen og især om dens virkninger for betalinger inden for medlemsstaternes grænser. Med henblik herpå vil der blive foretaget en række statistiske undersøgelser.

⁽¹⁾ EFT L 344 af 28.12.2001.

⁽²⁾ Situationen i september 2002.

(2003/C 280 E/011)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2607/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: EU-støtte til Afghanistan

Kan Kommissionen oplyse, om hele det bidrag på 22 mio. EUR, som EU lovede at skænke til humanitær hjælp til Afghanistan, er blevet modtaget?

Hvor megen støtte er der i benægtende fald modtaget til dato?

Kan Kommissionen forklare grunden til en eventuel forsinkelse og oplyse, hvor lang tid den har til at opfylde løftet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(8. november 2002)

Kontoret for Humanitær Bistand (ECHO) har hidtil fået tildelt forpligtelsesbevillinger på 63,254 mio. EUR. Den oprindelige bevilling på 35 mio. EUR viste sig klart at være utilstrækkelig. ECHO anmodede derfor om en styrkelse af sin finansiering fra nødreserven. Der blev derefter bevilget yderligere 25 mio. EUR til ECHO til denne region. Endnu en bevillingsanmodning blev for nylig forelagt budgetmyndigheden med henblik på at bringe den samlede bevilling op på 70 mio. EUR.

Dette viser klart, at ECHO langt har overskredet de 35 mio. EUR, der oprindeligt blev bevilget til regionen; dette skyldes til dels behovet for at finansiere de afghanske flygtninges massive tilbagevenden til deres hjemland efter års eksil i Iran og Pakistan.

Ud af disse 63,254 mio. EUR er 45,609 mio. EUR allerede blevet tildelt ngo'er og internationale organisationer, og deres hjælpeaktioner er stadig i gang. Den seneste finansieringsafgørelse vedrørende et beløb på 17,645 mio. EUR er ved at blive godkendt af Kommissionen. Når denne godkendelse er givet, vil der kort derefter blive indgået kontrakter.

Nedenfor følger en kort forklaring om hver af de afgørelser, der hidtil er blevet vedtaget i år:

- En første afgørelse vedrørende et beløb på 17,085 mio. EUR blev godkendt den 5. april 2002. Disse projekter tager sigte på at lette situationen for alle de sårbare befolkningsgrupper, der fortsat er berørt af tørken, samt for de resterende internt fordrevne mennesker, der findes i landet. På det tidspunkt var der allerede indledt en massiv tilbagevenden af flygtninge, så ECHO måtte reagere ved at yde ly og stable primære sundhedsprogrammer på benene for at sikre deres reintegration. Nogle projekter er lige ved at være afsluttet, men de fleste af dem er stadig i gang.
- Endnu en afgørelse vedrørende et beløb på 2,050 mio. EUR blev godkendt den 26. april 2002 med det formål at yde katastrofebistand til de mennesker, der blev berørt af jordskælvet, der ramte Nahreenområdet med store ødelæggelser til følge. Alle projekter er stadig i gang.
- En tredje afgørelse vedrørende et beløb på 9,250 mio. EUR blev godkendt den 11. juni 2002. Denne afgørelse tog sigte på at støtte flygtningenes repatriering og reintegration. En vis bistand blev også ydet til de nye afghanske flygtninge i Pakistan. Alle hjælpeaktioner er stadig i gang.
- En fjerde afgørelse vedrørende et beløb på 0,5 mio. EUR blev godkendt den 24. juli 2002 for at yde katastrofebistand til de mennesker, der blev berørt af jordskælvet i Iran. Hjælpeaktionen med IFRC er stadig i gang.
- En femte afgørelse vedrørende et beløb på 16,724 mio. EUR blev godkendt den 9. august 2002.

Denne afgørelse tager primært sigte på ydelse af:

- bistand til den tørkeramte befolkning i Afghanistan og Pakistan
- støtte til de hjemvendte flygtninge inden vinteren i form af ly og sundhedsprogrammer
- bistand til de nye afghanske flygtninge i Pakistan.

Disse hjælpeaktioner forløber alle planmæssigt.

Den sjette afgørelse vedrørende et beløb på 17,645 mio. EUR er for øjeblikket til intern høring og skulle blive godkendt af Kommissionen inden for kort tid.

En tabel med nøje angivelse af indholdet af afgørelserne er blevet sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

(2003/C 280 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2641/02
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(20. september 2002)

Om: EU-sanktioner til skade for EU-handel

I min valgkreds er der en virksomhed, der importerer æbler fra Amerika uden for den engelske sæson. Disse æbler er underlagt nu 100 % importafgift. Resultatet deraf bliver, at virksomheden frygter for sin egen levedygtighed og for fremtiden for dens 70 ansatte.

Dette virker fuldstændig uretfærdigt og ulogisk. EU-handelsinteresser, EU-job og EU-forbrugervalg skades af disse sanktioner.

Vil Kommissionen genoverveje dette spørgsmål og fjerne æbler fra listen over sanktionerede varer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(8. oktober 2002)

Det ærede medlem er blevet misinformeret. Æbler er ikke underlagt 100 % importafgifter på nuværende tidspunkt.

Som svar på USA's beskyttelsesforanstaltning angående stålprodukter, som også er uforenelig med WTO-bestemmelserne, har Kommissionen truffet foranstaltninger til at beskytte alle EU's rettigheder i henhold til WTO-aftalerne. Dette omfattede fremsættelse af et forslag, som Rådet vedtog den 13. juni 2002⁽¹⁾.

Formålet med forordningen var at tilskynde USA til ikke at anvende tillægstold på stålprodukter af betydning for europæiske eksportører og til at trække foranstaltningerne tilbage, så snart de var blevet fordømt af WTO. Havde EU ikke handlet på den måde i et forsøg på at begrænse den skade, som den amerikanske foranstaltning kunne forvolde EU's stålindustri, ville der virkelig have været tale om en trussel mod EU's handelsinteresser og arbejdspladser i EU.

Der er to bilag til forordningen. Bilag II indeholder en liste over varer med oprindelse i USA, for hvilke der vil blive indført en tillægstold på 8-30 %, medmindre USA trækker sine beskyttelsesforanstaltninger tilbage, når de er blevet fordømt af WTO (engang næste år).

Bilag I indeholder en liste over varer, for hvilke der vil kunne indføres en tillægstold på 100 % inden den dato. Skal denne tillægstold bringes i anvendelse, kræver det imidlertid, at Rådet træffer en ny afgørelse som anført i forordningens artikel 3. Spørgsmålet vil blive taget op på Rådets møde i september 2002. Heraf følger, at selv om røde æbler figurerer på listen i bilag I, er der endnu ikke blevet indført nogen tillægstold på disse varer eller andre produkter.

For at tage hensyn til, at visse stålprodukter er blevet holdt uden for de amerikanske beskyttelsesforanstaltninger, vil Kommissionen tage alle produkter på listerne op til ny overvejelse, inden der vil blive opkrævet tillægstold på importen fra USA.

⁽¹⁾ Forordning (EF) nr. 1031/2002 af 13. juni 2002 om indførelse af tillægstold på importen af visse produkter med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EFT L 157 af 15.6.2002).

(2003/C 280 E/013)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2870/02
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(11. oktober 2002)

Om: Økonomiske antagelser

1. Er Kommissionen overbevist om, at de økonomiske antagelser, der er brugt i forbindelse med udarbejdelsen af medlemsstaternes budgetter og stabilitetsprogrammer, er af en ensartet realistisk art?
2. Hvilke foranstaltninger kunne træffes for at gøre officielle prognoser mere realistiske?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(31. oktober 2002)

Medlemsstaterne fremlægger hvert år nye eller ajourførte stabilitets- og konvergensprogrammer. Disse programmer udarbejdes helt og holdent på den pågældende medlemsstats ansvar. Programmet gennemgås af Rådet på grundlag af Kommissionens og Det Økonomiske og Finansielle Udvalgs vurderinger.

Kommissionen bedømmer i sin vurdering den realistiske art af de økonomiske antagelser, som programmet er baseret på, hovedsagelig i forhold til Kommissionens egen prognose. Såfremt der er påvist skævheder i de økonomiske scenarier, gør Kommissionen opmærksom på indvirkningerne for budgetstrategien.

Der er truffet adskillige foranstaltninger for at formå medlemsstaterne til at basere deres programmer på så realistiske og gennemsigtige antagelser som muligt. Navnlig specificerer man i »adfærdskodeksen« for stabilitets- og konvergensprogrammerne indhold og format af de oplysninger, som medlemsstaterne forventes at give, for at lette vurderingen af programmet. Med henblik på mere ensartede prognoser foreskriver kodeksen også anvendelsen af generelt aftalte antagelser for variable uden for EU. Medlemsstaterne skal anvende disse ved udarbejdelse af deres centrale scenario og ved sensitivitetanalyser. Under alle omstændigheder bør medlemsstaterne være parate til at forklare og forsvare det valgte scenario, såfremt Kommissionen gør opmærksom på afvigelser fra Kommissionens prognose. Endvidere er der taget et yderligere skridt, i og med at man på EU-plan har aftalt en ny produktionsfunktionsmetode til beregning af potentielt output. Denne vil være endnu en generelt aftalt reference, som kan anvendes til en effektiv vurdering af de landsspecifikke vækstantagelser, og som kan tjene til beregning af cyklisk justerede budgetsaldoer.

(2003/C 280 E/014)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3111/02
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. oktober 2002)

Om: Statsstøtte til den franske el-sektor

Kan Kommissionen bekræfte, at kommissær Monti for nylig har indledt en undersøgelse af den franske regerings ubegrænsede statsgaranti til det statsejede el-værk »Électricité de France«? Har el-værket efter Kommissionens mening fået en ekstraintægt på ca. 900 mio. EUR som følge af ulovlige skattefritagelser, og hvilke lovgivningsmæssige aspekter er forbundet med Frankrigs manglende vilje til at åbne adgangen til el-sektoren?

Ifølge pressen har kommissær Monti sagt, at Kommissionen har besluttet at sætte en stopper for forhold, der fører til konkurrenceforvridning ... især hvor ovennævnte el-selskab ekspanderer til andre lande. Agter Kommissionen, hvis den mener, at Frankrig misligholder sine forpligtelser til at liberalisere el-sektoren, at forbyde det franske el-selskab at overtage flere virksomheder?

Endelig har den franske regering efter sigende beskrevet Kommissionens aktioner som en provokation. Har Kommissionen, hvis den beslutter at fremsende en begrundet udtalelse, mulighed for at offentliggøre en sådan udtalelse samt den franske regerings svar for at få en åben og informeret debat om spørgsmålet, hvor alle relevante kendsgerninger bringes for dagens lys?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(10. december 2002)

Kommissionen besluttede den 16. oktober 2002 at foreslå passende foranstaltninger i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 1, og indlede en formel undersøgelse i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2, med hensyn til en række støtteforanstaltninger til fordel for Electricité de France (EDF). Kommissionen har bl.a. foreslået den franske regering, at den fjerner den ubegrænsede statsgaranti, der ydes til EDF på grund af virksomhedens såkaldte EPIC-status (offentlig virksomhed med industriel og kommerciel karakter), og at den kræver en godtgørelse for de obligationer, som EDF har udstedt med statsgaranti, og som endnu ikke er indfriet. Under den formelle undersøgelse har Kommissionen endvidere stillet spørgsmålstejn ved, hvorvidt de skattefritagelser, som EDF tilsyneladende har nydt godt af som følge af regnskabsændringer i 1997, er i overensstemmelse med fællesmarkedet. Ifølge de franske myndigheder kan begunstigelsen i form af skattefritagelser anslås til ca. 900 mio. EUR.

Kommissionen har anmodet den franske regering om at acceptere forslaget om passende foranstaltninger og senest en måned fra beslutningens dato at underrette Kommissionen om, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at overholde forslaget. Med hensyn til den formelle undersøgelse har Kommissionen opfordret den franske regering til, ligeledes inden for en måned, at fremsætte sine bemærkninger til, om skattefordelene er forenelige med fællesmarkedet.

Kommissionen opfordrer interesserede parter til at fremsætte bemærkninger til den ved offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende af det brev, hvor Kommissionen underrettede den franske regering om sin beslutning. Meddelelsen vil blive offentliggjort, når de franske myndigheder over for Kommissionen har bekræftet, at beslutningen ikke indeholder fortrolige oplysninger. I overensstemmelse med bestemmelserne om den formelle undersøgelse, der er fastsat i artikel 6 og 7 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om de nærmere regler for anvendelse af EF-traktatens artikel 88⁽¹⁾, vil bemærkningerne fra den franske regering blive offentliggjort, når Kommissionen træffer sin endelige beslutning i sagen.

Med hensyn til gennemførelsen til fransk lovgivning⁽²⁾ af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det interne elmarked har Kommissionen endelig ikke nogen grund til at tro, at denne gennemførelse ikke er i overensstemmelse med det omhandlede direktiv.

⁽¹⁾ EFT L 83 af 27.3.1999.

⁽²⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

(2003/C 280 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3255/02

af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Pres på nye udstykninger på grund af reglerne for supplerende EU-støtte

EU har forbudt supplerende støtte til boligbyggeri på forladte industriområder, så det ikke er profitabelt at bebygge disse. Dette medfører et kolossalt pres på nye udstykninger på ikke tidligere anvendt jord i Storbritannien. Gør de praktiske betragtninger omkring den særdeles reelle indvirkning på den måde, byer kan forbedres og udvikles på, ikke tankegangen bag EU-bestemmelserne til en parodi i dette tilfælde? Vil Kommissionen venligst kommentere sagen om Manningham Mills-restaureringsprojektet i Bradford? En smuk bygning fra det 19. århundrede vil blive ved med at forfalde, fordi Kommissionen ikke har begrebet, at der er forskel på statsstøtte og systemet med at dække en finansieringslækage (hvor det offentlige kan finansiere forskellen mellem udgifterne til genvinding og udvikling og projektets slutværdi).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(9. januar 2003)

Kommissionen har ved flere lejligheder og gennem en række beslutninger understreget betydningen af at forbedre det fysiske miljø, at sikre økonomisk overkommelige boliger samt af byfornyelse i de nuværende medlemsstater, specielt i Det Forenede Kongerige (Skotland og England) (1).

I denne forbindelse har Kommissionen altid vurderet statsstøtte og de foreslåede foranstaltningers forenelighed med EF-traktatens bestemmelser i relation til medlemsstaternes politiske målsætninger. Dette har bl.a. medført, at de foranstaltninger vedrørende byfornyelse og egnsudvikling, som de britiske myndigheder indberetter til Kommissionen, også omfatter udvikling af forladte industriområder såvel som opførelse af boliger på nye udstykninger i dårligt stillede områder i Det Forenede Kongerige.

Desuden har Kommissionen gennem sine beslutninger anerkendt, at det instrument til dækning af manglende finansiering, som anvendes af Det Forenede Kongeriges myndigheder, kan være et værdifuldt middel til at dække behovene i forbindelse med byfornyelse og opfyldelse af de socialpolitiske målsætninger, som medlemsstaterne har defineret. Når det gælder supplerende finansiering, som ydes entreprenører med henblik på opførelse af økonomisk overkommelige boliger, har Kommissionen fastslået, at direkte statsindgreb til fordel for enkeltpersoner med det formål at sætte dem i stand til at købe mere økonomisk overkommelige boliger ikke udgør statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87. Derimod kan den omstændighed, at instrumenterne til supplerende finansiering virker tilskyndende for entreprenører, betragtes som værende en favorisering af visse virksomheder og således udgøre statsstøtte i henhold til artikel 87. Kommissionen har imidlertid også påpeget, at sådanne foranstaltninger kan være forenelige med det indre marked.

Manningham Mills-restaureringsprojektet, som det ærede medlem omtaler, ligger i det støtteberettigede område under mål 2-programmet (2000-2006) for Yorkshire og Humber.

Programmet har fem strategiske målsætninger:

1. At skabe en større erhvervmæssig dynamik ved at støtte virksomhedsetablering og sikre flere og mere levedygtige nye virksomheder.
2. At forbedre de eksisterende virksomheders konkurrenceevne ved at øge merværdien af de producerede varer og tjenesteydelser og ved at øge salg og omsætning.
3. At nedbringe fattigdommen i de dele af regionen, som har den laveste erhvervsaktivitet, gennem målrettede initiativer til økonomisk udvikling rettet mod lokalsamfundene.
4. At stimulere investeringer og økonomisk vækst gennem størst mulig udnyttelse af de beliggenhedsmæssige fordele, som mål 2-området indbærer.
5. At øge resultaterne og bæredygtigheden af disse initiativer ved at supplere dem med aktioner vedrørende menneskelige ressourcer med henblik på at opbygge størst mulig kompetence.

De forskellige typer aktiviteter, der finansieres under programmet til støtte for de ovennævnte strategiske målsætninger, er beskrevet i programtillægget. Støtte til boligprojekter er ikke en del af disse strategiske målsætninger og aktiviteter, og boligprojekter er således ikke støtteberettigede under målsætning 2-programmet.

Der er i området gjort en stor indsats for at finde frem til en permanent og konstruktiv anvendelse af Manningham Mills, der er en forfalden, men fredet bygning. Det er konstateret, at Yorkshire Forward sammen med Urban Splash er i gang med at sikre sig en del af komplekset til etablering af boliger. Som sagt er denne type projekt ikke støtteberettiget. Forvaltningsmyndigheden for programmet (Yorkshire and Humber Government Office) undersøger imidlertid i øjeblikket mulighederne for at anvende en del af Manningham Mills-komplekset til kollektive formål og erhverv. De forventer også i begyndelsen af 2003 at modtage forslag til et projekt til 6 mio. £, der omfatter etablering af forretningsfaciliteter i Manningham Mills. Da disse projekter er i overensstemmelse med programmets strategiske målsætninger, vil de kunne medfinansieres under programmet.

Kommissionen støtter det initiativ, Yorkshire og Humber-regionen har taget til at restaurere forladte industrikomplekser som Manningham Mills. Medens boligprojekter ikke er støtteberettigede, er der imidlertid andre aktuelle projekter, som vil kunne modtage EU-støtte. Kommissionen er overbevist om, at nogle af disse projekter vil være egnede og således gøre det muligt at anvende bygningerne på en måde, som vil skabe beskæftigelse og velfærd i overensstemmelse med programmets målsætninger.

(¹) Se bl.a. Kommissionens beslutninger i sagerne N 497/2001 »Tilskud til ejerboligordninger« (Skotland), N 680/2001 »Ordning for støtte til ejendoms køb« (Skotland) og N 230/2002 »Støtte til genopbygningsprojekter, der gennemføres i fællesskab« (England).

(2003/C 280 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3352/02
af Baroness Sarah Ludford (ELDR) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Andragende 566/2000

Kommissionen hævdede i skrivelse af 19. juni 2002, at det ikke var muligt at træffe effektive foranstaltninger i henhold til aftalen mellem EF og Norge af 1973. Det fremgår af denne aftales artikel 27, stk. 2 og 3, at de kontraherende parter i tilfælde af overtrædelse af artikel 23 skal give Den Blandede Komité alle nødvendige oplysninger, og at der skal træffes en afgørelse inden for en frist af tre måneder. Har EF i sin egenskab af kontraherende part handlet således? Hvad var resultatet i bekræftende fald, og hvad er i benægtende fald årsagen til, at EF ikke har handlet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(11. december 2002)

I det brev af 19. juni 2002, som det ærede medlem henviser til, redegøres der for det eventuelle resultat af, at en konkurrencesag vedrørende et norsk selskab indbringes for Den Blandede Komité Fællesskabet/Norge under frihandelsaftalen mellem Fællesskabet og Norge fra 1973.

Ifølge artikel 27 i nævnte aftale, som det ærede medlem også henviser til, kan imidlertid kun de kontraherende parter henvise en sag til den blandede komité. I den sag, der omhandles i andragende 566/2000, og som også er genstand for det ærede medlems spørgsmål, viste de forhold, som Kommissionen fastslog, ikke, at der var tale om overtrædelse af EØF-traktatens artikel 85 og 86, og sagen kræver således ikke anvendelse af artikel 27.

(2003/C 280 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3473/02
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(6. december 2002)

Om: Kommissionens nye regnskabsfører

Europa-Kommissionen har med virkning fra 1. september 2002 udnævnt Marc Oostens til ny regnskabsfører.

Kan Kommissionen sende mig en kopi af sin afgørelse om udnævnelse af Marc Oostens?

Kan Kommissionen meddele, hvor mange ansøgere, der var til den stilling, Marc Oostens blev valgt til, samt om det er rigtigt, at kun tjenestemænd fra Kommissionen havde mulighed for at ansøge om stillingen?

På hvilket tidspunkt efter udnævnelsen af Marc Oostens skete der opstilling af det midlertidige regnskab, som skal foretages i henhold til artikel 18 i gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen?

Hvad var skæringsdatoen for opstillingen af dette midlertidige regnskab?

Hvornår blev det midlertidige regnskab underskrevet?

Hvornår blev det midlertidige regnskab kontraseret af den nye regnskabsfører?

Gav han i forbindelse hermed udtryk for forbehold?

Hvis dette er tilfældet, kan Kommissionen da sende mig ordlyden heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(5. marts 2003)

1. Det ærede medlem og Parlamentets sekretariat vil direkte få tilsendt en kopi af afgørelsen om udnævnelse af Marc Oostens.
2. Der var to valgbare kandidater til denne stilling. Det er ikke korrekt, at kun tjenestemænd fra Kommissionen havde mulighed for at søge denne stilling; tjenestemænd fra de andre institutioner blev også opfordret til at indgive ansøgning.
3. Det midlertidige regnskab blev opstillet af regnskabsafdelingerne i fjerde kvartal 2002. Marc Oostens underskrev det den 27. januar 2003. Denne forsinkelse skyldes det forhold, at finansieringsoversigterne omfatter ekstra oplysninger om periodiserings-elementer, der er indhentet i en række forskellige generaldirektorater, kontrolleret af GD BUDGET og af regnskabsførerens tjenestegrene indført i regnskabs-systemet baseret på et dobbelt system.
4. Når en regnskabsfører fratræder, skal der udarbejdes et midlertidigt regnskab indtil datoen for hans fratrædelse. Der blev således opstillet et midlertidigt regnskab pr. 31. august 2002.
5. Philip Taverne undertegnede den 21. januar 2003 et bevis for overdragelse af det midlertidige regnskab i egenskab af afgangende regnskabsfører pr. 31. august 2002. Marc Oostens, den nyudnævnte regnskabsfører fra 1. september 2002, undertegnede et bevis for modtagelse af det midlertidige regnskab den 27. januar 2003.
6. Den ny regnskabsfører kontraserede det midlertidige regnskab den 27. januar 2003.
7. Ja.
8. Det ærede medlem og Parlamentets sekretariat vil direkte få tilsendt en kopi af disse beviser.

(2003/C 280 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3475/02

af **Benedetto Della Vedova (NI)** til Kommissionen

(6. december 2002)

Om: Statsstøtte til offentlige radio- og tv-virksomheder

Det kan være berettiget, at der findes en offentlig radiospredningstjeneste, hvis den er i stand til at tilbyde brugerne programmer, de ellers ikke ville kunne få gennem de kommercielle sendere.

Radiospredning falder ikke uden for anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 86, 87 og 88 om konkurrence, og i Amsterdam-traktatens protokol om offentlig radio- og tv-virksomhed bekræftes medlemsstaternes beføjelse til at finansiere public service radio- og tv-virksomhed på betingelse af, at finansieringen ydes til radio- og fjernsynsforetagender, »så disse kan opfylde deres public-service opgaver som pålagt dem«; finansieringen må ikke ændre »handels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser«, og det er nødvendigt at bevare mediepluralismen.

Den definition på offentlig tjeneste, der findes i servicekontrakten mellem den italienske regering og RAI, er i modstrid med de krav, der også er stillet af Kommissionen i dens meddelelse om statsstøtte til offentlige radio- og tv-virksomheder, idet den er alt for generel og meget mere omfattende end det, der anses for acceptabelt i denne meddelelse.

I artikel 1 i direktiv 80/723/EF⁽¹⁾ om gennemskuelligheden af de økonomiske forbindelser kræves der på den anden side klarhed i definitionen af den offentlige tjeneste og i anvendelsen af de offentlige midler. Det fastsættes i artikel 5, at offentlige radiospredningsvirksomheder i deres regnskaber klart skal skelne mellem offentlige aktiviteter og kommercielle aktiviteter, for at sidstnævnte ikke finansieres af offentlige midler.

Et medlem af RAI's bestyrelse erklærede offentligt den 21. september 2002, at RAI ikke var i stand til at skelne mellem de programmer, der finansieres af offentlige midler, og de programmer, der finansieres gennem reklamer.

RAI-licensen kan ikke betegnes som en støtte, der fandtes inden ikrafttrædelsen af EF-traktaten, og som derfor ikke er underkastet dennes bestemmelser, da der er sket radikale ændringer i det italienske radio- og tv-system.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. Har RAI efter Kommissionens påbud i juni i år foretaget den opdeling af regnskaberne, der kræves i direktiv 80/723?
2. Mener Kommissionen, at det er i overensstemmelse med kravene om adskillelse mellem offentlige og kommercielle aktiviteter, at programmer, der betales med offentlige midler, afbrydes af reklamespots?
3. Anser Kommissionen det for acceptabelt, at der i Italien ikke findes en uafhængig kontrolmyndighed, der kan overvåge opfyldelsen af de forpligtelser som offentlig virksomhed, der pålægges RAI?
4. Kan Kommissionen udtale sig om proportionaliteten af de offentlige midler, RAI modtager?
5. Opfyldes kravene om regnskabsadskillelse og kriteriet om proportionalitet af offentlige tv-sendere i de andre EU-medlemsstater?
6. Hvad er grundene til forsinkelsen i åbningen af og afslutningen på overtrædelsesprocedurer i forbindelse med statsstøtten til RAI og til en lang række andre offentlige tv-sendere i Europa?

⁽¹⁾ EFT L 195 af 29.7.1980, s. 35.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(4. februar 2003)

De generelle spørgsmål kan kommenteres som følger:

Protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne, der ved Amsterdam-traktaten blev vedlagt EF-traktaten som bilag, anerkender offentlig radio- og tv-virksomheds rolle og betydning og bekræfter, at det er medlemsstaternes ret at definere og tilrettelægge public service-opgaver og finansieringen heraf. Valget af finansieringsordning henhører under medlemsstatens kompetence, og der kan i princippet ikke gøres nogen indsigelse mod valget af en dobbelt finansieringsordning (en kombination af offentlige midler og reklameindtægter) frem for en enkelt (alene offentlige midler). Dette gælder også radio- og tv-virksomheder, hvis hele programspektrum anses for at være en del af deres public service-opgaver.

Spørgsmålet om opdeling af regnskaberne og proportionaliteten af de offentlige midler forekommer i mange sager om radiospredningsvirksomhed, Kommissionen behandler, og som vedrører flere medlemsstater. Kommissionen undersøger i øjeblikket disse sager, og det er derfor endnu ikke muligt at besvare dette spørgsmål.

Hvad angår nødvendigheden af en myndighed til at overvåge radiospredningsvirksomhedens opfyldelse af forpligtelserne som offentlig virksomhed, hedder det i Kommissionens meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på public service-radio- og tv-virksomhed⁽¹⁾, at »Det er også nødvendigt, at public service-opgaven faktisk udføres som foreskrevet i den formelle aftale mellem staten og den udpegede virksomhed. Det er i den henseende nødvendigt, at der er en myndighed eller et udpeget organ, der kontrollerer dens anvendelse«. Tilstedeværelsen af en sådan myndighed er for medlemsstaterne et middel til at sikre sig, at forpligtelserne opfyldes, og det kan samtidig lette Kommissionens arbejde i henhold til statsstøttereglerne. Men hvis der ikke findes en sådan myndighed, betyder det ikke i sig selv, at støtte er ulovlig.

Hvad angår varigheden af Kommissionens undersøgelser inden for denne sektor, kan det oplyses, at Kommissionen er i færd med at vurdere en lang række klager vedrørende statsfinansiering af offentlig radio- og tv-virksomhed. Under Kommissionens gennemgang af disse klager er der kommet nye bestemmelser til (såsom Amsterdam-protokollen, Kommissionens nye meddelelse om forsyningspligtigheder⁽¹⁾ og det nye gennemsøkelighedsdirektiv⁽²⁾). Gennemgangen af statsstøtteprocedurerne er blevet forsinket, fordi det var nødvendigt at tage hensyn til denne udvikling og at behandle de forskellige sager konsekvent. Kommissionen har i den forbindelse besluttet at udarbejde en meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på offentlig radio- og tv-virksomhed, som blev vedtaget den 5. november 2001. Efter meddelelsen er der allerede blevet truffet afgørelse i sager vedrørende portugisisk fjernsyn, lokale belgiske tv-virksomheder og BBC's digitale kanaler. Det forventes, at der endnu i år træffes afgørelse om RAI og andre offentlige radio- og tv-virksomheder.

Hvad angår den specifikke sag med RAI, skal det understreges, at Kommissionens undersøgelser er langt fremme. Så snart disse undersøgelser er afsluttet, vil Kommissionen træffe afgørelse også vedrørende de punkter, De kommer ind på. Kommissionens holdning til disse spørgsmål er endnu ikke afklaret, men der kan siges noget generelt. Hvad angår spørgsmålet om eksistensen af en passende myndighed eller et passende udepeget organ, der kan overvåge RAI's virksomhed, kontrolleres RAI, så vidt Kommissionen er orienteret, af et særligt parlamentsudvalg og af »Autorità per la garanzia nelle Comunicazioni«. Hvad angår spørgsmålet om proportionaliteten af de offentlige midler, RAI modtager, vil Kommissionen i forbindelse med den igangværende statsstøttesag vedrørende RAI foretage en undersøgelse på grundlag af kriterierne i ovennævnte meddelelse af 5. november 2001. Endelig skal det med hensyn til spørgsmålet om opdeling af regnskaberne oplyses, at dette spørgsmål vil blive behandlet i forbindelse med den igangværende procedure.

Også i den forbindelse besluttede Kommissionen i december 2002 at anlægge sag ved Domstolen mod Italien for ikke at have gennemført den seneste ændring af gennemsøkelighedsdirektivet.

(1) EFT C 320 af 15.11.2001.

(2) KOM(2002) 689 endelig udg.

(3) Kommissionens direktiv 2000/52/EF af 26. juli 2000 om ændring af direktiv 80/723/EØF om gennemsøkeligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder, EFT L 193 af 29.7.2000.

(2003/C 280 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3488/02

**af Charles Tannock (PPE-DE)
og Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. december 2002)

Om: Svig i Den Europæiske Union og disciplinærsagen mod Marta Andeasen

I fortsættelse af påstande fra chefrevisor Marta Andeasen, der for nylig er blevet suspenderes, om, at EU's regnskabssystem er meget fejlbehæftet, har Revisionsretten for ottende år i træk nægtet at attestere EU-budgettet, idet den har erkendt, at den kun kan garantere, at fem procent af skatteborgernes penge bruges korrekt. Retten har ud over at erklære, at det ikke var muligt at kontrollere beløbene, når de først var blevet overdraget til medlemsstaterne eller var forsvundet ud i den blå luft, også fremsat alvorlig kritik af forvaltningen af Kommissionens egne finanser, som stadig er baseret på forældede og kritisable kasseregnskabssystemer.

Der verserer forskellige forlydender om, hvornår Kommissionen har tænkt sig at udskifte dette kasseregnskabssystem. Kan Kommissionen derfor på baggrund af tidligere års kritik oplyse, hvorfor den har været så længe om at acceptere, at det er nødvendigt med ændringer, og hvorfor det skal tage år i stedet for måneder at indføre et mere moderne regnskabssystem?

Er Kommissionen enig i, at dens kontrolforanstaltninger både for beløb, der fordeles til medlemsstater og støtte, der ydes uden for EU, er sørgeligt mangelfulde og, at der er hastende behov for en revision, og har Kommissionen i givet fald konkrete forslag af nogen art til, hvordan kontrolprocedurerne eventuelt vil kunne forbedres?

Kan Kommissionen endelig oplyse, hvorfor den mente, at det var nødvendigt at suspendere Marta Andeasen, da Revisionsretten synes at have været enig på væsentlige punkter i hendes vurdering af EU-finansernes tilstand? Hvordan mener Kommissionen, at afgørelsen om at suspendere hende, har indvirket på Kommissionens omdømme og på dens forpligtelse til at sikre åbenhed og transparens? Erkender Kommissionen gyldigheden af hendes kritik, og hvilke planer har den om at genindsætte hende i hendes stilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(10. marts 2003)

1. Kommissionen er ikke enig i det ærede medlems påstande.

Som det ærede medlem vil vide, er bogføringsreglerne for Fællesskabernes budget fastlagt i finansforordningen. Den tidligere finansforordning, der var gældende indtil for nylig (31. december 2002), indeholdt ikke nogen forpligtelse til periodisering af regnskaberne. Den byggede på de traditionelle regler for kasseregnskaber for den offentlige sektor.

Selv om Kommissionen har foreslået indførelse af periodisering af regnskaberne i forbindelse med den ny finansforordning, som blev vedtaget af lovgivningsmyndigheden i juni 2002, deler Kommissionen ikke det ærede medlems synspunkt gående ud på, at kasseregnskab er »forældet og kritisabelt«, da det stadig er det mest anvendte inden for den offentlige sektor i de fleste lande. Kommissionen vil fastholde den traditionelle rapportering af offentlige budgetter til budgetmyndighederne. Parlamentsmedlemmerne stiller med jævne mellemrum Kommissionen spørgsmål om gennemførelsen af betalinger under forskellige budgetposter. Det er nødvendigt med et kasseregnskabssystem for at få adgang til disse oplysninger. I øvrigt er påstanden om, at »det ikke var muligt at kontrollere beløbene, når de først var blevet overdraget til medlemsstaterne eller var forsvundet ud i den blå luft«, ikke korrekt. Der er både horisontale og sektormæssige forordninger, der definerer medlemsstaternes kontrolforpligtelser. Derudover har Kommissionen en række mekanismer til sin rådighed til tilbagesøgning af uretmæssigt overførte beløb og har gentagne gange informeret Parlamentet om situationen i den henseende⁽¹⁾.

2. Som i andre administrationer, hvor der er blevet foretaget en reform af regnskabssystemet, er denne modernisering i Kommissionen en større operation, der kræver megen tid, mange kræfter, stor ekspertise og betydelige midler at gennemføre. Tilbage i 2000 med lanceringen af en flerårig plan for modernisering af regnskaberne indledte Kommissionen sin støtte udvikling i retning af periodiserede regnskaber, hvori der er blevet indført mange periodiserede elementer.

Den flerårige plan for modernisering af regnskabssystemet omfattede følgende:

- en undersøgelse vedrørende udarbejdelsen og forelæggelsen af Fællesskabernes regnskaber, udarbejdet midt på året i 2000 af højtstående eksperter i offentligt regnskabsvæsen
- udarbejdelse inden juni 2001 af en handlingsplan for modernisering, som blev drøftet med Revisionsretten. Retten hilste dokumentets retningslinjer velkommen
- indførelse af nye elementer af periodiseret regnskabsføring ved forelæggelsen af regnskaberne og beregning af det økonomiske resultat siden 2000, der som Retten udtrykte det »er et skridt fremad, og i overensstemmelse med den almindelige tendens i den offentlige sektor på internationalt plan«⁽²⁾, samt vedtagelse af en bogførings- og konsolideringshåndbog for alle institutionerne
- vedtagelse af den ny finansforordning⁽³⁾, der kræver indførelse af ny periodiserede regnskabsprincipper (artikel 133) for at kunne gennemføres i sin helhed fra regnskabsåret 2005 (artikel 181)
- den 24. juli 2002 forelagde kommissæren med ansvar for budget Kommissionen et memorandum⁽⁴⁾, der beskriver det omfattende arbejde med at modernisere regnskabs- og informationssystem
- den 17. december 2002 vedtog Kommissionen en ny meddelelse⁽⁵⁾, der indeholdt en handlingsplan for den fuldstændige gennemførelse af periodiserede regnskaber fra 2005.

Dette dokument havde følgende to formål:

- at vedtage et detaljeret forslag, der skal sætte Kommissionen i stand til at træffe afgørelse om regnskabssystemet, specielt med hensyn til hvordan almindeligt accepterede periodiseringsprincipper kan gennemføres
- at fastslå, hvilke foranstaltninger der skal træffes med hensyn til projektorganisation, ressourcer og planlægning af arbejdet med at udvikle et integreret edb-system. Systemmulighederne vurderes i detaljer, med henblik på at finde frem til den foretrukne løsning i de kommende måneder.

Der foretages en detaljeret udvikling af regnskabssystem og -rammer i 2003, og de relevante testnings- og gennemførelsesfaser begynder i 2004. Specielt vil spørgsmål vedrørende gennemførelsen af periodiseringsprincipperne blive gennemgået i detaljer for at få nærmere kendskab til den regnskabsmæssige behandling af hver type transaktion i forbindelse med hver enkelt tjenestegren eller aktivitet.

Kommissionen er ikke alene om at gå i retning af en overholdelse af almindeligt accepterede periodiseringsprincipper. Mange ilande er inde i den samme proces og er på baggrund af tilskyndelser fra internationale organer og organisationer såsom OECD⁽⁶⁾ og IFAC⁽⁷⁾ begyndt at modernisere deres regnskabssystemer i de seneste år og går fra kassebaserede regnskaber over til et periodiseret regnskabssystem.

Erfaringer i medlemsstaterne viser, at en reform af offentlige regnskabssystemer er meget krævende, både hvad angår indførelse af ny praksis og menneskeligt set, for ikke at tale om de økonomiske ressourcer, der kræves. Det nævnes i IFAC-undersøgelse 14, kapitel I, at en overgangsperiode for regnskabsmæssige reformer kan være kort (op til 3 år), mellemlang (4-6 år) eller lang (over 6 år). Der er ikke noget eksempel på, at et periodiseret regnskabssystem har kunnet eller ville kunne indføres i løbet af måneder i stedet for år.

3. Med undtagelse af de forbehold, der tages af Revisionsretten i dens årsberetning og af Kommissionen selv i dens årlige sammenfatning af de årlige aktivitetsrapporter og erklæringer, er Kommissionen af den opfattelse, at dens ordninger til kontrol af, hvordan Fællesskabernes bevillinger udnyttes af og i medlemsstaterne, i det store og hele er tilfredsstillende. Når der konstateres problemer og mangler, enten af Kommissionen selv eller af Revisionsretten, bestræber Kommissionen sig på at træffe de nødvendige foranstaltninger for at løse dem.

Der er i de sidste få år blevet gjort en stor indsats for at forbedre forvaltnings- og kontrolsystemer, specielt i forbindelse med delt forvaltning, både ved indførelse og konstant udvikling af det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem (IFKS) for landbruget og gennem en reform af strukturfondene om strengere kontrolstandarder og normer. I forbindelse med foranstaltninger udadtil gjorde Kommissionen i sin meddelelse af 16. maj 2000 om en reform af forvaltningen af ekstern bistand⁽⁸⁾ ligeledes i detaljer rede for en række væsentlige foranstaltninger.

Det gælder imidlertid altid, at kvaliteten i forvaltningen og kontrollen af Fællesskabets midler til dels afhænger af indsatsen fra medlemsstaterne, som har et stort ansvar på dette område. Af den grund fortsætter Kommissionen med at indføre og gennemføre en række incitament og bindende foranstaltninger for medlemsstaterne med hensyn til både landbrug og strukturforanstaltninger; på sidstnævnte område skal incitamenterne fremme koordineringen og forenklingen af rammebestemmelserne, mens det bindende aspekt i forbindelse med konsolideringen af de finansielle korrektioner bidrager til samme formål.

Kommissionens sammenfattende rapport (»Sammenfatning af generaldirektørernes og kontorchefernes årlige aktivitetsrapporter og erklæringer«⁽⁹⁾) er ledsaget af en handlingsplan, der omfatter en række specifikke aktioner på dette område.

Mange af disse aktioner er rettet mod forvaltningen af ekstern bistand, delt forvaltning af strukturfondene og en klargørelse af hovedaktørernes ansvar med hensyn til revision og kontrol.

Kommissionen opstillede også en handlingsplan i forbindelse med dechargen for 2001, som den meddelte Parlamentet den 23. december 2002 på grundlag af Revisionsrettens henstillinger i dens seneste årsberetning.

4. Som de ærede medlemmer vil forstå, kan Kommissionen kun besvare deres spørgsmål generelt, eftersom de har direkte tilknytning til en disciplinærsag, der endnu ikke er afsluttet. Denne procedure vedrører påståede overtrædelser af vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

Kommissionen er vidende om, at disciplinærsagen mod den tidligere regnskabsfører er blevet fortolket forkert i nogle dele af pressen og andetsteds. Henvisninger til Revisionsrettens og Kommissionens seneste vurderinger og til de foranstaltninger, der iværksættes og i stigende grad gennemføres af Kommissionen, samt til tidspunkterne for bestemte begivenheder viser, at enhver konklusion gående ud på, at der skulle være en årsagsforbindelse mellem den tidligere regnskabsførers »krav« og Rettens konklusioner ville være både unøjagtig og vildledende.

Det skal imidlertid bemærkes, at den enkelte tjenestemand uanset Kommissionens aktive forpligtelse til åbenhed og gennemsigtighed også fortsat har pligt til at overholde regler og procedurer.

⁽¹⁾ Se for eksempel senest meddelelse KOM(2002) 671 af 3.12.2002.

⁽²⁾ Revisionsretten — Årsberetning for regnskabsåret 2000, EFT C 359 af 15.12.2001.

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, EFT L 357 af 31.12.2002.

⁽⁴⁾ SEK(2002) 853 endelig udg.

⁽⁵⁾ KOM(2002) 755 endelig udg.

⁽⁶⁾ OECD: Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling.

⁽⁷⁾ IFAC: International Federation of Accountants (Den Internationale Sammenslutning af Regnskabsførere).

⁽⁸⁾ http://europa.eu.int/comm/external_relations/reform/document/communication_en.pdf.

⁽⁹⁾ KOM(2002) 426 endelig udg.

(2003/C 280 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3615/02

**af Benedetto Della Vedova (NI)
og Marco Cappato (NI) til Kommissionen**

(16. december 2002)

Om: Den franske stats støtte til France Telecom

Det er blevet oplyst, at den franske regering vil godkende en redningsplan for telefonselskabet France Telecom (FT), som kontrolleres af den franske stat, der besidder en aktiepost på 55,5 % i selskabet, der har en samlet gæld på omkring 70 mia. EUR.

I henhold til planen skal de omgående tilføres likviditet fra staten til en værdi af 9 mia. EUR som første led i en forhøjelse af aktiekapitalen på 15 mia. EUR, hvad der formentlig vil ske inden foråret.

Hvad det nævnte forskud på 9 mia. EUR angår, skal det gennemføres ved, at den franske stats aktier i FT overføres til »Entreprise de recherches et d'activités pétrolières« (Erap), som derefter optager et lån fra »Caisse des dépôts et Consignations« (CDC) på 9 mia. EUR, der efterfølgende udlånes til FT. Lånet fra CDC til Erap skal garanteres af den franske stat.

1. Er det ikke Kommissionens opfattelse, at hvis den franske stats garanti gør det muligt for FT via Erap at skaffe sig finansielle midler til en lavere rente end den, som en virksomhed havde måttet betale på det frie marked, så er der tale om statsstøtte, der burde have været anmeldt som sådan?

2. Mener Kommissionen ikke, at statsgarantien for en offentlig virksomheds gæld (en garanti, som naturligvis ikke er til rådighed for private konkurrenter, der måtte have behov for en lignende finansiering), i sig selv udgør statsstøtte?

3. Og mener Kommissionen endelig ikke, at på et tidspunkt, hvor telekommunikationssektoren befinder sig i en særligt vanskelig situation, er denne form for indgreb fra de nationale myndigheders side, hvor disse både optræder som »dommere og spillere«, udtryk for en åbenlys interessekonflikt, en alvorlig forvriddning af konkurrencen, hvad der stiller erhvervsvirksomhederne — både selve virksomhederne og arbejdstagerne — i en endnu vanskeligere situation, idet de ikke kan regne med at modtage statsstøtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. februar 2003)

De franske myndigheder sendte den 4. december 2002 Kommissionen et dokument med en beskrivelse af den franske stats intervention over for France Telecom. Kommissionen har gennemgået dette dokument for at finde ud af, om denne intervention er problematisk i henseende til statsstøttereglerne. Kommissionen har foretaget en indledende undersøgelse for at fastslå, om interventionen er i overensstemmelse med det markedsøkonomiske investorprincip, dvs. ikke indebærer statsstøtte, og hvis der er tale om statsstøtte, om denne så kunne være forenelig med statsstøttereglerne. Efter den indledende undersøgelse stiller Kommissionen sig tvivlende med hensyn til, om den franske intervention er i overensstemmelse med

statsstøtteregele. Den besluttede derfor den 30. januar 2003 at indlede den formelle undersøgelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2. Denne procedure vil give mulighed for en tilbundsgående undersøgelse af statsinterventionen og give alle interesserede parter lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger.

På grund af sagens økonomiske vigtighed har Kommissionen behandlet den som en prioritet, og den har fået afklaret sin foreløbige indstilling i løbet af få uger. Svaret på det ærede medlems spørgsmål skal ses på baggrund af Kommissionens beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Det forekommer på sin plads at fremsætte nogle generelle bemærkninger til de stillede spørgsmål.

1. Hvad angår spørgsmålet om France Telecoms mulighed for at skaffe sig finansielle midler på betingelser, der er gunstigere end for andre selskaber takket være ERAP's intervention, skal det bemærkes, at når et selskab kan skaffe sig finansielle midler på betingelser, der er gunstigere end normale markedsvilkår takket være statsens intervention med faktisk eller potentiel mobilisering af statsmidler (uanset om der er tale om en direkte intervention eller en indirekte intervention gennem et andet statsorgan), udgør statsinterventionen i princippet statsstøtte, som skal anmeldes, hvis de andre krav i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, er opfyldt.

2. Med hensyn til det generelle spørgsmål om statsstøtte skal det understreges, at en statsgaranti kun kan udgøre statsstøtte, hvis den er givet på lempeligere vilkår end markedsvilkår. Kommissionens meddelelse om anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 og 88 angående statsstøtte i form af garantier⁽¹⁾ indeholder yderligere oplysninger om Kommissionens fremgangsmåde i dette spørgsmål.

3. Med hensyn til det sidste spørgsmål fra det ærede medlem mener Kommissionen – uanset om telekommunikationssektoren befinder sig i en særlig vanskelig situation – at statsstøtteregele altid skal overholdes uanset de økonomiske forhold. Det bør i denne forbindelse erindres, at statsinterventioner skal vurderes på grundlag af deres virkninger. Når en stats foranstaltning kan betegnes som statsstøtte, må Kommissionen træffe de nødvendige skridt til sikring af, at støtten ikke fordrejer konkurrencen i et omfang, der strider mod den fælles interesse.

⁽¹⁾ EFT C 71 af 11.3.2000.

(2003/C 280 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3616/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. december 2002)

Om: Regelmæssige og sikre skibsafgange på faste ruter, der trues af et forbud mod prisaftaler og godkendelse af hemmelige rabatter

1. Har Kommissionen til hensigt at stoppe de »linjekonferencer«, der blev oprettet i det 19. århundrede, og som sørgede for regelmæssige afgang med søgående skibe på faste ruter til en fast pris, og som endnu i 1986 udtrykkeligt blev undtaget fra forbuddet mod prisaftaler inden for den Europæiske Union?

2. Vil Kommissionen give rederierne mulighed for at give rabatter til faste kunder, uden at dette må meddeles andre kunder?

3. Hvad er følgerne af lavere priser for udbuddet af afgang på ruter og på tidspunkter, hvor fragtmængderne med fri konkurrence ikke længere vil kunne dække omkostningerne? Venter Kommissionen, at skibene bliver ved at sejle?

4. Forventer Kommissionen, at lavere priser stimulerer til at sejle med forældede og nedslidte skibe, der udgør en stor risiko både for besætningen, andre skibe, havmiljøet og kysterne, fordi der er større risiko for, at de forulykker under rejsen?

5. Får rederierne indkomsttab konsekvenser for de ansatte? Er sådanne foranstaltninger en stimulans til at forringe aflønningen af og arbejdsvilkårene for søfolkene ved at lade skibene registrere i flagstater, der stiller mildere krav, end det er tilfældet i EU's medlemsstater?

6. Hvilke følger vil prisnedsættelsen få for fortrængning af nuværende ansatte og for strømmen af billigt kinesisk mandskab, der allerede nu uddannes i stor udstrækning, men sandsynligvis til utilstrækkelig standard?
7. Hvad gør Kommissionen for også fremover at sikre regelmæssige afgange med acceptable arbejdsvilkår og tilstrækkelig sikkerhed for mennesker og miljø?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(10. februar 2003)

1. Kommissionen har ikke fremsat noget forslag til ændring eller ophævelse af Fællesskabets gruppefritagelse fra forbuddet mod prisaftaler for linjekonferencer. Den er dog i færd med at revidere Rådets forordning (EØF) nr. 4056/86 af 22. december 1986 om fastsættelse af de nærmere retningslinjer for anvendelsen af traktatens artikel 85 og 86 på søtransport⁽¹⁾, som indeholder gruppefritagelsen. Denne fremgangsmåde svarer fuldt ud til den praksis, som Kommissionen har fulgt med hensyn til andre gruppefritagelser (motorkøretøjer, forsikring osv.). Det bemærkes, at der i de fleste forordninger om gruppefritagelser er fastsat et krav om regelmæssig revision (normalt hvert femte år) med henblik på at kontrollere, om betingelserne for gruppefritagelsen stadig er opfyldt. Kommissionen betragter dette som et minimumskrav for at kunne efterleve såvel princippet om forsvarlig forvaltning som konkurrencebestemmelserne i EF-traktaten. Det faktum, at der ikke er foretaget nogen omfattende revision af gruppefritagelsen for linjekonferencer, siden den trådte i kraft for over 15 år siden, kunne rent faktisk give grund til bekymring i betragtning af, hvor meget markedsforholdene har ændret sig.
2. Kommissionen er ikke bekendt med nogen eksisterende fællesskabslovgivning, som forbyder rederier at give rabatter til faste kunder, uden at dette meddeles andre kunder, og den har heller ingen planer om at foreslå nogen sådan lovgivning.
3. Ved fri konkurrence vil lavere priser kunne tvinge ineffektive rederier med et højt omkostningsniveau til at forlade markedet. Priserne vil derefter normalt stige til et niveau, som afspejler den nye balance mellem udbud og efterspørgsel, og der vil blive leveret tjenesteydelser til en pris, der svarer til den nye balance på markedet.
4. Så længe der efterspørges tjenesteydelser af høj kvalitet, vil der blive udbudt ydelser, som kan tilfredsstille denne efterspørgsel. Kunder, som benytter containertransport i linjefart, forventer generelt en service af høj kvalitet og vil derfor være utilbøjelige til at sende deres fragt med et »forældet og nedslidt« skib.
5. Der mindes om, at de nuværende, historisk lave priser for søtransport er en følge af, at udbuddet overstiger efterspørgslen. Den eneste løsning på denne situation er at reducere udbuddet eller øge efterspørgslen. Førstnævnte ville ske af sig selv, hvis ineffektive rederier blev tvunget til at forlade markedet. Det understreges, at den gældende fællesskabsfritagelse fra forbuddet mod prisaftaler for linjekonferencer er til gavn for alle medlemmer af de konferencer, som besejler ruter i linjefart til og fra Fællesskabet, uanset deres nationalitet. Det er således ikke en særlig foranstaltning til beskyttelse af Fællesskabets linjerederier og disses ansatte. Hvad angår det specifikke problem med »udflagning«, har flere medlemsstater indført skatteordninger, der tilskynder rederierne til at lade deres fartøjer registrere i den pågældende medlemsstat. De oplysninger, som Kommissionen råder over, tyder på, at disse ordninger har givet gode resultater.
6. Spørgsmålet antyder, at et forbud mod prisaftaler mellem linjekonferencer uvægerligt ville føre til ydelser af en ringere kvalitet. Som det fremgår af svaret på spørgsmål fire, er Kommissionen ikke enig i dette synspunkt.
7. Kommissionen har ikke kendskab til nogen umiddelbar trussel mod regelmæssige afgange med acceptable arbejdsvilkår og tilstrækkelig sikkerhed for mennesker og miljø. Kommissionen gør i denne forbindelse det ærede medlem opmærksom på, at der findes en gruppefritagelse for konsortier (Kommissionens forordning (EF) nr. 823/2000 af 19. april 2000 om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis mellem linjerederier (konsortier)⁽²⁾, som giver

linjerederier mulighed for at dele investeringsomkostninger og etablere driftsmæssigt samarbejde, så de kan tilbyde regelmæssige afgange. Denne forordning tillader dog ikke, at rederierne indgår prisaftaler.

⁽¹⁾ EFT L 378 af 31.12.1986.

⁽²⁾ EFT L 100 af 20.4.2000.

(2003/C 280 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3754/02

af Jan Andersson (PSE) til Kommissionen

(20. december 2002)

Om: Schengentilpasning i Frankfurts lufthavn

En svensk medborger, som kom rejsende til Frankfurts lufthavn (i november måned 2002) fra et ikke-europæisk land, beretter, at der ved ankomsten stod tysk paspoliti og frasorterede alle rejsende med tysk pas, for senere at henvise disse til en separat kø gennem paskontrollen. Personerne med tysk pas kunne således passere betydeligt hurtigere gennem kontrollen end de personer med pas fra andre Schengenlande. Disse personer blev nemlig senere henvist til den almindelige kø, som konventionelt er opdelt for EU-borgere og ikke-EU-borgere, og disse køer var naturligvis meget længere.

Denne ovenfor beskrevne procedure begrundes spørgsmålet om, hvorledes man i Frankfurts lufthavn tilpasser principperne i Schengenkonventionen. Siden Amsterdam-traktatens ikrafttræden har Rådet haft ansvar for, at personkontroller ved Schengenområdet ydre grænser gennemføres på samme måde. Men fremgangsmåden i Frankfurts lufthavn, således som den beskrives ovenfor, antyder at dette ikke er tilfældet og i så fald udgør et eksempel på brud med de principper, som Schengenreglerne fastlægger.

Tillader den fælles håndbog for de ydre grænser den type af adskillelse mellem forskellige Schengenborgere, som den pågældende borger beskriver ovenfor?

I benægtende fald, hvilke foranstaltninger kan Kommissionen træffe for at komme til rette med denne særbehandling?

Begrunder dette en fremskyndelse af en revidering af håndbogen, som ifølge oplysningen er påkrævet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(10. februar 2003)

Som svar på de forhold, som det ærede medlem nævner, minder Kommissionen om følgende principper i fællesskabsretten:

- I henhold til Rådets afgørelse 1999/436/EF af 20. maj 1999⁽¹⁾ har de vigtigste bestemmelser i Schengen-reglerne vedrørende kontrol og overvågning af personers passage af de ydre grænser fået nyt retsgrundlag i EF-traktatens artikel 62. Det gælder navnlig Eksekutivkomitéens afgørelse om indførelse og anvendelse af Schengen-systemet i lufthavne og på flyvepladser⁽²⁾. Fremover har Schengen-reglerne rang som fællesskabsret, og Kommissionen kan derfor udøve sin rolle som traktaternes vogter med henblik på at sikre, at reglerne overholdes.
- Ifølge Schengen-reglerne skal personkontrollen ved de ydre grænser bestå af en minimumskontrol for de personer, som er omfattet af fællesskabsretten. Formålet er at kontrollere identitetspapirer og rejsedokumenter. Til gengæld skal der foretages en grundig kontrol af rejsende fra tredjelande, som ikke er omfattet af fællesskabsretten. Denne kontrol begrænser sig ikke til en simpel kontrol af de rejsendes identitetspapirer eller rejsedokumenter.

- Hvad angår de praktiske forhold i lufthavnene, foreskriver Schengen-reglerne, at de korridorer, som benyttes af personer, der er omfattet af fællesskabsretten, adskilles fra de korridorer, som passagerer fra tredjelande benytter. Denne adskillelse af korridorerne har til formål at mindske ventetiden mest muligt ved de ydre grænser for personer, som er omfattet af fællesskabsretten. Desuden giver adskillelsen grænsevagterne bedre muligheder for at foretage en grundig kontrol af rejsende fra tredjelande.
- Adskillelsen af korridorerne som fastsat i Schengen-reglerne er i overensstemmelse med fællesskabsretten med hensyn til fri bevægelighed for Unionens borgere. Dette giver ikke anledning til nogen forskelsbehandling, hverken mellem de personer, som er omfattet af fællesskabsretten, eller mellem de medlemsstater, som fuldt ud anvender Schengen-reglerne, og de medlemsstater, som ikke anvender reglerne. Hvis de forhold, som det ærede medlem nævner, viser sig at være en kendsgerning, vil de til gengæld være i strid med Schengen-reglerne og med fællesskabsprincippet om forbud mod forskelsbehandling af EU-borgere.
- Helt generelt, hvad angår kontrollen af, at medlemsstaterne anvender Schengen-reglerne korrekt, er den ordning med evalueringsbesøg, som blev indført under det mellemstatslige samarbejde⁽³⁾, nu blevet integreret i EU-institutionerne. Ordningen har fået dobbelt retsgrundlag, nemlig i EF-traktatens artikel 66 samt i artikel 30 og 31 i traktaten om Den Europæiske Union⁽⁴⁾. I denne forbindelse erklærede Kommissionen, at »Det Stående Udvalg for Schengen-konventionen (...) på ingen måde berører de beføjelser, som traktaterne har givet den, og navnlig dens ansvar som traktaternes vogter.«
- Kommissionens ansvar på dette område illustreres i øvrigt af det faktum, at den er ved at forberede et lovgivningsforslag til omarbejdelse af Den Fælles Håndbog om Kontrol ved de Ydre Grænser i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Sevilla og med den plan for forvaltning af medlemsstaternes ydre grænser, som blev vedtaget af Rådet (retlige og indre anliggender) den 13. juni 2002. Omdannelsen af de væsentligste bestemmelser i Den Fælles Håndbog til en EF-forordning giver ikke anledning til nogen uklarheder, hvad angår reglernes bindende karakter for medlemsstaterne.

(¹) 1999/436/EF: Rådets afgørelse af 20. maj 1999 om fastsættelse, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union, af retsgrundlaget for hver af de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengen-reglerne, EFT L 176 af 10.7.1999.

(²) Eksekutivkomitéens afgørelse af 22. december 1994 (SCH/Com-ex (94) 17, rev. 4), offentliggjort i EFT L 239 af 22.9.2000.

(³) Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. september 1998 (SCH/Com-ex (98) 26 endelig udg.), offentliggjort i EFT L 239 af 22.9.2000.

(⁴) Rådets afgørelse 1999/436/EF, offentliggjort i EFT L 176 af 10.7.1999.

(2003/C 280 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3767/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(23. december 2002)

Om: Økonomiske skel for besøg af familiemedlemmer og ældre ferierejsende fra Rusland, som rejser over fremtidigt EU-territorium til Kaliningrad

1. Kan Kommissionen bekræfte, at et transitvisum til rejser inden for Rusland, der fører over EU-territorium, i henhold til aftalen af november 2002 mellem EU og Den Russiske Føderation, skal koste 16 EUR for indbyggerne i Kaliningrad, men 35 EUR for andre russere, hvilket er beløb, som er til at betale for EU-borgere, men er meget højt for russere?
2. Er det EU eller Rusland, der har taget initiativ til den i punkt 1 nævnte prisforskel? Er det sket med velberåd hu for at gøre adgangen fra enklaven Kaliningrad til andre dele af Rusland nemmere end adgangen fra andre dele af Rusland til enklaven Kaliningrad? Hvilket formål tjener det i givet fald?
3. Er Kommissionen klar over, at denne ordning vil opsætte økonomiske skel for indbyggere med lav indkomst fra andre dele af Den Russiske Føderation, som på anden vis end via de dyrere forbindelser til søs eller i luften vil aflægge besøg i enklaven Kaliningrad, og at dette især kan blive et problem for familiemedlemmer, der bor andre steder, og for ældre, som hidtil har tilbragt deres ferie ved Østersøkysten i dette område?

4. Hvorfor afkræves de berørte fra uden for EU betaling for et rejsedokument, som ganske vist er af betydning for beskyttelsen af EU mod tilstrømning af kriminelle og profitmagere, men som af de berørte udenforstående betragtes som en hindring for deres ny erhvervede ret til uindskrænket at foretage indenlandske rejser? Var det ikke mere nærliggende at lade EU bære alle udgifterne til denne ordning?

5. Ser Kommissionen nogen mulighed for i det mindste at nedsætte beløbet for familiemedlemmer, pensionister og arbejdsløse i Rusland til eller under det niveau, der gælder for indbyggerne for Kaliningrad, uden dermed at øge risikoen for kriminelles og profitmageres fri adgang til EU-territoriet?

Kilde: Det nederlandske dagblad »De Volkskrant« af 4. december 2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(10. februar 2003)

1. til 5. Som bekræftet på Rådets møde (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 22. oktober 2002 og på Det Europæiske Råds møde i Bruxelles den 24. oktober 2002 vil EU indføre den nødvendige lovgivning for inden den 1. juli 2003 at anvende en ordning med et »forenklet transitdokument« og et »forenklet jernbanetransitdokument« ved transit af alle russiske borgere mellem Kaliningrad og andre dele af Rusland over land.

Det forenkledede transitdokument er gyldigt for en direkte transit over land med alle transportmidler fra et tredjeland til det samme tredjeland inden for en bestemt periode. Det forenkledede jernbanetransitdokument er gyldigt for en enkelt returrejse med tog.

Ifølge den fælleserklæring, der blev vedtaget på EU-Rusland topmødet den 11. november 2002, vil begge dokumenter blive udstedt gratis eller meget billigt til alle russiske borgere, som er berettigede hertil.

I fælleserklæringen konstateredes det, at Litauen har godkendt at acceptere russiske interne pas som grundlag for udstedelse af begge typer dokumenter indtil den 31. december 2004.

Endvidere har Litauen og Rusland den 30. december 2002 undertegnet en regeringsaftale om gensidig trafik af borgere i de respektive lande, der bestemmer, at de rejsende skal være i besiddelse af et visum til indrejse, transit og ophold i den anden stat. Hvad angår Kaliningrad-regionen og dens indbyggere, vil visum-ordningen træde i kraft den 1. juli 2003, og visa vil blive udstedt gratis på gensidig basis. Navnlig vil der blive udstedt gratis etårige visa til flere indrejser til bosiddende i Kaliningrad uden krav om en forudgående invitation. Som almindelig regel for russiske og litauiske borgere gælder, at konsulatsgebyr for udstedelse af visa ikke opkræves for forskellige kategorier af rejsende, herunder personer over 60 år og børn under 16 år.

(2003/C 280 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3777/02

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(23. december 2002)

Om: Pirelli-produktion

Kan Kommissionen komme med forsikringer om, at Pirellis afgørelse om at flytte produktionen af optiske fibre fra sit fabriksanlæg i Hampshire til Italien ikke på nogen måde strider mod EU-bestemmelserne om statsstøtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. februar 2003)

Kommissionen godkendte den 2. oktober 2002 et forslag om støtte på 74,5 mio. EUR til Fibre Ottiche Sud i forbindelse med en investering på 167,4 mio. EUR i Battipaglia i det støtteberettigede område Campania i Syditalien. Formålet med projektet er at skabe 311 direkte job og 108 indirekte job. Kommissionen har truffet denne beslutning under overholdelse af reglerne i de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter⁽¹⁾.

Kommissionens generelle mål ved gennemførelsen af de multisektorale rammebestemmelser er at begrænse støtten til store investeringsprojekter på en sådan måde, at der undgås ufavorable virkninger på konkurrencen og samtidig sikre, at det støttemodtagende område vedbliver med at være attraktivt. I dette tilfælde udgjorde den maksimale tilladte støtteintensitet 28 % i nettosubventionsækvivalent (svarende til investeringens bruttointensitet (44,5 %) tilbagediskonteret og minus afgifter).

Kommissionen er ikke vidende om, at Pirellis investering skulle udgøre en flytning af produktionen fra Det Forenede Kongerige til Italien. Det skal i øvrigt understreges, at investeringsprojektet indebærer en udvidelse af et eksisterende fabriksanlæg til fremstilling af optiske fibre til telekommunikationssektoren.

⁽¹⁾ EFT C 107 af 7.4.1998.

(2003/C 280 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3782/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. januar 2003)

Om: Kombination af parlamentarisk demokrati og retten til decentral beslutningstagning og mangfoldighed i en ny institutionel struktur i EU

1. Er Kommissionen enig i, at der er behov for som et modspil til den struktur, der er blevet udarbejdet på Konventet om Den Europæiske Unions Fremtid om en ny ledelsesstruktur, hvor magten samles hos alle de nationale regeringer, regeringslederne og en af deres midte udpeget præsident, at arbejde for en model for parlamentarisk demokrati svarende til det, der findes i medlemsstaterne med en gængs fordeling mellem udarbejdelse og udøvelse ved en daglig ledelse side om side med en bredt funderet beslutningstagning om de overordnede retningslinjer udstukket af et parlament, som er valgt af samtlige vælgere?

2. Hvorfor gav Kommissionens formand den 5. december 2002 i forbindelse med sin indsats for med rette at forsvare det parlamentariske demokrati mod en tilbagevenden til tidligere tiders autoritære styreformers indtryk af, at han knytter dette forsvar sammen med en mere vidtgående centralisering og ensartethed i EU frem for en fælles løsning af vores store og grænseoverskridende problemer på områder som miljø, menneskerettigheder, grænsearbejde, transport og skattely?

3. Erkender Kommissionens formand, at han ved at fremkalde det i punkt 2 nævnte indtryk i urimelig grad gør det mindre demokratiske alternativ til et »regeringernes og staternes Europa« attraktivt for dem, som inden for et forenet Europa lægger vægt på at fastholde mulighederne for beslutningstagning på det lavest mulige niveau og på retten til de deltagende folks mangfoldighed?

4. Mener formanden — når der ses bort fra hans egne præferencer — at en ny institutionel struktur er mulig, hvor parlamentarisk demokrati, beskyttelse af de nationale parlamenter og retten til mangfoldighed optræder side om side med decentral beslutningstagning på grundlag af subsidiaritet eller et kompetencekatalog for opgavefordelingen mellem EU's medlemsstater?

5. Er Kommissionen indstillet på i sin indsats for at overbevise et flertal på konventet om, at der også på EU-niveau skal lægges vægt på en garanti for en gængs opgavefordeling mellem parlament og daglig ledelse og ikke på varianter, som sår splid mellem det sandsynlige flertal, der vil forsvare modellen med det parlamentariske demokrati over for en autoritær styreform, som bygger på uigennemskuelige aftaler mellem de nationale regeringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(13. marts 2003)

Kommissionen understregede i sin meddelelse til Det Europæiske Konvent om institutionsopbygningen i EU⁽¹⁾, at den går ind for »fællesskabsmetoden«, der tager udgangspunkt i balancen mellem institutionerne under de forskellige faser af beslutningsprocessen, lige fra udformningen til gennemførelsen af EU's politikker. Den finder, at det er nødvendigt at tydeliggøre hver institutions rolle og ansvar uden at røkke ved den nuværende institutionelle balance.

Den 5. januar 2002 bekræftede Kommissionens formand i forbindelse med fremlæggelsen af Kommissionens meddelelse til Det Europæiske Konvent Kommissionens vilje til at konsolidere en union af mennesker og stater, der er det første reelle supernationale demokrati.

Kommissionen finder, at det klart fremgår af dens forslag til konventet, både via førnævnte meddelelse og den meddelelse, den fremlagde i begyndelsen af konventets arbejde⁽²⁾, at den på ingen måde ønsker at øge centraliseringen og ensartetheden, men at den derimod anser det for en af EU's væsentlige udfordringer at leve op til borgernes konkrete forventninger, idet der tages hensyn til forskellene i den lokale, regionale og nationale identitet.

I lyset heraf er det ikke blot i højere grad, end det er tilfældet på nuværende tidspunkt, nødvendigt at sondre mellem de lovgivende og de udøvende opgaver på EU-plan — og den rolle, hver institution spiller i forbindelse hermed — men også i højere grad at inddrage de nationale parlamenter i forvaltningen af EU.

⁽¹⁾ Meddelelse af 4.12.2002, »For den Europæiske Union — Fred, frihed, solidaritet«, KOM(2002) 728 endelig udg.

⁽²⁾ Meddelelse af 22.5.2002, »Et forslag til et fremtidigt EU«, KOM(2002) 247 endelig udg.

(2003/C 280 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3784/02

af Diana Wallis (ELDR) til Kommissionen

(17. december 2002)

Om: Traktatbrudsprocedurer

Den 13. november 2002 besluttede Kommissionen at tilbagetage sin anmodning til Domstolen om at pålægge Frankrig dagbøder for undladelse af at gennemføre Domstolens dom af 13. december 2001 i sag C-1/00, hvori Frankrig fik pålæg om at løfte embargoen mod britisk økseød.

På baggrund af denne og andre sager udtalte Kommissionen, at den vil tage sin holdning til anvendelsen af EF-traktatens artikel 228 op til fornyet overvejelse.

Er Kommissionen enig i, at de muligheder, den i øjeblikket har for at søge at sikre, at en medlemsstat overholder EU-lovgivningen, er utilstrækkelige til at have nogen afskrækkende virkning og derfor på en eller anden måde må styrkes?

Agter Kommissionen at forelægge forslag i denne henseende i betragtning af det stadig større gennemførelsesunderskud, der fremgår af den seneste resultatavle for det indre marked?

Er Kommissionen enig i, at medlemsstaterne kan undgå at betale faste beløb eller dagstvangsbøder (artikel 228, stk. 2) ved at udnytte den retlige proces, og at dette sender det forkerte signal til Europas borgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(31. januar 2003)

Det faktum, at Kommissionen har besluttet at tage anvendelsen af EF-traktatens artikel 228 op til fornyet overvejelse i forbindelse med den sag, som det ærede medlem henviser til, kan ikke anses for en konstatering af, at Kommissionen har utilstrækkelige muligheder, men er snarere et udtryk for dens vilje til at finde frem til de mest hensigtsmæssige midler i EF-traktaten til at sikre, at Domstolens domme opfyldes.

For nylig i forbindelse med gennemførelsen af hvidbogen om nye styreformer i EU på området bedre kontrol med gennemførelsen af fællesskabsretten⁽¹⁾ understregede Kommissionen, at den agter at give høj prioritet til retsforfølgning af traktatbrud efter EF-traktatens artikel 228. I forbindelse med Kommissionens bidrag til konventets arbejde⁽²⁾ foreslog den ligeledes muligheden for at styrke de mekanismer, som den råder over til udførelsen af det generelle hverv at sikre, at fællesskabsretten anvendes korrekt.

⁽¹⁾ KOM(2002) 725 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2002) 728 endelig udg.

(2003/C 280 E/027)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3860/02
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(10. januar 2003)

Om: Kan et mindretal af Kommissionens medlemmer træffe beslutning om udarbejdelse af et traktatudkast uden om den samlede Kommission?

Kommissionen er som bekendt et kollegium, der træffer sine afgørelser i enighed udadtil. Det forudsætter, at formanden og enkelte medlemmer ikke handler på egen hånd. Gør de det alligevel, må forslaget betragtes som magtesløst.

Kommissær Vitorino talte om Montesquieus principper om magtens tredeling. Det er helt uforståeligt, da magtens tredeling i lovgivende, udøvende og dømmende magt ikke omfatter, at embedsmænd har ret til at optræde på egen hånd.

Hvordan kan et mindretal af Kommissionens medlemmer beslutte at iværksætte udarbejdelse af traktatudkast, uden at dette har været forelagt den samlede Kommission?

(2003/C 280 E/028)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3902/02
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(14. januar 2003)

Om: Kommissionens finansiering af udarbejdelsen af et uofficielt traktatudkast

Den 4. december 2002 blev tre kommissionsmedlemmers bidrag til et fremtidigt traktatudkast offentliggjort under navnet: »Feasibility Study – Contribution to a preliminary draft Constitution of the European Union«. Det fremgår af arbejdsdokumentet, at dette er blevet udarbejdet efter anmodning fra kommissionsformand Romano Prodi i overensstemmelse med kommissærerne Barnier og Vitorino. Endvidere fremgår det, at dokumentet ikke nødvendigvis repræsenterer Kommissionens synspunkter. Ikke desto mindre er dokumentet trykt på EU-Kommissionens officielle papir med Kommissionens logo »EU-flaget« på forsiden.

Spørgeren finder det derfor af stor interesse for offentligheden at få oplyst, hvad det har kostet, at kommissionsformand Romano Prodi på egen og et par andre kommissærers vegne har haft en arbejdsgruppe nedsat til at udarbejde et uofficielt traktatudkast, hvem der har udført dette arbejde, og hvor det er bogført i Kommissionens regnskaber?

(2003/C 280 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0034/03
af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(21. januar 2003)

Om: Penelope-planen

Der er i Kommissionen blevet udarbejdet et udkast til en ny forfatning med kodenavnet »Penelope«. Den er tilsyneladende ikke blevet godkendt af den samlede Kommission. Hvilken status har dette udkast ifølge Kommissionen, og i hvilken udstrækning udtrykker det den samlede Kommissions opfattelse?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi
på skriftlige forespørgsler E-3860/02, E-3902/02 og E-0034/03

(17. marts 2003)

På foranledning af Kommissionens formand, Romano Prodi, og i enighed med Michel Barnier og Antonio Vitorino har en arbejdsgruppe i Kommissionen udarbejdet en feasibility-undersøgelse, »Bidrag til et foreløbigt udkast til en forfatningstraktat for Den Europæiske Union«. Formanden har underrettet de øvrige kommissionsmedlemmer om dette arbejdsdokument, men indholdet er ikke blevet drøftet i kollegiet, og dokumentet er derfor ikke bindende for Kommissionen.

Hver kommissær og formanden kan inden for deres særlige ansvarsområder, og hvis det skønnes relevant for EU, bede Kommissionen om at udarbejde oplæg, notater, feasibility-undersøgelser osv. Det er ikke nødvendigt med en beslutning i kollegiet for at iværksætte et sådant arbejde, der henhører under Kommissionens normale aktiviteter i forbindelse med dennes udarbejdelse af beslutninger og efterfølgende stillingtagen. Formanden, Romano Prodi, har sammen med Michel Barnier og Antonio Vitorino fundet det nyttigt af hensyn til Kommissionens stillingtagen i Konventet at udarbejde en feasibility-undersøgelse af en europæisk forfatningstraktat.

Navnene på de tjenestemænd, der har udarbejdet denne feasibility-undersøgelse, står på undersøgelsens forside. Undersøgelsen har ikke medført omkostninger, der ikke kan dækkes over Kommissionens generalomkostninger.

(2003/C 280 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3865/02
af Jules Maaten (ELDR)
og Lousewies van der Laan (ELDR) til Rådet

(10. januar 2003)

Om: Indonesiens ad hoc-tribunaler for Østtimor

Erkender Rådet, at retssagerne om Østtimor som hævdet af De Forenede Nationers Højkommissær for Menneskerettigheder viser, at Indonesien ikke har taget ansvaret for forbrydelser mod menneskeheden i Østtimor?

Er Rådet klar over, at Indonesien udviste meget lidt samarbejdsvilje i forbindelse med undersøgelserne af omstændighederne ved den nederlandske statsborger Sander Thoenes' død i september 1999 og de britiske statsborgere Brian Peters' og Malcom Rennies død i 1975?

Vil Rådet opfordre De Forenede Nationer til at oprette et internationalt tribunal for Østtimor?

Vil Rådet blive part i dette internationale tribunal for Østtimor?

Svar

(21. juli 2003)

1. Rådet deler de ærede medlemmers bekymringer over den måde, det indonesiske ad hoc-tribunal fungerer på (tribunalet blev oprettet for at stille de personer for retten, som var ansvarlige for de alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne i Østtimor i 1999), og over håndteringen af undersøgelsen af omstændighederne omkring Sander Thoenes', Brian Peters' og Malcolm Rennies død.
2. Siden ad hoc-tribunalet blev oprettet, har EU nøje fulgt dets procesførelse. EU beklager, at tribunalet med dets kompetence, der er begrænset i tid og rækkevidde, kun er i stand til at retsforfølge et begrænset antal gerningsmænd og hidtil ikke har kunnet afsløre de systematiske og omfattende brud på menneskerettighederne. Endvidere har EU ved flere lejligheder over for de indonesiske myndigheder gjort opmærksom på sine alvorlige bekymringer for, at kvaliteten af retsforfølgelsen og tribunalets procedurer ikke lever op til de internationale standarder. Da de første domme blev afsagt i august 2002, gav EU over for den indonesiske regering udtryk for sine bekymringer over, at procesførelsen ikke førte til, at der blev forelagt dokumentation for volden i Østtimor. EU noterede sig ligeledes, at kun få ofre blev indkaldt for at vidne, og at der ikke blev afgivet vidneudsagn af UNAMET og uafhængige observatører. EU påpegede, at der ikke var taget hensyn til vigtige beviser for at underbygge retssagerne, og gav udtryk for frygt for, at manglen på relevante vidneudsagn og beviser ville skade troværdigheden af rettens kendelser. Endelig udtrykte EU håb om, at rettens procesførelse i de følgende måneder ville overholde de internationale standarder for retssikkerhed. EU vil fortsat nøje følge rettens procesførelse og rejse spørgsmålet igen på passende vis over for den indonesiske regering i forbindelse med den politiske dialog.
3. Mordet på den nederlandske journalist Sander Thoenes er et af de bedst dokumenterede brud på menneskerettighederne, der blev begået kort efter folkeafstemningen i Østtimor. På trods af pres fra EU og andre internationale aktører tøver de kompetente myndigheder stadig med at indbringe sagen for retten. EU vil fortsat indtrængende henstille til de indonesiske myndigheder at gøre alt, hvad de kan, for at afslutte undersøgelserne af sagen vedrørende Sander Thoenes og så hurtigt som muligt stille de ansvarlige for retten og samarbejde med FN om efterforskningen af Malcolm Rennies og Brian Peters død i Balibo i 1975.
4. Rådet har ikke drøftet spørgsmålet om, hvorvidt De Forenede Nationer skal opfordres til at oprette et internationalt tribunal for Østtimor, og heller ikke dets eventuelle deltagelse i et sådant tribunal.

(2003/C 280 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3874/02

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Rådet

(10. januar 2003)

Om: Forbedrede militære ressourcer i EU for at opnå et øget spillerum for selvstændighed

Det er indlysende, at Europa bør have bedre militære ressourcer, hvis det ønsker at opnå større spillerum for selvstændighed samt at opbygge en hurtig, rent europæisk udrykningsstyrke.

På det politiske plan er en af EU's store udfordringer reelt at skabe et område, hvor det kan udvikle sin egen fælles sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på at sikre en vis grad af garanti for bevarelse af fred i Europa, og dette mål er vigtigere end ethvert andet, urealistisk mål på verdensplan.

Kan Rådet inden for sine beføjelser på dette område gøre nærmere rede for sin diagnostiske kapacitet med hensyn til regelmæssigt at tage EU's mangler op til overvejelse, for så vidt angår gennemførelse af målsætningen om at skabe en reel og autentisk europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik?

Svar

(21. juli 2003)

De drøftelser, der har fundet sted siden Det Europæiske Råd i Helsingfors, har sat Den Europæiske Union i stand til at fastlægge de forskellige midler, der er nødvendige for at gennemføre alle Petersberg-opgaverne, herunder de mest krævende. EU's behov med hensyn til militærkapacitet og styrker til gennemførelse af det overordnede mål har således kunnet indkredses og samles i et kapacitetskatalog, som løbende opdateres på grundlag af de principper, der blev godkendt af Det Europæiske Råd i Nice.

To kapacitetskonferencer under henholdsvis det franske og det belgiske formandskab har gjort det muligt at opnå konkrete nationale tilsagn, svarende til de militære kapacitetsmål, der blev fastsat af Det Europæiske Råd i Helsingfors. Medlemsstaterne har givet frivillige tilsagn om nationale bidrag svarende til de kapaciteter, der er fastsat for at nå det overordnede mål. Disse tilsagn er blevet samlet i et styrkekatalog. En analyse af dette katalog har gjort det muligt at bekræfte, at EU ved udgangen af 2003 i overensstemmelse med det overordnede mål, der blev fastsat i Helsingfors, vil være i stand til at gennemføre samtlige Petersberg-opgaver, men at nogle kapaciteter vil skulle forbedres såvel kvantitativt som kvalitativt, for at de kapaciteter, der står til rådighed for Unionen, kan fungere bedst muligt.

Medlemsstaterne har i den forbindelse på kapacitetsforbedringskonferencen den 19. november 2001 indkredset visse yderligere mangler og har vedtaget en handlingsplan, der kan afhjælpe dem. Denne plan bygger på nationale afgørelser (bottom-up-metode), der skal rationalisere medlemsstaternes respektive forsvarsindsats og styrke synergien i de nationale og multinationale projekter.

(2003/C 280 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3888/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(13. januar 2003)

Om: Ny bølge af undertrykkelse i Tunesien

Den 11. december var dommer Mokhtar Yahyaoui, formand for centret for retsvæsenets uafhængighed (CIJ) og stiftende medlem af den internationale sammenslutning til støtte for politiske fanger (AISPP), på åben gade offer for nogle civilklædte politibetjentes voldelige overfald, mens han var på vej til sine advokaters praksis, og den 14. december blev han vilkårligt anholdt af nogle civilklædte mænd og senere løsladt. Den 13. december belejrede nogle politibetjente i hovedstaden to advokaters kontor, som er specialiseret i forsvar af menneskerettighederne, advokat Nourredine Bhiri (kasserer i det nationale råd for dommerstandens uafhængighed) og advokat Saïda Akremi (generalsekretær for AISPP), og overfaldt dem og deres to børn (på 13 og 15 år). Advokat Akremi blev ført bort af politiet og blev først løsladt efter syv timers indespærring. Dr. Tahar Mestiri (læge og medlem af CNLT, det nationale råd for friheder i Tunesien), som skulle undersøge advokat Akremi, blev overfaldet og forhindret i at aflægge hende besøg. Den samme dag blev talrige andre advokater og menneskerettighedsforkæmpere ofre for overfald fra det politiske politis side. Den 13. december 2002 anholdt betjente fra det politiske politi i Gafsa (i det sydlige Tunesien) fem tidligere samvittighedsfanger, deriblandt: Ali Chortani, der i 1991 blev dømt og idømt 8 måneders fængsel ubetinget, og som er velkendt for sin virksomhed i den tunesiske menneskerettighedsliga i Gafsa og i Nahdha-bevægelsen; Lotfi Dassi; Mohsen Nouissi og to andre tidligere endnu ikke identificerede samvittighedsfanger fra byen Gafsa. I øvrigt blev nummer 885 af ugebladet »Réalités«, som udkom den 12. december 2002, inddraget, fordi det indeholdt en artikel om situationen i de tunesiske fængsler. Den 14. december blev forfatteren til denne artikel, journalisten Hedi Yahmed, afhørt af statsadvokaten. Siden den 12. december 2002 har tre køretøjer fra det politiske politi belejret journalisten Abdallah Zouaris families bopæl i landsbyen Medenine. Den 16. december blev Mohamed Jmour (generalsekretær for Tunesiens advokatstand og forsvarer af menneskerettighederne) brutalt overfaldet af civilklædte politibetjente i Tunis.

Hvilke oplysninger sidder Kommissionen inde med om denne seneste bølge af brutal undertrykkelse af forkæmpere for demokrati i Tunesien? Hvorledes vurderer Kommissionen i øvrigt udviklingen i den økonomiske og sociale situation i Tunesien? Finder Kommissionen, at EU's politik over for Tunesien er politisk holdbar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(31. januar 2003)

Kommissionen følger med bekymring den vedvarende intolerance over for tunesiske systemkritikere og menneskerettighedsforkæmpere i Tunesien. Trods visse opmuntrende signaler i de sidste måneder af 2002 er ytringsfriheden og foreningsfriheden fortsat for begrænset. Kommissionen er klar over sagen med dommer Mokhtar Yahiaoui og dermed forbundne begivenheder, og den har i øvrigt bragt den op over for de tunesiske myndigheder uden dog at opnå oplysninger af nævneværdig betydning.

Hvad angår vurderingen af den økonomiske og sociale situation i Tunesien, tilskynder Kommissionen den tunesiske regering til reformer og følger dem. Der er nået betydelige resultater på strukturområdet sammenlignet med andre lande i regionen. Trods et vanskeligt år 2002 på det økonomiske plan (fjerde tørkeår, de negative følger for turismen af attentatet på Djerba), er de grundlæggende økonomiske indikatorer sunde. Den sociale situation er kendetegnet ved en række bemærkelsesværdige positive resultater (ingen bolignød, garanteret mindsteløn, social solidaritetsfond), som placerer Tunesien blandt de mest avancerede lande i Middelhavsområdet. Balancen er imidlertid skrøbelig, og Kommissionen følger nøje udviklingen.

Unionens politik over for Tunesien, som defineres af medlemsstaterne og Kommissionen i de traktatsbestemte fora, ændrer sig konstant i takt med den politiske og økonomiske udvikling. Den støtter sig navnlig på de væsentlige elementer, der er vedtaget i associeringsaftalen, hvad angår demokrati og menneskerettigheder samt Tunesiens andre internationale forpligtelser.

(2003/C 280 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3910/02

af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(14. januar 2003)

Om: Forskelsbehandling i forbindelse med finansiering af bilkøb i Finland

I Finland er bestemmelserne om indførsel af biler netop blevet ændret, så de ikke begrænser konkurrencen og diskriminerer privat og/eller parallelimport. I realiteten ser det dog ud til, at private købere fortsat er bundet til de traditionelle importører af bestemte mærker, for indtil videre kan de kun indgå aftaler om finansiering af biler, som er købt gennem sådanne importører. I Finland er de vigtigste finansieringsinstitutter Nordea og OPR, men der findes også nogle mindre institutter. I realiteten lader det dog til, at alle følger samme praksis.

Har Kommissionen kendskab til situationen på markedet for finansiering af bilkøb i Finland, og overvåger den konkurrencevilkårene på dette område? Er den herskende praksis efter Kommissionens opfattelse i overensstemmelse med EU's konkurrencebestemmelser, og hvad har Kommissionen til hensigt at foretage sig i denne sag? Anvendes der en tilsvarende praksis i de øvrige medlemsstater, som kan være til hinder for gennemførelsen af de afgørelser, Kommissionen har truffet om fri konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(25. februar 2003)

Kommissionen er ikke blevet gjort opmærksom på nogen vanskeligheder med hensyn til markedet for finansiering af nye biler i Finland. Kommissionen er derfor ikke i stand til at vurdere, om den praksis, det ærede medlem gør rede for, er forenelig med Fællesskabets konkurrenceregler.

På baggrund af de foreliggende oplysninger ser det ud til, at det problem, det ærede medlem omtaler, vedrører finske finansieringsinstitutters adfærd. I et sådant tilfælde er det først og fremmest de finske konkurrencemyndigheders opgave at reagere på baggrund af EU's konkurrenceregler eller den finske konkurrencelovgivning.

De finske konkurrencemyndigheder har meddelt Kommissionen, at de ikke har modtaget nogen formelle klager i forbindelse med dette spørgsmål. De har imidlertid forsikret Kommissionen om, at de fortsat vil følge situationen nøje, også i lyset af den snarlige ikrafttrædelse af de ændrede finske skattebestemmelser, der skulle forbedre situationen for parallelimport.

Kommissionen har ikke kendskab til tilfælde af nogen lignende praksis i andre medlemsstater.

(2003/C 280 E/034)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0002/03
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(16. januar 2003)

Om: Domfældelse af Nguyen Khac Toan

Den 20. december 2002 idømtes den 47-årige Nguyen Khac Toan 12 års ubetinget og 3 års betinget fængsel af Folkets Domstol i Hanoi i en retssag, der varede mindre end en dag. Han blev anklaget for spionage efter artikel 80 i straffeloven. Kommunistpartiets officielle talerør »Nhan Dan« (Folket) udtalte, at Nguyen Khac Toan havde »bagvasket og sværtet partiets og statens ledere« ved at videregive oplysninger til reaktionære kræfter, der lever i eksil i udlandet. Retssagen var lukket for offentligheden. Hans advokat var kun i stand til at mødes med ham to gange før retssagen (den 16. og 19. december), og blev nægtet retten til at tale med ham i enerum. Nguyen Khac Toan blev født i Hanoi i 1955. Han er tidligere soldat i den nordvietnamesiske hær og nu forretningsmand. I de seneste to år har han i forlængelse af demonstrationer i Hanoi, som landbrugere har foranstaltet i protest over statens konfiskering af jord, hjulpet repræsentanter for landbrugerne med at udarbejde andragender til Nationalforsamlingen. Han har desuden udbredt oplysninger om disse demonstrationer via internettet. Den 8. januar blev han arresteret. Politiet ransagede hans hjem og konfiskerede adskillige dokumenter. Han blev tilbageholdt i det berygtede B 14 (Thanh Liet) fængsel. Den ekstremt hårde dom, der er afsagt mod Nguyen Khac Toan, er endnu en episode i den seneste forfølgelse af anderledes tænkende i Vietnam. Le Chi Quang blev den 8. november 2002 idømt 4 års fængsel. Dr. Pham Hong Son, journalist Nguyen Vu Binh og professor Vu Hgoc Binh er ligeledes tilbageholdt for at benytte internettet til at kræve fredelige politiske reformer. Vietnam har for nylig strammet sine begrænsninger af ytringsfriheden og brug af internettet. FN's Menneskerettighedskomité i Genève kritiserede for nylig disse lovrestriktioner i sin rapport om Vietnams gennemførelse af FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder i juli 2002. FN's komité kritiserede desuden Vietnams løst formulerede lovgivning om statens sikkerhed, som rummer lovovertrædelser som spionage, der kriminaliserer aktiviteter, der er helt legale ifølge international ret.

Er Kommissionen bekendt med domfældelsen af Nguyen Khac Toan? Har Kommissionen formelt anmodet om at overvære retssagen? Hvad er Kommissionens holdning til den intensiverede undertrykkelse af aktivister, der kæmper for demokratiet i Vietnam, og betragter Kommissionen denne undertrykkelse som forenelig med udbygningen af dens samarbejds politik med Vietnam?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(31. januar 2003)

Kommissionen har kendskab til retssagen og domfældelsen af hr. Nguyen Khac Toan. Kommissionens delegation i Vietnam følger, sammen med medlemsstaternes diplomatiske missioner, nøje menneskerettighedssituationen i Vietnam, herunder sagerne mod hr. Toan og andre personer, der nævnes af det ærede medlem.

Kommissionen har ikke anmodet om at overvære retssagen mod hr. Toan og blev heller ikke underrettet på forhånd om tid og sted. Som det med rette bemærkes af det ærede medlem, var retssagen mod hr. Toan, som andre retssager af samme art mod politiske afvigere, lukket for offentligheden og for diplomatiske repræsentationer.

Situationen vedrørende ytringsfriheden i Vietnam er ikke blevet forbedret i løbet af 2002. Kommissionen og medlemsstaterne har ved flere lejligheder, senest i en fælles erklæring på mødet i den rådgivende gruppe i Hanoi i december 2002, opfordret regeringen i Vietnam til at skabe en juridisk ramme for udviklingen af et mere aktivt civilsamfund, hvilket ville være en stor fordel for landet.

Kommissionens politik over for Vietnam er at opmuntre og støtte fremskridt for menneskerettigheder og demokrati og at gøre opmærksom på eventuelle misbrug eller en tydelig forværing af situationen. Dette sker på de månedlige møder i EU's arbejdsgruppe om menneskerettigheder, de månedlige trojka-møder med den vietnamesiske regering samt på ad hoc-missioner (f.eks. til det centrale højland) og i fælles erklæringer fra EU, som f. eks. på mødet i den rådgivende gruppe.

(2003/C 280 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0060/03

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(22. januar 2003)

Om: Rådets forkastelse af Kommissionens og Europa-Parlamentets forslag om oprettelse af en fond for erstatning i forbindelse med olieforurening (COPE-fond)

Katastrofen forårsaget af tankeren Prestiges forlis ud for den galiciske kyst viser endnu en gang, hvor alvorligt det er ud fra et politisk synspunkt, at Rådet har forkastet Kommissionens og Europa-Parlamentets forslag om at oprette en fond for erstatning i forbindelse med olieforurening, den såkaldte COPE-fond. Det Europæiske Råd i København, hvor også den spanske ministerpræsident José María Aznar deltog, fastholdt denne holdning, samtidig med at søfolk og frivillige hjælpere gjorde en stor indsats for at rense den stivnede olie op. Rådet har dermed på ny — i strid med det europæiske samfunds interesser og især de konkrete interesser i Galicien — overladt beslutningstagningen til Den Internationale Søfartsorganisation (IMO). Hvad er begrundelsen for denne for borgerne uforståelige holdning?

Svar

(21. juli 2003)

Det er ikke rigtigt, at Rådet har forkastet Kommissionens forslag om oprettelse af en COPE-fond.

Efter Erikas forlis var der almindelig enighed om, at de erstatninger for skader forårsaget af olieforurening, som kan opnås efter den eksisterende ordning for ansvar og erstatning, ikke er tilstrækkeligt store, hvilket kom til udtryk i Rådets konklusioner fra december 2000. Kommissionen fremsatte derfor sammen med »Erika II«-pakken et forslag om oprettelse af en supplerende EU-erstatningsfond.

På samlingen i april 2001 drøftede Rådet (transport/telekommunikation), om en fælles strategi vedrørende problemet i IMO-regi ikke ville gøre det lettest at nå det mål, der blev sat i nævnte rådskonklusioner fra december 2000, nemlig »at sikre en fyldestgørende og så vidt mulig samlet ordning for ansvar og erstatning for skader forårsaget af forurening med olieprodukter eller andre farlige og forurenende stoffer, der transporteres ad søvejen«. Det fremgår af den fælles strategi, at »der bør inden for IMO snarest muligt opnås enighed, helst inden 2003.«.

Der er gjort gode fremskridt inden for IMO siden da, og der skal holdes en diplomatisk konference om emnet i maj 2003.

På samlingen den 6. december 2002 vedtog Rådet (transport, telekommunikation og energi) konklusioner om skibes sikkerhed og forebyggelse af forurening. Heri forpligtede Rådet sig blandt andet til med det samme at behandle Kommissionens forslag til forordning om oprettelse af en EU-fond for erstatning af skader ved olieforurening i europæiske farvande (COPE-fond), hvis Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) ikke opretter en supplerende erstatningsfond til fordel for ofrene for olieforurening, således at fonden kan være operationel inden udgangen af 2003.

Som reaktion på Prestiges nylige forlis ud for Galiciens kyst og med henblik på erstatning for de økologiske og økonomiske skader, specielt i Nordspanien, vedtog Rådet (landbrug og fiskeri) desuden på samlingen den 20. december 2002 særforanstaltninger for at supplere de aktioner, der iværksættes som led i strukturfondenes interventioner i Spanien for at yde sektoren erstatning for de tab, olieudslippet fra Prestiges forlis har forårsaget.

(2003/C 280 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0121/03

af Bob van den Bos (ELDR) til Rådet

(28. januar 2003)

Om: Nordkoreanske flygtninge

Den Europæiske Union er UNHCR's største donor efter De Forenede Stater. I den seneste offentliggjorte UNHCR Annual Statistical Yearbook henvises der ikke til de anslåede 200 000 nordkoreanske flygtninge i Kina. Ifølge UNHCR nægter Kina UNHCR adgang til den region, hvor mange nordkoreanere skjuler sig, og dette er i strid med international flygtningeret. Men UNHCR skulle ifølge en syv år gammel aftale mellem Kina og UNHCR have fri adgang til flygtninge. UNHCR har hidtil nægtet at gøre brug af mægling, hvilket aftalen også indeholder bestemmelser om.

Donorlande kan, når de stiller budgetter til rådighed for UNHCR, øremærke deres bidrag. Agter Den Europæiske Union at gøre brug af denne mulighed for at stille midler til rådighed til modtagelse af nordkoreanske flygtninge i Kina? I benægtende fald hvorfor ikke?

Er Den Europæiske Union rede til at anmode UNHCR om at gøre brug af muligheden for bindende mægling i konflikter mellem UNHCR og Kina? I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at både EU's medlemsstater og Fællesskabet bidrager finansielt til UNHCR, og dette endda med et stort beløb, selv om Fællesskabet som sådant ikke er medlem af UNHCR.

Med hensyn til anvendelsen af de nationale bidrag tilkommer det ikke Rådet at fastsætte betingelserne, og det tilkommer heller ikke Rådet at blande sig i UNCHR's vurdering af dets bilaterale forbindelser med Kina. Med hensyn til anvendelsen af Fællesskabets bidrag opfordrer Rådet det ærede parlamentsmedlem til at stille sit spørgsmål direkte til Kommissionen.

EU har gentagne gange taget Kinas behandling af de nordkoreanske asylansøgere op som led i sin halvårlige politiske dialog med Kina om menneskerettighederne. Under den seneste dialogrunde den 5.-6. marts opfordrede EU også Kina til at samarbejde med UNHCR.

(2003/C 280 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0124/03
af Seán Ó Neachtain (UEN) til Kommissionen

(21. januar 2003)

Om: Særlige afgiftsområder og det vestlige Irland

Vil Kommissionen oplyse, hvad den mener om oprettelsen af de nye særlige afgiftsområder generelt og i særdeleshed tage hensyn til de meget positive erfaringer, der er gjort i disse særlige afgiftsområder i byområder? Vil Kommissionen oplyse, om den vil støtte oprettelsen af nye særlige afgiftsområder i fjerntliggende landdistrikter som for eksempel det vestlige Irland med henblik på at hjælpe sådanne samfund med at udvikle deres økonomier og skabe vigtige beskæftigelsesmuligheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(13. februar 2003)

Særlige skatteområder indebærer sandsynligvis statsstøtte efter artikel 87, stk. 1, i EF-traktaten. For så vidt angår skattefordele, som ikke har forbindelse med jobskabelse, investeringer eller andre formål, der kan betragtes som værende i Fællesskabets interesse, medfører dette driftsstøtte, som i princippet er uforenelig med fællesmarkedet, og som kun betragtes som foreneligt med fællesmarkedet på meget strenge betingelser i særlige områder, der er støtteberettigede efter artikel 87, stk. 1, litra a), eller artikel 87, stk. 1, litra c) ⁽¹⁾. Hvor der findes en sådan forbindelse, kan Kommissionen ikke udelukke, at en sådan ny politisk foranstaltning, som det ærede medlem har beskrevet, kan betragtes som værende foreneligt med fællesmarkedet eller måske endda undtaget fra anmeldelsespligt efter en af Kommissionens undtagelsesforordninger ⁽²⁾. På grundlag af de foreliggende oplysninger og uden en formel anmeldelse efter artikel 88, stk. 3, i EF-traktaten eller en formel meddelelse i henhold til gennemsigtighedskravene i ovennævnte undtagelsesforordninger kan Kommissionen imidlertid ikke udtale sig.

Hvad angår Irland, bestemmes det i regionalstøttekortet for Irland for perioden 2000-2006, at regionen »Border, Midlands and Western (BMW)« fuldt ud er berettiget til støtte efter undtagelsen i artikel 87, stk. 3, litra a), og at resten af Irland, dvs. South-East, Mid-West, South-West, Mid-East og Dublin er støtteberettiget efter artikel 87, stk. 3, litra c). Eventuelle anmeldte regionale ordninger for det vestlige Irland vil blive undersøgt af Kommissionen i henhold til regionalstøttekortet for Irland og regioner, der er omfattet af undtagelsesbestemmelserne, samt i henhold til intensitetslofterne for støtte til initialinvesteringer og jobskabesstøtte, der er godkendt for hver region.

⁽¹⁾ Se retningslinjerne for national regionalstøtte i EFT C 74 af 10.3.1998 og ændringer i EFT C 258 af 9.9.2000.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2204/2002 af 12. december 2002 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til beskæftigelse, EFT L 337 af 13.12.2002. Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder, EFT L 10 af 13.1.2001.

(2003/C 280 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0133/03
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(28. januar 2003)

Om: Portugisisk i Euronews

Den 20. november fremsatte jeg en prioriteret skriftlig forespørgsel om samme emne — ref. P-3364/02 ⁽¹⁾.

Jeg gav heri udtryk for bekymring over nogle nyheder, der var fremkommet i pressen — og som til dato, så vidt jeg ved, ikke er blevet dementeret — gående ud på at 16 portugisiske medarbejdere, som står for udsendelsen af Euronews på portugisisk, skulle være tæt på at blive afskediget. Dette ville, rent bortset fra de hermed forbundne sociale problemer, bringe udsendelsen af Euronews på portugisisk i fare, eftersom rygter siger, at denne skulle være tæt på at ophøre.

Jeg udtrykte desuden frygt for, at desuden de informationer på portugisisk, som for øjeblikket offentliggøres på internet-adressen www.euronews.net, ligeledes kunne være i farezonen.

Som enhver ved, tales portugisisk af flere end 200 millioner mennesker, og det er verdens sjette største sprog og det tredjestørste europæiske sprog, der tales i verden, kun overgået af engelsk og spansk.

I det svar, Kommissionens allerede har givet, og som blev sendt den 6. januar, hedder det således: »Kommissionen har deltaget i den drøftelse, der for tiden foregår om ændringer i strukturen for Euronews. Indtil nu har Euronews' dækning været helt igennem pan-europæisk; Kommissionen har i sinde at påse, at der fortsat vil være sikret samme dækning under en ny ordning, og at der vil blive benyttet det størst mulige antal af Den Europæiske Unions sprog, herunder naturligvis portugisisk.«

Der er grund til at være tilfreds med denne klare holdning, som jeg håber også er fast.

Kommissionen svarede imidlertid ikke på spørgsmålet om den påståede fyring af de 16 portugisiske medarbejdere.

Derfor spørger jeg Kommissionen: Sidder Kommissionen inde med oplysninger om den påståede fyring af 16 portugisiske medarbejdere fra kanalen Euronews? Og hvilke skridt har Kommissionen taget eller vil tage for at sikre – som den jo har sagt den vil – at Euronews' tjenesteydelser fortsat bliver ydet med benyttelse af »det størst mulige antal af Den Europæiske Unions sprog, herunder naturligvis portugisisk«?

(¹) EUT C 242 E af 9.10.2003, s. 54.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romani Prodi

(5. marts 2003)

Kommissionen skal minde det ærede medlem om, at EuroNews ikke har nogen forpligtelse til at udtale sig om sin personalepolitik, eftersom den aftale, EuroNews har indgået med Kommissionen, ikke vedrører personale spørgsmål, som vedbliver med at være et internt anliggende for EuroNews.

Kommissionen kan endvidere meddele, at EuroNews og den offentlige radio- og tv-station Radiotelevisão Portuguesa (RTP) netop har forlænget deres aftale fra 1999 om at fortsætte deres samarbejde og fortsætte med at producere den portugisiske udgave af EuroNews.

Denne aftale giver også kanalen mulighed for at vedblive med at være flersproget.

(2003/C 280 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0164/03 af Francesco Speroni (NI) til Kommissionen

(24. januar 2003)

Om: Konkurrence mellem pengeinstitutter

De fleste italienske pengeinstitutter opkræver betydelige gebyrer – somme tider på over hundrede euro – af kontohavere, hvis de beslutter at lukke en konto. Disse gebyrer er endnu højere i forbindelse med overdragelse af værdipapirer, selv immaterielle aktiver.

Der påløber i øvrigt også omkostninger, hvis kunden bestemmer sig for at bringe forbindelsen med det pågældende pengeinstitut til ophør som reaktion på en ensidig beslutning fra pengeinstitutets side om at ændre betingelserne på en for kunden ugunstig måde.

Dette vanskeliggør helt klart muligheden for at henvende sig til et andet konkurrerende pengeinstitut, fordi de økonomiske overvejelser i den forbindelse ikke alene kan baseres på de betingelser, det nye pengeinstitut tilbyder, men også må tage højde for de gebyrer, der opkræves af det gamle.

Det faktum, at omkostningerne ved at skifte pengeinstitut varierer betydeligt fra et pengeinstitut til et andet, lader formode, at beløbet ikke er baseret på de reelle omkostninger i forbindelse med en konkret tjenesteydelse, men netop har til formål at forsøge at afholde folk fra at bringe forbindelsen med deres hidtidige pengeinstitut til ophør.

Er denne praksis i overensstemmelse med bestemmelserne om fri konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(18. februar 2003)

Ifølge EU's konkurrencelovgivning må der ikke ske en samordnet fastsættelse af priser, dvs. gennem aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis mellem virksomheder (EF-traktatens artikel 81). For at der kan gribes ind på grundlag af artikel 81, skal en påstand om aftalt adfærd underbygges af beviser. Det anføres i det ærede medlems skriftlige forespørgsel, at omkostningerne »varierer betydeligt fra et pengeinstitut til et andet«, hvilket tyder på, at der ikke foreligger en sådan aftalt adfærd.

I EF-traktatens artikel 82 forbydes misbrug af en dominerende stilling. Når det skal vurderes, om der eventuelt er tale om dominans, tages der hensyn til sådanne faktorer som markedsandel, tilstedeværelsen af troværdige konkurrenter på markedet og andre aspekter, som kan sætte de pågældende virksomheder i stand til at undgå konkurrence. De oplysninger, Kommissionen har adgang til, tyder ikke på, at en enkelt bank har en dominerende stilling på markedet for anfordringskonti i Italien. Eftersom de fleste italienske banker angiveligt opkræver høje gebyrer for at lukke en konto, kunne artikel 82 eventuelt finde anvendelse, hvis der kan påvises kollektiv dominans. Kommissionen er imidlertid ikke i besiddelse af oplysninger, som viser, at de fleste banker ikke konkurrerer med hinanden og ikke er udsat for faktisk eller potentiel konkurrence fra andre på markedet for anfordringskonti.

Kommissionen skal endvidere påpege, at Fællesskabets konkurrencelovgivning finder anvendelse i tilfælde, hvor samhandelen mellem medlemsstaterne kan påvirkes mærkbart. Det fremgår af de fremlagte oplysninger, at konkurrenceproblemerne hovedsagelig er forbundet med og begrænset til det italienske marked; som følge heraf vil den nationale konkurrencemyndighed (som for banksektorens vedkommende er Banca d'Italia) formentlig være bedre i stand til at vurdere de konkurrenceproblemer, der er anført i spørgsmålet. Kommissionen har underrettet Banca d'Italia herom.

(2003/C 280 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0172/03

af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(29. januar 2003)

Om: Equitable Life

1. Har Kommissionen foretaget en komplet undersøgelse af den rolle, som den britiske regering spillede i Equitable Life's fald? I benægtende fald hvorfor ikke, og i bekræftende fald hvad var resultatet heraf?
2. Mener Kommissionen, at den britiske regering har overtrådt EU's forordninger om livsforsikring ved at behandle skandalen omkring Equitable Life på den måde, den har gjort?
3. Hvis det fastslås, at den britiske regering har overtrådt EU's lovgivning om livsforsikring agter Kommissionen da at lægge pres på den britiske regering for at få den til at udbetale erstatning til Equitable Life's kunder? Hvilken frist (tidsfrist for indgivelse af juridiske fordringer) vil blive fastsat for indgivelse af krav om godtgørelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. marts 2003)

1. Som Kommissionen har meddelt i sit svar på skriftlig forespørgsel E-2415/01 fra Glyn Ford (!), er den bekendt med de problemer, som forsikringstagere i Equitable Life står overfor. Kommissionen har ikke foretaget nogen undersøgelse af den britiske regerings rolle. Den er orienteret om den britiske regerings meddelelse om, at der vil blive gennemført en komplet uafhængig undersøgelse under ledelse af Lord Penrose for at afdække de tilgrundliggende årsager.
2. På dette stadium foreligger der intet om, hvorvidt EU's forsikringsdirektiver er overtrådt i forbindelse med Equitable Life.

3. Kommissionen har ikke nogen direkte rolle i forbindelse med tilsyn med forsikringsselskaber i medlemsstaterne. Der er hverken i EU-traktaten eller EU's forsikringsdirektiver pålagt Kommissionen nogen tilsynsmæssige beføjelser, og Kommissionen har heller ikke til opgave at godkende og føre tilsyn med virksomheder, der ønsker at drive forsikringsvirksomhed.

Ansvar for det finansielle tilsyn med forsikringsselskaber henhører udelukkende under hjemlandets kompetence (se artikel 8 i det såkaldte »tredje livsforsikringsdirektiv«, dvs. Rådets direktiv 92/96/EØF af 19. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF⁽²⁾), og artikel 16, 17, 18 og 23 i Rådets direktiv 79/267/EØF af 5. marts 1979 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed⁽³⁾).

Hvis skadelidte finder, at de nationale tilsynsmyndigheder ikke korrekt har overholdt kravene i de relevante EU-direktiver, kan sagen indbringes for de nationale domstole. De nationale domstole har kompetence til at undersøge, om en national tilsynsmyndighed ved udførelsen af sine tilsynsopgaver har overholdt tilsynsbestemmelserne. De kan også træffe passende foranstaltninger for at sikre, at loven overholdes. I sådanne tilfælde er det den enkelte medlemsstats interne retsorden, der udpeger de kompetente domstole og fastlægger de nærmere procedureregler for den retssag, der skal sikre, at privates rettigheder ifølge fællesskabslovgivningen fuldt ud tilgodeses⁽⁴⁾. I en sådan situation er tidsfristen for anlæggelse af erstatningssag fastlagt i den nationale lovgivning.

⁽¹⁾ EFT C 134 E af 6.6.2002.

⁽²⁾ EFT L 360 af 9.12.1992.

⁽³⁾ EFT L 63 af 13.3.1979.

⁽⁴⁾ Se EF-Domstolens dom af 19. november 1991, Andrea Francovich og Danila Bonifaci m.fl. mod Den Italienske Republik, de forenede sager C-6/90 og C-9/90, Sml. 1991, s. I-5357.

(2003/C 280 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0191/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(31. januar 2003)

Om: USA opstiller i stigende grad kriterier for EU's godkendelse eller afvisning af nye medlemsstater

1. Er Rådet fortsat af den opfattelse, at ud over Slovenien skal også de andre stater, der i det vestlige Balkan er opstået af den tidligere jugoslaviske føderation, have mulighed for, hvis de ønsker det, at blive medlem af EU inden for rammerne af de Københavnskriterier, som finder anvendelse på alle ansøgerlande?
2. Kan Rådet bekræfte, at den amerikanske særlige udsending for krigsforbrydelser, Pierre-Richard Prosper, som i øjeblikket besøger de vestlige Balkanlande, kræver, at Bosnien-Hercegovina og Serbien udleverer den tidligere præsident og den tidligere hærchef for Republika Srepska i Bosnien til Jugoslavien-tribunalet i Haag?
3. Har Rådet kendskab til forlydender om, at den særlige udsending truer de i spørgsmål 2 nævnte stater ikke blot med nedsættelse af de amerikanske finansielle bidrag og manglende støtte ved opnåelse af medlemskab af internationale organisationer, som USA selv er medlem af, hvis det ikke lykkes dem inden længe at udlevere de nævnte personer, men også med, at de ikke vil kunne opnå medlemskab af EU?
4. Er Rådet enig i, at hvor ønskeligt det end måtte være at bringe krigsforbrydere for en domstol, udgør dette ingen særlig betingelse, som et land uden for EU kan pålægge, for at tiltrædelse af EU bliver mulig?
5. Har Rådet bemærket, at USA tidligere har blandet sig i spørgsmålet om nye landes tiltrædelse af EU ved i modstrid med den afstukne kurs at presse på for en hurtig og betingelsesløs optagelse af Tyrkiet?

6. Hvilket grundlag har USA for at skabe det indtryk, at De Forenede Stater har nogen som helst beslutningskompetence i spørgsmålet om nye staters tiltrædelse af EU?

7. Agter Rådet at gøre det klart for USA, at godkendelse af nye medlemsstater udelukkende er et spørgsmål, der henhører under EU's, dets medlemsstaters og ansøgerlandenes fælles kompetence, og på ingen måde er et anliggende for magter uden for Europa?

Kilde: Den nederlandske udgave af dagbladet »Metro« af 20.1.2003.

Svar

(21. juli 2003)

1. Landene i det vestlige Balkan fik deres europæiske perspektiv (»potentielle kandidatlande«) bekræftet på Zagreb-topmødet i november 2000 på grundlag af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Feira den 19.-20. juni 2000. Det Europæiske Råd i København den 12.-13. december 2002 erindrede for nyligt om de kriterier for medlemskab, der blev fastlagt på Det Europæiske Råds møde i København i juni 1993, og bekræftede på ny det europæiske perspektiv for landene i det vestlige Balkan.

2. Den Europæiske Union tillægger det meget stor betydning, at Radovan Karadzic, Ratko Mladic og general Gotovina udleveres til ICTY. Med hensyn til USA's holdning bør det ærede parlamentsmedlem rette sin forespørgsel direkte til de kompetente myndigheder.

3. Rådet er bekendt med, at USA's Kongres indsatte en særlig klausul i loven om udenlandsk bistand i 2003, hvorved USA praktisk taget har indefrosset sin støtte til Serbien på 110 mio. dollars indtil den 15. juni. Indefrysningen vil blive ophævet, hvis udenrigsminister Colin Powell meddeler Kongressen, at Serbien har opfyldt betingelserne for samarbejde med ICTY.

4. Rådet er ikke bekendt med, at ambassadør Prosper skulle have fremsat trusler vedrørende disse landes eventuelle medlemskab af EU, men er klar over, at USA tillægger det stor betydning, at USA og EU sender det samme budskab om fuldt samarbejde med ICTY.

Rådet gentager, at alle lande og parter i den vestlige Balkanregion må samarbejde fuldt ud med ICTY. Fuldt samarbejde med ICTY er altafgørende for yderligere tilnærmelse til EU.

Endelig vil Rådet gerne understrege over for det ærede parlamentsmedlem, at ansøgninger om medlemskab af Den Europæiske Union udelukkende behandles ud fra vilkårene i artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Union, der fastsætter princippet om, at Den Europæiske Union selvstændigt træffer beslutningen.

(2003/C 280 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0220/03

af Marco Cappato (NI) til Rådet

(3. februar 2003)

Om: Narkotikarelateret optrapning af volden i Bolivia

Det internationale samfund bør være særlig opmærksom på situationen i Bolivia, hvor indfødte grupper, der går ind for brugen af traditionelle afgrøder som cocablade, har demonstreret mod regeringens stramme reguleringer af produktionen af disse afgrøder. Inden for de seneste dage har der således været en række sammenstød mellem politiet og hæren på den ene side og demonstranterne, hovedsageligt bønder, på den anden side, som protesterede mod udryddelsen af deres traditionelle afgrøder. Ifølge de bolivianske medier er der sket en optrapning af volden, som har resulteret i, at mindst 17 personer er blevet dræbt, adskillige såret og flere hundrede personer arresteret.

Er Rådet bekendt med denne optrapning af konfrontationen mellem regeringen og indfødte grupper om udryddelsen af cocablade, og hvilke foranstaltninger er Rådet ved at, eller agter den at iværksætte for at støtte de bolivianske myndigheder i deres bestræbelser på at udrydde disse afgrøder?

Er det ikke Rådets holdning, at det er på tide at se på de fejl, der er blevet begået i forbindelse med dette forbud, og de fatale følger, som det har for både de producerende og forbrugende lande, og på det kommende ministersegment i FN's Kommission om Narkotiske Midler, som skal afholdes den 16.-17. april 2003, at opfordre til, at der foretages en revidering af de tre internationale konventioner om ulovlig handel med euforiserende og psykotrope stoffer med henblik på at fremme en mere effektiv og pragmatisk tilgang til narkotikaspørgsmålet?

Svar

(21. juli 2003)

Situationen i Bolivia, som det ærede medlem af Europa-Parlamentet henviser til, har ikke været drøftet i Rådet. Emnerne rydning af afgrøder og alternativ udvikling vil blive drøftet på det kommende møde på højt plan om narkotika mellem Den Europæiske Union og Andesfællesskabet den 26.-27. maj 2003 i Cartagena de las Indias samt i en bredere sammenhæng på det 5. møde på højt plan i koordinations- og samarbejdsmechanismen vedrørende narkotika mellem EU, Latinamerika og Caribien den 29.-30. maj i samme by.

Med hensyn til revisionen af de tre internationale konventioner har et sådant initiativ hidtil ikke været drøftet i Rådet.

(2003/C 280 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0231/03

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(4. februar 2003)

Om: Tilførsel af fællesskabsmidler til den græske økonomi

Ifølge Kommissionens vurdering og tallene for den græske økonomi (ajourføring af stabilitetsprogrammet for 2001 og 2002) var væksten i Grækenlands BNP 4,10 % i 2001, og dette fremstilles som et bevis for, at udviklingen i den græske økonomi har været »god« i sammenligning med det europæiske gennemsnit. Ifølge Kommissionens rapport (udarbejdet af Generaldirektoratet for Budget i september 2002) svarede tilførslen af fællesskabsmidler til Grækenland til 3,50 % af BNP for 2001 og 3,65 % for 2000. De tilsvarende procenttal for, hvor stor en andel tilførslen af fællesskabsmidler udgjorde af andre medlemsstaters BNP for 2001 var ifølge den samme rapport følgende: Portugal 1,53 %, Irland 1,13 % og Spanien 1,24 %. Det vil sige, at væksten i Grækenlands BNP i det væsentlige sikres gennem en omfordeling fra EU's budget, eftersom alle former for bidrag fra Fællesskabet – strukturfondene, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Den Europæiske Socialfond m.fl. – ifølge Kommissionens statistikker svarede til 85,4 % af væksten i det græske BNP for 2001.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at tilførslen af fællesskabsmidler til Grækenland svarede til 3,50 % af BNP i 2001 og 3,65 % i 2000, samt at væksten på 4,1 % i det græske BNP i 2001 næsten udelukkende skyldes tilførsel af fællesskabsmidler?
2. Hvor stort var bidraget fra fællesskabsbudgettet til væksten i Grækenlands BNP i 2002, og hvilke beløb og bevillinger er tilflydt Grækenland i 2002?
3. Hvad er multiplikatoreffekterne af en så betragtelig overførsel af fællesskabsmidler til den græske økonomi i 2000 og 2001 og måske endog i 2002 på grundlag af de foreliggende oplysninger?
4. Hvad er ifølge Kommissionens skøn og på grundlag af de foreliggende oplysninger den græske økonomis muligheder for fortsat vækst efter udløbet af den tredje fællesskabsstøtteramme i 2006?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(13. marts 2003)

Som en af Unionens fattigste medlemsstater (med et bruttonationalprodukt (BNP) pr. indbygger i købekraftstandarder (KKS) på 68 % af de 15 medlemsstaters gennemsnit i 2001) er Grækenland nettomodtager fra Unionens budget. Nettobudgetsaldoen udgjorde ca. 3,5 % af BNP i 2001. De vigtigste finansieringskilder er Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL)-Garantisektionen og strukturelle foranstaltninger. Betalingerne til Grækenland i 2000 og 2001 lå ikke mærkbart højere end i tidligere år i forhold til BNP, som det fremgår af strukturfondsbetalingerne i tabel 1.

Tabel 1:
Strukturfondsbetalinger i procent af BNP

	Grækenland	Spanien	Irland	Portugal
1994	2,41	0,77	1,72	2,91
1995	2,17	1,36	2,08	2,95
1996	2,17	1,30	2,09	3,35
1997	2,47	1,29	1,71	3,13
1998	2,97	1,30	1,91	3,21
1999	1,94	1,31	1,20	2,87
2000	2,27	0,84	0,81	2,08
2001	2,25	1,10	0,55	1,60

Kilde: Revisionsretten og EU's budget.

Hovedsigtet med den udbudsorienterede samhørighedspolitik er ikke at stimulere den kortsigtede efterspørgsel, men at øge produktiviteten og konkurrencedygtigheden på lang sigt. Offentlige investeringer med støtte fra Unionens strukturfonde giver sig dog udslag i en øget indenlandsk efterspørgsel. Den indenlandske efterspørgsels bidrag til BNP-væksten kan imidlertid dæmpes ved et negativt bidrag fra betalingsbalancen, ikke mindst via import af varer og tjenester, især fra andre medlemsstater, herunder forbrugsgoder, der bidrager til på langt sigt at øge produktiviteten og økonomiens vækstpotentiale. Realvæksten i BNP i Grækenland i 2002 skyldtes den stærke indenlandske efterspørgsel og især det vedvarende privatforbrug og både offentlige og private investeringer, mens betalingsbalancens bidrag var negativt på grund af indvirkningen på eksporten af en faldende efterspørgsel på verdensplan og en stigende import.

I forbindelse med den anden samhørighedsrapport i januar 2001 blev der foretaget en evaluering af strukturfondenes potentielle indvirkning på BNP i samhørighedslandene i perioden 2000-2006. Den anvendte makroøkonomiske model, Hermin, vurderede ikke blot kortsigtede virkninger på efterspørgselssiden, men også potentielle langsigtede virkninger på økonomiens udbudspotentiale: i henhold til modellen antages investering i menneskelig kapital og infrastruktur at øge produktiviteten, at gøre økonomien mere attraktiv for udenlandske direkte investeringer og at forbedre de lokale industriers konkurrencedygtighed. Evalueringen viste, at fællesskabsstøtterammen kunne øge realvæksten i BNP i perioden 2000-2006 i sammenligning med basisscenariet. Selv om man opererer med en kunstig hypotese gående ud på, at tilførslen af midler vil standse efter 2006, skulle der blive en langsigtet virkning på efterspørgslen på ca. 2 %.

Selv om Grækenlands gode vækstresultater siden 1996 delvis skyldes offentlige investeringer, der er medfinansieret af Fællesskabet, har andre politikker også spillet en væsentlig rolle, specielt den rette blanding af valutapolitik, budgetpolitik og løntilbageholdenhed, der har givet Grækenland mulighed for at blive medlem af euroområdet og skaffet positive betingelser for private investeringer. I henhold til 2002-ajourføringen af det græske stabilitetsprogram, der blev udarbejdet i overensstemmelse med kravene i stabilitets- og vækstpakten, forventes realvæksten i BNP at komme til at ligge over Unionens gennemsnit i de nærmeste år. De mere langsigtede udsigter vil meget klart afhænge af, at de stabilitetsorienterede makroøkonomiske politikker fortsættes, ikke mindst for at sikre de offentlige finansers holdbarhed, samt af de foranstaltninger, der træffes for at få produkt- og arbejdsmarkedet til at fungere bedre og dermed støtte investeringsstrømmene. Kommissionen og Rådet har ved mange lejligheder anbefalet den græske regering at føre sådanne politikker.

(2003/C 280 E/044)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0232/03
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen**

(4. februar 2003)

Om: Direktiv om udrangerede køretøjer

Er Kommissionen bekendt med de problemer, som medlemsstaterne har med at bortskaffe det stadig stigende antal biler, der kasseres som følge af direktivet om udrangerede køretøjer? Hvilke foranstaltninger har Kommissionen iværksat for at mindske den finansielle og praktiske byrde vedrørende bortskaffelse af disse køretøjer, som tynger ganske almindelige landmænd som følge af omtalte lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. marts 2003)

Der er ingen grund til at antage, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer⁽¹⁾ skulle være ansvarligt for det øgede antal biler, der kasseres. Tværtimod rummer dette direktiv en række bestemmelser, som specifikt sigter mod at bekæmpe den ulovlige kassering af udrangerede køretøjer. Direktivet specificerer, at med virkning fra 21. april 2002 kan køretøjer kun afmeldes efter forelæggelse af en skrotningsattest udstedt af anerkendte behandlingsvirksomheder. Desuden fandtes problemet med kasserede biler allerede inden dette direktivs ikrafttræden. F.eks. skønnes det i det britiske ministerium for handel og industri, at omkring 350 000 bilvrag blev efterladt i Det Forenede Kongerige i 2000.

I direktivet om udrangerede køretøjer kræves det udtrykkeligt af medlemsstaterne, at disse etablerer ordninger for indsamling og behandling af udrangerede køretøjer. Direktivet fastslår princippet om, at den sidste ejer skal kunne skille sig af med et udrangeret motorkøretøj uden omkostninger, og at producenterne skal dække alle eller en betydelig del af omkostningerne i forbindelse med gennemførelsen af denne foranstaltning. Dette gælder fra den 1. juli 2002 for køretøjer, som er markedsført efter denne dato. For køretøjer, som er markedsført før denne dato, skal producenterne dække disse omkostninger fra den 1. januar 2007. I direktivet er det ikke nærmere specificeret, hvordan dette problem skal løses indtil den 31. december 2006.

Det er derfor de enkelte medlemsstaters ansvar at indføre den mest hensigtsmæssige ordning for finansiering af indsamlingen af udrangerede køretøjer i den mellemliggende periode, herunder foranstaltninger, der sikrer, at landbrugerne ikke berøres negativt heraf.

Lovgivning om gratis tilbagetagelsesordninger for udrangerede køretøjer findes f.eks. allerede i Tyskland, Nederlandene, Østrig og Sverige.

⁽¹⁾ EFT L 269 af 21.10.2000.

(2003/C 280 E/045)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0236/03
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen**

(4. februar 2003)

Om: Behandlingen af regionerne i EU's yderste periferi i forbindelse med midtvejsreformen af den fælles landbrugspolitik

Kommissionen har fremsat et forslag, som har sin oprindelse i Det Europæiske Råd i Berlin om at gennemføre en midtvejsreform af den fælles landbrugspolitik, hvad der ville indebære en mindre landbrugsrevolution på mellemlang sigt og berøre regionerne i EU.

For ikke længe siden er der blevet gennemført en reform af Posei-programmerne. I betragtning af den udviklingsstrategi, som Kommissionen anvender over for disse regioner og under henvisning til EF-traktatens artikel 299, stk. 2, hvor der fastsættes en fælles fremgangsmåde ved gennemførelsen af Fællesskabets bestemmelser over for regionerne, især i forbindelse med den fælles landbrugspolitik, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål: Er den indstillet på at anvende en differentieret behandling af regionerne i den yderste periferi ved gennemførelsen af reformen af den fælles landbrugspolitik, og hvilke foranstaltninger vil den træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. april 2003)

Under udarbejdelsen af de forordninger, som Kommissionen har fremsat forslag om med henblik på at opstille »langsigtede perspektiver for et bæredygtigt landbrug«, blev der i fuldt omfang taget hensyn til de særlige karakteristiske forhold for EU's støtte til landbrugsproduktionen i regionerne i den yderste periferi.

Afkoblingen af støtten vil således i disse regioner kun omfatte et begrænset antal støtteforanstaltninger under den fælles landbrugspolitik og den supplerende støtte, der ydes i forbindelse med POSEI-programmerne. Det forhold, at der fastlægges afkoblede rammer for denne støtte, vil medføre en betydelig forenkling af forvaltningsprocedurerne.

I forbindelse med engangsbetalingerne foreslår Kommissionen også, at medlemsstaterne på nationalt plan får større frihed i gennemførelsen af bestemmelserne. Med disse bestemmelser vil de pågældende medlemsstater kunne tage større hensyn til den særlige situation for disse regioner.

Kommissionen understreger også, at dens forslag til reform af den fælles landbrugspolitik med henblik på gradvis at nedsætte den direkte støtte og anvende de frigjorte midler til udvikling af landdistrikterne også vil kunne være til fordel for regionerne i den yderste periferi.

Under overholdelse af EF-traktatens artikel 299, stk. 2, vil Kommissionen fortsætte med at overvåge, at foranstaltningerne til fordel for regionerne i den yderste periferi opretholdes og tager fuldt hensyn til disse regioners særlige karakter, og den vil i givet fald foreslå de ændringer, der er nødvendige.

(2003/C 280 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0257/03

af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(5. februar 2003)

Om: Sundhedsforhold på de franske kanaler

Lystfartøjer på den franske Canal Rhin au Marne og Canal du Nivernais har i 2002 tilsyneladende måttet tømme deres toiletter direkte ud i kanalerne, fordi de franske myndigheder ikke langs kanalerne har anbragt tømningssaniteter til bådejerne. Kan Kommissionen bekræfte, at dette er i modstrid med EU-retten, og vil den tage spørgsmålet op med de franske myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. marts 2003)

De relevante retsakter i Fællesskabets miljølovgivning i tilfælde af udledning af spildevand til vandområder er direktivet om 1991 om rensning af byspildevand⁽¹⁾, vandrammedirektivet⁽²⁾ og badevandsdirektivet⁽³⁾.

Direktivet om rensning af byspildevand omfatter i sit anvendelsesområde udledninger fra flere end 2000 indbyggere eller spildevandsækvivalenter. Udledninger under denne tærskel, f.eks. fra mindre bebyggede områder, enkeltstående huse uden for bykoncentrationer eller lystfartøjer er ikke omfattet af direktivet og henhører således under medlemsstaternes ansvarsområde ifølge subsidiaritetsprincippet.

I henhold til vandrammedirektivet har Unionen for nylig omstruktureret og udvidet sin vandbeskyttelsespolitik for at beskytte alle vandområder og omfatte alle påvirkningskilder, herunder en forpligtelse til at opnå god kvalitet (»god tilstand«) for alle vandområder inden 2015 og til at have en overordnet styringsramme for gennemførelse af alle vandrelaterede fællesskabsretsakter. Dette miljømål og fristen

herfor suppleres af nogle obligatoriske forberedende foranstaltninger, såsom en første analyse af belastninger og virkninger inden december 2004, opgradering af overvågningssystemet inden december 2006, og fastlæggelse af de nødvendige foranstaltninger i en vandområdeplan inden december 2009.

Udledninger fra lystfartøjer vil som alle andre påvirkningskilder skulle vurderes og integreres i foranstaltningerne under en vandområdeplan. I forbindelse med det obligatoriske mål at opnå en god tilstand måtte nogle foranstaltninger medføre restriktioner og/eller forbud mod udledninger fra en række kilder. Kommissionen er klar over, at den gældende nationale og/eller regionale lovgivning med hensyn til udledninger fra lystfartøjer indeholder en række forskellige tilgange, fra totalt forbud mod enhver udledning, over et forbud mod toiletudtømmning, men køkkenudledninger tilladt, til ingen regler overhovedet. Et af hovedprincipperne i vandrammedirektivet er at opnå ambitiøse og sammenlignelige vandkvalitetsnormer overalt i Europa og samtidig bevare tilstrækkelig smidighed, hvad angår virkemidlerne til at nå dette miljømål.

Kommissionen vil i sin rolle som traktaternes vogter omhyggeligt holde øje med en korrekt gennemførelse af direktivet inden for de fastsatte frister, og om nødvendigt træffe passende foranstaltninger, herunder indlede overtrædelsesprocedurer. Hvad angår gennemførelse af vandrammedirektivet, er der samtidig et meget nært samarbejde om gennemførelse mellem Kommissionen, medlemsstaterne og de tiltrædende lande for at fremme en målrettet gennemførelse og for på bedste måde at udnytte erfaringer og ressourcer.

Med hensyn til badevandsdirektivet vedrører det vandkvaliteten på steder, der regelmæssigt anvendes af en stort antal badende. Der er for disse ca. 20000 steder (heriblandt flere end 6000 ved indre ferskvandsområder) fastsat bindende kvalitetsmål i direktivet, og badevandskvaliteten sikres gennem regelmæssige prøveudtagninger og kontrol. Kommissionen offentliggør hvert år en fællesskabsdækkende badevandsrapport, både på tryk og på Internettet, der tjener som informationskilde for borgerne, men som ligeledes bidrager til at øge opmærksomheden om manglende overensstemmelse. Kommissionen følger nøje tilfælde af manglende overensstemmelse med de fastsatte kvalitetsnormer og træffer i givet fald foranstaltninger desangående.

På basis af de oplysninger, som det ærede medlem har givet i forespørgslen, mener Kommissionen ikke, at der i øjeblikket er tale om overtrædelse af Fællesskabets miljølovgivning, og den kan derfor ikke indlede nogen overtrædelsesprocedure. Hvis Kommissionen modtager specifikke oplysninger, for så vidt angår badevand, vil den i tråd med fastlagt praksis træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger.

(¹) Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, EFT L 135 af 30.5.1991.

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(³) Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1976 om kvaliteten af badevand, EFT L 31 af 5.2.1976.

(2003/C 280 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0291/03
af Giuseppe Pisicchio (PPE-DE) til Kommissionen

(3. februar 2003)

Om: Ulovlig indvandring

- For få dage siden indtraf der i forbindelse med den ulovlige indvandring atter en tragisk begivenhed ud for Puglias kyst, hvor mange menneskeliv gik tabt.
- Det er sørgeligt velkendt, hvordan og med hvilke metoder denne nye form for slavehandel foregår. Den er i det mindste fordelagtig for dem, som står bag smuglervirksomheden, bag hvilken der finder en lyssky handel med mennesker fra Nordafrika og Mellemøsten sted, som søger mod fatamorganaet fra Europas frihed og velstand via kysterne i det sydlige Middelhav, især i Puglia, Calabrien og på Sicilien.

- Til trods for kendskabet til og den relative forudsigelighed af den ulovlige trafik og dens ruter, er der ikke hidtil fra EU's side blevet gjort den fornødne indsats for at forebygge og bekæmpe dette fænomen. Det betyder, at det er befolkningerne i de regioner, hvor flygtningene sættes i land, som fuldt ud må bære konsekvenserne og påtage sig det økonomiske, sociale og juridiske ansvar.
- Det skal på ny understreges, at fænomenet må anses for at angå EU og ikke kun de områder, som er målet for den ulovlige indvandring.

Kommissionen bedes oplyse, hvilke initiativer den har planlagt for at imødegå dette problem, og om den vil arbejde for en stående koordinering mellem Kommissionen selv og de ansvarlige myndigheder i de lande, som er mest udsatte for landsætning af ulovlige indvandrere med henblik på at fastlægge en mere effektiv strategi for imødegåelsen.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(27. februar 2003)

Som allerede understreget i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3112/02 fra Charles Tannock⁽¹⁾ er ulovlig indvandring ad søvejen et spørgsmål, som Kommissionen lægger stor vægt på.

Rådet fremlagde den 28. februar 2002 en samlet plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i EU⁽²⁾ (Santiago-handlingsplanen), og den 13. juni 2002 fremlagde det en samlet plan for integreret forvaltning af medlemsstaternes ydre grænser⁽³⁾; begge disse planer er baseret på Kommissionens meddelelser om samme emner. Det er af stor betydning, at de foranstaltninger på området, som der peges på i planerne, gennemføres korrekt. Kommissionen glæder sig derfor over de fælles operationer og aktiviteter, som medlemsstaterne for nylig har iværksat i Middelhavsområdet.

På denne baggrund blev der i slutningen af januar 2003 iværksat en fælles operation ledet af Spanien med det formål at kontrollere og begrænse den ulovlige indvandring ad søvejen via de nordlige Middelhavskyster og De Kanariske Øer (operation »Ulysses«). I samme ånd vil der under det græske formandskab blive gennemført en fælles operation ledet af Grækenland med det formål at bidrage til bekæmpelsen af den ulovlige indvandring i Middelhavsområdet (operation »Triton«).

Den ulovlige indvandring ad søvejen vil blive ved med at være et væsentligt spørgsmål for Kommissionen. Som krævet i Santiago-handlingsplanen har Kommissionen iværksat en feasibility-undersøgelse om kontrollen ved søgrænserne, som også vil beskæftige sig med retlige spørgsmål med henblik på at bekæmpe ulovlig indvandring ad søvejen under hensyntagen til forskellene mellem EU's søgrænser og de problemer, som medlemsstaterne står over for. Resultaterne af denne undersøgelse forventes at foreligge medio 2003.

For at forbedre samordningen mellem medlemsstaterne afholdt Kommissionen den 21. maj 2002 og den 27. september 2002 ekspertmøder om ulovlig indvandring ad søvejen med det formål at finde frem til operationelle foranstaltninger, der kan forebygge og bekæmpe ulovlig indvandring i Middelhavsområdet. På møderne var der enighed om, at samarbejde med tredjelande var den mest effektive og succesrige metode med henblik på at tackle problemet med ulovlig indvandring ad søvejen og forebygge yderligere menneskelige tragedier. Denne udveksling af oplysninger og samordning vil fortsætte i 2003. Generaldirektoratet for Retlige og Indre Anliggender fortsætter desuden sin samordning inden for Kommissionen vedrørende alle dimensionerne af den vigtige kamp mod ulovlig indvandring og de hensynsløse kriminelle netværk, der er involveret.

⁽¹⁾ EUT C 155 E af 3.7.2003, s. 92.

⁽²⁾ <http://www.eu-oplysningen.dk/upload/application/467e5cc2/08475en2.pdf>.

⁽³⁾ <http://europa.eu.int/abc/doc/off/bull/da/200206/i1011.htm>.

(2003/C 280 E/048)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0305/03
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(10. februar 2003)

Om: Prisstigninger som følge af indførelsen af euroen

I svaret på forespørgsel E-0928/02⁽¹⁾ oplyste kommissionsmedlem Solbes Mira, at »indførelsen af den ny valuta ikke har resulteret i generelle prisstigninger: Effekten af overgangen til euroen på den månedlige udvikling i priserne anslås til mellem 0 og 0,16 %«.

Ved udgangen af december tegnede formanden for Den Europæiske Centralbank, Wim Duisenberg et helt andet billede, da han sagde, man nu noget sent måtte erkende, at indførelsen af euroen i en vis udstrækning havde medført prisstigninger.

Kan Kommissionen oplyse, om det materiale, den baserede sit svar af 5. juni 2002 på, stadig er aktuelt? Hvordan forklarer den i bekræftende fald de udtalelser, formanden for ECB, Wim Duisenberg, har fremsat? Kan den i benægtende fald med ajourført materiale fra Eurostat give en ny, denne gang detaljeret oversigt over prisstigningerne?

⁽¹⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 69.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(14. marts 2003)

Grundlaget for Kommissionens besvarelse af det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-0928/02 var tal offentliggjort af Eurostat den 28. februar og 16. maj 2002, hvor det blev vurderet, at den sandsynlige virkning af overgangen til euroen på grundlag af et harmoniseret forbrugerprisindeks i tidsrummet december 2001-januar 2002 ville være en inflation på 0,0-0,16 % i hele euroområdet.

Den 17. juli 2002 udsendte Eurostat tal, der på grundlag af oplysninger om årets første seks måneder sammenlignet med de sidste seks måneder i 2001 viste, at inflationen sandsynligvis ville være på 0,0-0,2 %. Den seneste undersøgelse viste således, at overgangen til euroen kun ville få begrænset indvirkning på det samlede harmoniserede forbrugerprisindeks.

Det skal bemærkes, at de tre førnævnte Eurostat-undersøgelser indeholdt en detaljeret oversigt over prisstigninger i de sektorer, der er omfattet af det harmoniserede forbrugerprisindeks. I de kommende uger vil Eurostat offentliggøre yderligere analyser baseret på oplysninger fra hele 2002.

(2003/C 280 E/049)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0313/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen**

(10. februar 2003)

Om: Overensstemmelse med EU-lovgivningen

Vil Kommissionen for hver enkelt klages vedkommende angive, hvilken EU-lovgivning, der er tale om, hvilke foranstaltninger der er truffet og hvornår og hvor mange retlige skridt (dvs. åbningsskrivelser, begrundede udtalelser og henvisninger til Den Europæiske Domstol) den på baggrund af EF-traktatens artikel 10 har taget mod Irland vedrørende landets unkladelse af at besvare Kommissionens spørgsmål i forbindelse med dennes undersøgelse af klager siden nævnte artikels ikrafttrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(13. marts 2003)

Det ærede medlem henviser meget nyttigt til den nittende beretning om kontrollen med gennemførelsen af EU-retten i 2001, som Kommissionen har udarbejdet med henblik på Europa-Parlamentet⁽¹⁾.

Af effektivitets- og ressourcensyn anvender Kommissionen ikke EF-traktatens artikel 10 som det væsentligste retsgrundlag. Den anvendes kun som sådan i tilfælde af gentagne tilfælde af manglende samarbejde. Det har aldrig været tilfældet i forbindelse med Irland de seneste tre år.

(¹) KOM(2002) 324 endelig udg.

(2003/C 280 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0334/03
af Cristiana Muscardini (UEN) til Rådet

(10. februar 2003)

Om: NATO's udvidelse og Den Europæiske Unions forsvarspolitik

På topmødet for 19 stats- og regeringschefer fra NATO, som blev afholdt i Prag den 21.-22. november sidste år i nærværelse af politiske ledere fra 27 stater, der er associeret til Atlantpagten, og som samledes i det euro-atlantiske partnerskabsråd, behandlede bl.a. to afgørende spørgsmål, nemlig en tilpasning af NATO's strategiske kapacitet og udvidelsen af NATO tre år efter tiltrædelsen af de første tre medlemslande fra den tidligere sovjetblok.

Omlægningen af alliancens politisk-strategiske profil var nødvendig som følge af spredningen af de kilder, der kan skabe ustabilitet og usikkerhed (i forhold til den tidligere overvejende sovjetiske trussel) og som følge af udvidelsen af de opgaver, der er pålagt NATO gennem den strategiske koncept fra 1991 og 1999, som omfattede modstand mod udbredelse af masseødelæggelsesvåben, bekæmpelse af international terrorisme og organiseret kriminalitet. På baggrund af de resultater, der blev opnået i Prag, forbliver alliancen tilsyneladende det politiske og militære samlingspunkt for den nye europæiske sikkerhed, selv om det ikke lykkedes på topmødet at løse alle de politiske og institutionelle knudepunkter i alliancen.

Kan Rådet oplyse følgende:

1. Betragter det stadig NATO som en alliance i ordets traditionelle betydning eller som kimen til et nyt og mere effektivt kollektivt sikkerhedssystem?
2. Hvorledes er forholdet mellem Den Europæiske Union og USA inden for NATO, og i hvilken retning udvikler det sig?
3. Hvorledes er forholdet på det militære plan mellem Unionens særlige udrykningsstyrke og NATO's styrker i betragtning af, at 17 af de 19 NATO-lande er europæiske?
4. Hvilken rolle spiller WEU i denne sammenhæng?
5. Er det tænkeligt, at formen med »øget samarbejde« er tilstrækkelig effektiv til at sikre en selvstændig forsvarspolitik for de deltagende lande?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet gør det ærede medlem opmærksom på, at det ikke tilkommer Rådet at foretage en vurdering af en anden international organisation som NATO med hensyn til organisationens art eller effektivitet, og at forbindelserne mellem EU og USA er genstand for en løbende, direkte, bilateral dialog på alle niveauer inden for rammerne af den nye transatlantiske dagsorden.

Rådet gør endvidere det ærede medlem opmærksom på, at de stater, der både er medlem af NATO og af EU, kan tilmelde deres styrker til den ene af organisationerne eller til dem begge. Beredskabsenheder til hurtig udsendelse kan tilmeldes begge organisationer og i givet fald indsættes efter disses egne procedurer.

For så vidt angår EU's beredskabsenheder til hurtig udsendelse har Rådet besluttet at pålægge sine forberedende organer at afslutte arbejdet med spørgsmålet så hurtigt som muligt på grundlag af følgende generelle principper:

- reaktion inden for 5 til 30 dage eller hurtigere
- strømlining af krisestyringsprocedurer i overensstemmelse med de operative krav i forbindelse med hurtig udrykning
- forhåndsplanlægning på grundlag af illustrerende scenarier
- specifik identificering i styrkekataloget af beredskabsenheder til hurtig udsendelse
- retningslinjer for anvendelse af det vedtagne koncept med en koordinerende nation og andre koncepter, som måtte blive vedtaget.

I overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 7., 8. og 9. december 2000 i Nice og fra mødet i WEU's Ministerråd den 13. november 2000 i Marseille har Rådet truffet en række principbeslutninger om EU's inddragelse af relevante funktioner i forbindelse med Petersberg-opgaverne.

Ved Nice-traktaten blev der i EU-traktaten indsat en artikel 27 B, der bestemmer, at forstærket samarbejde i henhold til traktaten ikke kan vedrøre spørgsmål, der har konsekvenser på det militære område eller på forsvarsområdet. En eventuel ændring af disse bestemmelser vil under alle omstændigheder skulle behandles som led i de igangværende drøftelser inden for rammerne af Konventet om Den Europæiske Unions Fremtid.

(2003/C 280 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0345/03

af Hans-Peter Martin (PSE) til Rådet

(5. februar 2003)

Om: Transitproblemer med lastvogne

Efter de hidtil så utilfredsstillende forsøg på at løse de problemer, som lastvognes transatkørsel skaber i hele Europa, og som især fører til ekstreme belastninger i Alperne med dette områdes særlige økologiske og geografiske betydning, forestår nu en lang række protestaktioner af berørte og opbragte borgere.

Forstår Rådet disse menneskers motiver, og hvilke konkrete initiativer agter det at iværksætte lige nu?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet er fuldt ud klar over de problemer, som lastvognes transatkørsel skaber i hele Europa, herunder i Alperne. Det har således gennem hele 2002 haft drøftelser og forhandlinger om dette generelle problem og især om det forslag til forordning, der er snævert forbundet hermed, og som tager sigte på at indføre et midlertidigt transitsystem for kørsel gennem Østrig for 2004 (COD 2001/0310), ikke kun på talrige rådssamlinger, men også på Det Europæiske Råds møde i København og på Rådets samling (transport) den 31. december 2002 i Bruxelles, der netop behandlede dette spørgsmål. På den baggrund er Rådet velunderrettet om motivationen for de protestaktioner, som det ærede medlem omtaler.

Med hensyn til, hvilke skridt Rådet vil tage i fremtiden, gør Rådet det ærede medlem opmærksomt på, at det er i færd med at gennemgå Europa-Parlamentets udtalelse om ovennævnte forordning. Endvidere må man ikke glemme, at Rådet afventer Kommissionens initiativer med hensyn til opkrævning af infrastrukturafgifter. Når et sådant system anvendes på de forskellige transportmåder i hele Fællesskabet, og når det anvendes på en mere gennemsigtig måde, der tager hensyn til de eksterne omkostninger ved trafikken, skulle det kunne skabe passende rammer for at løse det generelle problem med lastvognes transatkørsel i hele Fællesskabet, herunder i særlige situationer som f.eks. transit gennem Alperne, som det ærede medlem omtaler.

(2003/C 280 E/052)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0358/03
af Baroness Sarah Ludford (ELDR) til Rådet**

(12. februar 2003)

Om: Irak

Blev formandskabet, den højtstående repræsentant og alle EU- og kandidatlandes premierministre konsulteret eller endog blot informeret inden offentliggørelsen den 30. januar af det brev, hvori otte europæiske ledere opfordrer Europa til at slutte op bag USA mod Irak? Hvis ikke, hvorfor ikke?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet henviser det ærede parlamentsmedlem til den erklæring vedrørende dette emne, som formandskabet fremsatte på Rådets vegne under mødeperioden i marts 2003 i Strasbourg.

(2003/C 280 E/053)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0361/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(12. februar 2003)

Om: Rom kommunes holdingselskab Newco – mistanke om overtrædelse af konkurrencereglerne

I september 2002 udarbejdede Roms kommunalbestyrelse et forslag til afgørelse om oprettelse af et aktieselskab, der skulle tage sig af den fælles forvaltning af samtlige de selskaber, Rom kommune har en andel i. Denne transaktion skulle således suppleres af afståelse af alle de andele i de 83 selskaber, der kontrolleres af kommunen, til det oprettede selskab, hvori kommunen så skulle eje en andel på 97 % af aktierne.

Eftersom formålet med dette nye selskab er at forvalte kommunens løsøre og faste ejendom samt at yde offentlige tjenester, giver ovennævnte transaktion anledning til tvivl om lovligheden deraf set på baggrund af konkurrencereglerne og bestemmelserne om koncentration af virksomheder.

Det nye holdingselskab skulle således via overførslen fra kommunen eje en betydelig andel af alle de virksomheder, som for øjeblikket udfører offentlige tjenester for Rom kommune, idet samme selskab har ifølge vedtægterne til formål at yde tjenester til Rom kommune og de selskaber, den kontrollerer.

De resterende 3 % skulle således ejes af selskabet »Ressourcer til Rom A/S«, som er et af de selskaber, der kontrolleres af kommunen og dermed af det fremtidige holdingselskab. På denne måde ville holdingselskabet eje en andel af et selskab, som på sin side ejer 96,94 % af førstnævnte selskab, hvilket resulterer i en slags tegning af egne aktier.

Kan Kommissionen i forbindelse med ovenstående besvare følgende spørgsmål:

1. Er det formål, der er anført i vedtægten for det selskab, der skal oprettes, ikke en overtrædelse af EF-traktatens artikel 81 og 82, forordning (EØF) nr. 4064/89⁽¹⁾ samt forordning (EF) nr. 1310/97⁽²⁾?
2. Er den ovennævnte overførsel af aktier ikke en overtrædelse af fællesskabsbestemmelserne om selskabsret, i særdeleshed direktiv 77/91/EØF⁽³⁾ og især artikel 18?
3. Hvad er Kommissionens holdning til denne problemstilling?

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(28. marts 2003)

1. Kommissionen beklager, at den ikke er i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger til at besvare spørgsmålet vedrørende overholdelsen af EF-traktatens konkurrenceregler.
2. På grundlag af de anførte oplysninger er det ikke muligt at vurdere, om foranstaltningen er i overensstemmelse med Fællesskabets selskabsret, i særdeleshed Rådets direktiv 77/91/EØF af 13. december 1976⁽¹⁾, særlig artikel 18.
3. Se svarene på spørgsmål 1 og 2.

⁽¹⁾ Rådets andet direktiv 77/91/EØF af 13. december 1976 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 58, stk. 2, i traktaten nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelsen af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde.

(2003/C 280 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0365/03

af Olivier Dupuis (NI) til Rådet

(6. februar 2003)

Om: Risiko for udvisning af Lom-Ali Aldamov og fremtrædende tjenere situation

Den 18. januar 2003 indgav Lom-Ali Aldamov, som var handelsminister fra 1997 til 1999 i den tjetsenske regering under Maskhadov, og som nu er flygtning i Georgien, en ansøgning om asyl i Frankrig. Ansøgningen blev afvist af det franske indenrigsministerium med den begrundelse, at Aldamov formelt ikke havde bevist sin identitet. Den 25. januar forsøgte de franske myndigheder at sætte Aldamov på et fly til Georgien, men han nægtede at stige om bord. Af fem vidneudsagn fra journalister, ledende foreningsmedlemmer, slægtninge og endelig fra Quai d'Orsay fremgår det imidlertid, at Aldamov faktisk er den, han udgiver sig for at være. Desuden har FN's Flygtningehøjkommissariat på ny fastslået, at tjenere er truet i Georgien. Mens man venter på resultatet af undersøgelsen af, hvorvidt afgørelsen om at afvise Aldamovs asylansøgning var korrekt, der er berammet til den 5. februar, har det franske indenrigsministerium anmodet domstolen i Bobigny om at holde den forhenværende minister i venteposition i Roissy. Aldamov risikerer stadig at blive udvist.

Er Rådet bekendt med Aldamovs situation og med, at han risikerer at blive udvist af EU? Vil Rådet — på baggrund af de mange begrænsninger af friheden til at bevæge sig og tage ophold i EU, der lægges i vejen for fremtrædende tjenere, navnlig, foruden Aldamov, Zakajev, kulturminister og truet af udvisning af Det Forenede Kongerige, Akhmadov, udenrigsminister og strandet i USA uden pas, Khanbiev, sundhedsminister, hvis Schengen-visum ikke er blevet fornyet, og præsident Dudajevs enke, hvis pas heller ikke er blevet fornyet — hurtigt træffe foranstaltninger med henblik på opstilling på grundlag af traktatens artikel 14, stk. 3, af en »hvidliste« over fremtrædende tjenere, som EU som sådan kan forsyne med visum, opholdstilladelse og andre dokumenter, som er nødvendige for, at disse personer på så gode betingelser som muligt kan arbejde frem imod en politisk løsning på den tjetsenske tragedie?

Svar

(22. juli 2003)

Behandlingen af individuelle asylansøgninger påhviler de enkelte medlemsstater.

Med hensyn til udstedelse af indrejsevisa fastsætter artikel 5 i Schengen-konventionen af 1990, at medlemsstaterne kan give udlændinge, der ansøger om visum, tilladelse til indrejse, forudsat bl.a. at de pågældende ikke udgør en trussel for den offentlige orden, den nationale sikkerhed eller de internationale forbindelser.

(2003/C 280 E/055)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0380/03
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. februar 2003)

Om: Bortskaffelsesgebyr for udrangerede biler i strid med EU-lovgivning

Siden den 21. april 2002 har EU-medlemsstaterne skullet opfylde direktivet om udrangerede køretøjer (2000/53/EF⁽¹⁾). Ifølge dette direktivs artikel 5, stk. 4, skal producenterne afholde »alle eller en betydelig del af udgifterne« til genvinding.

Det fremgår imidlertid af forholdene i Nederlandene, at alle købere af nye biler afkræves et fast bortskaffelsesgebyr på 45 EUR. Disse penge indgår i en fond, hvormed den urentable del af genvindingen af alle udrangerede nederlandske køretøjer finansieres.

Det ser således i høj grad ud til, at forbrugerne pålægges 100 % af genvindingsomkostningerne. Det i ovennævnte retsakt fastsatte europæiske princip bliver tydeligvis tilsidesat af Nederlandene.

Er det også Kommissionens opfattelse?

Er Kommissionen i bekræftende fald villig til at præcisere over for den nederlandske regering, at systemet med opkrævning af genvindingsgebyr fra forbrugerne må ophøre, og at producenterne og bilimportørerne på det nederlandske marked skal afholde »alle eller en betydelig del« af udgifterne til genvinding?

Kan Kommissionen i benægtende fald anføre, hvor stort et beløb bilproducenterne bidrager med til det nederlandske system, og hvor meget dette beløb udgør i forhold til gebyret på 45 EUR, som de nederlandske forbrugere bidrager med?

⁽¹⁾ EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. marts 2003)

Ifølge artikel 5, stk. 4, i Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer⁽¹⁾ skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at producenterne afholder alle, eller en betydelig del af udgifterne til aflevering af udrangerede køretøjer til anerkendte behandlingsvirksomheder. De nederlandske myndigheder har gennemført dette »gratis afleveringsprincip« ved artikel 8, litra b) og c) i »Beslutning om behandling af udrangerede køretøjer« af 24. maj 2002⁽²⁾. Ifølge denne artikel er enhver producent eller importør, der indfører motorkøretøjer til Nederlandene, både administrativt og økonomisk ansvarlig for tilbageleveringen og behandlingen af udrangerede køretøjer på det nederlandske marked.

Siden 1995 har der været en frivillig ordning for bortskaffelse af udrangerede køretøjer, som blev indført af Automobile Recycling Netherlands (ARN) i Nederlandene. Når en bil registreres i Nederlandene, betales der et bortskaffelsesgebyr på 45€ til en fond. For at sikre, at alle bilproducenter og importører betaler dette gebyr, har den nederlandske regering erklæret denne aftale for bindende for alle producenter og importører på markedet. Den nederlandske ordning indeholder ikke bestemmelser om, at bortskaffelsesgebyret kan videreekspederes, men den enkelte producent eller importør kan naturligvis frit afgøre, om disse omkostninger skal lægges over på distributionskædens følgende led og i sidst instans på forbrugerne.

Det bør nævnes, at fonden benyttes til finansiering af samtlige tilbageleverings- og genvindingsomkostninger, og at de beløber sig til ca. 100€ pr. udrangeret køretøj. Producenterne og importørerne er ansvarlige for finansieringen af denne fonds indtægter.

I overensstemmelse med producentansvarsprincippet tilskynder den nederlandske ordning således producenterne til at træffe forebyggende foranstaltninger, der gør køretøjerne lettere at genbruge, demontere og genvinde (»konstrueret med genvinding for øje«), og den fastslår producenternes ansvar for indsamling, behandling, genbrug og genanvendelse (herunder genvinding) af udrangerede køretøjer.

I 2001 vurderede Kommissionen ordningen for bortskaffelsesgebyr med henblik på dens overensstemmelse med statsstøtteregele. Kommissionen konkluderede, at ordningen ikke indeholdt statsstøtteelementer⁽¹⁾. Da omkostningerne kun i 7 % af tilfældene blev lagt over på de endelige forbrugere, konkluderede Kommissionen i sin vurdering i forhold til statsstøtteregele også, at bilproducenterne og importørerne i overensstemmelse med artikel 5, stk. 4, i direktiv 2000/53/EF betaler i hvert fald en betydelig del af udgifterne.

⁽¹⁾ EFT L 269 af 21.10.2000.

⁽²⁾ Se »Staatsblad van het koninkrijk der Nederlanden« 2002 259.

⁽³⁾ Kommissionens beslutning 2002/204/EF af 30. oktober 2001 om den af Kongeriget Nederlandene iværksatte ordning for bortskaffelse af udrangerede køretøjer, EFT L 68 af 12.3.2002.

(2003/C 280 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0406/03

af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(17. februar 2003)

Om: Hasteforanstaltninger til beskyttelse af det særlige bevaringsområde »dal- og steppeområder i Gargano« i Puglia, Italien

Det særlige bevaringsområde »dal- og steppeområder i Gargano« (registreringsnummer IT9110008) i Puglia (Italien) er alvorligt truet af en række interventioner, særlig i form af genindustrialisering: produktionsvirksomheder, gassificeringsanlæg, indkøbscentre, »Magic Land«, hoteller, vejnet og parkeringspladser, hvoraf en stor del indgår i omrødaftalen for Manfredonia. Andre tungtvejende miljøindvirkninger skyldes omstillingsforanstaltninger i landbruget, særlig omstillingen af tørre grøsningsområder til figenkaktusplantager. Alle disse interventioner finder sted inden for det særlige bevaringsområde, hvilket udgør en klar overtrødelse af »habitatdirektivet« 92/43/EØF⁽¹⁾ og »fugledirektivet« 79/409/EØF⁽²⁾.

Dette område er af væsentlig betydning for bevaringen af artsrigdomme; det huser den største flagermuskoloni i Puglia og den sidste population af dværgtrapper på det italienske fastland. Området er klassificeret som IBA (vigtigt fugleområde).

Den manglende gennemførelse af habitatdirektivet 92/43/EØF udgør en alvorlig trussel for bevarelsen af tre habitatområder af fællesskabsbetydning, hvoraf et er prioriteret, samt for arter, der indgår i habitatdirektivets bilag II, nemlig 8 arter pattedyr, 2 arter krybdyr (heraf 1 prioriteret), 1 art padde (prioriteret), 1 art fisk (prioriteret), 1 art hvirvelløse dyr (prioriteret), 1 planteart (prioriteret). Alvorligt truet er desuden 30 fuglearter (3 prioriterede), som er omfattet af bilag I i fugledirektivet.

Efter gentagne forsøg på at bevidstgøre de lokale og nationale myndigheder har LIPU indgivet officiel klage til Europa-Kommissionen (nr. 2001/4156SG (2001) A/2150). Efter denne klage har ministeriet for miljø og naturbeskyttelse indkaldt til et teknisk møde med alle berørte parter. Denne tekniske gruppe har ikke holdt flere møder siden juni 2001. Herefter har kommunen Manfredonia ladet foretage en miljørisikovurdering (dvs. efterfølgende, idet mange projekter allerede var gennemført). Denne miljørisikovurdering er aldrig blevet stillet til rådighed for miljøforeningerne og er heller aldrig blevet forelagt for den tekniske gruppe. I mellemtiden har den italienske regering bevilget forskellige yderligere bidrag til omrødaftalen, men ingen af disse er blevet anvendt til afhjælpende foranstaltninger. Alle de nye finansieringer er anvendt til yderligere byggearbejder.

Det pågældende område har desuden modtaget en LIFE-finansiering fra EU i forbindelse med projektet »Hasteforanstaltninger til beskyttelse af Natura 2000-områder i nationalparken i Gargano – LIFE Natura nr. 4 3200/98/491«, der havde til formål at bevare steppeområderne, som er det samme miljø som det, der er ved at blive ødelagt med omrødaftalen. Regionen Puglia modtager strukturfondsmidler fra EU gennem forordning (EF) nr. 1260/1999⁽³⁾ (POR 2000-2006).

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen iværksat for at standse overtrødelserne af fællesskabsdirektiverne og ødeløggelsen af de pågældende områder?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. april 2003)

Kommissionen har indledt en klageprocedure i forbindelse med de spørgsmål, det ærede medlem rejser om forkert anvendelse af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾, 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽³⁾ og 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽⁴⁾. Denne klage er nu til behandling.

De oplysninger, det ærede medlem har givet, er blevet tilføjet ovennævnte klagesag.

Skulle Kommissionen nå frem til den konklusion, at fællesskabsretten bliver tilsidesat i dette tilfælde, vil den som EF-traktatens vogter ikke tøve med at tage alle nødvendige skridt, herunder indlede overtrædelsesprocedurer efter EF-traktatens artikel 226, med henblik på at sikre, at de relevante fællesskabsbestemmelser overholdes.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁴⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 280 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0452/03

af Frank Vanhecke (NI) til Rådet

(19. februar 2003)

Om: Robert Mugabes deltagelse i det europæisk-afrikanske topmøde den 3. april

Zimbabwes diktator Robert Mugabe blev i begyndelsen af denne måned modtaget af præsident Chirac trods de internationale sanktioner, som Den Europæiske Union i februar sidste år bebudede indført mod Zimbabwe. Disse sanktioner skulle udløbe den 18. februar, men det forventes, at de bliver forlænget, fordi Mugabe intet som helst har gjort for at forbedre menneskerettighedssituationen i Zimbabwe. Storbritannien nægter at modtage diktatoren.

Ifølge forlydender vil Mugabe også deltage i det europæisk-afrikanske topmøde den 3. april.

Kan Rådet bekræfte Robert Mugabes deltagelse i dette topmøde?

Mener Rådet ikke, at en sådan deltagelse er i strid med de sanktioner, som Unionen har bebudet indført mod Zimbabwe?

Støtter Rådet det franske diplomatiske afgørelse om i modsætning til det, der er besluttet i London, at ville modtage Mugabe på diplomatisk plan?

På hvilken måde vil Rådet for fremtiden sørge for, at retssituationen for hvide landmænd, som har fået deres besiddelser beslaglagt, bliver genetableret?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet fastslog, da det vedtog de målrettede sanktioner mod Zimbabwe i februar 2002, at en række betingelser skulle opfyldes, for at de kunne ophæves. Da disse betingelser stadig ikke var opfyldt, bekræftede Rådet dem, da det besluttede at forlænge de målrettede sanktioner den 18. februar 2003⁽¹⁾. Rådet er fortsat bekymret over den kritiske situation, Zimbabwes befolkning befinder sig i, og er stadig overbevist om, at den fremskyndede jordreformpolitik har forværret den i forvejen usikre fødevareresituation i landet. Som reaktion på den ulovlige besættelse af landbrug i Zimbabwe opfordrede EU allerede i marts

2000 klart regeringen til at sikre respekt for loven og til at opretholde offentlig orden og civilbeskyttelse. Samtidig bekræftede EU på ny sit tilsagn om at støtte velordnede og gennemsigtige landbrugsreformer i Zimbabwe, der respekterer alle borgeres rettigheder, og som er forenelige med landets økonomiske og udviklingsmæssige krav.

Med hensyn til topmødet i Lissabon er det blevet fastslået, at det vil være det bedste for forbindelserne mellem EU og Afrika at udsætte topmødet, der skulle have fundet sted i Lissabon den 5. april 2003.

For så vidt angår afholdelsen af Frankrig-Afrika-topmødet gør Rådet det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at Frankrigs gav meddelelse om, at det havde til hensigt at udstede visum til præsident Mugabe, så han kunne deltage i dette topmøde, i overensstemmelse med fremgangsmåden i fælles holdning 2002/145/FUSP, og det blev noteret, at der ikke i Rådet var noget til hinder for en sådan deltagelse.

(¹) EUT L 46 af 20.2.2003.

(2003/C 280 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0469/03
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(20. februar 2003)

Om: Omstilling til euroen

Nu, hvor der allerede er gået et år efter euroens indførelse, kan det fastslås, at den fysiske tilpasning til den nye møntfod skete hurtigt, men at den mentale omstilling endnu ikke har fundet sted. Flertallet af borgerne i eurozonen beregner fortsat priserne i de nationale valutaer.

Det forhold, at der kun betales i euro, indebærer ikke, at borgerne i eurozonen har glemt de gamle valutaer. Den mentale omstilling er en opgave, som flertallet af den nye møntfods brugere endnu ikke har gennemført.

Har Kommissionen til hensigt at stille konkrete forslag om at finde en løsning på problemet med de europæiske borgeres mentale omstilling til euroen?

Finder Kommissionen, at den dobbelte prismærkning har været positiv? Ville den anbefale denne praksis over for fremtidige medlemmer af møntunionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(26. marts 2003)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at borgernes psykologiske omstilling til euroen er en gradvis proces. Eurobarometer, som er en undersøgelse der regelmæssigt foretages for Kommissionen, viste i november 2002, at 42,2% af svarpersonerne i euroområdet for det meste regner i euro, når de køber dagligvarer. Omvendt angav 32,4%, at de som regel stadig tænker i national valuta. Disse tal falder betydeligt, når der er tale om større indkøb (f.eks. et hus eller en bil). I disse tilfælde regner gennemsnitlig kun 12,5% af svarpersonerne i euroområdet for det meste i euro.

Kommissionen erkender, at en fuldstændig mental omstilling til euroen nødvendigvis tager nogen tid. For at fremskynde denne proces har Kommissionen imidlertid efter aftale med EuroCommerce i sin nylige meddelelse (¹) henstillet til de berørte sektorer, at de gradvis nedtrapper den dobbelte prismærkning og lader den ophøre senest den 30. juni 2003, samtidig med at de i god tid i forvejen underretter kunderne om denne ændring.

(¹) Indførelse af eurosedler og -mønter — et år senere, KOM(2002) 747 endelig af 19. december 2002.

(2003/C 280 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0498/03**af Jules Maaten (ELDR) til Rådet***(21. februar 2003)*

Om: De texanske myndigheders udtalelse om at ignorere Den Internationale Domstols afgørelse i sagen om henrettelse af tre mexicanere

1. Har Rådet kendskab til afgørelsen fra FN's Internationale Domstol om, at Texas (USA) bør afstå fra henrettelsen af tre mexicanere, og at de texanske myndigheders reaktion er at ignorere afgørelsen?
2. Er Rådet klar over, at der her er tale om en flerdobbelt krænkelse af Wien-konventionen om konsulære forbindelser? At der i den specifikke sag er tale om undladelse af at yde statsborgere fra et andet land konsulær bistand?
3. Kan Rådet oplyse, hvordan det omgås med Den Internationale Domstols afgørelse, og hvilke skridt det græske formandskab vil tage for at hindre henrettelserne?
4. Har Rådet gjort sig klart, at krænkelse af Wien-konventionen kan få følger for de statsborgere fra EU-medlemsstater, der i øjeblikket sidder fængslet i USA, eller for de borgere, der i fremtiden anholdes i USA?
5. Vil Rådet gøre de amerikanske myndigheder opmærksom på, at forpligtelserne i medfør af Wien-konventionen, herunder til at yde konsulær bistand, i fuldt omfang gælder for statsborgere fra EU-medlemsstaterne?

Svar*(22. juli 2003)*

Rådet har kendskab til Den Internationale Domstols (»ICJ«) foreløbige kendelse af 5. februar 2003 i sagen om Avena og andre mexicanske statsborgere (Mexico mod Amerikas Forenede Stater).

Rådet er klar over konsekvenserne af denne sag for anvendelsen af Wienerkonventionen om konsulære forbindelser. Eftersom ovennævnte kendelse kun er en foreløbig dom, og der endnu ikke er truffet endelig dom i sagen, finder Rådet det imidlertid for tidligt at foregribe, hvilke brud på Wienerkonventionen ICJ eventuelt vil fastslå i sin endelige dom, om nogen overhovedet.

Rådet minder om, at i henhold til artikel 94 i De Forenede Nationers pagt skal parterne i denne afgørelse (i det foreliggende tilfælde Mexico og USA) efterkomme ICJ's dom. Endvidere er det i artikel 94, stk. 2, i FN's pagt fastsat, at hvis en part i en sag undlader at opfylde sine forpligtelser i henhold til en dom, som Domstolen har afsagt, kan modparten indbringe sagen for Sikkerhedsrådet, som kan fremsætte forslag eller tage beslutning om de forholdsregler, der bør tages for at bringe dommen til udførelse.

Rådet har i lang tid været optaget af konsekvenserne af brud på Wienerkonventionen om konsulære forbindelser, både for EU- og ikke-EU-borgere, og dets holdning til dette spørgsmål er offentliggjort i EU's retningslinjer vedrørende dødsstraf, afdeling III, »Minimumsstandarder«, punkt v). Det er faktisk så optaget af dette spørgsmål i dødsstrafsager i USA, at det overvejer muligheden af at udarbejde et amicus curiae-indlæg vedrørende brud på retten til konsulær adgang med henblik på intervention i fremtidige sager i USA.

(2003/C 280 E/060)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0503/03
af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen**

(21. februar 2003)

Om: Catalansk på Kommissionens hjemmeside

Kommissionen blev i henhold til punkt 4 i Europa-Parlamentets beslutning af 11. december 1990 om situationen for sprogene i De Europæiske Fællesskaber og catalansk⁽¹⁾ opfordret til at gøre en indsats for bl.a. at formidle al offentlig tilgængelig information vedrørende de europæiske institutioner på catalansk i alle medier.

Europa-Parlamentets hjemmeside er allerede nu tilgængelig på de 12 kandidatlandes sprog (udover de nuværende 11 officielle sprog), og mange af disse er mindre udbredt end andre sprog i EU, f.eks. catalansk. Catalansk, der er officielt sprog i tre regioner med lovgivningsmæssige beføjelser og med over 11 millioner indbyggere tilsammen, og som tales af 8 millioner mennesker, ligger således foran svensk, finsk, dansk, bulgarsk, slovensk, slovakisk, litauisk, lettisk, estisk og maltesisk, og kan på europæisk plan sidestilles med portugisisk og tjekkisk.

Catalansk tilhører en gruppe sprog i Europa, der har officiel status i de respektive territorier i medlemsstaterne, men som derimod ikke anerkendes som officielt sprog i EU-sammenhæng.

Agter Kommissionen at indarbejde disse sprog på sin hjemmeside i overensstemmelse med opfordringen i ovennævnte beslutning fra Parlamentet?

(¹) EFT C 19 af 28.1.1991, s. 42.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(7. marts 2003)

Siden lanceringen i 1995 af Unionens internetsted EUROPA har Kommissionen udvidet det generelle princip om anvendelse af alle Unionens officielle sprog til også at omfatte elektronisk publikation.

Ud over officielle dokumenter giver EUROPA (<http://europa.eu.int>) offentligheden adgang til en mængde uofficielle informationer. Det er i den forbindelse – med forbehold for tekniske begrænsninger og menneskelige og budgetmæssige ressourcer – Kommissionens mål at gøre en maksimal indsats for, at borgerne kan få adgang til EUROPA på det officielle sprog, de ønsker. Dette mål vil fortsat være en prioritet i forbindelse med den kommende udvidelse.

Det henhører under medlemsstaternes beføjelser at definere, hvad der skal forstås ved officielle sprog.

(2003/C 280 E/061)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0506/03
af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. februar 2003)

Om: Indlægssedler for lægemidler på flere sprog

I tv-reklamerne for lægemidler gøres der opmærksom på, hvilke forholdsregler man skal tage ved indtagelse af de pågældende lægemidler, og det er derfor overraskende, at indlægssedlerne, som er vedlagt lægemidlerne, i mange medlemsstater kun er udfærdiget på forbrugerlandets sprog.

Dermed hindres borgere fra de øvrige EU-lande, som af en eller anden grund (arbejde, turisme osv.) opholder sig i et andet land end deres eget, i at forstå oplysningerne på disse indlægssedler, og især kontraindikationerne.

Bør der efter Kommissionens opfattelse ikke træffes foranstaltninger til vedtagelse af EU-bestemmelser, som foreskriver, at alle indlægssedler for lægemidler udfærdiges på tre sprog, således at borgere fra de øvrige EU-lande, som indtager disse lægemidler, kan forstå, hvad der står, og dermed ikke sætter deres helbred på spil på grund af eventuelle dermed forbundne kontraindikationer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(22. april 2003)

Fællesskabets bestemmelser angående fremstilling, distribution og anvendelse af lægemidler har som hovedformål at beskytte den offentlige sundhed. Patientinformationen skal sikre et højt beskyttelsesniveau for forbrugerne for således at gøre det muligt for dem at anvende lægemidler korrekt på grundlag af en fuldstændig og forståelig information.

I henhold til artikel 59 i direktiv 2001/83/EF⁽¹⁾ skal indlægssedlen udformes i overensstemmelse med produktresuméet. For produkter, der er godkendt af Fællesskabet, findes der ét produktresumé, der er vedtaget på fællesskabsplan, og som indgår i Fællesskabets beslutning. Teksten i indlægssedlen er den samme i hele EU.

I overensstemmelse med artikel 63, stk. 2, i dette direktiv skal indlægssedlen være affattet på mindst det eller de officielle sprog, som anvendes i den medlemsstat eller de medlemsstater, hvor lægemidlet markedsføres. Hvis der anvendes mere end et sprog, skal hele teksten affattes på hvert sprog, uden at etikettens læsbarhed påvirkes i negativ retning. Indholdet af alle sprogversioner skal være identisk.

For øjeblikket kan indehaveren af markedsføringstilladelsen selv vælge, om indlægssedlen skal oversættes til tre eller flere sprog.

Kommissionen støtter alle initiativer, der kan forbedre patienters informationer om lægemidler. Vores forslag om at revidere direktiv 2001/83/EF og forordning 2309/93/EF⁽²⁾ omfatter adskillige vigtige tiltag på dette område. I december 2002 accepterede Kommissionen nogle ændringsforslag fra Parlamentet vedrørende større åbenhed på dette område og flere og bedre oplysninger til patienter. Parlamentet fremsatte dog ingen ændringsforslag om, hvilke sprog indlægssedlerne skal affattes på.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311 af 28.11.2001.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering, EFT L 214 af 24.8.1993.

(2003/C 280 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0513/03 af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. februar 2003)

Om: Affaldstræ og dioxin i kød

Det ser ud til, at afbrænding af affaldstræ i et tørring anlæg i Erfurt (Tyskland) er årsagen til, at der er konstateret dioxin i foder og kød.

Meget træ og mange træprodukter behandles og imprægneres for at forlænge holdbarheden.

Hertil anvendes der ofte chlorerede kulbrinter. Når dette behandlede træ (byggeaffald og affaldstræ) forbrændes, opstår der dioxin.

Er Europa-Kommissionen rede til at begrænse forbrænding af affaldstræ og imprægneret træ og fremover kun tillade denne form for forbrænding i specialiserede anlæg, således at man undgår indvirkning på fødevarekæden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. april 2003)

Forbrænding af affald, herunder forbrænding af affaldstræ reguleres af Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽¹⁾, Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald ⁽²⁾ og af Parlamentets og Rådets direktiv 2000/76/EF af 4. december 2000 om forbrænding af affald ⁽³⁾.

Artikel 4 i direktiv 75/442/EF fastlægger det generelle princip, at »Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at affaldet bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at miljøet skades«. Dette direktiv indeholder desuden bestemmelse om, at anlæg og virksomheder, der behandler affald, skal indhente tilladelse, eller på visse betingelser være omfattet af almene regler, som medlemsstaterne vedtager.

I direktiv 91/689/EØF er farligt affald defineret, og der er strengere bestemmelser om godkendelse til anlæg, der håndterer farligt affald. Kommissionens beslutning 2000/532/EF, der indeholder den europæiske affaldsliste, klassificerer træ, der indeholder eller er kontamineret med farlige stoffer som farligt affald.

Hvad angår forbrænding af affaldstræ, der måtte indeholde halogenerede forbindelser eller tungmetaller som følge af behandling med træbeskyttelsesmidler eller maling, fastsættes der i direktiv 2000/76/EF om forbrænding af affald desuden strenge driftsbetingelser og emissionsgrænseværdier. Dette direktiv trådte i kraft for nye anlæg i 2002 og vil træde i kraft for bestående anlæg i 2005. I mellemtiden finder Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 om forbrænding af farligt affald ⁽⁴⁾ anvendelse.

Anlæg, der forbrænder mere end 10 tons farligt affald om dagen, er omfattet af Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening ⁽⁵⁾. Disse anlæg skal drives på en sådan måde, at der træffes alle hensigtsmæssige foranstaltninger for at forhindre forurening, navnlig ved at anvende de bedste tilgængelige teknikker (BAT). BAT betyder ikke blot den anvendte teknologi, men også emner såsom passende vedligehold. Det trådte i kraft for nye og væsentligt ændrede anlæg i oktober 1999. For de resterende anlæg vil det gælde fuldt ud i oktober 2007.

Med hensyn til lovgivning, der gælder for fødevarer, vil indførelse af HACCP-systemet (risikoanalyse og kritiske kontrolpunkter) i fødevarerproduktionskæden, der i øjeblikket er ved at blive forelagt af Kommissionen, ligeledes mindske kontamineringsrisikoen.

Kommissionen finder, at korrekt gennemførelse af disse foranstaltninger vil sikre, at forbrænding af affaldstræ sker uden negative følger for menneskers sundhed og miljøet.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

⁽³⁾ EFT L 332 af 28.12.2000.

⁽⁴⁾ EFT L 365 af 31.12.1994.

⁽⁵⁾ EFT L 257 af 10.10.1996.

(2003/C 280 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0514/03

af Miet Smet (PPE-DE) til Rådet

(24. februar 2003)

Om: Kvinders rettigheder i Egypten

Samarbejdet mellem Den Europæiske Union og Egypten foregår på grundlag af Euro-Middelhavspartnerskabet. Dette Euro-Middelhavspartnerskab bygger videre på Barcelona-erklæringen, som undertegnedes af EU's medlemsstater og de 12 partnerlande i Middelhavsområdet. I 2001 undertegnede Den Europæiske Union og Egypten en associeringsaftale.

Til trods for at der i både Barcelona-erklæringen og associeringsaftalen med Egypten henvises til menneskerettighederne, respekteres kvinders rettigheder ikke altid i Egypten. Agence France Presse beretter om, at egyptiske kvinder udsættes for genital lemlæstelse, og at lovene er diskriminerende bl.a. i forbindelse med skilsmisser.

Har EU allerede reageret på disse grove krænkelse af kvinders rettigheder? Agter EU i benægtende fald at reagere på disse krænkelse?

Er der fastsat en mekanisme til systematisk kontrol med og gennemtvungelse af respekt for kvinders rettigheder i Egypten? Og er der skabt mulighed for at suspendere associeringsaftalen med Egypten, når kvinders rettigheder i dette land – og mere generelt menneskerettighederne – hele tiden krænkes? Vil EU i benægtende fald fremover sørge for at skabe sådanne muligheder?

Såfremt kontrol med og aftvingelse af respekt for kvinders rettigheder er lagt i faste rammer og det eventuelt er vedtaget at suspendere associeringsaftalen i Egyptens tilfælde, gælder dette da for alle lande, som har undertegnet en associeringsaftale med EU på grundlag af Barcelona-erklæringen?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at med undertegnelsen af associeringsaftalen med Egypten har forbindelserne med dette land fået en ny dimension, som navnlig gør det muligt at føre en dialog om menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, selv om selve aftalen endnu ikke er trådt i kraft, idet man afventer, at den bliver ratificeret. Missionscheferne på stedet har i trojkasammensætning indledt en dialog med de egyptiske myndigheder om spørgsmål, som giver anledning til bekymringer, herunder overholdelse af menneskerettigheder. Der er blevet afholdt to møder i juli og november 2002. På det første møde besluttede de to parter at føre en regelmæssig dialog i Barcelona-erklæringens og associeringsaftalens ånd. Det første politiske dialogmøde på ministerplan er berammet til juni. Her vil EU få lejlighed til at tage en række spørgsmål op.

Når associeringsaftalen er trådt i kraft, vil den danne rammen om en politisk dialog med jævne mellemrum, hver gang det er nødvendigt og på forskellige niveauer. Det hedder således i selve aftalen, at respekten for de demokratiske principper og de grundlæggende frihedsrettigheder danner grundlaget for forbindelserne mellem EU og Egypten og udgør et væsentligt element heri.

For så vidt angår kvinders rettigheder i Egypten har der kunnet iagttages fremskridt, idet der navnlig er blevet indført en række lovgivningsmæssige bestemmelser. Den egyptiske regering har således i 2000 oprettet et nationalråd for kvinder, der har til formål at fremme kvinders rettigheder og velfærd. En ny og mere fremskridtsvenlig lov om personlige rettigheder (familielov), som blev vedtaget i 2000, har ligeledes forbedret kvinders vilkår. En lov, som gør det lettere for kvinder at opnå skilsmisse, er blevet bekendtgjort. Anvendelsen af disse love støder imidlertid endnu alt for ofte på administrative og sociale hindringer samt traditioner, der navnlig bygger på religionen. Den egyptiske regering bestræber sig også på at afskaffe praksis med genital lemlæstelse. Sundhedsministeriet har således forbudt denne praksis ved et dekret, der blev bekendtgjort i 1996. Gennem oplysningskampagner, som støttes af EU, begynder samfundet at få større forståelse for problemet, men procentdelen af kvinder, der er ofre for en sådan praksis, er fortsat for høj.

(2003/C 280 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0518/03

af Miet Smet (PPE-DE) til Rådet

(24. februar 2003)

Om: Kvinders rettigheder i Kenya

Samarbejdet mellem Den Europæiske Union og Kenya foregår på grundlag af AVS-EF-partnerskabet. I Cotonou-aftalen, som skitserer de generelle rammer for AVS-EU-forbindelserne de kommende 20 år, giver de to parter gentagne gange udtryk for, at de går ind for at respektere menneskerettighederne og ligestille kvinder og mænd.

Til trods for at Kenya støtter disse principper, respekteres kvinders rettigheder ikke altid i Kenya. Det spanske presseagentur EFE skriver, at det i Kenya stadig er meget udbredt, at piger og kvinder udsættes for genital lemlæstelse.

Har EU allerede reageret på disse grove krænkelse af kvinders rettigheder? Agter EU i benægtende fald at reagere på disse krænkelse?

Er der fastsat en mekanisme til systematisk kontrol med og gennemtvungelse af respekt for kvinders rettigheder i Kenya? Og er der skabt mulighed for at suspendere samarbejdet mellem Kenya og EU, såfremt kvinders rettigheder i dette land – og mere generelt menneskerettighederne – hele tiden krænkelse?

Vil EU i benægtende fald fremover sørge for at skabe sådanne muligheder?

Såfremt kontrol med og aftvingelse af respekt for kvinders rettigheder er lagt i faste rammer og det eventuelt er vedtaget at suspendere samarbejdet mellem Kenya og EU, gælder dette da for alle lande, som har undertegnet Cotonou-aftalen?

Svar

(22. juli 2003)

EU er bekendt med den udbredte praksis med kvindelig omskæring i afrikanske lande. EU tager denne umenneskelige praksis i Kenya op i forbindelse med krænkelse af menneskerettighederne i den politiske dialog med Kenya.

Den Europæiske Union vil benytte den politiske dialog med Kenya til at inddrage »kvinders rettigheder i Kenya« og tilskynde til, at umenneskelig eller nedværdigende behandling afskaffes, samt til at indskærpe, at der bør ske yderligere fremskridt på menneskerettighedsområdet, og navnlig at den menneskelige værdighed bør respekteres fuldt ud, især for kvinder. I forbindelse med denne dialog vil Kenyas regering blive mindet om sine forpligtelse i henhold til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW), og at disse forpligtelse og tilsagn skal omsættes til national lovgivning og praksis.

Desuden lægger EU stor vægt på civilsamfundets rolle og støtter navnlig menneskerettigheds- og andre ikke-statslige organisationer, der er aktive på dette område, som det blev demonstreret på dette års konference i anledning af den internationale kvindedag, der blev afholdt af Kommissionen.

Som påpeget i forespørgslen finder samarbejdet mellem EU og Kenya sted inden for rammerne af AVS-EF-partnerskabsaftalen, som blev undertegnet den 23. september 2000 i Cotonou. Respekt for alle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder er et væsentligt element i denne aftale, jf. aftalens artikel 9. Artikel 96 i Cotonou-aftalen åbner mulighed for, at aftalens parter kan indlede konsultationer, når en part har misligholdt en forpligtelse med hensyn til f.eks. respekten for menneskerettighederne. Disse konsultationer finder sted, hvis den politiske dialog har slået fejl. Hvis konsultationerne afvises eller slår fejl, kan der træffes relevante foranstaltninger, som kan indebære, at udviklingssamarbejdet suspenderes.

Endelig vil det ærede parlamentsmedlem være bekendt med, at Rådet i øjeblikket efter den fælles beslutningsprocedure med Europa-Parlamentet drøfter et forslag til en forordning om bistand til politikker og aktioner vedrørende reproduktiv og seksuel sundhed og rettigheder i udviklingslande, som, når den bliver gennemført, vil bidrage til forbedring af kvinders situation også i Kenya.

(2003/C 280 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0520/03

af Miet Smet (PPE-DE) til Rådet

(24. februar 2003)

Om: Kvinders rettigheder i Pakistan

I 2001 undertegnede Den Europæiske Union og Pakistan en samarbejdsaftale. Denne samarbejdsaftales artikel 1 indeholder en klausul vedrørende respekt for menneskerettighederne og de demokratiske principper.

Til trods for at Pakistan støtter disse principper, respekteres kvinders rettigheder ikke altid i Pakistan. Agence France Presse, Reuters og New York Times skriver, at mange pakistanske kvinder er ofre for blodhævn, idet de voldtages, brændes, myrdes, etc. Blodhævn kan vedtages af lokale råd.

Har EU allerede reageret på disse grove krænkelse af kvinders rettigheder? Agter EU i benægtende fald at reagere på disse krænkelse?

Er der fastsat en mekanisme til systematisk kontrol med og gennemtvungelse af respekt for kvinders rettigheder i Pakistan? Og er der skabt mulighed for at suspendere samarbejdet mellem Pakistan og EU, såfremt kvinders rettigheder i dette land – og mere generelt menneskerettighederne – hele tiden krænkelse?

Vil EU i benægtende fald fremover sørge for at skabe sådanne muligheder?

Såfremt kontrol med og aftvingelse af respekt for kvinders rettigheder er lagt i faste rammer og det eventuelt er vedtaget at suspendere samarbejdet mellem Pakistan og EU, gælder dette da for alle lande, som har undertegnet en lignende aftale med EU (en tredjegerationssamarbejdsaftale, hvori der udtrykkelig henvises til menneskerettighederne)?

Svar

(22. juli 2003)

1. Rådet minder om, at EU i alle dialogmøder med Pakistan understreger den betydning, den tillægger respekt for menneskerettigheder, herunder kvinders rettigheder; den vil fortsat gøre dette ved enhver mulig lejlighed. EU's missionschefer i Islamabad følger meget nøje udviklingen i menneskerettigheder og tager individuelle tilfælde op under deres regelmæssige kontakter med myndighederne.
2. EU har medtaget menneskerettighederne som et »væsentligt element« i handels- og samarbejdsaftaler med tredjelande siden 1995. Ifølge sådanne klausuler understøtter respekten for de grundlæggende menneskerettigheder og de demokratiske principper parternes interne og eksterne politikker og udgør et »væsentligt element« i aftalen. Hvis aftalen misligholdes, kan den suspenderes. Før 1995 blev respekten for menneskerettighederne ofte nævnt udtrykkelig f.eks. i aftalernes præambel.
3. Hidtil er ingen af de aftaler, der indeholder en menneskerettighedsklausul som et »væsentligt element«, blevet suspenderet. Når EU har ment, at et partnerland har krænkelse de væsentlige elementer i aftalen, er visse bestemmelser i aftalen imidlertid blevet suspenderet. Dette har f.eks. været tilfældet med de finansielle bestemmelser i Cotonou-aftalen med hensyn til Zimbabwe (2002), Comorerne (2000), Côte d'Ivoire (2000), Fiji (2000), Haiti (2000) og Liberia (2001). I andre tilfælde er undertegnelsen af samarbejdsaftaler blevet udsat på grund af betænkeligheder med hensyn til menneskerettighederne; det har f.eks. været tilfældet med Kroatien (1995), Pakistan (1999), Algeriet (1998) og Rusland (1995).
4. Hovedvægten lægges på at fremme dialog og positive foranstaltninger snarere end på sanktioner. EU benytter enhver lejlighed til indtrængende at anmode staterne om at respektere menneskerettighederne og fremme beskyttelsen heraf og til at minde partnerlandene om de forpligtelse, der er forbundet med aftaler, som indeholder en menneskerettighedsklausul som et »væsentligt element«.
5. Udkastet til samarbejdsaftalen mellem EF og Pakistan om partnerskab og udvikling, som for tiden er til behandling i Europa-Parlamentet, følger de samme linjer som ovenfor beskrevet.

(2003/C 280 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0522/03**af Miet Smet (PPE-DE) til Rådet***(24. februar 2003)*

Om: Kvinders rettigheder i Zambia

Samarbejdet mellem Den Europæiske Union og Zambia foregår på grundlag af AVS-EF-partnerskabet. I Cotonou-aftalen, som skitserer de generelle rammer for AVS-EU-forbindelserne de kommende 20 år, giver de to parter gentagne gange udtryk for, at de går ind for at respektere menneskerettighederne og ligestille kvinder og mænd.

Til trods for at Zambia støtter disse principper, respekteres kvinders rettigheder ikke altid i Zambia. Ifølge en rapport af 28. januar 2003 fra Human Rights Watch er piger i Zambia fem gange så ofte smittet med hiv-virus som drenge, fordi de er ofre for udbredt seksuelt misbrug.

Har EU allerede reageret på disse grove krænkelse af kvinders rettigheder? Agter EU i benægtende fald at reagere på disse krænkelse?

Er der fastsat en mekanisme til systematisk kontrol med og gennemtvungelse af respekt for kvinders rettigheder i Zambia? Og er der skabt mulighed for at suspendere samarbejdet mellem Zambia og EU, såfremt kvinders rettigheder i dette land – og mere generelt menneskerettighederne – hele tiden krænkes?

Vil EU i benægtende fald fremover sørge for at skabe sådanne muligheder?

Såfremt kontrol med og aftvingelse af respekt for kvinders rettigheder er lagt i faste rammer og det eventuelt er vedtaget at suspendere samarbejdet mellem Zambia og EU, gælder dette da for alle lande, som har undertegnet Cotonou-aftalen?

Svar*(22. juli 2003)*

Som påpeget i forespørgslen finder samarbejdet mellem Zambia og EU sted inden for rammerne af AVS-EF-partnerskabsaftalen, som blev undertegnet den 23. september 2000 i Cotonou. Respekt for alle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder er et væsentligt element i denne aftale, jf. aftalens artikel 9. Artikel 96 i Cotonou-aftalen åbner mulighed for, at aftalens parter kan indgå i konsultationer, når en part har misligholdt en forpligtelse med hensyn til f.eks. respekten for menneskerettighederne. Disse konsultationer finder sted, hvis den politiske dialog har slået fejl. Hvis konsultationerne afvises eller slår fejl, kan der træffes relevante foranstaltninger, som kan indebære, at udviklingssamarbejdet suspenderes.

EU er stadig bekymret over spredningen af HIV-virus i det sydlige Afrika, som ofte skyldes udbredt seksuelt misbrug.

Det har dog ikke været overvejet at gennemføre specifikke konsultationer med Zambia i henhold til artikel 96, i denne sag. Spørgsmålet om respekt for menneskerettighederne, herunder kvinders rettigheder, indgår i dialogen med Zambias regering, og EU vil fortsat benytte den politiske dialog med Zambia til at presse på for at opnå yderligere fremskridt i dette spørgsmål. Det opfordrer kraftigt de zambiske myndigheder til fuldt ud at respektere menneskerettighederne og den menneskelige værdighed, især for kvinder

(2003/C 280 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0537/03**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(26. februar 2003)*

Om: Kommunal støtte til kommercielle fodboldklubber som tilskyndelse til hård konkurrence og ekstremt høje lønninger

1. Mener Kommissionen, at der længere er nogen forskel på fodboldklubber og andre kommercielle selskaber, i betragtning af at fodbold de seneste årtier hurtigt har udviklet sig fra en fritidsaktivitet for amatører organiseret i en forening via betalingsfodbold, hvor fodboldspillere blev arbejdstagere i ikke-kommercielle klubber, til en underholdningsindustri, hvor der i nogle tilfælde endog er tale om børsnoterede selskaber?
2. Hvad synes Kommissionen om, at kommunal støtte til fodboldklubber, som var uundværlig, dengang der stadig var tale om frivilligt arbejde, fritidsaktiviteter og borgernær amatørsport, stadig forekommer og endog øges i en tid med kommerciel drift, konkurrence og ekstremt højt lønede professionelle fodboldspillere?
3. Er Kommissionen enig i, at den måde, hvorpå støttestrukturen fungerer, først og fremmest bevirker, at driftsoverskud kommer selskaberne selv til gode, at risici og tab bæres af skatteyderne, at konkurrencen med andre kommercielle selskaber støttes med skattepenge, og at klubbernes gensidige kapring af professionelle fodboldspillere ved hjælp af ekstremt høje lønninger fremmes?
4. Finder Kommissionen det under de nuværende omstændigheder ønskeligt at beskytte de lokale myndigheder mod det voksende pres for at få dem til ved hjælp af finansielle indsprøjtninger i videst muligt omfang at sikre den lokalt etablerede fodboldklub en gunstig konkurrenceposition? Tilstræber den så vidt muligt at begrænse sådan offentlig støtte, der snarere er konkurrence- end fritidsorienteret, til amatørklubber uden kommerciel baggrund?
5. Hvorledes vil Kommissionen fjerne den uklarhed og fortolkningstvivl, der til stadighed opstår omkring dens holdning til engangsstøtte til fodboldklubbers investeringer, engangsstøtte til afholdelse af store udgifter eller konkursramte klubbers overlevelse, finansiering af opførelse og ombygning af kommercielt drevne stadioner, årlig strukturstøtte, etc.?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(14. april 2003)*

Professionelle fodboldklubber, der udøver økonomiske aktiviteter, f.eks. salg af spillere, indgåelse af reklame- og sponsorkontakter samt distribution af merchandisingartikler, skal betragtes som virksomheder i den i EF-traktatens konkurrenceregler anvendte betydning. Hvad angår anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 og 88 behandles de professionelle fodboldklubber derfor i princippet på samme måde som andre virksomheder.

Med henvisning til svaret på det første spørgsmål skal støtte og enhver anden overførsel af finansielle midler til professionelle fodboldklubber behandles i henhold til EF-traktatens artikel 87 og 88, hvilket betyder, at støtte, der ydes af en offentlig myndighed, og som fordrejer konkurrencen og påvirker handelen, er uforenelig med fællesmarkedet og forbudt, medmindre Kommissionen finder den forenelig med fællesmarkedet.

I dette spørgsmål henvises der til »den måde, hvorpå støttestrukturen fungerer« på dette område. Det er dog Kommissionens opfattelse, at statsstøtte inden for fodbold findes under forskellige former, hvilket kræver en anden fremgangsmåde ved analysen af, hvorvidt der er tale om statsstøtte i den i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, anvendte betydning.

Formålet med foranstaltningerne til kontrol af statsstøtte er at undgå, at en urimelig konkurrencefordrejning påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Det påhviler den kompetente myndighed i de enkelte medlemsstater at planlægge og træffe afgørelse om aktiviteter til fremme af idræt og om finansieringen af disse aktiviteter på enten amatørniveau eller professionelt niveau, og dette i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne om statsstøtte. Det synes således relevant at sondre mellem amatørklubber og professionelle klubber, da det kun er sidstnævnte kategori, der skal betragtes som virksomheder.

Som allerede anført er de professionelle fodboldklubber, der betragtes som virksomheder, omfattet af reglerne om statsstøtte, selv om der i overensstemmelse med Nice-erklæringen skal tages højde for de særlige forhold, der gælder på idrætsområdet. Eftersom anvendelsen af reglerne om statsstøtte er noget forholdsvist nyt inden for denne sektor, skal Kommissionens politik på området udvikles på grundlag af de individuelle sager. Kommissionen har på dette område indtil videre konstateret, at en finansiering under visse omstændigheder ikke udgør statsstøtte i den i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, anvendte betydning, nemlig når statens midler tjener et uddannelsesmæssigt formål (se Kommissionens beslutning i sag N 118/00, der er offentliggjort på Kommissionens websted), eller når finansieringen ydes med henblik på byggeri af stadions, der under visse restriktive betingelser kan betragtes som generel infrastruktur.

Kommissionen vil fortsat udvikle og præcisere sin politik på dette område, når den anmodes om at udtale som om specifikke sager. Kommissionen kan naturligvis kun give udtryk for sin officielle holdning inden for rammerne af en notifikation fra en medlemsstat i henhold til reglerne om statsstøtte.

(2003/C 280 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0567/03

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. februar 2003)

Om: Interessekonflikt i Kommissionen

Detlef Eckert, som er chef for Kommissionens Enhed for Analyse, Politisk Planlægning og eEurope, der hører ind under Generaldirektoratet for Informationssamfundet og har ansvar for strategisk planlægning, har opnået tjenestefrihed uden løn (CCP) for en periode af tre år.

Ifølge Financial Times arbejder Detlef Eckert i denne periode for Microsoft. Detlef Eckert har imidlertid beskæftiget sig med Microsoft og selskabets dominerende stilling, da han var ansvarlig for udarbejdelsen af strategien for denne sektor, hvilket bl.a. formanden for Computer & Communications Industry Association, Ed Black, har gjort opmærksom på.

1. Hvilke administrative forholdsregler vil Kommissionen træffe i forbindelse med dette eksempel på en åbenlys interessekonflikt?
2. Ud fra hvilke oplysninger har Kommissionens talsmand kunnet fastslå, at Detlef Eckert ikke har beskæftiget sig med Microsoft, når hans samtalepartnere med bestemthed har tilkendegivet det modsatte?
3. Hvilke undersøgelser har Kommissionen iværksat for at afdække, hvilken skade en eventuel sammenblanding af interesser og ansvar mellem Detlef Eckert og Microsoft kan have påført EU-virksomheder og leverancer til Kommissionen?
4. Kan Kommissionen garantere, at de tjenestegrene, der beskæftiger sig med konkurrencevilkår under kommissær Montis ledelse, ikke har modtaget mangelfulde oplysninger om Microsoft-sagen?
5. Finder Kommissionen ikke, at den under alle omstændigheder omgående må efterse alle sine strategier for informationssektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. maj 2003)

Det ærede medlem erindres om, at en tjenestemand, der nyder tjenestefrihed uden løn (»tjenestefrihed af personlige årsager«), er underlagt de samme diskretionsforpligtelser, navnlig vedrørende uafhængighed og værdighed samt tavshedspligt, som en tjenestemand i aktiv tjeneste.

Hvis Kommissionen erfarer, at en tjenestemand er involveret i en aktivitet, der ikke er godkendt, eller at en godkendt aktivitet udøves på en måde, der ikke er forenelig med vedkommendes forpligtelser, træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger.

Det ærede medlem er muligvis klar over, at Kommissionen i øjeblikket overvejer, om der bør indføres mere detaljerede regler for indrømmelse af tjenestefrihed af personlige årsager og tjenestemandes adfærd under en sådan tjenestefrihed.

Med hensyn til det tilfælde, som det ærede medlem nævner, bør det bemærkes, at Kommissionens generaldirektorer nødvendigvis må have forbindelser til de forskellige aktører i de sektorer, som de er ansvarlige for. Således kan enhver virksomhed have kontakt med Generaldirektoratet for Informations-samfundet.

Hvad angår konkurrencespørgsmål, deltager GD for Informationssamfundet ligesom andre generaldirektorer i de drøftelser mellem Kommissionens tjenestegrene, som GD for Konkurrence forestår.

Det bør bemærkes, at den pågældende tjenestemand er blevet bedt om at underskrive erklæringer om, at han vil overholde sine forpligtelser i henhold til personalevedtægten, for at sikre at han er klar over konsekvenserne af ikke at opfylde disse krav.

(2003/C 280 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0572/03

af Luigi Vinci (GUE/NGL) til Rådet

(28. februar 2003)

Om: EU-Mexico og »Digna Ochoa-sagen«

Den 19. oktober 2001 blev den kendte advokat Digna Ochoa y Plácido, der var kendt på verdensplan for sin kamp til fordel for menneskerettighederne, myrdet i Mexico City. De retslige begivenheder i forbindelse med »Digna Ochoa-sagen« vakte megen opsigt, navnlig vicesstatsadvokat Sales Heredias forsøg på at blokere undersøgelsen. Sidstnævnte måtte træde tilbage efter anmeldelser fra det mexicanske civilsamfunds organisationer.

Finder Rådet ikke, i betragtning af, at betydningen af »Digna Ochoa-sagen« rækker ud over de mexicanske grænser, at det til stadighed bør følge begivenhedernes gang i forbindelse med processen vedrørende mordet på Digna Ochoa y Plácido, og hvad er Rådets vurderinger om den specifikke sag?

Finder Rådet ikke, at sagen bør rejses i forbindelse med alle kontakter mellem EU og Mexico, også i betragtning af, at traktaten mellem EU og Mexico indeholder en »demokratisk klausul«, som sikkert kan anvendes til at udøve det nødvendige politiske pres, for at der hurtigt og sikkert sættes en stopper for menneskerettighedskrænkelserne i Mexico?

Svar

(22. juli 2003)

1. Der erindres om, at Den Europæiske Union i en offentlig erklæring af 29. oktober 2001 på det kraftigste fordømte mordet på Digna Ochoa y Plácido, en ledende menneskerettighedsforkæmper i Mexico. I samme forbindelse gav Den Europæiske Union udtryk for sin fulde tillid til, at den mexicanske regering ville fortsætte sine bestræbelser på at forsvare og beskytte menneskerettighederne samt sikre den fysiske integritet for personer, der kæmper for disse rettigheder. Den Europæiske Union sagde også, at den håbede, at mordet på Digna Ochoa y Plácido snart ville blive opklaret, og at de skyldige ville blive fundet og stillet for en domstol.

De mexicanske myndigheder har ved flere lejligheder, når spørgsmålet er blevet bragt op, oplyst, at efterforskningsarbejdet omkring mordet på Digna Ochoa fortsætter, men at der ikke er opnået resultater af betydning. Rådet bekræfter, at det agter at følge sagen nøje.

2. Rådet har ved forskellige lejligheder behandlet menneskerettighedssituationen i Mexico og udtrykt sin betænkelighed. Når EU og medlemsstaternes repræsentanter har haft kontakt med de mexicanske myndigheder, har de ofte rejst spørgsmål om beskyttelse af menneskerettighederne og udtrykt deres betænkelighed med hensyn til forskellige aspekter af spørgsmålet.

Som bekendt blev menneskerettighedssituationen i Mexico indgående drøftet på det seneste politiske dialogmøde mellem EU og Mexico på højt embedsmandsplan, der blev holdt den 3. oktober 2002 i Puebla (Mexico). Ved den lejlighed udtrykte EU's repræsentanter deres betænkelighed i anledning af en række specifikke tilfælde af overtrædelse af menneskerettighederne i Mexico, herunder den situation, det ærede parlamentsmedlem omtaler. Der blev især henvist til den chikane, de dødstrusler og de overfald, som personer og organisationer, der forsvarer menneskerettighederne i Mexico, udsættes for. Ved samme lejlighed blev det understreget, at EU står til rådighed for et yderligere samarbejde med de mexicanske myndigheder på dette område. På mødet i Det Blandede Udvalg EU-Mexico, der fandt sted samme dag, besluttede parterne at styrke deres samarbejde specifikt på området menneskerettigheder og demokrati.

EU rejste dette spørgsmål på mødet i Det Fælles Råd/EU-Mexico den 27. marts 2003 i Vouliagmeni. Delegationerne gav ved afslutningen af dette møde udtryk for, at de lægger stor vægt på menneskerettighedernes universielle karakter, og de understregede, at der her er tale om et ansvar, der deles med det internationale fællesskab. De gav tilsagn om at træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige for at styrke anerkendelsen af dette på verdensplan.

(2003/C 280 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0578/03

af Frank Vanhecke (NI) til Rådet

(28. februar 2003)

Om: Mandatfordeling i Europa-Parlamentet

På topmødet i København for nylig blev der indgået en rammeaftale om mandatfordelingen efter udvidelsen af Den Europæiske Union. Belgien har i øjeblikket 25 mandater, 14 i valgkredsen i Flandern og 11 i valgkredsen i Vallonien. Efter udvidelsen får Belgien kun 22 mandater. Som overgangsforanstaltning, og mens der ventes på Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse er der imidlertid planlagt en gradueret tilpasning af det antal mandater, de nuværende medlemsstater hver skal have ret til ved valget til Europa-Parlamentet næste år. Således oplyser forskellige dagblade, at Belgien ved valget i 2004 får 24 mandater og først ved valget i 2009 går ned på 22.

Kan Rådet oplyse, hvor mange mandater de nuværende medlemsstater hver får ved valget i juni 2004? Og ved valget i 2009?

Har Rådet i denne forbindelse rettet henstillinger til medlemsstaterne om den eventuelle ligelige fordeling mellem de forskellige valgkredse i de enkelte medlemsstater?

Svar

(21. juli 2003)

Tiltrædelsesakten (artikel 11) ændrer EF-traktaten for så vidt angår antallet af medlemsstaternes mandater i Europa-Parlamentet fra og med valgperioden 2004-2009. Ifølge tiltrædelsesakten har Belgien 24 mandater. I forbindelse med Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse – som Det Europæiske Råd ønsker skal ske i 2007 – vil medlemsstaternes mandattal igen blive ændret. Efter de nugældende regler ville mandaterne skulle fordeles i overensstemmelse med erklæring 20 i Nice-traktaten. Belgien vil under de omstændigheder få 22 mandater.

(2003/C 280 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0588/03
af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Rådet

(28. februar 2003)

Om: Foreningsfrihed i Rumænien

Efter Kommissionens svar af 27. juni 2002 på skriftlig forespørgsel E-1377/02⁽¹⁾, hvori Kommissionen udtaler, at foreningsfriheden er omfattet af Københavnskriterierne, er der sket en ny udvikling i den pågældende sag i Rumænien. Appelretten i Bukarest har for kort tid siden stadfæstet afgørelsen om at nægte at anerkende det første regionale parti i Rumænien, Liga Transilvania-Banat. Appelretten har bl.a. erklæret, at regionalisme og subsidiaritet er principper, som strider imod den rumænske stats enhed og udelelighed.

Er forbuddet af et demokratisk politisk parti foreneligt med ånden i de kriterier for tiltrædelse, som blev fastlagt i København? Agter Rådet at bede de rumænske myndigheder om en forklaring?

⁽¹⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 100.

Svar

(22. juli 2003)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at i henhold til EU-traktatens artikel 49 kan enhver europæisk stat, som overholder principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, ansøge om at blive medlem af EU. Rådet lægger derfor den allerstørste vægt på, at kandidatlandene overholder de demokratiske principper, retsstatsprincippet og menneskerettighederne. Med hensyn til Rumænien noterer Rådet sig, at Kommissionens periodiske rapport for år 2000 om Rumæniens fremskridt i retning af tiltrædelse konkluderede, at Rumænien generelt set fortsat opfylder de politiske Københavnskriterier. I rapporten blev det mere specifikt konstateret, at »den rumænske forfatning giver foreningsfrihed og forsamlingsfrihed. Begge disse rettigheder overholdes i praksis.«

Rådet agter ikke at kommentere en bestemt afgørelse fra en rumænsk domstol, da afgørelsen i henhold til de foreliggende oplysninger kan appelleres yderligere til andre trin i det nationale retssystem og til relevante internationale fora, som f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Hvis det viser sig, at de ovennævnte grundlæggende principper er blevet overtrådt, vil Den Europæiske Union specielt i lyset af Københavnskriterierne for tiltrædelse rette de nødvendige henvendelser til de rumænske myndigheder, særligt inden for rammerne af de organer, der er oprettet ved Europaaftalen.

(2003/C 280 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0598/03
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(28. februar 2003)

Om: EU og Brasilien

Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at sætte gang i relationerne til Brasilien og Mercosur efter valget af Luiz Inácio da Silva til præsident på baggrund af de forslag til samarbejde, den nye præsident har fremsat i sit program?

Svar

(21. juli 2003)

1. Rådet for Den Europæiske Union havde ved valget af præsident Luiz Inácio da Silva lejlighed til på ny at bekræfte sit tilsagn om at fortsætte de særdeles gode forbindelser med Brasilien og fremme den politiske dialog, handelsforbindelserne og de økonomiske forbindelser med landet yderligere. Ved samme lejlighed

gav Rådet udtryk for EU's tillid til den brasilianske økonomis styrke og potentiale til yderligere vækst. Rådet oplyste, at det så frem til et tæt samarbejde med den nye brasilianske regering, også med henblik på at styrke Mercosur, og bekræftede EU's vilje til fortsat at gøre yderligere fremskridt i de igangværende forhandlinger mellem EU og Mercosur.

Flere politiske ledere fra EU har haft lejlighed til at møde præsident Lula da Silva siden årets begyndelse, og de har på ny bekræftet, hvor stor betydning de tillægger en styrkelse af forbindelserne mellem EU og Brasilien. Rådet har med stor tilfredshed noteret sig præsident Lula da Silvas gentagne erklæringer til støtte for et mere integreret Mercosur samt tættere forbindelser til EU.

2. Rådet har ved flere lejligheder fornyet sit tilsagn om at intensivere og udbyde de nuværende politiske, økonomiske, handelsmæssige og samarbejds-mæssige forbindelser mellem EU og Mercosur. Det har med tilfredshed bemærket de fremskridt, der er gjort i Det Biregionale Forhandlingsudvalg EU-Mercosur med henblik på oprettelse af en interregional, strategisk associering, som skal omfatte politiske, økonomiske, handelsmæssige og samarbejds-mæssige spørgsmål. Rådet har også anerkendt, at associeringsprocessen bør støtte og stimulere udviklingen af Mercosur-landene og medvirke til at formindske de nuværende socioøkonomiske forskelle mellem de to regioner. Der var også enighed om, at det endelige mål for handelsforhandlingerne er at opnå yderligere reel adgang til hinandens markeder på grundlag af gradvist stigende og gensidig liberalisering af handelen i overensstemmelse med WTO-reglerne.

Med ovennævnte principper og mål in mente vil EU's forhandlere arbejde på snarest muligt at nå frem til en omfattende associeringsaftale med Mercosur, således at de politiske, samarbejds-mæssige og økonomiske forbindelser mellem de to regioner kan udbygges.

(2003/C 280 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0604/03

af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Rådet

(3. marts 2003)

Om: Oprettelse af et agentur til fremme den sproglige mangfoldighed

I begyndelsen af februar 2003 vedtog Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog på et ekstraordinært møde i Charleroi en resolution, hvori det specielt opfordrer EU til at oprette et agentur, der har til opgave at fremme den sproglige mangfoldighed og indlæringen af sprog (en model herfor kunne være det europæiske observatorium for racisme og fremmedhad i Wien).

I betragtning af EU's særlige sprogridom og sprogvariation og i betragtning af, at ti nye lande om godt og vel et år indtræder i EU, at over 40 millioner EU-borgere i øjeblikket til daglig taler et mindre udbredt sprog, og at der ikke findes en virkelig politik til beskyttelse og fremme af mindre udbredte sprog i EU (manglende retsgrundlag osv.), hvad mener Rådet da om dette forslag fra Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog? Mener Rådet ikke, at oprettelse af et agentur af denne art er en absolut nødvendighed i EU med henblik på at gennemføre en virkelig politik til fremme af den sproglige mangfoldighed og indlæringen af sprog i en udvidet Union? Vil Rådet være indstillet på at overveje dette forslag med tanke på fremtiden?

Svar

(21. juli 2003)

Da Rådet ikke har modtaget noget forslag om oprettelse af et agentur af den slags som anbefalet af Det Europæiske Kontor for Mindre Udbredte Sprog, er det ikke i stand til at fremsætte nogen bemærkninger.

Rådet vil imidlertid gerne understrege, at det ofte har anerkendt betydningen af sproglig mangfoldighed i EU, som senest bekræftet i dets resolution af 14. februar 2002⁽¹⁾ om »fremme af den sproglige mangfoldighed og indlæringen af fremmedsprog inden for rammerne af gennemførelsen af målene for Det Europæiske Sprogår 2001«. Forbedring af undervisningen i fremmedsprog indgår blandt målene for det »Detaljerede arbejdsprogram om opfølgningen af uddannelsessystemernes mål i Europa«⁽²⁾, der blev vedtaget i forbindelse med Lissabon-strategien.

Kommissionens kommende meddelelse om en handlingsplan for sproglig mangfoldighed og indlæringen af sprog vil blive gennemgået med interesse af Rådet.

⁽¹⁾ EFT C 50 af 23.2.2002.

⁽²⁾ EFT C 142 af 14.6.2002 (Mål 3.3).

(2003/C 280 E/074)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0607/03
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet**

(3. marts 2003)

Om: Zimbabwe – Robert Mugabes regime – EU's sanktioner – Forbindelserne mellem EU og Afrika

Der er netop givet meddelelse om følgende kendsgerninger: for det første, at man netop har forlænget en sanktionspakke mod Robert Mugabes regime og dets repræsentanter med et år, herunder restriktioner for deres ret til at bevæge sig i EU's territoriale rum – en pakke, hvis gyldighed udløb den 18. februar; for det andet, at denne beslutning er truffet på sådanne vilkår, som tilgodeser franske interesser for at afholde et topmøde mellem Frankrig og Afrika, der indebærer selveste Robert Mugabes forventede tilstedeværelse i Paris; for det tredje, at man uden at fastsætte en dato udskyder topmødet EU/Afrika (som var fastsat til at finde sted i Lissabon i begyndelsen af april), med den begrundelse at man ikke har været i stand til at sikre sig, at Robert Mugabe ville udeblive, og at hans tilstedeværelse – ja, strengt taget den blotte mulighed herfor – blev anset for at være absolut uønsket.

På den anden side er det en kendt sag, at den del af sanktionerne, der omhandler rejserestriktioner mod embedsmænd fra Mugabes regime, gennem hele det forløbne år har givet anledning til tøven, tvivl og kritik, især når det drejede sig om bilaterale eller multilaterale møder inden for rammerne af Den Europæiske Unions egen udenrigspolitik. Og desuden endte de rystelser, der opstod ved sådanne lejligheder, efter manges mening med at falde ud til fordel for Mugabe og hans regime, idet det gav ham mulighed for at sabotere møder, splitte den europæiske lejr og få den afrikanske solidaritet over på sin side.

Måden, hvorpå beslutningen om at forny de samme sanktioner blev taget, kan desuden opfattes som en demonstration af, at Rådet har behandlet Lissabon (Portugal) og Paris (Frankrig) forskelligt ved at anse det for at være godt for Paris, som ikke kan komme på tale i Lissabon, og kan således tjene til at fjerne enhver tvivl om, hvorvidt der sker en korrekt anvendelse af princippet om lighed mellem medlemsstaterne og af reglerne om gensidig loyalitet og solidaritet, som de står at læse i EU-traktatens artikel 11, stk. 2.

Derfor spørger jeg Rådet: Hvordan forklarer Rådet den forskellige behandling, der blev Lissabon og Paris til del? Hvordan begrundes Rådet, at beslutningens ordlyd bereder vejen for det topmøde med Afrika, som udelukkende er i Frankrigs interesse, samtidig med at den blokerer for netop det topmøde, som var i hele Unionens kollektive interesse? Med de erfaringer, man allerede har høstet, tror Rådet da ikke, at det, når det gælder denne del af sanktionerne, ville være mere nyttigt at vedtage et moratorium på 3 til 6 måneder, hvorefter der, når det er udløbet, kunne defineres og gennemføres en ny pakke sanktioner, dersom Mugabes regime ikke skulle overholde minimumsbestemmelserne?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet mener ikke, at Portugal og Frankrig er blevet behandlet forskelligt i de spørgsmål, det ærede parlamentsmedlem har bragt op. Frankrig gav meddelelse om, at det havde til hensigt at udstede visum til præsident Mugabe, så han kunne deltage i topmødet mellem Frankrig og Afrika, i overensstemmelse med fremgangsmåden i fælles holdning 2002/145/FUSP, og Coreper noterede den 14. februar 2003, at der ikke var noget til hinder for en sådan deltagelse.

Med hensyn til Lissabon-topmødet, der var planlagt til den 5. april 2003, blev det konkluderet, at det ikke i den nuværende situation ville være muligt at opnå den bredest mulige deltagelse på højeste plan på topmødet fra begge parter, hvilket ville påvirke resultatet. Det ville derfor være det bedste for forbindelserne mellem EU og Afrika at udsætte topmødet.

Rådet har ikke drøftet spørgsmålet om et moratorium for noget element i sanktionerne.

(2003/C 280 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0627/03
af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Rådet

(25. februar 2003)

Om: Politisk forfølgelse i Turkmenistan

Turkmenistan har udviklet sig til et strengt diktatur, hvor den politiske opposition systematisk undertrykkes. Selv pårørende og bekendte til medlemmer af oppositionen straffes med fængsel, tortur og intern forvisning i landet.

Et eksempel på denne undertrykkelse er de repressalier, som slægtninge til Sapar Yklimov er blevet udsat for. Sapar Yklimov har tidligere været nødt til at forlade Turkmenistan på grund af sin kritik af diktaturet i landet. Han bor nu i Sverige og er svensk statsborger. Sapar Yklimovs slægtninge bliver i dag forfulgt i Turkmenistan, og det nægtes dem at forlade landet. En af dem, der bliver forfulgt, er Sapar Yklimovs datter, som tidligere har opholdt sig i Sverige som flygtning.

Hvad har Rådet gjort mod forfølgelserne i Turkmenistan? Er spørgsmålet om forfølgelserne af Sapar Yklimovs slægtninge, heriblandt af hans datter, blevet rejst direkte over for det turkmenske regime, eller har Rådet til hensigt at gøre det?

Svar

(22. juli 2003)

Den Europæiske Union er dybt bekymret over den vanskelige situation i Turkmenistan. Den gav udtryk for sin utvetydige støtte til en fuldstændig og transparent undersøgelse af de seneste begivenheder i Turkmenistan i sin erklæring af 20. januar 2003.

Rådet minder om, at syv af EU's medlemsstater samt tre andre medlemmer af OSCE over for Turkmenistan har iværksat OSCE's »Moskva-mekanisme«, der blev vedtaget på mødet i Moskva i 1991 under Konferencen om den Menneskelige Dimension. Generelt har EU støttet denne proces fra starten og har aktivt fulgt iværksættelsen heraf i Turkmenistan. EU støtter de bestræbelser, som det nederlandske OSCE-formandskab udfolder for at få en dialog i gang med myndighederne i Ashgabat. Den nederlandske udenrigsministers samtaler den 3. marts var særdeles nyttige i så henseende.

Situationen i Turkmenistan blev indgående drøftet på et møde den 5.-6. marts 2002 for alle EU-missionscheferne i Centralasien. Under denne drøftelse og andre drøftelser i Rådet er der blevet gjort opmærksom på forskellige individuelle sager.

I de seneste uger har EU-medlemsstaters missionschefer i Ashgabat gjort en energisk indsats for at gøre myndighederne i Turkmenistan opmærksom på EU's bekymringer, men har mødt store vanskeligheder i den forbindelse. Under disse omstændigheder har topprioriteten været at få myndighederne til at ændre holdning frem for at forfølge individuelle sager.

EU vil ikke desto mindre fortsat benytte enhver anledning, herunder i forbindelse med FN's Menneskerettighedskommissions 59. samling, til at give udtryk for såvel generelle som specifikke bekymringer over situationen i Turkmenistan.

(2003/C 280 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0629/03**af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet***(26. februar 2003)*

Om: FN's Sikkerhedsråds resolution om Irak og anvendelse af magt

I Det Europæiske Råds konklusioner fra 17. februar 2003 erklæres det blandt andet, at Bagdad skal »afvæbne og samarbejde øjeblikkeligt og i fuld udstrækning«, at EU's mål er, at Irak »underlægger sig fuldstændig og effektiv afvæbning i overensstemmelse med de relevante sikkerhedsrådsresolutioner, navnlig resolution 1441«, og at Rådet giver sin »fulde støtte til Sikkerhedsrådets udøvelse af sit ansvar«.

I resolution 1441 henviser der til en række tidligere sikkerhedsrådsresolutioner vedrørende Irak, herunder 678 (1990) og 687 (1991). Selvom den ganske vist principielt vedrører befrielsen af Kuwait, lyder artikel 2 i resolution 678 som følger:

bemyndiger, medmindre Irak inden den 15. januar 1991 fuldt ud som fastsat i artikel 1 ovenfor opfylder ovennævnte resolutioner, de medlemsstater, som samarbejder med Kuwaits regering, til at tage alle nødvendige midler i brug for at opretholde og gennemføre Sikkerhedsrådets resolution 660 og alle senere relevante resolutioner og at genoprette international fred og sikkerhed i området.

I artikel 3 i samme resolution fortsættes der med følgende:

anmoder alle stater om på passende vis at støtte de foranstaltninger, der træffes i medfør af artikel 2 ovenfor.

I FN's Sikkerhedsråds resolution 687 understregedes behovet for at være sikker på Iraks fredelige hensigter, og Irak opfordredes til betingelsesløst at acceptere ødelæggelsen og fjernelsen af alle biologiske og kemiske våben samt forsknings- og fremstillingsfaciliteter og at acceptere øjeblikkelige inspektioner på stedet af landets kemiske og biologiske kapacitet samt missilkapacitet. Denne inspektion skulle udføres af UNSCOM.

Er Rådet enig i, at det faktum, at Irak i mange år ikke har villet samarbejde med FN og fuldt ud redegøre for landets masseødelæggelsesvåben og den fortsatte trussel mod den regionale sikkerhed, som dette indebærer, betyder, at der endnu ikke er genoprettet fred og sikkerhed i området? Accepterer Rådet i bekræftende fald, at resolution 678, 687 og 1441 udgør et relevant retsgrundlag for en væbnet intervention, hvis Irak fortsat undlader at samarbejde med FN og ikke redegør for landet lagre af biologiske og kemiske våben?

Svar*(22. juli 2003)*

Som det vil være det ærede parlamentsmedlem bekendt, har Sikkerhedsrådets medlemmer forskellige meninger med hensyn til retsgrundlaget for en militær aktion mod Irak. Rådet har ikke drøftet spørgsmålet og har derfor heller ikke udtalt sig om det.

Hvis det ærede parlamentsmedlem ønsker yderligere oplysninger om EU's holdning vedrørende Irak, kan der henvises til formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds møde den 20.-21. marts 2003 i Bruxelles

(2003/C 280 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0633/03**af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet**

(4. marts 2003)

Om: Kosovo, Irak og FN's Sikkerhedsråds myndighed

På et møde i Formandskonferencen den 18. februar 2003, hvortil alle Europa-Parlamentets medlemmer var indbudt, sammenlignede den græske premierminister Costas Simitis i forbindelse med en redegørelse for konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde dagen før situationen i Irak med situationen i Kosovo, hvor han gjorde opmærksom på, at De Forenede Nationer havde givet tilladelse til magtanvendelsen.

Om end det i resolution 1203 (oktober 1998) krævedes, at Jugoslaviens og Kosovos Befrielseshær skulle overholde resolution 1199, samt at begge parter skulle samarbejde i forbindelse med internationale bestræbelser på at forbedre den humanitære situation og forhindre en humanitære katastrofe, indeholdt ingen af FN' Sikkerhedsråds resolutioner om Kosovo (1160, 1199, 1203 eller 1239), som blev vedtaget inden Nato's bombing af Forbundsrepublikken Jugoslavien, tilladelse til magtanvendelse. På trods af at denne tilladelse ikke forelå, blev bombingen af Jugoslavien støttet af alle EU's medlemsstater samt af mange af de, der er mest kritiske overfor den nuværende amerikanske regerings holdning til Irak, på trods af at Irak i de sidste tyve år har lidt under en langt større humanitær tragedie og at styret udgør en langt større trussel mod nabolandene.

Talte Simitis på Rådets vegne, da han opstillede denne sammenligning og i bekræftende fald hvilken FN-resolútion henviste han til? Skulle Simitis' bemærkninger forstås som en kritik af Bush-regeringens holdning til De Forenede Nationer? I bekræftende fald ville Rådet erkende, at om end udenrigsminister Albright's over for den forestående konflikt i Kosovo rent faktisk valgte at gå uden om Sikkerhedsrådet og i stedet gennemtvunge sin egen løsning i Rambouillet (således at en skribent i New York Times i marts 1999 skulle skrive: »Sikkerhedsrådet er kørt ud på et sidespor, da NATO stort set har overtaget forvaltningen af krisen og bestræbelserne på at finde en løsning. NATO vil varetage gennemførelsen af enhver fredsbevarende aktion og vil træffe afgørelse om magtanvendelse. Om end nogle europæiske lande ønsker, at Sikkerhedsrådet skal have et ord at sige, er det blevet udelukket fra at spille nogen rolle, navnlig af De Forenede Stater«), har udenrigsminister Powell derimod virkelig bestræbt sig på at inddrage De Forenede Nationer og overbevise FN om, at det skal opfylde sine forpligtelser til at afvæbne Irak, som både Sikkerhedsrådet og Den Europæiske Union har anmodet om?

Svar

(21. juli 2003)

Spørgsmålet fra det ærede medlem af Europa-Parlamentet om ligheder eller forskelle mellem kriserne i Kosovo og Irak, og den måde hvorpå USA har fulgt disse kriser op i Sikkerhedsrådet, er ikke blevet drøftet i Rådet.

Hvad angår Det Europæiske Råds konklusioner af 17. februar, som formandskabet forelagde for Europa-Parlamentet den 18. februar, og som det ærede parlamentsmedlem henviser til, holdt Det Europæiske Råd fast ved, at FN forbliver centrum for den internationale orden. Det erkendte samtidig, at hovedansvaret for afvæbning af Irak ligger hos Sikkerhedsrådet.

Det Europæiske Råd drøftede på ny Irak den 21. marts. Det noterede, at det, nu hvor den militære konflikt var begyndt, stod i en ny situation. Det Europæiske Råd gav udtryk for håb om at konflikten ville blive afsluttet med et minimum af lidelser og tab af menneskeliv, og gav tilsagn om aktiv deltagelse i humanitær bistand til det irakiske folk. Generalsekretær Kofi Annans forslag om, at de humanitære behov fortsat opfyldes gennem FN's »olie for mad« program, blev støttet af Rådet. Rådet var endvidere overbevist om, at FN fortsat skal spille en central rolle under og efter krisen, og gentog, at det går ind for, at FN kommer til at spille en væsentlig rolle i det internationale system, og at Sikkerhedsrådet skal have hovedansvaret for opretholdelsen af international fred og stabilitet.

(2003/C 280 E/078)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0641/03
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. marts 2003)

Om: Lukning af et baskisk dagblad

Natten mellem den 19. og 20. februar 2003 blev i Bilbao det eneste dagblad, der udkommer på baskisk, lukket og elleve ledende medarbejdere anholdt. Hundreder af svært bevæbnede og maskerede politifolk beslaglagde foruden materiale vedrørende reklame og drift også medarbejdernes personlige papirer og genstande.

Er Kommissionen blevet orienteret om denne situation?

Agter Kommissionen at efterprøve sagen?

Er det et tilladeligt og hensigtsmæssigt skridt, at et helt dagblad må lukke på grund af mistanke om støtte til terroristisk virksomhed?

Er dette acceptabelt ud fra demokratipolitiske, frihedsbevidste principper?

Er der ikke her behov for en særlig vurdering?

(2003/C 280 E/079)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0672/03
af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen**

(7. marts 2003)

Om: Overholdelse af pressefriheden i Baskerlandet

Den 21. februar 2003 beordrede det spanske retsvæsen det baskiske nationalistiske dagblad »Euskaldunon Egunkaraia« lukket og krævede dagbladets hovedansvarlige anholdt.

Dette initiativ fra de spanske myndigheders side har rejst mange protester fra og vakt forbløffelse blandt forskellige eksponenter for politiske kredse og civilsamfundet. Også den baskiske regionalregering har tilkendegivet sin solidaritet med dagbladet.

Hvad mener Kommissionen om denne aktion fra de spanske myndigheders side?

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at forsvare det baskiske folks frihedsrettigheder — heriblandt først og fremmest pressefriheden?

(2003/C 280 E/080)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0801/03
af Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (NI) til Kommissionen**

(17. marts 2003)

Om: Ytringsfrihed

»Euskaldunon Egunkaria«, det eneste dagblad i verden på euskara (baskisk), blev i sidste uge lukket som følge af en kendelse fra Audiencia Nacional, en domstol i Madrid, der tager sig af sager, som har tilknytning til storkriminalitet. Ifølge domstolen tilhører eller samarbejder Egunkaria med ETA.

Egunkaria blev grundlagt i 1990 efter indsamling af 150 mio. pesetas (900 000 EUR) under en folkekampagne. Lørdag den 22. februar fandt der en stor demonstration sted i Donostias gader (San Sebastian). Demonstranter viftede med en avis ved navn »EGUNERO«, der udgives af journalister fra Egunkaria. Den første dag blev der solgt 50 000 aviser, den følgende 75 000. Demonstrationens størrelse og antallet af solgte EGUNERO-aviser viser baskernes samfundsmæssige engagement og klare solidaritet med avisen.

Finder Kommissionen, at de spanske myndigheders lukning af den baskiske avis respekterer de grundlæggende principper, der kendetegner en demokratisk stat?

Vil Kommissionen tilskynde de spanske myndigheder til omgående at genåbne avisen?

Finder Kommissionen, at isolationsfængslingen af de tilbageholdte journalister og beslaglæggelsen af deres papirer er i overensstemmelse med respekten for menneskerettighederne og pressefriheden?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino
på skriftlige forespørgsler E-0641/03, E-0672/03 og E-0801/03**

(30. april 2003)

Lukningen af dagbladet Egunkaria er sket som følge af en retsafgørelse. Da den dømmende magt i vore demokratiske retsstater er uafhængig af den udøvende magt, kan de dømmende instansers afgørelser ikke underkastes nogen form for politisk kontrol. Derfor udtaler Kommissionen sig ikke om afgørelser, der er truffet af en domstol.

Retssystemerne i alle EU-medlemsstater indeholder i overensstemmelse med kravene i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder de processuelle garantier, der er nødvendige for en fysisk eller juridisk person, der tiltales eller retsforfølges. I denne forbindelse bør man minde om, at hvis en person finder, at hans eller hendes grundlæggende rettigheder er blevet krænket, kan den pågældende indbringe sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, når alle nationale retsmidler er udtømt.

(2003/C 280 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0642/03

af Paul Rübzig (PPE-DE) til Rådet

(4. marts 2003)

Om: Skatteretlig behandling af forskningsudgifter

Lissabon-processen lægger vægt på, at man af teknologiorienterede virksomheder kan vente sig positive impulser, især med hensyn til oprettelse af nye arbejdspladser. Man konstaterer også udtrykkeligt det efterslæb, Europa har på forskningsområdet i forhold til Japan og USA.

Hvordan behandles forskningsudgifter og erhvervmæssige investeringer rent skatteretligt i de nuværende og kommende EU-medlemsstater samt i USA, Japan og Australien?

Hvilke konsekvenser har beskatningen på kreditværdigheden hos små og mellemstore virksomheder såsom forskningsinstitutter?

Hvordan vurderer Rådet disse overvejelser? Vil det lade dem indvirke på det forberedende arbejde med henblik på gennemførelse af Basel II i EU?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet er enig i den betydning, det ærede medlem tillægger Lissabon-processen, og den rolle, som små og mellemstore virksomheder samt teknologiorienterede virksomheder spiller.

I den forbindelse henledes det ærede medlems opmærksomhed på rapporten fra Rådet (»konkurrenceevne«) af 3. marts 2003 til Det Europæiske Råds forårsmøde, hvori det bl.a. fastslås, at:

Kommissionen skal foretage en systematisk og samlet konsekvensvurdering af foreslået Fællesskabslovgivning samt en høring af erhvervslivet og alle andre berørte parter, og resultaterne skal efterfølgende indgå i overvejelserne på beslutningsniveau, så det sikres, at balancen opretholdes inden for EU's rammer, og at europæiske virksomheder fortsat er konkurrencedygtige og opererer på lige vilkår i den globale økonomi.

Det er nødvendigt med en samordnet tilgang til iværksætterpolitik, der generelt imødekommer iværksætternes behov, f.eks. ved at fjerne hindringer for oprettelse af virksomheder og for virksomheders udvikling og vækst samt ved at afveje risici og fordele.

Der skal sikres en effektiv inddragelse og høring af små virksomheder i den politiske beslutningstagning.

For så vidt angår den skattemæssige behandling af forskningsudgifter i de nuværende og kommende medlemsstater samt beskatningens konsekvenser for kreditværdigheden hos små og mellemstore virksomheder og forskningsinstitutter har Rådet ikke de nødvendige oplysninger til at besvare det ærede medlems spørgsmål. Rådet opfordrer det ærede medlem til at henvende sig direkte til medlemsstaterne, de tiltrædende stater og andre tredjelande i den forbindelse.

For så vidt angår det nye regelsæt for kapitalgrundlaget (»Basel II«), som forhandles inden for rammerne af Basel-komiteén med henblik på at erstatte Basel-aftalen af 1988, er Rådet klar over de mulige konsekvenser for SMV-sektoren. I forhandlingsprocessen og det forberedende arbejde i den forbindelse vil der blive udfoldet store bestræbelser for at sikre, at »Basel II« ikke får nogen negative virkninger for SMV-långivning. I den forbindelse tilrådes det imidlertid det ærede medlem at henvise spørgsmålet til Kommissionen, som har observatørstatus i forhandlingerne.

(2003/C 280 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0650/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. marts 2003)

Om: Den massive plyndring af engstrækninger i den nederlandske provins Friesland for at indsamle vibææg

1. Er Kommissionen klar over, at der i den nederlandske provins Friesland findes den gamle skik, at man i marts måned gennemsøger engene for vibææg — viben yngler i dette område — indsamler disse æg og tilbyder dronningens kommissær (provinsguvernøren) og ofte også den lokale borgmester det først fundne æg?
2. Er Kommissionen også klar over, at denne skiks eksistens og udbredelse medfører, at i titusindvis af mennesker atter i den kommende periode fra 1. marts til 8. april vil indsamle så mange æg, som de kan finde, hvorved de samme enge ofte gennemsøges flere gange om dagen, og også de øvrige engfugle forstyrres i områder, hvor viben yngler?
3. Er Kommissionen klar over, at der i Friesland er 8 500 lovlige indehavere af ægindsamlingskort, som hver må indsamle 15 æg, altå i alt 127 500, og at videnskabelige undersøgelser har vist, at netop det første kuld, som tilintetgøres ved disse indsamlinger, under normale omstændigheder giver de mest levedygtige unge fugle?
4. Anser Kommissionen en fortsættelse af denne skik, som ikke findes i andre dele af Nederlandene, for at være forenelig med Rådets direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, hvis artikel 5 bl.a. indeholder et udtrykkeligt forbud mod indsamling af æg af vilde fugle i naturen, medmindre dette eksempelvis er nødvendigt for at bekæmpe sygdomme eller for at genoprette bestanden af udryddelsestruede fugle?

5. Ifølge den nye nederlandske lovgivning om flora og fauna har provinserne mulighed for at tillade indsamling af vibeæg, en mulighed, som de øvrige elleve nederlandske provinser ikke gør brug af. Bør denne mulighed ophæves, fordi den strider mod fugledirektivet?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(2003/C 280 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0651/03
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. marts 2003)

Om: Ikke-behandlede anmodninger om at gribe ind over for den omfattende indsamling af vibeæg i den nederlandske provins Friesland

1. Er Kommissionen klar over, at den ornitologiske forening Bond van Friese Vogelbeschermingswachten (BFVW), som har anmodet om videreførelse af den nuværende mulighed for at indsamle vibeæg i den nederlandske provins Friesland, ikke er nogen naturbeskyttelsesorganisation, men en organisation af indsamlere af vibeæg, og at alle store natur- og miljøbeskyttelsesorganisationer afviser indsamling af æg?
2. Er Kommissionen også klar over, at der i forbindelse med indsamlingen ikke er tale om nogen streng kontrol, da denne blot består i, at ovennævnte organisation udsteder et ægindsamlingspas til hver indbygger i Friesland, som anmoder herom?
3. Er Kommissionen klar over, at retten til at indsamle æg i Friesland ikke kan betragtes som en kompensation for indsatsen med at vedligeholde fuglerederne og beskytte dem mest muligt under landbrugsarbejdet, da dette i vid udstrækning også sker i andre nederlandske provinser, hvor denne ret til indsamling ikke findes?
4. Hvad har Kommissionen foretaget sig på baggrund af den klage, som organisationen Faunabeschermering indgav i 1999 under nr. 4932 til Generaldirektoratet for Miljø om den fortsat meget omfattende indsamling af vibeæg i Friesland?
5. Hvilket resultat har den undersøgelse, som Kommissionen bebudede den 25. februar 2002 i svaret på skriftlig forespørgsel P-0134/02 (¹) som led i forberedelsen af en traktatbrudsprocedure ved Den Europæiske Domstol, og undersøgelsen af de nederlandske myndigheders reaktion herpå ført til?
6. Hvornår afsluttes den iværksatte procedure, og hvornår vil der være klarhed over, om EU tillader, at denne overtrædelse af fugledirektivet, som allerede har varet i 24 år, kan fortsætte?

(¹) EFT C 205 E af 29.8.2002, s. 76.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-0650/03 og E-0651/03

(4. april 2003)

Kommissionen er bekendt med den skik, der består i, at man indsamler vibeæg i naturen i den nederlandske provins Friesland.

Viben er, som enhver anden naturligt forekommende fugleart i Europa, omfattet af anvendelsesområdet for Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om bevaring af vilde fugle (herefter benævnt direktivet).

I henhold til direktivets artikel 5 er bl.a. det strengt forbudt at indsamle æg i naturen. Dette generelle forbud kan kun af et begrænset antal grunde fraviges i henhold til de strenge undtagelsesbestemmelser, der er fastlagt i artikel 9 i direktivet, forudsat at der ikke findes nogen anden tilfredsstillende løsning.

Dette emne er genstand for en igangværende overtrædelsesprocedure. I denne forbindelse har Kommissionen afgivet en begrundet udtalelse i henhold til EF-traktatens artikel 226. Da den ikke modtog svar på denne begrundede udtalelse, besluttede Kommissionen at indbringe sagen for Domstolen i Luxembourg. Kort tid derefter besvarede de nederlandske myndigheder den begrundede udtalelse. For øjeblikket vurderes dette svar og et supplerende svar fra januar 2003 samt oplysninger, der er tilsendt af klageren. Desuden vil Kommissionen i denne forbindelse tage højde for de aspekter, som det ærede medlem nævner, i det omfang, at disse aspekter ikke allerede er blevet fremlagt i overtrædelsesproceduren.

Afhængig af resultatet af vurderingen af alle de relevante aspekter, kan Kommissionen vælge at konkludere, at betingelserne i artikel 9 i direktivet er opfyldt og afslutte sagen. I modsat fald kan Kommissionen beslutte at gennemføre sin tidligere afgørelse og indbringe sagen for Domstolen.

(2003/C 280 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0659/03
af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen

(6. marts 2003)

Om: Beslaglæggelse af talrige og store ulovlige lossepladser på Sicilien og direktiv 75/442/EØF

I de seneste uger er der blevet opdaget ca. hundrede ulovlige lossepladser på Sicilien, bl.a.:

- a) en losseplads for affald af enhver art, også specialaffald og farligt affald, fordelt på fem kommuner i Messina Amt, mellem Peloritani-Bjergene og vandløbet Mela, lige op til et turistområde af stor betydning for regionen Sicilien, på 225 km², dvs. en hundrededel af Siciliens territorium;
- b) en losseplads for industrielle mængder af ufarligt specialaffald i Ribera Kommune (Agrigento) i kvarteret Mancusi, der er et område, som er underlagt geologiske begrænsninger, fordi det ligger i nærheden af floden Verdura, på 65 000 m²;
- c) en losseplads for 215 tons jernbanesveller, der må betragtes som farligt specialaffald i og med, at de er imprægneret med kresol, beliggende nær stationen i Megara Giannalena, i nærheden af Augusta Kommune (Siracusa), på 40 000 m².

I henhold til artikel 7 i direktiv 75/442/EØF⁽¹⁾ skal medlemsstaterne træffe de bestemmelser, der er nødvendige for, at enhver indehaver af affald enten overlader det til en privat eller offentlig indsamler eller til en virksomhed, der genvinder eller bortskaffer affald, medmindre indehaveren af affaldet selv sørger for genvinding eller bortskaffelse. Hvis indehaverens identitet ikke er kendt (som det er tilfældet med ulovlige lossepladser), påhviler det de nationale myndigheder at træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for at overholde bestemmelserne i artikel 7. Ukontrolleret losning af affald over længere tid udgør også en krænkelse af artikel 4 i direktiv 75/442/EØF, i henhold til hvilken affaldet skal genvindes eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at miljøet skades (EF-Domstolen, sag C-365/97 – San Rocco).

Vil Kommissionen oplyse følgende:

- Har regionen Sicilien modtaget fællesskabsmidler til reetablering af områder, hvor der fandtes ulovlige lossepladser, og/eller til etablering og forvaltning af kontrollerede lossepladser?
- I betragtning af, at antallet af de opdagede lossepladser, de pågældende arealers størrelse og dermed mængden af de deponerede materialer er af et sådant omfang, at det må antages, at der i lang tid ikke er foretaget nogen kontrol, hvilke initiativer agter Kommissionen da at tage i medfør af direktiv 75/442/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. april 2003)

Som det ærede medlem ganske rigtigt understreger, kan ulovlige lossepladser henhøre under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾ som ændret, især artikel 4, 8 og 9. De kan ligeledes henhøre under Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽²⁾.

I de nævnte konkrete tilfælde var Kommissionen ikke klar over den situation, det ærede medlem har beskrevet, men agter at foretage sig det fornødne for at indhente detaljerede oplysninger herom og inden for rammerne af dens beføjelser i medfør af EF-traktaten sikre, at fællesskabsretten overholdes.

Som det er det ærede medlem bekendt, lyder artikel 211 i EF-traktaten som følger: »For at sikre Fællesmarkedets funktion og udvikling skal Kommissionen drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne«.

Blandt den række foranstaltninger, som Kommissionen herunder råder over, navnlig i sin egenskab af traktatens vogter, kan der iværksættes overtrædelsesprocedurer i medfør af traktatens artikel 226, hvis Kommissionen finder, at en medlemsstat ikke har efterkommet en forpligtelse i medfør af fællesskabsretten.

For så vidt angår retablering af forurenede lokaliteter, er det i det operationelle program for regionen Sicilien (strukturfondenes programmeringsperiode 2000-2006) under foranstaltning 1.4.2 sådanne aktiviteter som registrering af og genetablering af forurenede lokaliteter. Ifølge Kommissionens oplysninger er der i forbindelse med denne foranstaltning hidtil hverken foretaget eller anmodet om nogen udbetalinger.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 182 af 16.7.1999.

(2003/C 280 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0678/03

af Marco Cappato (NI) til Rådet

(7. marts 2003)

Om: Arrestation af den peruvianske statsborger Nelson Palomino

I sidste uge, mens jeg aflagde besøg i Lima, blev Nelson Palomino arresteret. Han er en af lederne af de peruvianske »campesinos« og anklagen lød på tilskyndelse til terrorisme, en forseelse, som omfattes af Fujimori-regeringens straffelov, der i øjeblikket er ved at blive ændret. Det fremgår af den peruvianske presse, at Palomino anklages for at have tilskyndet til demonstrationer og vejblokeringer uden at udelukke brugen af vold.

Forholdet mellem den peruvianske regering og »campesinos« er allerede yderst spændt som følge af den fastkørte dialog om en række landbrugsreformer og særlig om den mislykkede politik med tvungen udryddelse af dyrkningen af kokablade.

I forbindelse med mit møde med lederne af det peruvianske regeringsagentur til bekæmpelse af narkotika, DEVIDA, nægtede de at give mig og sekretæren for den internationale anti-prohibitionistiske liga, Marco Perduca, nogen som helst oplysninger om situationen for »campesinos« og særlig om arrestationen af Palomino.

Kan Rådet med henblik på at informere Parlamentet anmode de peruvianske myndigheder om oplysninger om en situation, der — hvis den ikke hurtigt imødegås med åben dialog — risikerer at føre til voldshandlinger af samme art som dem, der i nabostaten Bolivia i de sidste uger har været skyld i, at mange er døde og hundredevis er blevet såret?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet er blevet orienteret om, at den peruvienske anklagemyndighed formelt har anklaget Nelson Palomino la Serna for bl.a. at have overtrådt loven om støtte af terrorisme, tyveri af særlig grov beskaffenhed og bortførelse. Der er anlagt sag herom for underretten i Aynes, provinsen San Francisco, departementet Ayacucho. Sagen er for øjeblikket på efterforskningsstadiet.

Ifølge oplysninger, som Ayacuchos regionale direktorat for det nationale fængselsinstitut (INPE) gav fredag den 11. april, er Nelson Palomino i varetægtsarrest i Lianamilla-fængslet.

Rådet kan ikke kommentere en igangværende retssag på nationalt plan. Rådet bekræfter dog, at opretholdelse af retsstatsprincipper og de demokratiske og borgerlige rettigheder er en nøgelfaktor i forbindelse med fred i dette område.

(2003/C 280 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0717/03

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Rådet

(11. marts 2003)

Om: Prestige: Ændring af korridorer for søtransport

Europa-Parlamentet vedtog den 21. november 2002 en beslutning om katastrofen forårsaget af tankskibet Prestiges forlis ud for Galiciens kyst, hvis punkt 12 lyder som følger:

anmoder om, at de nuværende korridorer for søtransport af olie og farligt gods i EU-farvande ændres, således at de placeres så fjernt som muligt fra kysterne og navnlig fra områder, der er erklæret for sårbare; opfordrer Kommissionen til i fællesskab med IMO at arbejde hen imod indførelse af en sådan mekanisme på international plan.

Hvilken værdi tillægger Rådet denne anmodning fra EP?

Hvilke initiativer har Rådet iværksat, eller påtænker den at iværksætte i denne forbindelse?

(2003/C 280 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0719/03

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Rådet

(11. marts 2003)

Om: Prestige: EU-indsats i IMO

Europa-Parlamentet vedtog den 19. december 2002 en beslutning om søfartssikkerhed og hjælpeforanstaltninger i forbindelse med olietankeren Prestiges forlis, hvis punkt 5 lyder som følger:

erkender, at EU kun har begrænsede beføjelser til at kontrollere skibe, der er på gennemsejling i EU-farvande; opfordrer derfor Rådet til at handle hurtigt og give Kommissionen mandat til at forhandle på alle 15 medlemsstaters vegne i Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) med særligt henblik på indførelse af strengere regler for havnestatskontrol i tredjelande, udvikling af en flagstatsrevisionsprocedure med det formål at bekæmpe bekvemmelighedsflag, som defineret i Paris-aftalememorandummet, effektiv gennemførelse af obligatoriske skibstransportruter og lodstvang samt begrænsning af skibstransport i udvalgte særligt følsomme havområder for at beskytte sårbare kyststrækninger; opfordrer på baggrund af den langsomme beslutningsproces på IMO-plan samtidig Kommissionen til at indlede bilaterale forhandlinger med de vigtigste tredjelande med henblik på at forbedre sikkerheden af skibe på gennemsejling i EU-farvande.

Hvilken værdi tillægger Rådet denne opfordring fra EP?

Hvilke foranstaltninger har Rådet iværksat, eller påtænker det at iværksætte i denne forbindelse?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-0717/03 og E-0719/03**

(21. juli 2003)

Rådet ser med tilfredshed på Europa-Parlamentets hurtige reaktion på Prestiges forlis, som fremgår af de beslutninger, der blev vedtaget den 21. november og den 19. december 2002. Det tilslutter sig fuldt ud de fleste af de principper, som forsvares i disse beslutninger, og noterer sig med tilfredshed, at mange af de foranstaltninger, som Parlamentet foreslår, er i overensstemmelse med konklusionerne om skibes sikkerhed og forurening, som Rådet (transport, telekommunikation og energi) vedtog den 6. december 2002 som reaktion på Prestiges forlis.

Som det med rette påpeges i forespørgselen kræver styrkelsen af søfartssikkerheden og en effektiv forebyggelse af forurening af havmiljøet, at der ud over fællesskabslovgivningen iværksættes foranstaltninger på internationalt plan. Rådet vil derfor i de relevante internationale fora fortsat have sin opmærksomhed henvendt fuldt ud på problemer med hensyn til søfartssikkerheden og beskyttelse af havmiljøet og søge passende løsninger herpå. Medlemsstaterne deltager også aktivt i internationale forhandlinger om de forskellige spørgsmål, som rejses i forespørgslen, navnlig i Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) på grundlag af holdninger, som på forhånd er koordineret EU-landene og Kommissionen imellem.

Rådet tilslutter sig målsætningen om at mindske risikoen for ulykker, som kan forårsage forurening af havmiljø og kyster i følsomme områder fra fartøjer, som transporterer olie og farlige stoffer, f.eks. ved hjælp af foranstaltninger såsom omdirigering, lodstvang og begrænsning af sejlads. Derfor anmodede Rådet i sine konklusioner af 6. december indtrængende de medlemsstater, der har fælles interesser i følsomme havområder, om at indkredse og formulere samordnede forslag for de områder, der af IMO skal beskyttes som særligt følsomme havområder. Rådet er blevet underrettet om, at nogle medlemsstater vil fremlægge et fælles bidrag på det næste møde i IMO's Komité til Beskyttelse af Havmiljøet (MEPC), som afholdes den 14.-18. juli 2003, hvori det foreslås at udpege et område, der dækker Atlanterhavskysten, som et særligt følsomt havområde.

Rådet støtter også den effektive gennemførelse af regionale og internationale regler om havnestatskontrol, da det deler opfattelsen af, at en styrkelse af havnestatskontrollen er en af de foranstaltninger, der kan anvendes mod sejlads, som ikke lever op til standarderne. I den henseende bidrager medlemsstaterne til de igangværende drøftelser på området inden for rammerne af aftalememorandummet om havnestatskontrol og IMO, f.eks. i forbindelse med 11. møde i IMO's Underudvalg for Flagstatens Anvendelse af IMO's Instrumenter (FSI 11) den 7.-11. april 2003.

Hvad angår udviklingen af en procedure for auditering af flagstaterne, som sigter mod bekæmpelsen af bekvemlighedsflag, udtrykte Rådet den 6. december sin støtte til IMO's igangværende arbejde med at udvikle en flagstatskodeks og en obligatorisk Model Audit Scheme (MAS) med henblik på at sikre, at flagstater opfylder deres forpligtelser i henhold til internationale konventioner. Rådet understregede generelt behovet for fornyet behandling af de internationale regler om havret og søtransport, som fører til uansvarlighed og uagtsomhed, der tolereres af visse åbne registre.

Endelig omhandlede Rådets konklusioner i fuld overensstemmelse med Parlamentets beslutning nødvendigheden af at søge at indgå aftaler med vigtige tredjelande for at forbedre sikkerheden for skibe, der sejler i transit gennem EU's farvande, idet det noterede sig, at Kommissionen vil tage de nødvendige skridt til at sikre kandidatlandenes og andre tilgrænsende landes, herunder Rusland, deltagelse i en aftale om, at svær olie kun må transporteres i dobbeltskrogede olietankskibe. Rådet gav ligeledes udtryk for sin støtte til Kommissionens bestræbelser på at undersøge muligheden for tekniske samarbejdsprogrammer for at bistå tilgrænsende lande i deres bestræbelser på at øge søfartssikkerheden og forureningsforebyggelsen.

(2003/C 280 E/088)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0749/03
af Gianfranco Dell'Alba (NI) til Kommissionen**

(11. marts 2003)

Om: Kommissionens holdning til et dokument udarbejdet af en vicegeneraldirektør i forbindelse med hans arbejde på et universitet

Det arbejde, som europæiske tjenestemænd, der har modtaget et legat (fellowship), udfører på et amerikansk universitet, er pr. definition af akademisk karakter og indebærer deltagelse i forelæsninger, seminarer og foredrag samt udarbejdelse af dokumenter og andre tekster.

Det var i en sådan sammenhæng, at centret for studier om Den Europæiske Union ved Miami Universitet i august 2002 offentliggjorde et dokument med titlen »La actualidad del pensamiento de Robert Schuman en el contexto de la Convencion sobre el futuro de Europa« udarbejdet af Santiago Gomez-Reino, vicegeneraldirektør i Kommissionen, under et længerevarende ophold i USA i forbindelse med et legat fra Miami Universitet.

I dette dokument, der hovedsageligt tog sigte på at fremhæve værdien og aktualiteten af Robert Schumans idéer om europæisk integration, inddrog Santiago Gomez-Reino korte personlige overvejelser vedrørende Santer-Kommissionens afgang i 1999, idet han tog udgangspunkt i den teori – der offentligt støttes af en række observatører, heriblandt medlemmer af Europa-Parlamentet – om at der var tale om en politisk manøvre med henblik på at destabilisere Kommissionen som institution, eftersom de påstande om bedrageri og svindel, der fremførtes mod den, var stærkt overdimensionerede, hvilket Vismandsudvalgets arbejde og senere undersøgelser har bekræftet.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at Santiago Gomez-Reino inden for rammerne af sine nuværende funktioner er beføjet til at udarbejde tekster med det formål ud fra et personligt synspunkt at fremstille og analysere handlinger i Fællesskabet, der uden tvivl har interesse for de studerende og kandidater på Miami Universitet, der følger forelæsningerne om den europæiske integrationsproces?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at enhver europæisk tjenestemand har ret til at give udtryk for sine personlige synspunkter om politiske begivenheder, der har fundet sted i Fællesskabets historie, såsom Santer-Kommissionens afgang, og at Santiago Gomez-Reino som følge heraf ikke kan bebrejdes for noget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(13. maj 2003)

1. Som det ærede medlem så rigtigt gør opmærksom på, indebærer tildelingen af et Jean Monnet-forskningsstipendium nødvendigvis, at der offentliggøres papirer om institutionernes arbejde. Tildeling af stipendiet medfører, at resultaterne af arbejdet i forbindelse med stipendiet skal udarbejdes og offentliggøres.

Det forhold, at den pågældende artikel indeholder en personlig opfattelse af en given episode, som det ofte er tilfældet for publikationer om historiske begivenheder, er irrelevant. Værker, der offentliggøres af forskningsstipendiater, forventes tværtimod generelt at omfatte mere end blot en genfortælling af kendsgerninger.

Da artiklen i det akademiske tidsskrift var rettet til de specialister, der læser University of Miami Jean Monnet/ Robert Schuman Paper Series, er der kun en meget lille risiko for, at forfatterens personlige meninger vil blive opfattet som Kommissionens officielle holdning.

2. Det ærede medlem har ret i sine bemærkninger. Som fastslået af Domstolen har tjenestemænd og andre ansatte i Fællesskaberne fuld ytringsfrihed, selv på områder, som hører under EF-institutionernes aktiviteter⁽¹⁾. Domstolen har også fastslået, at denne ytringsfrihed som andre grundrettigheder ikke er et ubegrænset prærogativ, men kan underlægges rimelige begrænsninger i tjenestens interesse som f.eks. den diskretionspligt, som Kommissionens tjenestemænd er underlagt. Den pligt er ikke blevet misligholdt i dette tilfælde.

⁽¹⁾ Som et nyligt eksempel henvises der til afgørelse af 14. juli 2000 truffet af Domstolen i Første Instans, sag T-82/99, Michael Cwik/Kommissionen.

(2003/C 280 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0752/03
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(11. marts 2003)

Om: Trusler mod Chile og Mexico i forbindelse med Irak-spørgsmålet fremsat af den spanske regeringschef José María Aznar på en pressekonference i Madrid den 27. februar

På en pressekonference afholdt i Madrid den 27. februar sammen med den britiske premierminister Tony Blair fremsatte den spanske regeringschef José María Aznar implicit trusler mod Chile og Mexico — nuværende medlemmer af FN's Sikkerhedsråd — som vil kunne antage konkret form, hvis disse lande ikke støtter USA's holdning i Irak-spørgsmålet. Den spanske regeringschef henviste til, at associeringsaftalerne mellem EU og henholdsvis Mexico og Chile var afhængige af, at de blev undertegnet af medlemsstaternes regeringer og parlamenter. Den måde, hvorpå den spanske regeringschef fremsatte denne udtalelse, og tidspunktet herfor her umiddelbart før den afgørende afstemning om krig og fred i FN tyder på, at den spanske regering er parat til at true de to nævnte lande med at nægte at undertegne eller videreføre associeringsaftalerne.

Hvorledes agter Rådet at forholde sig på baggrund heraf? Mener det, at det ud fra et politisk, moralsk og institutionelt synspunkt er tilstedeligt på denne måde at foregribe Det Europæiske Råds holdning ved at opstille betingelser for disse latinamerikanske landes suveræne stilling ud fra egne interesser og hensynet til den politiske støtte til en ikke-medlemsstat, i dette tilfælde USA?

Svar

(22. juli 2003)

1. Rådet har ikke for vane at kommentere offentlige erklæringer fra de ansvarlige for medlemsstaternes regeringer.
2. Rådet erindrer om, at den globale aftale mellem EU og Mexico blev undertegnet den 8. december 1997 og trådte i kraft den 1. oktober 2001. Associeringsaftalen mellem EU og Chile blev undertegnet den 18. november 2002 i Bruxelles, og hovedparten af bestemmelserne heri har været under gennemførelse siden den 1. februar 2003. Det er nødvendigt, at medlemsstaterne afslutter deres ratifikationsprocedurer, før aftalen kan indgås.

(2003/C 280 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0766/03
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(12. marts 2003)

Om: Udnyttelse af naturressourcer i Vestsahara

Der har været diskussion om administrationen af territoriet i Vestsahara fra den marokkanske regerings side, lige siden Spanien trådte ud af den i 1975.

Trods forskellige politiske aftaler, der er indgået under FN med henblik på afkolonisering af dette territorium, er det offentlig kendt, at regeringen i Marokko i oktober 2001 har givet tilladelse til to internationale virksomheder, en fransk og en amerikansk, til at udnytte energikilder i Vestsaharas territorialfarvande. Disse virksomheder har pålagt den norske virksomhed TGS-NOPEC at foretage de forudgående seismiske søgninger.

På baggrund af udtalelsen af 29. januar 2002 fra de juridiske tjenestegrene i FN's Sikkerhedsråd kan det udledes, at de tilladelser, den marokkanske regering har givet, overtræder den internationale ret, i henhold til hvilken udnyttelsen af energikilderne i dette tilfælde tilkommer det sahariske folk.

Offentligheden i Norge har for nylig anklaget virksomheden TGS-NOPEC for, at dens aktiviteter i Vestsaharas territorialfarvande er en overtrædelse af international ret, hvad angår søgning efter og eventuel udnyttelse af naturressourcer i et ikke selvstyrende territorium, der er under afkolonisering.

Der henvises til Europa-Parlamentets Lalumiere-betænkning om situationen i Vestsahara samt til omstændighederne omkring denne langvarige konflikt og til tilstedeværelsen af en fællesskabsvirksomhed i denne søgning efter energikilder og senere udnyttelse heraf. Hvorledes er Rådets holdning til denne søgning efter energikilder i Vestsaharas territorialfarvande og eventuelt til en udnyttelse af disse?

Svar

(22. juli 2003)

Diskussionen om en endelig løsning på Vestsahara-spørgsmålet føres i De Forenede Nationers Sikkerhedsråd samt med de berørte parter og befinder sig på nuværende tidspunkt i en afgørende fase. Rådet følger med stor opmærksomhed disse diskussioner og støtter fuldt og helt de anstrengelser, der udfoldes af De Forenede Nationers generalsekretærs personlige udsending, James Baker, for at finde en varig løsning, der i fuldt omfang respekterer international ret, menneskerettighederne og demokratiet. De diskussioner, der i forsøget på at finde en positiv udgang på denne næsten 30 år gamle konflikt foregår i De Forenede Nationers regi, er nu gået ind i den afgørende fase.

James Baker rejste i januar til regionen for at forelægge parterne og nabolandene ordlyden af et forslag til en politisk løsning på konflikten, der sikrer den i Sikkerhedsrådets resolution 1429 (2002) omhandlede selvbestemmelse. Minurso's mandat er blevet forlænget indtil den 31. maj 2003 for at give parterne tilstrækkelig tid til at studere forslaget og indgive deres svar. Sikkerhedsrådet har opfordret generalsekretæren til at forelægge en rapport inden den 19. maj 2003.

Rådet har indtil nu ikke drøftet det af det ærede medlem rejste spørgsmål.

(2003/C 280 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0773/03 af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(12. marts 2003)

Om: Overskridelser af budgettet for bygning af Attika-motorvejen

I sit svar på min forespørgsel (P-0239/03⁽¹⁾) svarede Kommissionen ikke på det, jeg spurgte om, hvilket sikkert bunder i en misforståelse. I sit svar nævner Kommissionen, at udgifterne til anlæggelse af Attika-motorvejen beløber sig til 1713 mio. EUR, altså mindre end det beløb på 3175 mio. EUR, som Kommissionen havde anført i sit svar på min tidligere forespørgsel (E-2894/01⁽²⁾), antagelig fordi den i det sidste svar kun refererer til perioden 2000-2006. Den nævner heller ikke noget om, hvorvidt der er sket overskridelser, og hvad der i så fald var årsagerne til disse overskridelser.

Derfor anmoder jeg endnu en gang Kommissionen om at besvare følgende:

- Hvad var budgettet for Attika-motorvejen, da vejbyggeriet blev påbegyndt?
- Hvilke overskridelser er der blevet noteret siden påbegyndelsen af vejbyggeriet og frem til i dag, og hvad er årsagerne til disse overskridelser?
- Hvad er de samlede omkostninger ved anlæggelsen af Attika-motorvejen, sådan som projektet har udviklet sig i tidens løb og efter de overskridelser af budgettet, der er konstateret?

⁽¹⁾ EUT C 161 E af 10.7.2003, s. 200.

⁽²⁾ EFT C 115 E af 16.5.2002, s. 189.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(16. april 2003)

I henhold til den koncessionskontrakt, der i 1996 blev indgået mellem de græske myndigheder og koncessionshaveren om bygning af Athen-ringvejen (Attiki-odos), var der afsat et beløb på 1 248,7 mio. EUR i løbende priser til den del af kontrakten, der var omfattet af totalprisen. Denne del indebærer, at koncessionshaveren har det fulde ansvar for gennemførelsen og forvaltningen af projektet. Dette beløb er sammensat af et offentligt bidrag på 418,2 mio. EUR og et privat bidrag på 830,5 mio. EUR.

I den samme kontrakt bestemmes det, at der parallelt hermed skal udføres offentlige arbejder, der ikke er omfattet af totalprisen, til 146,75 mio. EUR i løbende priser, ligesom der åbnes mulighed for, at værdien af disse parallelle arbejder kan forøges med 50 %. Kontrakten åbner ligeledes mulighed for supplerende arbejder til et beløb på 50 % af totalprisen på 1 248,7 mio. EUR. Sådanne arbejder er efterfølgende blevet godkendt i de fleste tilfælde efter domstolsafgørelser vedrørende forbedrede miljøforhold i nogle områder, der berøres af Athen-ringvejen.

I henhold til de oplysninger, som de ansvarlige nationale myndigheder har fremsendt, beløber de parallelle og supplerende arbejder, der er omhandlet i koncessionskontrakten, sig til henholdsvis 220 mio. og 571,21 mio. EUR i løbende priser. Sammen med totalprisen på 1 248,7 mio. EUR bliver det i alt omkring 2 040 mio. EUR.

Af andre udgiftselementer i forbindelse med projektet, der ikke indgår i koncessionskontrakten, kan nævnes eksproprieringer, honorarer til uafhængige ingeniører og konsulenter, arkæologi og flytning af offentlige forsyningsnet. Lægges disse omkostninger til det samlede ovennævnte beløb på 2 040 mio. EUR for koncessionskontrakten, bliver de samlede udgifter til Athen-ringvejen omfattende koncessionskontrakten og andre udgiftselementer, der ikke har tilknytning til denne, omkring 3,2 mia. EUR.

Athen-ringvejen er en foranstaltning under det operationelle program »Road Axes-Ports-Urban Development 2000-2006« og er samtidig et stort projekt i henhold til artikel 25 og 26 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾.

Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) er blevet anmodet om at yde en støtte til dette projekt under den tredje fællesskabsstøtteramme (FSR) på 476 mio. EUR svarende til en offentlig udgift på 951 mio. EUR og en samlet udgift inklusive private bidrag på 1 713 mio. EUR. Den støtte, der er anmodet om, vedrører en del af totalprisen, dele af de parallelle og supplerende arbejder i koncessionskontrakten samt dele af de øvrige udgiftselementer i forbindelse med projektet. Der er ikke mulighed for at øge denne støtte fra EFRU i fremtiden med supplerende midler fra FSR 2000-2006 eller fra Samhørighedsfonden.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 280 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0776/03
af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Rådet

(12. marts 2003)

Om: Komitologi

Udvalgene i henhold til Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾, består af en repræsentant for hver medlemsstat og en repræsentant for Kommissionen, der fungerer som formand.

Kan Rådet oplyse, om der er noget til hinder for, at medlemsstaterne sender repræsentanter for regionalregeringer som medlem af disse udvalg? Kan det i givet fald oplyse, hvor mange repræsentanter for regionalregeringer der for øjeblikket er medlemmer af ovennævnte udvalg?

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Svar*(21. juli 2003)*

Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at det er Kommissionen, der skal oplyse, hvor mange repræsentanter for regionalregeringer der for øjeblikket er medlemmer af de udvalg, der er nedsat i henhold til Rådets afgørelse 1999/468/EF. Desuden henhører det under den enkelte medlemsstats kompetence at sammensætte sin delegation i de nævnte udvalg.

(2003/C 280 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0778/03**af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen***(12. marts 2003)**Om: Komitologi*

I henhold til artikel 7, stk. 4, i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾, skal Kommissionen senest seks måneder efter denne afgørelses ikrafttræden (den 18. juli 1999) offentliggøre en liste over alle udvalg, der bistår den i forbindelse med udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser, i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Denne liste blev først offentliggjort mere end et år senere⁽²⁾. Kan Kommissionen oplyse, hvad der var årsag til denne forsinkelse?

I henhold til stk. 5 i samme artikel opretter Kommissionen et offentligt tilgængeligt register over henvisninger til samtlige dokumenter, som tilsendes Europa-Parlamentet. I den seneste beretning fra Kommissionen om udvalgenes arbejde i 2001⁽³⁾ anføres det, at dette register vil være operationelt fra begyndelsen af 2003. Kan Kommissionen ligeledes oplyse, hvorfor dette register først bliver operationelt med to års forsinkelse?

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ EFT C 225 af 8.8.2000.

⁽³⁾ KOM(2002) 733.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi*(10. april 2003)*

Kommissionen er opmærksom på forsinkelserne i forbindelse med udarbejdelsen af listen over udvalg, der skal bistå Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser⁽¹⁾, og registret med henvisninger til dokumenter sendt til Europa-Parlamentet.

Det ærede medlem gøres opmærksom på, at disse to forpligtelser ikke var med i Kommissionens forslag til Rådets afgørelse om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽²⁾, men blev tilføjet i den endelige udgave af Rådets afgørelse 1999/468/EF efter særlig anmodning fra medlemsstaternes delegationer. Kommissionen accepterede under forhandlingerne at påtage sig disse forpligtelser, forudsat at den havde tilstrækkeligt personale og budgetmæssige ressourcer, hvilket den stadig venter på. Dette nævnes i øvrigt udtrykkeligt i Kommissionens ensidige tilsagn om at udvide registret med en internetbaseret oversigt over de dokumenter, der sendes til Europa-Parlamentet.

Kommissionen tager selvfølgelig de forpligtelser, der fastsættes i Rådets afgørelse 1999/468/EF⁽³⁾, meget alvorligt og prioriterer dem højt inden for rammerne af de til rådighed stående ressourcer.

Listen over udvalg blev offentliggjort i midten af 2000. Planlægningen af såvel register som oversigt blev påbegyndt i 2001, og det forberedende arbejde udført i 2002. Det er hensigten, at begge instrumenter skal kunne tages i brug inden for de næste par måneder.

⁽¹⁾ Offentliggjort i EFT C 225 af 8.8.2000.

⁽²⁾ EFT C 279 af 8.9.1998.

⁽³⁾ Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, EFT L 184 af 17.7.1999.

(2003/C 280 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0786/03**af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen**

(14. marts 2003)

Om: Dobbelte dyreforsøg må undgås

Hvad har 478 719 mus og rotter, 113 990 kyllinger og vagtler, 47 382 fisk og 74 358 andre dyr til fælles? De blev i 2001 anvendt i dyreforsøg i forbindelse med grundforskning og/eller produktudvikling. I EU anvendes der hvert år ca. 10 millioner dyr til forsøg (»Financieel Dagblad« af 29.1.2003). De nævnte tal er korrekte. Den officielle kilde er rapporten »Zodoende« fra Keuringsdienst van Waren (kontoret for kontrol med fødevarer og medicin).

Tallene stammer fra de rapporter, som hvert år indsendes til kontoret for kontrol med fødevarer og medicin af de instanser, der foretager dyreforsøg. Omkring halvdelen heraf vedrører medicinforsøg. Det er ikke korrekt. I det nævnte år anvendtes 46,7 % af dyrene til videnskabelig forskning (dvs. især arbejde, der udføres på universitetsinstitutter), 8,1 % til toksicitetsforskning, 1,8 % til uddannelse og undervisning, 0,5 % til diagnosticering og 43,1 % til udvikling, produktion, kontrol eller kalibrering af serummer, vacciner, lægemidler og medicinske eller veterinære produkter til mennesker og dyr. Serummer og vacciner medregnes strengt taget ikke under lægemidler. Tidligere opdeltes kategorien yderligere i biologiske produkter (bl.a. serummer og vacciner) og lægemidler. Den procentvise fordeling var dengang ca. 40 % biologiske produkter og 60 % lægemidler (eller ca. 25 af det samlede antal).

Er Kommissionen klar over, at medicin og biologiske produkter som vacciner, der er testet og tilladt på det nordamerikanske marked, atter testes på forsøgsdyr, før de får adgang til det europæiske marked?

Er Kommissionen klar over, at producenterne af generiske lægemidler skal forelægge en ny sikkerhedsjournal, hvis de ønsker at markedsføre et generisk lægemiddel på det europæiske marked, selv om det virksomme stof er identisk med det virksomme stof i det originale lægemiddel?

Hvor mange dyreforsøg kunne undgås, hvis disse dobbelte dyreforsøg blev undgået i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(22. april 2003)

Producenter, der producerer til det europæiske marked, skal opfylde kravene i den europæiske farmakopé. De fleste krav til f.eks. vacciners sikkerhed og styrke er forskellige i USA og Europa; dvs. styrken afprøves måske med en anden animalsk model (f.eks. stamme, antal, udformning af forsøg, referencelægemiddel), eller der kan være behov for yderligere sikkerhedsforsøg i USA eller Europa. Derfor er dobbelte dyreforsøg ikke det korrekte udtryk i denne forbindelse.

I artikel 114 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler⁽¹⁾ hedder det, at en medlemsstat, såfremt den finder det nødvendigt af hensyn til folkesundheden, kan undersøge hver batch af et lægemiddel, som f.eks. vacciner og produkter fremstillet på basis af blod eller plasma fra mennesker, inden markedsføringen. Det kan være nødvendigt at kontrollere de enkelte batch, således at de europæiske borgere kan være sikre på, at lægemidlets kvalitet og styrke svarer til det oplyste i markedsføringstilladelsen.

Inden for rammerne af Det Europæiske Departement for Lægemiddelkvalitet⁽²⁾ garanterer de officielle kontrollaboratorier, at de korrekte procedurer for kvalitetskontrol af lægemidler følges. Dette er en af foranstaltningerne til forhindring af dobbelte kontrolforsøg i medlemsstaterne. De officielle kontrollaboratorier kan også begrænse fornyet in vivo-afprøvning af styrken, hvis der foreligger tilstrækkelige oplysninger, der viser, at den relevante bestanddels styrke er ensartet. Netværket af officielle kontrollaboratorier omfatter 17 medlemsstater i Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EU/EØS) og har til hovedopgave at støtte den gensidige anerkendelse af kvalitetskontrollforsøg.

Ud over dette samarbejde mellem medlemsstater, som støttes af Kommissionen, foretager Det Europæiske Center for Validering af Alternative Metoder (ECVAM) under Det Fælles Forskningscenter vellykkede valideringer af alternative forsøgsmetoder, også på området for kontrol af batchers styrke. Inden for rammerne af International Conference on Harmonisation of Technical Requirements for Registration of Pharmaceuticals for Human Use (ICH) fremmer og godkender Kommissionen nye alternative forsøgsmetoder med henblik på at erstatte dyreforsøg på internationalt plan (EU, USA og Japan). Den internationale harmonisering af udvikling af lægemidler og batchkontrol af lægemidler som f.eks. immunbiologiske stoffer, hormoner og blodprodukter vil kunne forbedres, så snart nye alternative metoder bliver tilgængelige.

Udviklingen af alternative metoder vil blive finansieret af »Det Europæiske Fællesskabs sjette ramme-program for forskning, teknologisk udvikling og demonstration, som skal bidrage til realiseringen af det europæiske forskningsrum og til innovation (2002-2006)«. To særlige dele af rammeprogrammet skal støtte udviklingen af nye alternative prøvemethoder uden anvendelse af forsøgsdyr. Udvikling af nye in vitro-forsøg til erstatning af dyreforsøg (Forskningstema 1 – Biologiske videnskaber, genomforskning og bioteknologi i sundhedens tjeneste; yderligere oplysninger kan fås på følgende adresse: <http://www.cordis.lu/fp6/lifescihealth.htm>) og udvikling af alternative in vitro-prøvemethoder og strategier for kemiske stoffer (Specifikke aktiviteter, der dækker et bredere forskningsfelt – Støtte til politikker og foregribelse af videnskabelige og teknologiske behov; yderligere oplysninger kan fås på adressen: <http://www.cordis.lu/fp6/support.htm>).

For så vidt angår generiske lægemidler, hvor det ikke er nødvendigt med batchkontrol, kræves der ingen yderligere prækliniske dyreforsøg for at opnå en markedsføringstilladelse i Europa.

Der foreligger ingen oplysninger om, i hvilket omfang forskellige europæiske og amerikanske forsøgskrav forøger det samlede antal af anvendte dyr. Som nævnt ovenfor vil udviklingen af alternative metoder sammenholdt med en international harmonisering af testkrav reducere dette antal betragteligt.

(¹) EFT L 311 af 28.11.2001.

(²) Oprettet af Europarådet.

(2003/C 280 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0809/03

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(17. marts 2003)

Om: Overtrædelse af Fællesskabets miljølovgivning i Grækenland

Kan Kommissionen oplyse, i hvor mange tilfælde Grækenland formodes at have overtrådt Fællesskabets miljølovgivning, og på hvilke områder disse overtrædelser er sket? I hvor mange tilfælde har Kommissionen indledt en procedure imod Grækenland, og i hvilke andre tilfælde er Kommissionen ved at forberede sagsanlæg ved Domstolen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. maj 2003)

Pr. 10. april 2003 var der indledt 94 sager om formodede eller fastslåede overtrædelser af EU's miljølovgivning i Grækenland. Af disse 94 sager vedrører 25 EU's lovgivning om håndtering af affald, mens 22 gælder naturbeskyttelse, 21 vedrører Rådets direktiv 85/337/EØF (¹), som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF (²), 11 er om luftforurening og 10 omhandler beskyttelse af vandområder og 5 vedrører andre sektorer af EU's miljølovgivning. Det bør her bemærkes, at Kommissionen i 39 tilfælde allerede har indledt overtrædelsesprocedurer mod Grækenland.

Indtil nu har Kommissionen indbragt seks sager for Domstolen, nemlig procedure nr. C-301/2001 (manglende overensstemmelse, for så vidt angår de nationale bestemmelser til gennemførelse af Rådets direktiv 85/337/EØF i den græske lovgivning), C-83/2002 (manglende indgivelse af oplysninger i medfør af artikel 11 i Rådets direktiv 96/59/EF⁽³⁾), C-119/2002 (manglende kloakering og rensningsanlæg til tertiær behandling af byspildevand fra regionen omkring Thriassio), C-351/02 (manglende oplysning om foranstaltninger til gennemførelse af Rådets direktiv 1999/31/EF⁽⁴⁾), C-352/02 (manglende oplysning om foranstaltninger til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/14/EF⁽⁵⁾) og C-420/02 (driften af et deponi på lokaliteten Pera Galinoi).

Desuden har Kommissionen besluttet at indbringe yderligere fire overtrædelsesprocedurer for Domstolen. Pr. 10. april 2003 var disse procedurer ved at blive igangsat. De pågældende overtrædelser vedrører uforenelighed mellem den græske lovgivning og fællesskabsretten, for så vidt angår jagttiden på fugle, indsamling og behandling af olieaffald i Grækenland, forurening af regionen Thriassio Pedio og endelig driftsvilkårene for et varmekraftværk i Linoperamata på Kreta.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB og PCT), EFT L 243 af 24.9.1996, s. 31.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, EFT L 182 af 16.7.1999.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/14/EF af 8. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om støjmission fra maskiner til udendørs brug, EFT L 162 af 3.7.2000.

(2003/C 280 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0812/03

af **Maurizio Turco (NI), Marco Cappato (NI),
Emma Bonino (NI), Marco Pannella (NI)
og Gianfranco Dell'Alba (NI)** til Rådet

(17. marts 2003)

Om: Kampen mod narkotika i Thailand

Ifølge oplysninger, der udsendtes på »UN Wire« den 4. marts 2003:

- bekræftede Thailands premierminister Thaksin Shinawatra, at Thailands månedlange kamp mod narkotika vil blive intensiveret til trods for, at FN's ordfører om udenretslige henrettelser, Asma Jahangir, m.fl. har givet udtryk for bekymring over forlydender om, at der er begået summariske henrettelser som led i kampagnen. Premierministeren udtalte bl.a.: »Kampen vil blive intensiveret, det forsikrer jeg for ... Det skal De ikke gøre Dem bekymringer om. FN er ikke min formynder. Hvis de ønsker at komme, så kom. Hvis de ønsker at inspicere, så vær så god«.
- Den thailandske premierminister bekræftede også, at over 1 140 var blevet dræbt under kampagnen, som indledtes den 1. februar og skulle vare tre måneder. Politiet oplyste, at 501 mistænkte personer var blevet arresteret under kampagnen frem til den 29. februar, og at betjente, som havde handlet i selvforsvar, havde dræbt 31 personer, og at narkotikabander havde dræbt de øvrige. En talsmand for ministeriet bekræftede desuden, at »intet står over loven i denne kampagne«.

Har Rådet over for de thailandske myndigheder givet udtryk for EU's bekymring over de regeringsstøttede massakrer i kampen mod narkotika? Har det anmodet regeringen om at indstille disse omfattende myrderier, som er i modstrid med alle internationalt anerkendte menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder?

Hvilke foranstaltninger vil Rådet gradvis træffe, hvis den thailandske regering fortsætter massakren og ignorerer internationale anmodninger om at indstille den?

Er Rådet klar over, at Kina, Malaysia, Vietnam, Singapore, Kuwait, Iran, Filippinerne og Indonesien i lighed med Thailand anvender dødsstraffen for narkotikarelaterede forbrydelser, og er Rådet enig i, at en vej frem ville være at ændre de internationale konventioner om narkotika, således at de udtrykkeligt forbyder dødsstraffen, navnlig med henblik på FN-mødet om narkotika i april 2003?

Svar

(21. juli 2003)

1. Rådet deler de ærede medlemmers bekymring over den dramatiske stigning i antallet af personer, der er blevet dræbt i forbindelse med narkotikarelaterede forbrydelser under den thailandske regerings nylige kampagne mod narkotika.
2. Rådet har tilkendegivet sin alvorlige bekymring over situationen i en fortrolig demarche til Thailands regering i slutningen af marts 2003. Rådet vil følge udviklingen i sagen nøje og om nødvendigt træffe afgørelse om passende reaktioner, hvis situationen ikke forbedres.
3. Den Europæiske Union har over for andre lande i området systematisk givet udtryk for sin principielle modstand mod dødsstraf, også hvis der er tale om narkotikarelaterede forbrydelser, og vil også gøre det i fremtiden.

(2003/C 280 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0814/03 af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(17. marts 2003)

Om: Hungersnød i Etiopien

Kommissionen har netop afsat 5 mio. EUR yderligere til nødhjælp i form af fødevarer til Etiopien, hvilket vil bringe det samlede beløb for fødevarerhjælp fra EU op på ca. 102 mio. EUR i 2002-2003.

Kan Kommissionen, som forespørgeren lykønsker med alle disse udmærkede initiativer, oplyse,

1. hvor stor en procentdel af de vedtagne støtteforanstaltninger, der er blevet udbetalt ved starten af marts 2003?
2. om den finder EU's støtteforanstaltninger tilstrækkelige til, at de etiopiske myndigheder kan ernære de befolkningsgrupper, der er ramt af en langvarig tørke?
3. om det er nødvendigt med supplerende foranstaltninger, indtil høsten for 2003 er i hus?
4. hvilke bilaterale støtteforanstaltninger der ydes af medlemsstaterne, og om der foregår nogen koordinering mellem EU-landene?
5. hvordan den, i forbindelse med Cotonou-aftalens ikrafttrædelse og i fællesskab med de etiopiske myndigheder, vil forberede de nødvendige strukturelle reformer, der skal forhindre tilbagevendende tilfælde af hungersnød i Etiopien? (Udbygning af landets infrastruktur — vejnet, energiforsyning, vandreservoirer og vandingssystemer — bedre uddannelse af landmændene, frøforædling osv. og navnlig bedre organisering af markedet. Liberaliseringen af kornhandlen har ikke ført til de forventede reformer, hvilket fremgår af en undersøgelse af Eleni Gabre-Madlin for »International Food Policy Research Institute«).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(23. april 2003)

Kommissionens fødevarerbistand til Etiopien beløber sig til dags dato til i alt 98 mio. EUR, hvilket svarer til ca. 373 000 mio. tons fødevarerbistand, som leveres fra oktober 2002 til december 2003. Derudover er der bevilget 4 mio. EUR til humanitær bistand. Der er indtil videre bevilget 77 mio. EUR i form af nødhjælp

svarende til 295 250 mio. tons fødevarebistand. De resterende 21 mio. EUR (svarende til 77 500 mio. tons) er i de sidste faser af Kommissionens godkendelsesprocedure. Størstedelen af EU's fødevarebistand distribueres mellem marts og juni 2003, som menes at være den mest kritiske periode.

På nuværende tidspunkt er det svært at sige noget om, hvorvidt der bliver behov for væsentligt større bevillinger. I slutningen af december 2002 blev antallet af mennesker, der havde behov for fødevarebistand, vurderet til 14,2 mio., men det faldt senere til 11,3 mio. Der er stadig alvorlig fødevaremangel, men takket være donorerne positive og hurtige reaktion ser situationen ikke ud til at forværres i øjeblikket. Der vil formentlig ikke opstå væsentlige større behov i resten af 2003. Det ser ud til, at Belg-regnen (kortvarig regn) i 2003 har sat ind tidligere end sædvanligt. Etiopien er dog meget udsat for fødevarekriser, så situationen kan pludselig ændre sig.

Ud over EU's bidrag har medlemsstaterne ydet ca. 46 mio. EUR under bilaterale aftaler, hvorved det samlede bidrag fra EU når op på 148 mio. EUR. EU's bidrag til fødevarekrisen udgør ca. 30 % af den samlede bistand, der skal dække det anslåede behov frem til udgangen af 2003, hvoraf 58 % på nuværende tidspunkt er dækket. Kommissionen og medlemsstaterne har omhyggeligt koordineret deres bistand især i Addis Ababa. Der blev den 4. februar 2003 afholdt koordineringsmøde i Bruxelles om krisen i både Sydafrika og Afrikas Horn for at udarbejde en fælles EU-løsning på krisen på kort, mellemlang og længere sigt. Takket være dette møde nåede man frem til en mere sammenhængende løsning på krisen og skabte større opmærksomhed om de enkelte medlemsstats og EU's samlede bidrag til at afhjælpe nødsituationen.

Både Kommissionen og Etiopiens regering er indstillet på, at der skal findes en mere langsigtet løsning på den kroniske risiko for fødevaremangel. Det er altafgørende at finde en løsning, hvis fødevaremangel skal undgås. Ugunstige klimaforhold og handelssammenbrud, som er fænomener, der kan starte krisen, er ikke i sig selv de eneste årsager. I Etiopien er strukturelle problemer — såsom svingende markeder, ringe transportinfrastruktur, utilstrækkelige aktiver, problemer vedrørende jordbesiddelse og utilstrækkelige muligheder uden for landbruget — roden til den konstante risiko for fødevaremangel. Fødevarer sikkerheden har fået højeste prioritet i Cotonou-aftalen. I oktober 2002 blev der bevilget et fødevarer sikkerhedsprogram på 25 mio. EUR til Etiopien i form af budgetstøtte. Under 9. Europæiske Udviklingsfond blev der bevilget 54 mio. EUR til perioden 2002-2007, som især skal gå til fødevarer sikkerhedsprojekter. I disse projekter vil der blive fokuseret på at skabe ordentlige oplagringsfaciliteter, større konkurrencedygtighed i den interne handel, højere landbrugsproduktivitet, bedre landbrugsteknikker og adgang til produktionsfaktorer, alt sammen med henblik på at forbedre produktionen og den samlede fødevarerforsyning. De øvrige programaktiviteter går ud på at etablere sikkerhedsnet, forbedre de sociale ydelser og skabe nye indtægtskilder. Derudover har transportsektoren fået en stor bevilling på 211 mio. EUR. Et ordentligt vejnet er en betingelse for, at markedssektoren kan fungere ordentligt. Dette er igen en forudsætning for fødevarer sikkerhed på længere sigt. En indsats som denne bør gradvis mindske risikoen for, at Etiopien igen står over for en situation med fødevaremangel og truslen om hungersnød.

(2003/C 280 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0818/03

af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen

(11. marts 2003)

Om: Den italienske stats tilbagegivelse af Claretta Petaccis private breve til hendes arvinger

Claretta Petacci døde under tragiske omstændigheder i april 1945 sammen med Benito Mussolini. Gennem ca. ti år har Claretta Petaccis arvinger forgæves anmodet den italienske stats centralarkiv og andre kompetente myndigheder om at få hendes personlige papirer — først og fremmest private breve og personlige dagbøger — leveret tilbage.

Den italienske stats hidtidige afvisning af at imødekomme ovennævnte anmodning gør desuden sagen til en alvorlig krænkelse af menneskerettighederne, eftersom den italienske stat ikke har nogen som helst legitim interesse i fortsat at besidde disse private papirer, som Claretta Petaccis familie agter at bevare og beskytte af behørig respekt for de personlige og private følelser hos en fuldstændig uskyldig kvinde, der på barbarisk vis blev dræbt sammen med Benito Mussolini.

Agter Kommissionen ikke at henstille til de kompetente italienske myndigheder at overholde menneskerettighederne, som tydeligvis er blevet krænket i det ovenfor beskrevne tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(3. april 2003)

Kommissionen har ikke generel kompetence med hensyn til grundlæggende rettigheder i henhold til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Den kan kun gribe ind, hvis der sker en overtrædelse af de grundlæggende rettigheder inden for fællesskabsrettens anvendelsesområde, hvilket ikke ser ud til at være tilfældet i forbindelse med ejendomsretten til afdøde Claretta Petaccis breve. Reguleringen af ejendomsretten henhører under medlemsstaternes kompetence. I EF-traktatens artikel 295 hedder det således: »De ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres ikke af denne traktat«.

Det skal bemærkes, at en person, som mener, at hans eller hendes grundlæggende rettigheder er blevet krænket, har mulighed for at indbringe sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol efter at have udtømt de nationale retsmidler.

(2003/C 280 E/099)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0822/03
af Dana Scallon (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. marts 2003)

Om: EU's suveræne rettigheder

Kan Kommissionen bekræfte, at Den Europæiske Unions suveræne rettigheder udspringer af de suveræne rettigheder, som medlemsstaterne har afgivet til EU?

Har EU nogen suveræne rettigheder, der ikke udspringer af suveræne rettigheder afgivet af medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(27. marts 2003)

Den Europæiske Union har ingen suveræne rettigheder. Den udøver de beføjelser, som traktaterne (specielt traktaten om Den Europæiske Union, EF-traktaten og Euratom-traktaten) giver den, i overensstemmelse med de regler, der er fastlagt i de pågældende traktater.

(2003/C 280 E/100)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0823/03
af Christel Fiebiger (GUE/NGL) til Rådet**

(18. marts 2003)

Om: Forbud mod anvendelse af nifursol

Fra den 31. marts 2003 vil det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen ikke længere være tilladt at anvende nifursol, det hidtil eneste fodertilsætningsstof, der findes til forebyggelse af histomoniasis hos kalkuner. Det vil give alvorlige problemer for kalkunavlerne.

Uden forebyggelse er kalkunbesætningerne ubeskyttede. Et udbrud af sygdommen kan antage karakter af epidemi med en dødelighedsprocent på over 50. Sygdommen ville koste titusinder af kalkuner livet. De økonomiske følger af tabet af dyr og forbuddet mod slagtning af syge dyr ville især true specialiserede kalkunavlere eksistens. Da histomoniasis ikke hører til de dyresygdomme, der skal indberettes, vil der i Tyskland ikke blive ydet erstatning fra »Tierseuchenkasse« (forsikringsordning til dækning af tab som følge af dyresygdomme). Af samme grund udsteder veterinærmyndighederne ikke noget påbud om aflivning, hvorfor der heller ikke vil blive ydet erstatning fra det offentlige.

Især i de nye delstater er de fleste kalkunbedrifter først blevet etableret inden for de seneste år, næsten udelukkende ved hjælp af ekstern finansiering. Et enkelt udbrud af sygdommen ville med sikkerhed koste disse bedrifter deres eksistens. Alene i Mecklenburg-Vorpommern findes der ca. 800 000 kalkunopdrætssteder. Et tab i denne størrelsesorden ville ikke blot ramme bedrifterne selv, men også slagterierne og foderindustrien og dermed arbejdspladserne i struktursvage regioner.

1. Hvordan begrunder man forbuddet mod anvendelse af nifursol i foder i betragtning af, at der ikke findes beviser på skadelige virkninger hos mennesker og dyr, og at der ikke findes stoffer, der kan erstatte nifursol til forebyggelse af histomoniasis?
2. Er det foreneligt med hensynet til dyrebeskyttelse, at man med forbuddet mod anvendelse af nifursol, uden at der findes noget terapeutisk eller profylaktisk alternativ, accepterer, at de syge dyr lider en pinefuld død?
3. Er Rådet parat til under hensyntagen til de komplekse følger af nifursol-forbuddet at ændre sin beslutning eller vedtage en midlertidig undtagelsesordning, indtil der er fundet et alternativ til nifursol?
4. Er Rådet, såfremt det svarer benægtende på spørgsmål 3, parat til at træffe foranstaltninger til at udligne de tab, bedrifterne lider som følge af histomoniasis?

Svar

(21. juli 2003)

1. Formålet med Rådets forordning (EF) nr. 1756/2002⁽¹⁾ af 23. september 2002 er at tilbagekalde godkendelsen af coccidiostatikummet Nifursol til anvendelse som tilsætningsstof til foder; Nifursol er et histomonostatikum, der tilhører gruppen af nitrofuraner.

2. I tidsrummet mellem 1990 og 1995 afgav både Det Fælles FAO/WHO-Ekspertudvalg for Tilsætningsstoffer i Levnedsmidler (JECFA) og Udvalget for Veterinærlægemidler (CVMP) udtalelser om brugen af den gruppe af stoffer, der går under betegnelsen nitrofuraner, som veterinærlægemidler til dyr bestemt til levnedsmiddelproduktion. De konkluderede, at det på grund af stoffernes genotoksicitet og carcigenocitet ikke var muligt at fastlægge en acceptabel daglig indtagelse (dvs. et niveau, der kan betegnes som sikkert i forbindelse med menneskers indtagelse af restkoncentrationer af stofferne). Følgelig var det ikke muligt at fastsætte maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af stofferne.

Alle nitrofuraner blev derfor opført i bilag IV til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90, således at det i Fællesskabet er forbudt at bruge disse stoffer som veterinærlægemidler til behandling af dyr bestemt til levnedsmiddelproduktion.

3. Kommissionen anmodede derfor Den Videnskabelige Komité for Foder (SCAN) om at foretage en ny videnskabelig risikovurdering af Nifursol, som også hører til gruppen af nitrofuraner.

SCAN afgav en udtalelse om Nifursol den 11. oktober 2001, hvori komitéen konkluderede, at det på grundlag af resultaterne af genotoksicitetsundersøgelser fremlagt af den person, der har ansvaret for markedsføringen af Nifursol, og i mangel af oplysninger om udviklingstoksicitet ikke var muligt at fastlægge en acceptabel daglig indtagelse (ADI) for forbrugerne. SCAN bekræftede denne udtalelse den 18. april 2002 efter gennemgang af en række yderligere oplysninger, som selskabet havde forelagt.

4. Da komitéen skønnede, at betingelserne i artikel 3a i direktiv 70/524/EØF⁽²⁾ ikke længere er opfyldt for så vidt angår coccidiostatikummet Nifursol, anmodede Kommissionen Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed om at afgive udtalelse om et udkast til Kommissionens forordning om tilbagekaldelse af tilladelsen til at anvende Nifursol som et fodertilsætningsstof.

5. Da der ikke foreligger en udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed, forelagde Kommissionen et forslag for Rådet, som med enstemmighed vedtog den foreslåede forordning, der træder i kraft pr. 1. april 2003. I kendelse af 11. april 2003 afviste præsidenten for Retten i Første Instans en anmodning om suspension af forordningen (sag T-392/02 R Solvay Pharmaceuticals bv mod Rådet, endnu ikke offentliggjort).

6. Fremtidige beslutninger om tilladelse til at anvende Nifursol kan kun træffes i overensstemmelse med direktiv 70/524/EØF, enten af Kommissionen eller af Rådet efter forslag fra Kommissionen, og sådanne beslutninger kan kun træffes, hvis der foreligger bevis for, at Nifursol — selv om det har genotoksiske virkninger in vitro — er sikkert og dermed opfylder kravene i artikel 3a i direktivet. Rådet forstår, at SCAN har vurderet de nye oplysninger, som producenten af Nifursol har fremlagt, og at komitéen den 17. marts 2003 bekræftede sine tidligere udtalelser, at det ikke var muligt at fastlægge en acceptabel daglig indtagelse for forbrugerne.

(¹) EFT L 265 af 3.10.2002, s. 1.

(²) EFT L 270 af 14.12.1970, s. 1.

(2003/C 280 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0825/03
af Dana Scallon (PPE-DE) til Rådet

(18. marts 2003)

Om: EU's suveræne rettigheder

Kan Rådet bekræfte, at Den Europæiske Unions suveræne rettigheder udspringer af de suveræne rettigheder, som medlemsstaterne har afgivet til EU?

Har EU nogen suveræne rettigheder, der ikke udspringer af suveræne rettigheder afgivet af medlemsstaterne?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet erindrer det ærede medlem af Parlamentet om, at Unionen handler inden for rammerne af de beføjelser, den har fået overdraget i traktaten, som er forhandlet, indgået og ratificeret af medlemsstaterne.

(2003/C 280 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0826/03
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(18. marts 2003)

Om: Kommissionens Business Environment Simplification Taskforce (BEST)

Kan Kommissionen give oplysning om omkostninger og løn til medlemmerne af dens Business Environment Simplification Taskforce, der var i funktion fra oktober 1997 til april 1998?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(5. maj 2003)

Medlemmerne af taskforcen for forenkling af erhvervs klimaet (BEST), der var i funktion fra oktober 1997 til april 1998, modtog ingen løn men fik dækket deres rejseomkostninger og havde ret til dagpenge til en maksimumsats på 221,84 ECU(¹). Ud over dette havde iværksættere og andre medlemmer, der ikke repræsenterede de offentlige myndigheder, ret til et fast kompensationsbeløb på 400 ECU om dagen for højst to dages møde (i givet fald inklusive forberedelsestid)(²).

Der blev i alt udbetalt 118 575,83 ECU.

I september 1998 blev medlemmerne af taskforcen indkaldt til et supplerende møde, hvor de fik mulighed for at give deres mening til kende om det udkast til handlingsplan, som Kommissionen havde udarbejdet på grundlag af taskforcens rapport. Medlemmerne fik i forbindelse med dette møde dækket deres rejseudgifter, og de fik udbetalt dagpenge til en maksimumsats på 221,84 ECU.

Der blev i alt udbetalt 6 308,36 ECU.

- (¹) Denne maksimale dagpengesats, der var det dobbelte af den normale sats, blev godkendt af den ansvarlige generaldirektør i henhold til bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i reglerne vedrørende rejse- og opholdsudgifter samt udgifter under rejsen, der afholdes af personer, der ikke er ansat af Kommissionen, men som er indkaldt som eksperter, for at tage højde for dens meget stramme tidsplan, som medlemmerne af taskforcen var underlagt.
- (²) På basis af kontrakter, indgået mellem Kommissionen og medlemmerne.

(2003/C 280 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0834/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen
(18. marts 2003)

Om: Frosinone Kommunes udnyttelse af midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg en opgørelse over udnyttelsen af midler, der er stillet til rådighed af EU.

Af opgørelsen fremgår det, at udvælgelsen af projekter blandt nogle lokale myndigheder foregår foruroligende langsomt og ineffektivt.

Også Kommissionen har flere gange gjort opmærksom på de lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Der er specielt i visse lokalsamfund, heriblandt Frosinone Kommune, hårdt brug for at kunne udnytte EU-midlerne til omstilling i områder med industriel tilbagegang og økonomisk og socialt udviklingsefterslæb. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om Frosinone Kommune har forelagt projekter med henblik på opnåelse af støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling?
2. om Frosinone Kommune har opnået støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet udnyttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(16. april 2003)

Kommunen Frosinone er delvist berettiget til støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) inden for rammerne af DOCUP Lazio 2000-2006 (enhedsprogrammeringsdokument).

DOCUP Lazio, der blev godkendt ved Kommissionens beslutning (¹), fastsætter et EFRU-tilskud på 371,5 mio. EUR for en samlet offentlig udgift på 845,5 mio. EUR.

Da DOCUP Lazio er et program, der forvaltes decentralt, er det regionen Lazio, der har ansvaret for interventionernes iværksættelse, og den har i programmeringstillægget fastlagt udvælgelseskriterierne og er endvidere ansvarlig for gennemgangen af ansøgningerne. Det ærede medlem kan derfor med fordel henvende sig til denne myndighed for at opnå præcise oplysninger om de forelagte og finansierede projekter til fordel for kommunen Frosinone.

(¹) KOM(2001) 2118 endelig udg.

(2003/C 280 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0835/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(18. marts 2003)

Om: Frosinone Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, oplysnings- og bevidstgørelsesforanstaltninger vedrørende miljøproblemer

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg en opgørelse over udnyttelsen af midler, der er stillet til rådighed af EU.

Af opgørelsen fremgår det, at udvælgelsen af projekter blandt nogle lokale myndigheder foregår foruroligende langsomt og ineffektivt.

Også Kommissionen har flere gange gjort opmærksom på de lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Der er specielt i visse lokalsamfund, heriblandt Frosinone Kommune, hårdt brug for at kunne udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om Frosinone Kommune har forelagt projekter med henblik på opnåelse af støtte fra Life III, femte handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, oplysnings- og bevidstgørelsesforanstaltninger vedrørende miljøproblemer?
2. om Frosinone Kommune har opnået støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet udnyttet?

(2003/C 280 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0887/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(21. marts 2003)

Om: Fiumicino Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, oplysnings- og bevidstgørelsesforanstaltninger vedrørende miljøproblemer

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg en opgørelse over udnyttelsen af midler, der er stillet til rådighed af EU.

Af opgørelsen fremgår det, at udvælgelsen af projekter blandt nogle lokale myndigheder foregår foruroligende langsomt og ineffektivt.

Også Kommissionen har flere gange gjort opmærksom på de lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Der er specielt i visse lokalsamfund, heriblandt Fiumicino Kommune, hårdt brug for at kunne udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet. Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om Fiumicino Kommune har forelagt projekter med henblik på opnåelse af støtte fra Life III, femte handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling, oplysnings- og bevidstgørelsesforanstaltninger vedrørende miljøproblemer?
2. om Fiumicino Kommune har opnået støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet udnyttet?

(2003/C 280 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1047/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Ancona Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Ancona Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Ancona Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Ancona Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1048/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Carrara Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Carrara Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Carrara Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Carrara Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/108)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1049/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(28. marts 2003)

Om: Firenze Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Firenze Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Firenze Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Firenze Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/109)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1050/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(28. marts 2003)

Om: Livorno Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Livorno Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Livorno Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Livorno Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1051/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Macerata Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Macerata Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Macerata Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Macerata Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1052/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Massa Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Massa Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Massa Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Massa Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1053/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Perugia Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Perugia Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Perugia Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Perugia Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1054/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Pesaro Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Pesaro Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Pesaro Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Pesaro Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1055/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Pisa Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Pisa Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Pisa Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Pisa Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1056/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(28. marts 2003)

Om: Pistoia Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Pistoia Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Pistoia Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Pistoia Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/116)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1057/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(28. marts 2003)

Om: Prato Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Prato Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Prato Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Prato Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/117)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1058/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(28. marts 2003)

Om: Siena Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Siena Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Siena Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Siena Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

(2003/C 280 E/118)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1059/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(28. marts 2003)

Om: Terni Kommunes udnyttelse af midler fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det bl.a., hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Terni Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til bevarelse og beskyttelse af miljøet.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse

1. om Terni Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Life III, femte handlingsprogram inden for miljøet og bæredygtig udvikling og uddannelses- og oplysningsaktioner på miljøområdet?
2. om Terni Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-0835/03, E-0887/03, E-1047/03, E-1048/03,
E-1049/03, E-1050/03, E-1051/03, E-1052/03, E-1053/03, E-1054/03,
E-1055/03, E-1056/03, E-1057/03, E-1058/03 og E-1059/03**

(5. maj 2003)

Som svar på ovennævnte forespørgsler kan Kommissionen oplyse det ærede medlem om, at kommunerne Frosinone, Fiumicino, Ancona, Carrara, Livorno, Macerata, Perugia, Pesaro, Pisa, Pistoia, Siena og Terni ikke indsendte projekter med henblik på samfinansiering under LIFE III-programmet. Dette omfatter udvælgelsen for 2003.

Firenze kommune indsendte to projekter til samfinansiering under LIFE III-programmet i 2002, der ikke modtog finansiering. Den indsendte ingen projekter i 2000 og 2003.

Massa kommune indsendte et projekt til samfinansiering under LIFE III-programmet i 2000, som ikke blev finansieret. Den indsendte ingen projekter i 2002 og 2003.

Prato kommune sendte ingen projekter til samfinansiering under LIFE III-programmet i 2000 og 2002. Den forelagde et projekt i 2003; evalueringsproceduren er i gang og vil blive færdiggjort inden september 2003.

Der er ikke afsat fællesskabsmidler i det sjette miljøhandlingsprogram.

For så vidt angår miljøuddannelse og informationskampagner, har ingen af de kommuner, som det ærede medlem nævnte, modtaget fællesskabsmidler siden 2000.

(2003/C 280 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0839/03**af Mario Mauro (PPE-DE) til Rådet**

(18. marts 2003)

Om: Ændringer i den teknisk-administrative struktur i lufthavnen i Genova

I 1980 oprettedes det italienske flyveservicekommissariat (Commissariato dell'Assistenza al Volo), som i 1981 efterfulgtes af den uafhængige flyveservicetjeneste (L'Azienda Autonoma di Assistenza al Volo) med følgende lokale organisation af de italienske lufthavnsmyndigheder:

- 4 regionale flyveservicecentre under ledelse af direktører
- 2 hovedlufthavne (Fiumicino og Linate) under ledelse af direktører
- alle øvrige lufthavne, større som mindre, ledet af ikke-ledende personale.

I forbindelse med de seneste omfattende ændringer i generaldirektoratets teknisk-administrative struktur den 11. februar 2003 er den lokale struktur blevet ændret radikalt med en underopdeling af lufthavnene i forskellige kategorier, selv om de alle har de samme hverv og opgaver:

- 4 ACC (centre for regional kontrol i Rom, Milano, Padova og Brindisi) under ledelse af en direktør
- 3 SAAV (lufthavnene i Fiumicino, Linate og Malpensa) under ledelse af en direktør
- 8 CAAV (lufthavnene i Bari, Bologna, Catania, Napoli, Olbia, Palermo, Torino og Venezia) under ledelse af en direktør
- 15 UAAV (alle øvrige lufthavne, der yder kontroltårnstjenester, heriblandt Genova) under ledelse af en tjenestemand
- 13 NAAV (lufthavne, hvor der ikke ydes kontroltårnstjenester, men kun informationstjeneste).

Den omstændighed, at lufthavnen i Genova er blevet udelukket fra CAAV-kategorien, giver ingen mening, eftersom

- den er blandt de få lufthavne i Italien, der altid har ydet en lang række forskellige tjenester, deriblandt radartjeneste,
- den i kraft af sin mangesidighed, placering og gunstige meteorologiske forhold, hvilket altid har gjort den til et alternativ i Norditalien, afgjort er blandt de betydeligste lufthavne, selv om den ikke udmærker sig ved antallet af afgang,
- der desuden blandt de 8 CAAV'er er lufthavne som Bari uden radar og lige så mange afgang som eller færre afgang end Genova, Catania uden radar, men dog med flere afgang, som kun yder kontroltårnstjenester, og Olbia, der er af samme type og har samme antal afgang som Genova.

Kan Rådet oplyse, efter hvilke kriterier det er fundet hensigtsmæssigt af foretage disse ændringer?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet gør det ærede medlem opmærksom på, at de i forespørgslen omhandlede nærmere detaljer med hensyn til Italiens lufthavnsmyndigheders administrative struktur, herunder Genova Lufthavns plads i denne struktur, ikke hører under dets kompetence.

(2003/C 280 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0843/03**af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Rådet**

(18. marts 2003)

Om: Reform af den fælles landbrugspolitik

Princippet om enkeltbetaling pr. bedrift, der er betinget af overholdelse af normerne for miljø, fødevarerikkerhed, dyrevelfærd, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen samt forpligtelsen til i tilstrækkeligt omfang at vedligeholde alle landbrugsarealer, synes at opfylde samfundets forventninger.

Der er imidlertid grund til at frygte, at princippet om krydsoverensstemmelse, der betinger støtten i form af enkeltbetalinger, skaber adskillige problemer for landbrugene i den yderste periferis regioner. Disse regioner er nemlig underlagt meget specielle klimatiske forhold, der ikke findes mange til på det europæiske kontinent.

Hvilke foranstaltninger vil Rådet træffe i henhold til Amsterdam-traktatens artikel 299, stk. 2, for at finde en passende løsning på dette særlige problem?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet er i øjeblikket ved at behandle den lovpakke, som Kommissionen foreslog den 21. januar 2003 i forbindelse med reformen af den fælles landbrugspolitik. Det har bedt Europa-Parlamentet udtale sig om den som led i høringsproceduren.

Rådet (landbrug og fiskeri) havde en første generel debat om alle forordningsforslagene den 27. januar 2003. Derefter blev der afholdt endnu en rådsdebat den 17. marts 2003, hvor man især drøftede sektorforslagene og landdistriktudvikling. Det er derfor endnu for tidligt at udtale sig om udfaldet af Rådets arbejde og drøftelser.

Hvad angår eventuelle særforanstaltninger for regionerne i den yderste periferi på grundlag af EF-traktatens artikel 299, stk. 2, kan Rådet kun tage stilling hertil på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet.

Rådet vil naturligvis tage behørigt hensyn til Europa-Parlamentets udtalelse og være opmærksom på reformens følger for regioner med særlige eller problematiske karakteristika.

(2003/C 280 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0851/03**af María Izquierdo Rojo (PSE) til Rådet**

(18. marts 2003)

Om: Udsigterne til, at Marokko vil indgå en frihandelsaftale med USA

Kan udsigten til, at Marokko vil indgå en frihandelsaftale med USA få nogen konsekvenser for landets associeringsaftaler og dets løbende forhandlinger med EU?

Svar

(21. juli 2003)

Rådet kan meddele det ærede medlem af Parlamentet, at det hidtil ikke har drøftet dette spørgsmål, og at det derfor ikke ser sig i stand til at svare på forespørgslen. Rådet er imidlertid orienteret om, at der er indledt drøftelser om en frihandelsaftale mellem Kongeriget Marokko og USA.

Rådet vil naturligvis være opmærksomt på de virkninger, som en sådan aftale måtte få for den associeringsaftale, som Marokko har indgået med Den Europæiske Union og dens medlemsstater, og som nu har været i kraft i næsten tre år, samt for de nye indrømmelser på landbrugsområdet, som de to parter er i færd med at forhandle.

(2003/C 280 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0865/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(20. marts 2003)

Om: Udvisningsrisiko for nomadekvinder med straffedomme

Oradaria, en romersk forening, som beskæftiger sig med modtagelse af og bistand til nomader, forelagde i januar 2003 en rapport om situationen for nomadekvinder i Italien. Det fremgik heraf, at der findes flere eksempler på nomadekvinder med straffedomme, som i øjeblikket afsøner fængselsstraffe sammen med deres mindreårige børn.

Rapporten kom navnlig ind på tilfældet med en nomadekvinde med bosnisk nationalitet, som sammen med sin mindreårige datter har boet i Italien i over 12 år. Da kvinden ankom til Italien i 1988 begyndte hun at begå forbrydelser i hele landet, navnlig tyverier og røverier, for hvilke hun blev idømt forskellige domme, og siden 2000 har hun sammen med sin datter været i husarrest på at herberg.

I dag har denne kvinde efter at have fulgt et program for integration i samfundet og på arbejdsmarkedet integreret sig i samfundet på beundringsværdig vis og også i betydeligt omfang bidraget til sin datters integration på den skole, hvor datteren går.

Kvinden risikerer imidlertid i betragtning af sin komplicerede strafferetlige situation at blive udvist som følge af de mange verserende straffesager mod hende.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse:

1. om der inden for rammerne af EU-bestemmelserne på dette område er fastsat regler for lignende tilfælde?
2. om der findes handlingsprogrammer til fordel for nomadekvinder med straffedomme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(22. april 2003)

På asylområdet findes der på nuværende tidspunkt ingen fællesskabslovgivning, som omfatter det tilfælde, som det ærede medlem beskriver. Det skal nævnes, at forslaget til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere og statsløse som flygtninge, eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse⁽¹⁾, som alt efter situationen eventuelt ville kunne omfatte et sådant tilfælde, stadig er til forhandling i Rådet.

På indvandringsområdet indeholder de forslag fra Kommissionen, som eventuelt ville kunne omfatte dette særlige tilfælde afhængig af, på hvilke betingelser den pågældende har fået lov til at forblive og opholde sig i Italien, bestemmelser om udelukkelse eller udvisning af personer af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed. Specielt kan en tredjelandstatsborger, som har haft lovligt ophold på en medlemsstats område i fem år uden afbrydelse, kun udvises på de betingelser, der er fastsat i artikel 13 i forslaget om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding⁽²⁾.

Det ærede medlem skal dog være klar over, at Rådet endnu ikke har vedtaget ovennævnte direktiver, og at det derfor i dette tilfælde er den nationale lovgivning, der gælder. Der træffes regelmæssigt udsendelsesforanstaltninger, når der foreligger hyppige straffedomme (jf. også artikel 3 i Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere⁽³⁾), da personer, som gentagne gange begår lovovertrædelser, normalt ikke anses for at være velintegreerede.

Der findes ikke nogen specifikke EU-programmer, som omfatter integration af nomadekvinder med straffedomme. Kommissionen vil dog snart iværksætte en række pilotprojekter vedrørende integration af indvandrere med lovligt ophold. Det overordnede mål er at støtte netværk og overførsel af oplysninger og god praksis mellem medlemsstaterne for at lette en åben dialog og pege på prioriteter for integrationsprogrammerne.

⁽¹⁾ EFT C 51 E af 26.2.2002.

⁽²⁾ EFT C 240 E af 28.8.2001.

⁽³⁾ EFT L 149 af 2.6.2001.

(2003/C 280 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0877/03

af Jean Lambert (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. marts 2003)

Om: Kommissionens dokument »STAR 21 – Strategic Aerospace Review for the 21st Century«

I Kommissionens dokument »STAR 21 – Strategic Aerospace Review for the 21st Century«, der blev offentliggjort i juli 2002, behandles fremtiden for luftfartssektoren i EU. Tilsyneladende kombinerer dokumentet både civil og militær rumudvikling, hvilket for mange EU-borgere er en foruroligende mangel.

- Hvilke planer har Kommissionen om at offentliggøre forskellige strategier for militær og civil udvikling, således at der kan foretages en klar sondring?
- Agter Kommissionen i fremtiden i højere grad at tage hensyn til samfundsinteresser i forbindelse med spørgsmålene, eftersom STAR 21-programmet var baseret på industrielle prognoser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(6. maj 2003)

Som Kommissionen anførte i sin besvarelse af skriftlig forespørgsel E-3536/02 og E-3537/02 af Christopher Huhne ⁽¹⁾, deltog medlemmerne af Den Rådgivende Gruppe vedrørende Luft- og Rumfartsindustrien som enkeltpersoner. Som følge deraf repræsenterer STAR 21-rapporten Den Rådgivende Gruppens samlede synspunkter og er ikke et kommissionsdokument. Kommissionen betragter alligevel rapporten som et vigtigt bidrag til arbejdet med at forbedre de politiske og lovgivningsmæssige rammer for den europæiske luft- og rumfartsindustri og tilskynder alle berørte parter til at drøfte STAR 21-anbefalingerne.

Hvad angår sondringen mellem civile og militære programmer, noterer Kommissionen sig, at Den Rådgivende Gruppe under beskrivelsen af de særlige kendetegn ved luft- og rumfartsindustrien fremhæver, at de civile og militære produkter komplementerer hinanden, idet de deler mange af de samme færdigheder og teknologier, selv om de opfylder behovene på to meget forskellige markeder, som begge har stor økonomisk betydning.

Rumteknologi er et særligt segment, hvor den vigtigste udvikling på alle nøgleområder (løfteraketter, jordobservation, navigation og telekommunikation) potentielt kan anvendes på både det civile område og i forsvarssektoren. Rumfartsindustrien er derfor i høj grad en sektor, der fører til mange anvendelser. Som et eksempel af nyere dato kan nævnes de af det amerikanske militær udviklede raketteknologier (Delta 4 og Atlas 5), der forventes at blive anvendt til at udbyde en lang række opsendelsestjenester på det kommercielle marked. En lignende udvikling har fundet sted i Rusland. Europas kommercielle Ariane-system nyder derimod ikke godt af sådanne forsvarsinvesteringer.

Disse spørgsmål er sammen med andre emner igen taget op i Kommissionens grønbog fra januar 2003 om europæisk rumpolitik⁽²⁾. Dette dokument, der er udarbejdet i samarbejde med Den Europæiske Rumorganisation, har til formål at igangsætte en bred høringsproces, der skal fortsætte indtil slutningen af maj 2003. På grundlag af resultaterne heraf vil Kommissionen inden udgangen af 2003 forelægge sine konklusioner i form af en hvidbog om rumfart.

Den 11. marts 2003 vedtog Kommissionen en meddelelse (»Europæisk forsvar – industri- og markeds-spørgsmål«⁽³⁾), hvor den kommer nærmere ind på forsvarsrelaterede spørgsmål. Det understreges, at omkostningseffektivitet i forbindelse med forsvarsudgifter, opretholdelse af et konkurrencedygtigt forsvarsmæssigt og teknologisk industrielt grundlag, bedre adgang for EU-fremstillede varer til tredjelandes markeder, moralske og retfærdige principper i våbenhandelen, leveringssikkerhed og behovet for at respektere medlemsstaternes beføjelser inden for dette følsomme område alle er vigtige overvejelser ved fastlæggelsen af en rustningspolitik. Parlamentet havde i en beslutning af 10. april 2002 opfordret Kommissionen til at tage disse emner op.

Ved at foreslå foranstaltninger til støtte for oprettelsen af et sådant europæisk marked for forsvarsmateriel søger Kommissionen at forbedre de lovgivningsmæssige rammer, der styrer behandlingen af våbenindustrien i EU. Inden for forskning i global sikkerhed vil Kommissionen desuden opfordre medlemsstaterne, industrien og forskersamfundet til at hjælpe med at kortlægge fælles behov og gruppere knowhow og investeringer, så der i fællesskab kan udvikles teknologier, som kan få stor betydning for EU's sikkerhed på længere sigt. Kommissionen ser frem til de øvrige institutioners reaktioner på disse spørgsmål.

⁽¹⁾ EUT C 137 E af 12.6.2003, s. 224.

⁽²⁾ KOM(2003) 17 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(2003) 113 endelig udg.

(2003/C 280 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0878/03

af Graham Watson (ELDR) til Rådet

(21. marts 2003)

Om: Forudgående bedøvelse af dyr på græske slagterier

Kan Rådet bekræfte, hvilken kontrol der foretages af slagterier i Grækenland for at sikre, at proceduren med hensyn til forudgående bedøvelse af dyr gennemføres i overensstemmelse med EU-lovgivningen?

Svar

(21. juli 2003)

Den 22. december 1993 vedtog Rådet direktiv 93/119/EF om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet⁽¹⁾, som sigter mod at fastlægge en bindende fællesskabslovgivning på området.

I artikel 5, stk. 1, litra c), i direktivet og det tilhørende bilag fastsættes de generelle bestemmelser, der skal være opfyldt inden slagtning eller aflivning, og som medlemsstaterne skal overholde, og navnlig dem der vedrører de tilladte metoder samt de særlige krav, der vedrører bedøvelse.

Rådet erindrer endvidere det ærede parlamentsmedlem om, at det ikke er Rådets opgave at kontrollere medlemsstaternes anvendelse af fællesskabslovgivningen, idet denne kompetence i EF-traktaten er tillagt Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 21.

(2003/C 280 E/125)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0879/03
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen**

(21. marts 2003)

Om: Direktiv 2000/60/EF om ramme for vandpolitiske foranstaltninger

Efter vedtagelsen af direktiv 2000/60/EF⁽¹⁾ om ramme for vandpolitiske foranstaltninger udsendte Kommissionen i maj 2001 et dokument med titlen »Fælles strategi for gennemførelsen af direktivet om ramme for vandpolitiske foranstaltninger«.

Kan Kommissionen give oplysninger om følgende:

1. Hvilke fremskridt er der hidtil blevet gjort vedrørende den fælles gennemførelsesstrategi?
2. Hvilke aktører har Kommissionen inddraget i arbejdet vedrørende den fælles gennemførelsesstrategi?
3. Hvilke foranstaltninger blev der truffet for at inddrage forbrugerne og i særdeleshed vandforbrugerne i den fælles gennemførelsesstrategi?

⁽¹⁾ EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(2. maj 2003)

1. Den fælles strategi for gennemførelsen blev vedtaget fire måneder efter offentliggørelsen af direktiv 2000/60/EF⁽¹⁾, der navnlig omhandler udveksling af oplysninger, opstilling af vejledninger samt anvendelse, afprøvning og validering af disse vejledninger. Et tilbageblik over den første fase på 1½ år viser, at strategien har levet op til forventningerne, hvad angår fælles ejerskab, inddragelse af interessenter og ikke-statslige organisationer (NGO), udarbejdelse af vejledninger (11 indtil videre) og etablering af et netværk af pilotforsøgsområder i Europa, herunder i flere nye medlemsstater, med henblik på afprøvning og validering.

2. Sammen med gennemførelsesstrategien blev der i maj 2001 opnået enighed om kriterier for inddragelse af interessenter og ikke-statslige organisationer på strategisk niveau, hvilket er resulteret i oprettelsen af en strategisk koordineringsgruppe. Dette er en paraplyorganisation bestående af nationale eller regionale organisationer, der har gjort sig gældende på området vandpolitik. I juni 2001 blev en række potentielle interessenter opfordret til at deltage i et informationsmøde.

Indtil videre er følgende interessenter og ikke-statslige organisationer inddraget på strategisk niveau (den strategiske koordineringsgruppe) og/eller arbejdsniveau (arbejdsgrupper):

- European Water Association (EWA),
- Eureau (Unionen af vandforsyningsforeninger),
- Det Europæiske Miljøkontor (EEB),
- Verdensnaturfonden (WWF) Europa,
- Elværkernes europæiske organisation (Eurelectric),
- Det Europæiske Råd for Den Kemiske Industri (CEFIC),
- Sammenslutningen af Landbrugsorganisationer i Den Europæiske Union / Sammenslutningen af Landbrugs-Andelsorganisationer i EU (COPA/COGECA),
- UNICE (Sammenslutningen af Industri- og Arbejdsgiverorganisationer i Europa),
- European Crop Protection Association (ECPA),
- Federation of Mediterranean Irrigation Associations (FENACORE),
- Environmental Platform of Regional Offices (EPRO).

3. I oktober 2001 opfordrede Kommissionen europæiske paraplyorganisationer, Den Europæiske Forbrugerorganisation (BEUC) og Association of European Consumers (AEC) til at deltage i processen til gennemførelse af strategien. Kommissionen informerede dem om vandrammedirektivet og om, at det er obligatorisk at inddrage offentligheden i opstillingen af vandområdeplaner og i gennemførelsesstrategien. Imidlertid har ingen organisationer indtil videre deltaget i processen til gennemførelse af strategien.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(2003/C 280 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0898/03
af Wilhelm Piecyk (PSE) til Kommissionen

(21. marts 2003)

Om: Kommissionens indkøb af papir

Kommissionen bestilte i 2000 for første gang genbrugspapir med en hvidhedsgrad på over 90 %.

Udgifterne (på grundlag af almindelige markedspriser) til indkøb af genbrugspapir med næsten 100 % hvidhedsgrad ligger 20-30 % højere end for genbrugspapir med lavere hvidhedsgrad. Desuden er anvendelsen af genbrugspapir med en høj hvidhedsgrad (f.eks. fremstillet af papirstimler) i modstrid med selve tanken om genbrug, og der udsendes således et forkert miljøpolitisk signal.

I den forbindelse bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilken slags genbrugspapir har Kommissionen indkøbt siden 2000 og med hvilken hvidhedsgrad?
2. Hvordan kan anvendelse af genbrugspapir med en hvidhedsgrad på næsten 100 % være forenelig med de præmisser, der blev fastsat i grønbogen om en integreret produktpolitik, hvori det påpeges, at offentlige indkøb skal være baseret på økonomiske kriterier, og at forbruget af mere miljøvenlige produkter skal fremmes?
3. Hvordan retfærdiggør eller kompenserer Kommissionen for de ekstraudgifter, der opstår i forbindelse med anvendelse af 100 % hvidt genbrugspapir?
4. Hvilken form for udbud vil Kommissionen anvende i fremtiden for ikke principielt at udelukke leverandører af økologisk genbrugspapir fra en udbudsprocedure?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(21. maj 2003)

1. Indtil 2000 brugte Kommissionen reprografipapir af mærket »Trend White« fremstillet af genanvendt papir og leveret af firmaet Steinbeis Temming. Papirets hvidhedsgrad var på 80 %. Fra januar 2001 og indtil nu har Kommissionen som følge af udbud nr. 93/32/Admin.D.2 benyttet reprografipapir, som er 100 % genanvendt papir, og det har en ISO (International Organisation for Standardisation)-hvidhedsgrad på 106 %.

2. Kommissionen lægger stor vægt på at bruge miljøvenlige produkter til fordelagtige priser. Den nuværende leverandør er indehaver af flere miljøcertifikater, bl.a. ISO 14001, National Association of Paper Merchants (NAPM) Recycled Mark, Blue Engel og Nordic Swan.

Det blev i forbindelse med ovennævnte udbud krævet, at leverandøren i sin pris ikke kun inkluderede prisen for selve papiret, men også supplerende service som f.eks. et online-internetbestillingssystem og styring af lagre samt levering til mere end 700 leveringssteder inden for en frist på 24 timer.

3. Ekstraudgifterne skyldes de nævnte serviceydelser. Det er billigere at få denne service via udbuddet end at tilrettelægge den internt.

4. Hvad angår den »globale« leverandør af kontorartikler, vil man med kommende udbud af denne type søge at købe »økologisk« papir, som både tilfredsstiller Kommissionens administrative krav til effektiv kommunikation og opfylder økologiske krav, der er så strenge som muligt.

Denne fremgangsmåde vil gøre det muligt for Kommissionen at åbne markedet mest muligt for producenter af økologisk papir og herigennem samtidigt sikre lave omkostninger og nøje overholdelse af miljøkravene.

Dette emne vil endelig blive taget op i forbindelse med gennemførelsen af fællesskabsordningen for miljøledelse og miljørevision (EMAS) ⁽¹⁾ i Kommissionen. Efter Kommissionens beslutning af 7. september 2001 ⁽²⁾ vil tre af dens tjenestegrene (Generalsekretariatet, Generaldirektoratet for Personale og Administration og Generaldirektoratet for Miljø) og det nyligt oprettede kontor for infrastrukturer og logistik, Bruxelles (OIB), etablere et forvaltningssystem, der gør det muligt for Kommissionen til stadighed at tage mest muligt hensyn til miljøet i forbindelse med gennemførelsen af de daglige aktiviteter.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 761/2001 af 19. marts 2001 om organisationers frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS), EFT L 114 af 24.4.2001.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 7. september 2001 om retningslinjer for gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 761/2001 om organisationers frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS) (meddelt under nummer K(2001) 2504), EFT L 247 af 17.9.2001.

(2003/C 280 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0909/03

af Seán Ó Neachtain (UEN) til Kommissionen

(18. marts 2003)

Om: Kommunikation med Kommissionen på irsk (gælisk)

I henhold til traktatens artikel 21 har enhver unionsborger ret til at skrive til Kommissionen på et af de i artikel 314 nævnte sprog og få svar på samme sprog. Den liste, der henvises til, omfatter også irsk (gælisk). På trods af dette krav i traktaten er der hverken mulighed for at vælge gælisk som første eller anden sprogmulighed ved udfyldelse af formularen på Kommissionens hjemmeside med generelle informationer (http://europa.eu.int/geninfo/mailbox/form_en.htm). Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at ændre denne situation og sikre, at traktatens artikel 21 overholdes, og at borgere kan korrespondere elektronisk som gælder med Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(16. april 2003)

Det ærede medlem beskriver retsgrundlaget vedrørende skriftlig korrespondance med EU-institutionerne på en juridisk korrekt måde. I EF-traktatens artikel 314, stk. 2, anføres »irsk« som et af de sprog, hvorpå traktatens tekst er bindende, mens det i artikel 21, stk. 3, hedder, at enhver unionsborger kan skrive og få svar på et af de sprog, der er nævnt i artikel 314. Da irsk står for gælisk, kan enhver borger således skrive til Kommissionen på gælisk og få svar på samme sprog. Gælisk er imidlertid ikke i EØF-forordning nr. 1/1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område ⁽¹⁾, og de forskellige ændringer hertil nævnt som et af EU's officielle arbejdsprog.

Siden EU's netsted, Europa, blev lanceret i 1995, har Kommissionen udvidet det generelle princip om anvendelse af alle EU's officielle sprog til også at omfatte offentliggørelse ad elektronisk vej.

Ud over officielle dokumenter tilbyder internettjenesten Europa (<http://europa.eu.int>) offentligheden en stor mængde oplysninger, der ikke er af officiel art. I den forbindelse er det Kommissionens mål at gøre den størst mulige indsats for, at borgerne kan få adgang til oplysningerne på det sprog, de måtte vælge, i det omfang det er muligt med de eksisterende tekniske begrænsninger og de menneskelige og økonomiske ressourcer, der er til rådighed. Dette mål vil stadig blive prioriteret højt i forbindelse med den kommende udvidelse.

(¹) EFT B 17 af 6.10.1958, den danske specialudgave serie I, kapitel 1952-1958, s. 59.

(2003/C 280 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0919/03

af Antonio Tajani (PPE-DE) og Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE) til Rådet

(24. marts 2003)

Om: De nederlandske myndigheders løsladelse af mullah Krekar

Har Rådet kendskab til, at de nederlandske myndigheder har løsladt mullah Krekar, leder af den internationale islamiske gruppe Ansar al-Islam?

Har Rådet kendskab til, at mullah Krekar, der blev arresteret i lufthavnen i Amsterdam efter at være blevet udvist af Iran, i øjeblikket befinder sig i Norge, hvor han har fået tilkendt asyl?

Har Rådet kendskab til, at den terrororganisation, der ledes af mullah Krekar, påstås at have produceret og afprøvet kemiske og biologiske våben, herunder ricin, et dødbringende toksisk stof, som der ikke findes nogen vaccine imod?

Hvilke initiativer agter Rådet at tage for at modsætte sig mullah Krekars aktiviteter og forhindre hans indrejse i Den Europæiske Union, så han ikke senere kan færdes uhindret i Unionen, således som det allerede var sket i årene forud for hans arrestation?

Hvilke initiativer agter Rådet at iværksætte over for Norge for at få dette land til at overvåge mullah Krekars og hans organisations aktiviteter, som tilsyneladende får tilslutning fra mange bin Laden-tilhængere, der er flygtet fra Afghanistan?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet har ikke fået forelagt de af det ærede parlamentsmedlem rejste spørgsmål.

(2003/C 280 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0940/03

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. marts 2003)

Om: Hotelkompleks på den lille ø Alatas og miljøkonsekvenser

Lokale myndigheder, miljøorganisationer og Teknikernes Handelskammer i Magnisia har givet udtryk for alvorlige bekymringer over den miljøbelastning, som den turistmæssige udnyttelse af den lille ø Alatas i Pagasitikos-bugten skønnes at ville medføre.

Når henses til, at

- små øer i henhold til Agenda 21 anses for følsomme og sårbare økosystemer, der kræver en streng miljøbeskyttelse og en skånsom forvaltning,
- det er klart, at en lille ø på 50 ha ikke kan rumme et hotelkompleks med 1 000 senge og et samlet bebygget areal på 33 000 m² uden alvorlige konsekvenser for miljøet og en forandring af naturlandskabet,

- den lille ø i den særlige rapport om fysisk planlægning for Pilion og De Nordlige Sporader er blevet betegnet som naturbeskyttelsesområde,
- vandforsyningen til anlægget er problematisk med de muligheder, der er i området,
- der er alvorlige spørgsmål om bortskaffelse og indsamling af affald og om gennemkørsel og parkering af lastbiler, turistbusser og personbiler på de overfor liggende kyststrækninger,

kan Kommissionen da oplyse, om den vurderer, at den omhandlede investering bidrager til en skånsom turistmæssig udvikling af området og er forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets henstilling 2002/412/EF⁽¹⁾ om gennemførelse af integreret kystzoneforvaltning i Europa?

⁽¹⁾ EFT L 148 af 6.6.2002, s. 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. maj 2003)

Europa-Parlamentets og Rådets henstilling nr. 2002/413/EF af 30. maj 2002 om integreret kystzoneforvaltning i Europa rummer de generelle principper for bæredygtig udvikling af Europas kystzoner, heriblandt overholdelse af økosystemernes bæreevne. Men i henstillingen erkendes ligeledes behovet for bæredygtige økonomiske muligheder og beskæftigelsesmuligheder, hvor netop turistsektoren kan spille en vigtig rolle. Mens det er internationalt anerkendt, at mindre øer er særligt sårbare, er udviklingsprojekter imidlertid ikke på forhånd udelukket, men det afhænger af balancen mellem de miljømæssige, sociale og økonomiske aspekter, hvorvidt en specifik lokal udviklingsplan kan accepteres. Tekniske retningslinjer for vurdering af den lokale bæreevne er medtaget i de undersøgelser, Kommissionen foretager, og specielt for Middelhavsområdets vedkommende i handlingsprogrammet for Middelhavet⁽¹⁾.

For så vidt angår de miljømæssige virkninger af det byggeprojekt, det ærede medlem henviser til, kræves der i henhold til Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽²⁾, som omsat til græsk lovgivning, en fuldstændig miljøindvirkningsvurdering i forbindelse med opførelse af hoteller af denne størrelse.

⁽¹⁾ Se nedstederne <http://europa.eu.int/comm/environment/iczm/home.htm> og <http://www.pap-thecoastcentre.org/activities.html>.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2003/C 280 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0944/03

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(26. marts 2003)

Om: Erfaringer med BEST-proceduren

Med BEST-proceduren om almen og faglig uddannelse som led i programmet for fremme af initiativ og iværksætterånd (2001-2005) skal de forskellige initiativer i Europa, hvis sigte er at fremme iværksætterånden i uddannelsessystemerne fra primæruddannelsen til universitetet, kortlægges og sammenlignes.

I henhold til de oprindelige prognoser ville de endelige resultater af projektet foreligge i september 2002, herunder en generel sammenfatning af de eksisterende foranstaltninger.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke erfaringer der efter den fastsatte dato i september 2004 er gjort med BEST-proceduren, og hvilke retningslinjer den vil foreslå i denne sammenhæng?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(24. april 2003)

Som et resultat af Best-projektet om iværksætteruddannelse forelagde ekspertgruppen i november 2002 en rapport om eksisterende foranstaltninger⁽¹⁾. Dokumentet giver et billede af iværksætterundervisning i det formelle uddannelsessystem – fra primærskoler til universiteter – i medlemsstaterne og Norge.

Rapporten anerkender, at der i dag i stort set alle lande er – om end i forskelligt omfang – politisk vilje til at fremme undervisningen i iværksætterkultur, men noterer, at de nødvendige aktiviteter og programmer endnu ikke er almindeligt tilgængelige for de studerende. Selv om der rundt om i Europa er gjort mange interessante erfaringer, indgår de normalt ikke i de nationale strukturer eller undervisningsplaner, og undervisningen af lærerne er utilstrækkelig. Der er ofte tale om spredte aktiviteter, som iværksættes af enkeltstående institutioner, partnerskaber eller lokale myndigheder. Iværksætterundervisning tilbydes som regel uden for den normale undervisning.

Endvidere vanskeliggør manglen på præcise nationale tal for, hvor mange skoler der medvirker i iværksætterkurser og -programmer, og hvor mange elever der deltager, overvågningen af fremskridt.

Rapporten fremhæver også nogle eksempler på god praksis med særlig fokus på »learning by doing«, hvor f.eks. elever på sekundært niveau i løbet af et skoleår opretter og driver minivirksomheder.

Rapporten foreslår også mulige foranstaltninger, der kan træffes på forskellige niveauer. Den opfordrer navnlig de nationale myndigheder til at omsætte den eksisterende politiske vilje til konkret handling ved bl.a. at ændre de nationale undervisningsplaner, iværksætte initiativer for at anspre skolerne og uddanne lærere.

På grundlag af projektet er der allerede taget fat på en opfølgning af dette initiativ – åben for kandidatlandene – med henblik på at fastlægge metoder til sikring af yderligere fremskridt på området. Dette arbejde vil munde ud i en ny og mere politikorienteret rapport. De endelige resultater forventes at foreligge i juli 2003. Det endelige mål for hele processen er at anspre til ændringer i medlemsstaternes politikker, og metoden kendetegnes især ved, at projekterne gennemføres af Kommissionen i fællesskab med de relevante nationale myndigheder – og kan med tiden føre til forslag om nationale målsætninger, der ad frivillig vej skal opfyldes af de deltagende lande.

⁽¹⁾ Rapporten foreligger (på 12 sprog) på GD for Erhvervs politiks websted: http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/support_measures/training_education/index.htm.

(2003/C 280 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0974/03

af David Bowe (PSE) til Rådet

(26. marts 2003)

Om: Falun Gong

Hongkongs regering har bebudet betydelige indrømmelser i forbindelse med gennemførelsen af den kontroversielle lovgivning vedrørende tilskyndelse til oprør (artikel 23-lovgivning) efter udbredte betænkeligheder i offentligheden ved den mulige indskrænkning af grundlæggende frihedsrettigheder på territoriet. Hvad agter Rådet at gøre for at følge udviklingen i Hongkong og sikre, at begrænsninger af religions- og trosfriheden i Kina løbende tages op under dialogen mellem EU og Kina om menneskerettigheder?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet minder om, at EU på alle politiske dialogmøder med Kina har understreget, at det tillægger respekten for menneskerettighederne, herunder religions- og trosfriheden, stor betydning. Dette vil EU fortsat gøre ved enhver mulig lejlighed. På hvert møde i menneskerettighedsdialogen med Kina opfordrer EU indtrængende de kinesiske myndigheder til at respektere Falun Gong-tilhængernes menneskerettigheder. Dertil kommer, at EU's missionschefer i Beijing og Hongkong følger udviklingen på menneskerettighedsområdet meget nøje.

EU fremsatte den 15. april 2003 en erklæring om artikel 23 i Hongkongs basislov.

Den Europæiske Union vil fortsat følge dette spørgsmål nøje.

(2003/C 280 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1030/03

af André Brie (GUE/NGL) til Rådet

(20. marts 2003)

Om: Første revisionskonference om konventionen om kemiske våben (CWC)

Den første konference om revision af konventionen om kemiske våben afholdes i april 2003. USA's militær har imidlertid påbegyndt forskning og udvikling af såkaldte ikke-dødelige kemiske stoffer til en lang række mulige civile og militære formål. Donald Rumsfeld udtalte på et møde i Repræsentanternes Hus' udvalg om de væbnede styrker (Committee on Armed Services) den 5. februar 2003, at han ønsker at anvende kemiske våben i en eventuel krig mod Irak. Desuden angreb Rumsfeld den »spændetrøje«, som er blevet indført i kraft af forbud i internationale traktater om anvendelsen af disse våben. En sådan anvendelse er ulovlig i henhold til både konventionen om kemiske våben (1993), der forbyder udvikling, fremstilling og anvendelse af kemiske våben, og Genève-protokolen (1925), der forbyder anvendelsen af kemiske våben i krig.

- Er Rådet opmærksom på dette problem?
- Hvad er Rådets holdning til denne anakronistiske situation (på den ene side forsøger FN-resolution 1441 at afvæbne Irak netop fra kemiske våben (bl.a.), og på den anden side truer USA's regering med at anvende dem)?
- Hvad vil Rådet gøre for at beskytte konventionen om kemiske våben mod forsøg på at underminere dette enestående internationale afvæbningsredskab og for at opretholde den internationale orden?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet finder, at den første revisionskonference om konventionen om kemiske våben er af central betydning for dette multilaterale instrument, der på mange punkter er nærmest enestående.

Medlemsstaterne har bekræftet deres tilsagn i forbindelse med en række centrale aspekter af gennemførelsen af konventionen om kemiske våben. Blandt disse centrale aspekter kan nævnes konventionens universalitet, princippet om, at alle lande, der har ratificeret konventionen, skal vedtage en national gennemførelseslovgivning, der er så fuldstændig som muligt, og princippet om overholdelse (og eventuel brug af anfølgelsesinspektioner).

Konferencen giver også lejlighed til at opretholde forbuddet mod anvendelse som defineret i konventionens artikel 1 og 2. Forbuddet er det grundlag, konventionen hviler på. Medlemsstaterne er af den opfattelse, at der ikke er plads til kompromis på dette punkt. Dette betyder, at det er en væsentlig og absolut nødvendig opgave at overvåge, at konventionen overholdes, også i lande, der ikke er parter i den.

(2003/C 280 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1125/03
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(1. april 2003)

Om: Terni Kommunes udnyttelse af midler fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond

I september 2002 forelagde det italienske finansministeriums tilsynsudvalg opgørelsen for udnyttelsen af midler stillet til rådighed af EU.

Af denne opgørelse fremgår det, hvor foruroligende langsomt og ineffektivt en række lokale myndigheder tildeler de godkendte projekter støtte.

Også Kommissionen har flere gange henledt opmærksomheden på denne alarmerende situation for så vidt angår lokale myndigheders mangelfulde udnyttelse af EU-midler.

Navnlig visse lokale myndigheder, herunder f.eks. Terni Kommune, har hårdt brug for at udnytte EU-midlerne til omstilling af industriområder i tilbagegang og til at formindske skævheder med hensyn til økonomisk og social udvikling.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om Terni Kommune har forelagt projekter i håb om at opnå støtte fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond?
2. om Terni Kommune har fået bevilget støtte til disse projekter?
3. om de pågældende midler er blevet brugt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(16. april 2003)

Kommunen Terni er delvist berettiget til støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) inden for rammerne af DOCUP Umbria 2000-2006 (enhedsprogrammeringsdokument).

DOCUP Umbria, der blev godkendt ved Kommissionens beslutning⁽¹⁾, fastsætter et EFRU-tilskud på 150,5 mio. EUR for en samlet offentlig udgift på 221,7 mio. EUR.

Da DOCUP Umbria er et program, der forvaltes decentralt, er det regionen Umbria, der har ansvaret for interventionernes iværksættelse, og den har i programmeringstillægget fastlagt udvælgelseskriterierne og er endvidere ansvarlig for gennemgangen af ansøgningerne. Det ærede medlem kan derfor med fordel henvende sig til denne myndighed for at opnå præcise oplysninger om de forelagte og finansierede projekter til fordel for kommunen Terni.

⁽¹⁾ KOM(2001) 2119 endelig udg.

(2003/C 280 E/134)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1144/03
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(1. april 2003)

Om: Slagtekyllingers velfærd

1. Agter Kommissionen på baggrund af EU's forpligtelse til beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål (defineret i Rådets direktiv 98/58/EF og den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål), at fremlægge nye foranstaltninger med henblik på at forbedre slagtekyllingers sundhed og velfærd?
2. Er Kommissionen navnlig opmærksom på problemet med overfyldte arealer, som kan medføre, at slagtekyllingerne ikke kan få adgang til foder eller vand og undertiden dør af sult eller hjertestop?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. maj 2003)

Den Videnskabelige Komité for Dyrers Sundhed og Trivsel har i en udtalelse, der blev vedtaget i marts 2000, beskrevet »aw_scahaw_en.html«, der er forbundet med intensivt hold af slagtekyllinger⁽¹⁾. Med udgangspunkt heri er Kommissionen nu ved at udarbejde et forslag til beskyttelse af kyllinger, der holdes med henblik på kødproduktion. I denne forbindelse vil Kommissionen ligeledes tage hensyn til komitéens anbefalinger vedrørende disse dyrs hurtige vækst.

Kommissionen undersøger muligheden for at følge en integreret fremgangsmåde i sit forslag ved at fremme god forvaltningspraksis og overvåge dyrenes velfærd gennem integreret veterinærkontrol, der udføres på slagterierne. Vedrørende det specifikke punkt, det ærede medlem henviser til, har Kommissionen planer om at medtage spørgsmålet om belægningstætheden i sit forslag med henblik på at give dyrene mulighed for at udvise normale adfærdsmønstre, så problemer med adgang til vand og foder undgås.

⁽¹⁾ »The Welfare of Chickens Kept for Meat Production (Broilers)« Velfærd for dyr, der holdes med henblik på kødproduktion (slagtekyllinger).

(2003/C 280 E/135)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1227/03
af Anne Jensen (ELDR) til Kommissionen**

(2. april 2003)

Om: Periodisk syn af motorkøretøjer til personbefordring

Det må undre, at man har fundet det nødvendigt, at EU skal regulere området for periodisk syn af motorkøretøjer til personbefordring. Det ønskes oplyst, om Kommissionen finder, at reguleringen af området — med det bureaukrati og besvær, det har ledt til i ikke mindst Danmark — har stået mål med effekten af direktivet.

Hvad har således været resultatet af direktiv 91/328/EØF⁽¹⁾ (senere ændret ved direktiv 96/96/EØF⁽²⁾), hvorefter medlemsstaterne forpligtes til at gennemføre periodiske syn af motorkøretøjer, som anvendes til personbefordring? Kunne en sådan regulering ikke lige så vel have været gennemført på medlemsstatsniveau, når man henser til EF-traktatens bestemmelse om subsidiaritetsprincippet, jf. EF-traktatens artikel 5.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 6.7.1991, s. 29.

⁽²⁾ EFT L 46 af 17.2.1997, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. maj 2003)

Det er som anført i forespørgslen korrekt, at lovgivning om, hvilken stand køretøjer skal være i for at have lov til at køre i EU, henhører under direktiv 96/96/EF af 20. december 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽¹⁾. Rammerne for Fællesskabets politik inden for teknisk kontrol af køretøjer blev lagt fast for mere end 25 år siden (i direktiv 77/143/EØF af 29. december 1976⁽²⁾) og gjaldt i begyndelsen kun for lastbiler, busser, hyrevogne og ambulancer. Det oprindelige direktiv er ændret 9 gange; det gælder nu også for personbiler og lette erhvervskøretøjer og indeholder tillige detaljerede krav om, hvordan bremses og emissioner fra udstødningen skal kontrolleres.

Kommissionen traf sin beslutning om, at personbiler skulle være omfattet af direktivet om teknisk kontrol, efter at en undersøgelse foretaget af et tysk bilinspektionsinstitut (TÜV Rheinland) havde vist, at ca. 5 % af bilulykkerne i EU direkte skyldtes dårlig vedligeholdelse, især dårlige bremses, dæk og lygter. Undersøgelsen underbyggede andre undersøgelser fra Nederlandene, Finland, Sverige og det Forenede Kongerige.

Da det oprindelige direktiv om teknisk kontrol blev udvidet til også at omfatte personbiler (direktiv 91/328/EØF af 21. juni 1991⁽³⁾), blev direktivets anvendelsesområde og indhold drøftet indgående med medlemsstaternes repræsentanter i Rådet og i Europa-Parlamentet. Det færdige direktiv, som kræver, at personbiler skal til teknisk kontrol første gang, når de er 4 år gamle, og derefter mindst hvert andet år, fik mindre strenge krav end Kommissionens oprindelige forslag, der foreskrev første kontrol efter 3 år og derefter hvert år. Det endte med, at hyppigheden blev den samme for kontrol af personbiler som for lette erhvervskøretøjer.

I de seneste 10 år er standarden for køretøjernes konstruktion blevet betydeligt højere. Desuden er køretøjerne blevet mere pålidelige, og det kan ikke udelukkes, at man har nået grænsen for, hvad der kan opnås ved traditionelle køretøjssyn. På den anden side kan pålideligheden af disse elektronisk baserede systemer efter en vis driftstid sætte færdselssikkerheden og miljøbeskyttelsen på spil.

Kommissionen har overvejelser i gang af, hvordan kravene til den tekniske kontrol skal ændres for at følge med tiden. For at få materiale til analysen agter Kommissionen senere i 2003 at afholde et kontraktudbud (offentligt udbud) om en undersøgelse med den foreløbige danske titel »Vurdering af, hvorledes den tekniske kontrol af køretøjer kan håndhæves i fremtiden, idet der i fuldt omfang tages hensyn til køretøjernes nuværende sikkerheds- og miljøbeskyttelsessystemers kompleksitet og deres forventede udvikling samt eventuelle andre muligheder såsom »gensidig anerkendelse« og, i visse tilfælde, fabrikant-erklæring.«

⁽¹⁾ EFT L 46 af 17.2.1997.

⁽²⁾ EFT L 47 af 18.2.1977.

⁽³⁾ EFT L 178 af 6.7.1991.

(2003/C 280 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1229/03

af Freddy Blak (GUE/NGL) til Rådet

(2. april 2003)

Om: Forstærket retsligt samarbejde

Efter at have besøgt en dansk statsborger, der sidder fængslet i Spanien, har jeg erfaret, at det europæiske retslige samarbejde lader meget tilbage at ønske. Vedkommende har siddet fængslet siden den 28. november 2001, sigtet for mord. Den 14. januar 2002 fremsendte den sigtedes forsvarer en international retsanmodning til det spanske justitsministerium, der skulle sende anmodningen videre til det danske justitsministerium med henblik på en indkaldelse af et vidne til afhøring. Over et år senere har denne internationale retsanmodning stadig ikke forladt det spanske justitsministerium.

Det er rystende, at sådanne langsommelige procedurer kan forsinke og forlænge retssager. På nuværende tidspunkt foreligger der stadig ingen anklage mod den sigtede.

Mit spørgsmål er derfor: Hvilke tiltag påtænker Rådet for at styrke det europæiske samarbejde på dette område?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet kan ikke kommentere sager, der verserer for nationale myndigheder.

Der findes bestemmelser til fremskyndelse af procedurerne for samarbejde i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater i Schengen-konventionen fra 1990 (artikel 53) og i den konvention, der blev vedtaget den 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemstater⁽¹⁾ (artikel 6, som til sin tid skal erstatte artikel 53 i Schengen-konventionen fra 1990).

Det europæiske retlige netværk, som blev indført ved fælles aktion 92/428/RIA af 29. juni 1998, skal gøre det muligt for de stedlige retlige myndigheder i forskellige medlemsstater at etablere de mest hensigtsmæssige direkte kontakter og sætte de lokale retlige myndigheder i stand til at udarbejde anmodninger om retligt samarbejde på den mest hensigtsmæssige måde.

Rådet har til denne dato ikke fået forelagt yderligere forslag vedrørende de procedurer, som det ærede parlamentsmedlem beskriver i sit spørgsmål.

⁽¹⁾ EFT C 197 af 12.7.2000.

(2003/C 280 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1244/03 af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(2. april 2003)

Om: Methyltribromo glutaronitril

Det forlyder, at ovennævnte konserveringsmiddel, methyltribromo glutaronitril, som anvendes i kosmetik og toiletartikler, for tiden undersøges af EU's Videnskabelige Komité for Kosmetik og Andre Produkter end Fødevarer. Der siges at være en forbindelse mellem brugen af dette middel og et stigende antal tilfælde af allergisk kontakteksem.

Hvilke undersøgelser foretager den videnskabelige komité af dette stof, og har den indtil videre draget nogen konklusioner?

Har Kommissionen i mellemtiden givet udtryk for eventuel bekymring over anvendelsen af dette middel i kosmetik, toiletartikler eller andre produkter, og hvordan har industrien i bekræftende fald reageret herpå?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(6. maj 2003)

Methyltribromo glutaronitril (1,2-dibromo-2,4-dicyanobutane) er omfattet af kosmetikdirektivets⁽¹⁾ bilag VI, del 1, løbenummer 36, og kan derfor anvendes som konserveringsmiddel med en højst tilladt koncentration på 0,1 % af det færdige produkt. Det må ikke anvendes i kosmetiske solbeskyttelsesmidler i en koncentration på over 0,025 %.

Det fremgår af en skrivelse, som Kommissionen har modtaget fra formanden for European Environmental and Contact Dermatitis Research Group (EECDRG), at der kan påvises en forbindelse mellem forekomsten af allergisk kontakteksem og methyltribromo glutaronitril. Disse data blev overdraget til Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og Andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP) med henblik på ekspertundersøgelse.

I sin udtalelse om methyldibromo glutaronitril (Colipa nr. P77 SCCNFP/0585/02, endelig), der blev vedtaget på det 20. plenarmøde den 4. juni 2002, udtalte SCCNFP, at anvendelsen af dette konserveringsmiddel skulle begrænses til produkter, der skylles af kroppen, med et tilladt maksimalt indhold på 0,1 %, indtil der foreligger relevante og pålidelige data, på grundlag af hvilke der kan fastsættes et maksimalt tilladt indhold af dette konserveringsmiddel i produkter, der ikke skylles af kroppen, som udgør en acceptabel risiko for forbrugeren (sammenlignet med risikoen for forbrugerne ved andre konserveringsmidler).

Kommissionen vil på grundlag af denne videnskabelige udtalelse og i henhold til udvalgsproceduren forelægge et forslag for Det Stående Udvalg og træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at foretage de tilsvarende ændringer af bilag VI til kosmetikdirektivet.

(¹) Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler, EFT L 262 af 27.9.1976.

(2003/C 280 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1256/03
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. april 2003)

Om: Etablering af Det Europæiske Agentur for Maritim Sikkerhed i Galicien

Er Kommissionen på baggrund af anmodningen fra Galiciens regering rede til at foreslå, at Det Europæiske Agentur for Maritim Sikkerhed etableres i Galicien med henvisning dels til Galiciens strategiske placering i Europa, hvad angår interkontinental søtransport, og dels til de ulykker, som Galicien i de seneste år har lidt under følgerne af?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. maj 2003)

Kommissionen har modtaget en veldokumenteret ansøgning fra den galiciske regionalregering med forslag om, at Det Europæiske Agentur for Maritim Sikkerhed placeres i Galicien.

Der hersker ikke tvivl om værdien af dette initiativ, men beslutningen om agenturets placering er fremdeles et spørgsmål, der sorterer under Rådet.

I afventning af Rådets beslutning om den endelige placering af en række nye EU-agenturer (herunder Agenturet for Maritim Sikkerhed) har Kommissionen besluttet midlertidigt at huse det nævnte agentur i sine egne faciliteter i Bruxelles.

(2003/C 280 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1259/03
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. april 2003)

Om: EU's indsats til løsning af problemerne i forbindelse med oppumpning af dieselolie fra Prestige

På hvilken måde har Kommissionens udtalelser om, at oppumpningen af dieselolie fra Prestige er et EU-anliggende, manifesteret sig i reelle tekniske og økonomiske foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. maj 2003)

Kommissionen skal henlede det ærede medlems opmærksomhed på dens svar på mundtlig forespørgsel H-069/03 fra Camillo Nogueira Roman under Europa-Parlamentet spørgetid i mødeperioden i marts 2003 (¹) samt på samme medlems skriftlige forespørgsel E- 3595/02 (?).

Kommissionen skal desuden minde om, at en rapport om foranstaltninger til bekæmpelse af forureningen forårsaget af Prestige-katastrofen blev godkendt den 5. marts 2003. Denne rapport gælder tidligere, igangværende og fremtidige foranstaltninger på EU-niveau, der skal råde bod på virkningerne af Prestige-katastrofen og hindre, at lignende katastrofer finder sted i fremtiden. Rapporten blev forelagt for Det Europæiske Råd den 21. marts 2003.

(¹) Skriftligt svar af 11.3.2003.

(²) EUT C 242 E af 9.10.2003, s. 63.

(2003/C 280 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1262/03
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(3. april 2003)

Om: Ændring af den internationale ordning om godtgørelse og erstatningsansvar inden for rammerne af Den Internationale konvention om erstatningsansvar

I Kommissionens meddelelse til Rådet af 5. marts 2003 (¹) om opfølgning på virkningerne af Prestige-katastrofen kan man konstatere, at Kommissionen har foreslået en ændring af den internationale ordning om godtgørelse og erstatningsansvar inden for rammerne af Den Internationale konvention om erstatningsansvar med det formål, at de, som er ansvarlige for forureningsepisoder, skal påtage sig det dertil hørende økonomiske ansvar.

Hvordan går det med dette initiativ? Hvilke skridt har medlemsstaterne taget i denne retning?

(¹) KOM(2003) 105 endelig udg.

Svar

(22. juli 2003)

Rådet har ved flere lejligheder i de seneste år givet udtryk for, at det går ind for en eventuel revision af den internationale konvention om det privatretlige ansvar for skader ved olieforurening af 1992, der regulerer rederens erstatningsansvar for skader ved olieforurening. Rådet opfordrede allerede i december 2000 i sine konklusioner om søfartssikkerhed medlemsstaterne til at overveje at ændre de gældende regler, så det bliver muligt at drage andre parter end rederne til ansvar og indføre ubegrænset ansvar for redere, såfremt disse groft eller med overlæg tilsidesætter deres sikkerhedsforpligtelser. Rådet erkendte ligeledes i den fælles strategi, som det i juni 2001 fastlagde for forhandlingerne inden for rammerne af den internationale fond for erstatning af skader ved olieforurening om oprettelse af en supplerende fond for erstatning af skader ved olieforurening til fordel for ofrene for olieforurening, at der er behov for en vidtgående undersøgelse af spørgsmålene om erstatningsansvar og den erstatning, de berørte parter skal betale for at opveje skader ved olieforurening, og erklærede at medlemsstaterne skulle støtte og aktivt deltage i revisionen af ordningen fra 1992.

Efterfølgende har Det Europæiske Råd i Bruxelles den 21. marts 2003 specifikt anmodet om, at søtransportvirksomheders erstatningsansvar øges gennem en ændring af de relevante bestemmelser i konventionen om det privatretlige ansvar. Rådet (transport, telekommunikation og energi) påpegede endelig på samlingen den 27. marts 2003, at princippet om, at forureneren betaler, er vigtigt i denne forbindelse.

Medlemsstaterne tager på denne baggrund aktivt del i revisionen af den nuværende ordning for skadeserstatning og erstatningsansvar, navnlig i den arbejdsgruppe, som generalforsamlingen for den internationale fond for erstatning af skader ved olieforurening i april 2000 nedsatte med henblik herpå. Der er imidlertid ikke fastsat en frist for vedtagelsen af eventuelle ændringer.

I forbindelse med arbejdsgruppens møde i februar 2003 forelagde to medlemsstater og Europa-Kommissionen et forslag til ændring af den nuværende ordning for skadeserstatning, der giver mulighed for at se bort fra tærsklen for rederens fortabelse af retten til at begrænse sit erstatningsansvar i tilfælde, hvor det er etableret, at rederen har begået en reel fejl, og at kanalisere erstatningsansvaret over på andre end rederen. I et andet dokument foreslår en medlemsstat en tostrengt metode for revision af konventionen om det privatretlige ansvar, der består i, at man går tilbage til en nøje kanalisering, der medfører erstatningsansvar for andre end den registrerede reder, og en forøgelse af ejerens finansielle

forpligtelser med hensyn til finansieringen af den foreslåede supplerende fond for erstatning af skader ved olieforurening. Disse forslag vil blive taget op under de kommende drøftelser i arbejdsgruppen. Det næste møde er planlagt til oktober 2003.

(2003/C 280 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1265/03
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(3. april 2003)

Om: Resultaterne af beslutningen i Rådet (transport) i december 2002 om indgåelse af aftaler mellem staterne og deres respektive industrier

I Rådet (transport) i december 2002 blev der truffet en beslutning om, at staterne skulle indgå aftaler med deres respektive industrier med det formål at sikre transport af høj kvalitet og forbyde transport af tung fuelolie i tankskibe med enkeltskrog.

Hvilke resultater foreligger der af denne beslutning? Hvilke aftaler har man i de enkelte stater indgået med sine industrier?

Svar

(22. juli 2003)

Som det ærede parlamentsmedlem med rette har bemærket, anmodede Rådet i sine konklusioner om skibes sikkerhed og forebyggelse af forurening, der blev vedtaget den 6. december 2002 efter Prestige's forlis, indtrængende medlemsstaterne om at indgå aftaler med deres respektive industrier for at sikre kvalitets-skibsfart og eliminere ældre enkeltskrogede fartøjer, der transporterer svære olier, og opfordrede Kommissionen til at udarbejde en model til en aftale med henblik herpå.

Kommissionen fandt det imidlertid mere hensigtsmæssigt at medtage forbuddet mod transport af svære olier i enkeltskrogede tankskibe i sit forslag til ændring af forordning nr. 417/2002 om fremskyndet indfasning af krav om dobbeltskrogs- eller tilsvarende design for olietankskibe med enkeltskrog, der blev forelagt Europa-Parlamentet og Rådet den 20. december 2002, med henblik på at sikre ensartet gennemførelse i hele Fællesskabet.

Rådet har fulgt Kommissionens ræsonnement i dette spørgsmål og nåede frem til en generel indstilling på samlingen den 27. marts 2003 vedrørende dette forslag, herunder et forbud mod transport af svære olier i enkeltskrogede tankskibe.

Således som Kommissionen anførte i sin meddelelse »Rapport til Det Europæiske Råd om opfølgning på virkningerne af Prestige-katastrofen« af 5. marts 2003, lader det til, at industrien er enige i, at fællesskabsretten er det mest hensigtsmæssige middel til at sikre ligebehandling mellem konkurrerende selskaber.

(2003/C 280 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1277/03
af Dana Scallon (PPE-DE) til Rådet

(4. april 2003)

Om: Uniater i Rumænien

Den 7. februar 2002 kunne det græsk-katolske mindretal (også kaldet katolikker af østlig ritus eller uniater) i Ocna Mures i Transsylvanien, Rumænien, efter at have fået fastslået deres ejendomsret ved domstolene, få deres kirke tilbage.

Få uger senere, den 16. marts 2002, oplyste de, at de var blevet drevet ud af deres kirke af en hob ledet af tre ortodokse præster og hjulpet og bistået af det lokale politi.

Desuden er det blevet oplyst, at der for få år siden fandt noget lignende sted. I byen Arduş meddelte politiet den græsk-katolske præst, at han ville blive arresteret, hvorefter de ringede til medlemmerne af menigheden én efter én og fortalte dem det samme. Endvidere fik den ortodokse biskop med hærens og politiets medvirken den græsk-katolske kirke i byen Craiova revet ned i 1995.

Har Rådet kendskab til denne forskelsbehandling af uniatmindretallet i Rumænien?

Vil det i forbindelse med tiltrædelsesforhandlingerne bringe religiøs forfølgelse på tale?

Er Rådet rede til at kræve, at der sættes en stopper for denne religiøse forskelsbehandling af det katolske mindretal eller ethvert andet religiøst mindretal i Rumænien?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet lægger meget stor vægt på, at kandidatlandene overholder menneskerettighederne, herunder også religionsfriheden. For så vidt angår Rumænien skal Rådet bemærke, at Kommissionen i sin periodiske 2002-rapport om Rumæniens fremskridt mod tiltrædelse, der blev udsendt i oktober 2002, konkluderede, at Rumænien generelt fortsætter med at opfylde Københavnskriterierne.

Med hensyn til det specifikke spørgsmål, det ærede parlamentsmedlem rejser, anføres det i den periodiske rapport, at religionsfriheden i Rumænien garanteres af forfatningen, og at den respekteres i praksis. Der er dog et særligt problem for så vidt angår ejendomsretten til kirkerne. Med hensyn hertil anføres følgende i rapporten: »I juli 2002 vedtog parlamentet en lovgivning med klarere retningslinjer for restitution af ejendom, der er blevet konfiskeret fra kirkerne. Lovgivningen udvider anvendelsesområdet for den tidligere lovgivning på flere vigtige områder. Det er imidlertid kun kirkernes ejendom, der er dækket, og der findes ingen lovmæssige rammer for restitution af selve kirkerne. Dette har meget stor betydning for den græsk-katolske kirke, som fik et stort antal kirker konfiskeret af det kommunistiske styre, men som stadig ikke har nogen adgang til retlig prøvelse. Regeringen har givet tilsagn om at vedtage en særlig lov om dette spørgsmål, men da udarbejdelsen deraf er blevet forsinket, er der ikke sket noget væsentligt på området.«

Inden for rammerne af førtiltrædelsesstrategien vil Unionen fortsætte med at overvåge situationen i Rumænien på baggrund af Københavnskriterierne for tiltrædelse og, om nødvendigt, drøfte forholdene med rumænerne, især i de organer, der er nedsat ved Europaaftalen, såsom associeringsrådet og associeringsudvalget.

(2003/C 280 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1291/03 af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(4. april 2003)

Om: »Cellule de Communication«

1. Kommissær Neil Kinnock, der tog udgangspunkt i rapporten fra tjenestemanden Paul van Buitenen fra august 2001, gav i en skrivelse af 12. april 2002 til Diemut Theato, formand for Budgetkontroludvalget, meddelelse om, at der den 8. april 2002 var blevet indledt en forvaltningsundersøgelse i sagen om den såkaldte »Cellule de Communication«, som efter opdrag fra den tidligere kommissær Edith Cresson og under ledelse af den nuværende generaldirektør François Lamoureux skulle have tildelt franske firmaer kontrakter under tvivlsomme omstændigheder. Kinnock lovede en afslutning på denne undersøgelse og en verificering af de faktiske kendsgerninger, som van Buitenen havde forelagt, allersnarest ved udgangen af juni 2002. Er det rigtigt, at denne undersøgelse endnu ikke er afsluttet?

2. Hvorfor varede undersøgelsen mindst 9 måneder længere end det tidspunkt, som Kinnock havde angivet som det allersneste?

3. Hvordan kan det være, at Kommissionen i dette tilfælde og mere end halvandet år efter forelæggelsen af van Buitenens rapport endnu ikke har foretaget en tilfredsstillende verificering af de faktiske kendsgerninger?

4. Er det rigtigt, at van Buitenen allerede i oktober 1999 havde forelagt relevante oplysninger om »Cellule« med navns nævnelse i sin bog »Kampen for Europa« for Romano Prodi, som netop var blevet indsat som formand for Kommissionen? Hvorfor foretog Kommissionen ikke allerede dengang en fuldstændig undersøgelse af disse påstande?

5. I tilfælde af at forvaltningsundersøgelsen i sagen om »Cellule« allerede er afsluttet: Hvilke disciplinære konsekvenser har Kommissionen draget heraf, og i givet fald især hvad angår Lamoureux?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(6. juni 2003)

Det ærede medlem vil måske erindre, at ansættelsesmyndigheden, som jeg sagde til formanden for Budgetkontroludvalget i april 2002, den 8. april 2002 traf beslutning om at indlede en administrativ undersøgelse af en række angivelige uregelmæssigheder i forbindelse med kontrakter, som efter sigende var blevet tildelt af »Cellule de communication«. I medfør af denne beslutning gav ansættelsesmyndigheden Kommissionens undersøgelses- og disciplinærkontor (IDOC) mandat til at gennemføre undersøgelsen og aflægge rapport om, hvor et eventuelt personligt ansvar skulle placeres. Denne undersøgelse fulgte på undersøgelser, som Kommissionens tidligere afdeling for bekæmpelse af svig, nu OLAF, havde gennemført i anledning af talrige påstande, som Paul van Buitenen havde fremsat, herunder dem, der vedrører »Cellule de Communication«, også inden hans bog blev offentliggjort.

Rapporten om den administrative undersøgelse blev forelagt i oktober 2002. Som det ærede medlem forstår, kan muligheden af supplerende foranstaltninger under gennemførelsen af en undersøgelse ikke udelukkes, hvis undersøgelsen skal være grundig og definitiv. I dette specielle tilfælde har mængden af dokumenter, antallet af personer, der er blevet hørt, og grundigheden af den gennemførte analyse været ensbetydende med, at det ikke har været muligt at overholde den oprindelige tidsplan.

Desuden har enhver, der er berørt af en administrativ undersøgelse, ret til at kommentere konklusionerne, inden rapporten færdiggøres, jf. artikel 5 i Kommissionens afgørelse af 19. februar 2002 om administrative undersøgelser og disciplinærsager⁽¹⁾. Det siger sig selv, at opfyldelsen af dette nødvendige krav har betydning for, hvor megen tid der medgår.

På grundlag af konklusionerne i rapporten om den administrative undersøgelse traf ansættelsesmyndigheden den 10. februar 2003 beslutning om at indlede disciplinærsager over for ni nuværende eller tidligere tjenestemænd i Kommissionen. Det ærede medlem vil forstå, at de pågældendes ret til en fortrolig og korrekt sagsbehandling indebærer, at Kommissionen ikke kan afsløre deres identitet. Da der imidlertid er nævnt et navn i det ærede medlems forespørgsel, bør det anføres, at den ovennævnte rapport ikke anbefalede, at der blev truffet nogen disciplinære foranstaltninger over for François Lamoureux.

⁽¹⁾ K (2002) 540.

(2003/C 280 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1293/03

af Claude Moraes (PSE) til Rådet

(4. april 2003)

Om: Fremskridt med hensyn til forslagene fra Det Europæiske Råd i Sevilla

Hvad er Rådets syn på fremskridtene med hensyn til forslagene fra Det Europæiske Råd i Sevilla om bekæmpelse af ulovlig indvandring og oprettelse af et europæisk grænsevagtkorps eller et europæisk grænsepoliti ved EU's ydre grænser?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet tillægger opfølgningen af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Sevilla stor betydning, navnlig for så vidt angår bekæmpelse af ulovlig indvandring og gennemførelse af grænsekontrol.

Med hensyn til bekæmpelsen af ulovlig indvandring har Rådet vedtaget en række vigtige instrumenter. Det gælder navnlig den samlede plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i EU⁽¹⁾, der blev vedtaget den 28. februar 2002, og handlingsprogrammet for tilbagesendelse, der blev vedtaget den 28. november 2002. Disse instrumenter, der har et generelt sigte, fastlægger en fælles EU-strategi for bekæmpelse af ulovlig indvandring og tilbagesendelse af ulovlige indvandrere og nævner en række aktioner og foranstaltninger, der skal vedtages og gennemføres på dette område. Rådets kompetente organer overvejer for øjeblikket en række af sådanne specifikke aktioner og foranstaltninger.

Der skal endvidere erindres om, at Rådet har vedtaget mandater, der bemyndiger Kommissionen til at forhandle tilbagetagelsesaftaler mellem Det Europæiske Fællesskab og 11 tredjelande (Marokko, Rusland, Pakistan, Sri Lanka, Albanien, Algeriet, Kina, Tyrkiet, Hongkong, Macao og Ukraine). Kommissionen har allerede parafetret aftalerne med Hongkong, Macao og Sri Lanka, og Rådet vil antagelig om kort tid vedtage de relevante afgørelser med henblik på indgåelse af disse aftaler.

Med hensyn til den gradvise indførelse af en samordnet og integreret forvaltning af de ydre grænser pegede Det Europæiske Råd i Sevilla på nogle konkrete foranstaltninger, som Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne inden for rammerne af deres respektive beføjelser blev anmodet om at iværksætte. Det Europæiske Råd anmodede også Rådet om i samarbejde med Kommissionen at forelægge en endelig rapport om gennemførelsen af disse foranstaltninger til Det Europæiske Råd i juni 2003. Der følges en konkret tidsplan for gennemførelsen af disse initiativer.

De statusrapporter, der er forelagt for Rådets organer, viser, at der er gjort betydelige fremskridt med at gennemføre ovennævnte foranstaltninger med henblik på at styrke grænsekontrollen og bekæmpe ulovlig indvandring. Efter vedtagelsen på samlingen i Rådet (retlige og indre anliggender) i juni 2002 af planen for forvaltning af de ydre grænser har medlemsstaterne i alt iværksat 17 nye projekter og aktioner, herunder oprettelse af ad hoc-centre. Der er i 2002 og 2003 gennemført fælles aktioner ved de ydre land-, sø- og luftgrænser. Der er iværksat forskellige pilotprojekter vedrørende bl.a. rationelle tilbagesendelsesprocedurer, koordineret efterforskning af kriminalsager i forbindelse med grænseoverskridende kriminalitet, oprettelse af et ekspertisecenter – en mobil detektionsenhed og et internationalt lufthavnsprojekt. Endvidere er der vedtaget en fælles integreret model for risikoanalyse (CIRAM) og udarbejdet et udkast til normer for uddannelse af grænsepoliti. Et netværk af forbindelsesofficerer for indvandringsspørgsmål forventes at være fuldt ud operationelt i slutningen af 2003, ligesom der i det vestlige Balkan vil være oprettet et belgisk ledet netværk af forbindelsesofficerer for indvandringsspørgsmål.

Rådet kan dog endnu ikke kommentere de endelige resultater af disse aktioner, projekter og ad hoc-centre. Når alle rapporterne er forelagt og gennemgået, vil Rådet forelægge en samlet evalueringsrapport for Det Europæiske Råd i Thessaloniki i juni 2003, således som Det Europæiske Råd i Sevilla anmodede om. Denne evalueringsrapport er for øjeblikket under udarbejdelse.

For så vidt angår tankerne om oprettelse af et europæisk grænsepolitikorps afventer Rådet resultaterne af en undersøgelse fra Kommissionen af, hvorvidt dette er hensigtsmæssigt og gennemførligt. Kommissionen er for øjeblikket ved at udarbejde en undersøgelse om byrdedelingen mellem medlemsstaterne og EU med henblik på forvaltningen af de ydre grænser. Resultaterne af denne undersøgelse vil blive forelagt for Det Europæiske Råd i Thessaloniki. Kommissionen er også ved at udarbejde et forslag til en ny udgave af Den Fælles Håndbog om Kontrol ved de Ydre Grænser.

(¹) EFT C 142 af 14.6.2002, s. 23.

(2003/C 280 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1298/03
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet

(7. april 2003)

Om: Olivença (Portugal/Spanien) og Ponte da Ajuda

- Med Alcanizes-traktaten, som blev indgået i 1297 mellem Portugals konge, Diniz, og Kastiliens konge, Fernando IV, blev Olivença definitivt en del af Portugal. Denne situation bestod også efter, at personalunionen mellem Portugal og Spanien (1580-1640) var ophørt. Den 20. maj 1801 besatte de spanske tropper Olivença. Den 6. juni samme år blev Portugal ved Badajoz-traktaten under trussel om

en fransk invasion tvunget til at afstå Olivença til Spanien. Spanien overtrådte traktaten, da det invaderede Portugal i 1807, hvad der resulterede i traktatens ophævelse. Med Paris-traktaten af 30. maj 1814 blev Badajoz-traktaten af 1801 erklæret ugyldig. Med artikel 105 i slutakten fra Wienerkongressen (den 9. juni 1815) anerkendes de portugisiske rettigheder. Den 7. maj 1817 undertegnede Spanien Wienertraktaten, hvormed det anerkendte »de retmæssige krav, som var blevet fremsat af Hans Kongelige Højhed, den regerende fyrste af Portugal og Brasilien, på byen Olivença og de øvrige områder, som blev afstået til Spanien ved Badajoz-traktaten af 1801«, ligesom Spanien forpligtede sig til at gøre »alt, hvad der er muligt, for at de nævnte områder (så hurtigt som muligt) blev givet tilbage til Portugal«.

- Også i dag forløber grænsen mellem Portugal og Spanien fra Caia-flodens til Cuncos-flodens munding på grund af spørgsmålet om Olivença.
- For at tage detaljerne med: I 1709 under Den Spanske Arvefølgekrig blev broen i Olivença eller Nossa Senhora da Ajuda-broen (Ponte da Ajuda), ødelagt af Spanske tropper.
- Den 11. marts 2003 indledtes der på spansk initiativ planeringsarbejder med henblik på genopførelse af broen på Guadianas venstre bred, som er portugisisk territorium, der de facto administreres af Spanien. Dette foranledigede den portugisiske udenrigsminister til at afsende en note til sin spanske kollega. Senest har de spanske anlægsarbejder også fundet sted på Guadianas højre bred (Elvas kommune), som på de jure og de facto er portugisisk område.

Rådet bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

- Har Rådet taget stilling til spørgsmålet om Olivença?
- Hvis dette ikke er tilfældet, hvordan stiller det sig så til spørgsmålet ud fra en juridisk synsvinkel?
- Hvilke ligheder er der med Gibraltar-spørgsmålet, som til stadighed rejses af Spanien?
- Vil Rådet tage initiativ til at finde frem til en løsning på problemet?
- Hvordan betegner Rådet en medlemsstat, der undlader at overholde de folkeretlige forpligtelser over for en anden medlemsstat, som den gentagne gange har påtaget sig?
- Kan Rådet med hensyn til Ponte da Ajuda gribe ind for at sikre, at Spanien indstiller sine aktiviteter?

Svar

(22. juli 2003)

Rådet kan oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at det aldrig har taget dette spørgsmål op, da det ikke falder ind under dets beføjelser.

(2003/C 280 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1299/03
af Linda McAvan (PSE) til Kommissionen

(1. april 2003)

Om: Pumpede kyllinger

Er Kommissionen klar over, at der har været rapporter fremme i medierne om kyllingeopdrættere i Holland og Brasilien, der pumper kyllinger med vand, kunstige kemikalier og sågar materiale fra svine- og oksehuder? Formålet er tilsyneladende at øge kyllingernes vægt og mislede forbrugerne.

Er dette lovligt, og hvilke test er der i bekræftende fald gennemført for at sikre forbrugerne. Eksisterer der krav om mærkning? Hvad gør Kommissionen, hvis det er ulovligt, for at løse dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(10. juni 2003)

Kommissionen fik den 12. marts 2003 kendskab til resultaterne af de kontroller, der var udført af de irske og britiske myndigheder, og som blev offentliggjort på internettet samme dag ⁽¹⁾. Kontrollerne gjaldt først og fremmest produkter indeholdende kyllingefileter, der var fremstillet i Nederlandene til cateringbrug. Kontrollerne fandt sted i forlængelse af de samme myndigheders undersøgelser i 2001 og 2002.

Det drejer sig om kyllingefileter, der er tilsat vand og andre ingredienser, f.eks. salt, polyphosphater, animalske eller vegetabiliske proteiner, aromastoffer og smagsforstærkere. De anvendte animalske proteiner består generelt af enten mælkeproteiner (kasein og kaseinater) eller proteinhydrolysater, der er fremstillet ved forarbejdning af animalske biprodukter. Formålet med at tilsætte salt, polyphosphater og proteiner er naturligvis at holde på en betydelig del af vandet i det færdige produkt.

Som Kommissionen nævnte i sit svar på skriftlig forespørgsel E-2418/02 af Caroline Jackson ⁽²⁾ og E-2331/02 af Dorette Corbey ⁽³⁾, er det ikke ulovligt at foretage denne form for forarbejdning af kød, når de anvendte ingredienser overholder gældende forskrifter og specifikationer vedrørende tilladelser og mærkning.

Oksekødsproteiner anvendt i den pågældende nederlandske kyllingefiletindustri skulle ifølge de oplysninger, der er meddelt Kommissionen, hidrøre fra fabrikker i Spanien og Tyskland. De tyske og spanske myndigheder undersøgte i 2002 de fabrikker, der fremstiller hydrolyserede proteiner, men fandt ingen overtrædelser af lovgivningen.

Til gengæld viser de irske og britiske kontroller, at der stadig sker overtrædelser af EF-lovgivningen om mærkning ⁽⁴⁾. For produkter fra Nederlandene er der tale om en af følgende overtrædelser: mærkning, der kunne give forbrugeren en fejlagtig opfattelse af produktets egentlige art, en ufuldstændig liste over ingredienser, forkert procentangivelse af kødindholdet eller angivelse af påtegningen Halal, selvom der kan påvises svinekød i produktet.

På mødet den 8. april 2003 i Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed gjorde Kommissionen de medlemsstater, hvor der fremstilles eller markedsføres sådanne produkter, opmærksom på deres pligt til at overholde eksisterende lovgivning, og Kommissionen opfordrede de nationale myndigheder til at forstærke deres samarbejde for at sikre større effektivitet i kontrollerne og til at intensivere kontrollerne, når der konstateres gentagne overtrædelser af lovgivningen.

⁽¹⁾ <http://www.foodstandards.gov.uk/news/pressreleases/chickenwater0303>
http://www.fsai.ie/press_releases/120303.htm.

⁽²⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 234.

⁽³⁾ EUT C 52 E af 6.3.2003, s. 152.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler, EFT L 109 af 6.5.2000.

(2003/C 280 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1300/03**af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. april 2003)

Om: Administrative undersøgelser af Edith Cresson

I sit svar på min skriftlige forespørgsel E-0296/03 ⁽¹⁾ afslog næstformand Neil Kinnock på Kommissionens vegne at redegøre for, hvilke undersøgelser Kommissionen har indledt mod Edith Cresson i forbindelse med Europa-Parlamentets beslutning af 29. november 2001 ⁽²⁾.

I punkt 21 i beslutningen om beskyttelse af de finansielle interesser mindede Europa-Parlamentet om, at den tidligere kommissær ud over sagen om ansættelse af en tandlæge som videnskabelig rådgiver også anklages for andre punkter:

- a) det skulle ikke være gået rigtigt til, da et firma, som hun havde forbindelser til, kort før hendes tiltrædelse som kommissær fik tildelt forskellige kontrakter
- b) en af hendes rådgivere skulle ved hendes mellemkomst gratis have fået stillet en dyr lejlighed i Bruxelles til rådighed
- c) en tysk advokat skulle under dække af kontrakter vedrørende værdiløse studier og undersøgelser have fået mulighed for at færdes i kommissærens kabinet og derved eventuelt få indsigt i og indflydelse på følsomme sager (Leuna-affæren), som Kommissionen beskæftigede sig med på det pågældende tidspunkt.

Kommissionen begrundet sin vægring mod at besvare spørgsmålet med, at retten til et forsvar bør bevares.

1. Kan Kommissionen forklare, hvordan Edith Cressons ret til et forsvar skulle kunne komme i fare, når Kommissionen gør rede for, om hun i forbindelse med denne sag har levet op til Europa-Parlamentets krav og anbefalinger og undersøgt ovennævnte anklager? Vil redegørelser herfor ikke oven i købet være i Edith Cressons interesse?

2. Kan Kommissionen forklare, om dens vægring mod at besvare spørgsmålet er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 197, hvoraf det fremgår, at Kommissionen er forpligtet til at besvare de spørgsmål, som Europa-Parlamentets medlemmer stiller den? Mener Kommissionen helt ærligt, at den lever op til denne forpligtelse ved at svare, at den ikke agter at besvare spørgsmålet?

Vil Kommissionen nu give et klart svar på min forespørgsel E-0296/03?

⁽¹⁾ EUT C 192 E af 14.8.2003, s. 168.

⁽²⁾ EFT C 153 E af 27.6.2002, s. 325.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(28. maj 2003)

I EF-traktatens artikel 197 er det fastsat, at »Kommissionen mundtligt eller skriftligt besvarer de spørgsmål, som Europa-Parlamentet eller dets medlemmer stiller den«.

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-0296/03 fra det ærede medlem forklarede Kommissionen, at den havde besluttet at sende en erklæring til Edith Cresson, og at den ud fra hensynet til fortrolighedsprincippet og det kontradiktoriske princip ikke kunne udtale sig nærmere om denne erklæring.

Kommissionen ønsker at understrege, at det er et alment og grundlæggende retsprincip, at man ikke udtaler sig om stridsspørgsmål, der er genstand for en retslig procedure, for ikke at påvirke resultatet af proceduren. Kommissionen mener, at dette princip også gælder, inden proceduren indledes.

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at EF-traktaten skal fortolkes i overensstemmelse med grundlæggende principper som fastsat af De Europæiske Fællesskabers Domstol. Den mener derfor, at EF-traktatens artikel 197 skal anvendes på en sådan måde, at der ikke er fare for, at princippet om ret og billighed krænkes.

Kommissionen bemærker endvidere, at den i forbindelse med dechargen for 2001 afgav løfte om at informere Parlamentet om resultatet af proceduren. Dette løfte vil blive opfyldt.

At Kommissionen under hensyntagen til grundlæggende retsprincipper afviser at give oplysninger i et svar på skriftlig forespørgsel fra et parlamentsmedlem, kan ikke med rimelighed udlægges, som om den tilsidesætter sine forpligtelser til at besvare spørgsmål og dermed forsætligt eller uagtsomt overtræder traktaten.

(2003/C 280 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1302/03**af David Bowe (PSE) til Kommissionen**

(7. april 2003)

Om: Publikationen »Let me tell you a secret about the environment« (ISBN 92-894-3866-5)

Kan Kommissionen oplyse, hvilken aldersgruppe ovennævnte publikation henvender sig til? Kan den tillige oplyse, om publikationens sprogniveau og ordvalg er godkendt som passende til den pågældende aldersgruppe og i bekræftende fald af hvem? Kan den endelig oplyse, om bogen er blevet undersøgt af en skolepsykolog, og om en sådan har godkendt indholdet/handlingen som værende egnet til den aldersgruppe, bogen henvender sig til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(2. maj 2003)

Publikationen, som det ærede medlem nævner, »TRE HEMMELIGHEDER om miljøet«, er produceret i Generaldirektoratet for Miljø (GD) i samarbejde med Generaldirektoratet for Presse og Kommunikation.

Budskabet handler om tre miljøproblemer, som det er bydende nødvendigt at løse: de stigende affaldsmængder, nedbrydningen af ozonlaget og drivhuseffekten. Historien er henvendt til børn i alderen 6 til 10 år, og den er skrevet i Belgien af en specialist i børnelitteratur, som har udgivet flere bøger om dette område. Under forberedelsen udvalgte et testpanel af børn (i alderen 6 til 10 år) denne historie som den bedste blandt tre.

Når man henvender sig til børn, må budskabet forenkles, og der må anvendes billeder og følelser, for at budskabet skal nå frem.

Kommissionen har også fulgt følgende råd fra RETZ »Pedagogy and the Environment« (pædagogik og miljø) om, hvordan man henvender sig til børn. Det gælder om:

- at få dem til at tænke over og stille spørgsmål om verden omkring dem,
- at få dem til også at tænke på forskellige, nære og fjerntliggende miljøer,
- at stimulere deres trang til at forstå og lære mere (om deres miljø), så de føler et ansvar for en del af planeten,
- at hjælpe dem til at observere bedre, gennemføre tiltag samt tage højde for, kunne forklare og bekymre sig om det globale miljø.

Talrige spontane breve og forespørgsler fra lærere over hele Europa bekræfter historiens succes hos børn i de mindste folkeskoleklasser. Et andet eksempel er »Kindergarten Times«, der tilbød at udlevere bogen sammen med deres blad, fordi de anså den for vigtig for forældre. Kommissionen er derfor overbevist om, at publikationen er egnet til målgruppen.

(2003/C 280 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1323/03**af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen**

(8. april 2003)

Om: Konsekvenserne for små kedelfabrikanter af direktivet om trykbærende udstyr

Er Kommissionen bevidst om, at gennemførelsen af direktivet om trykbærende udstyr 97/23/EF⁽¹⁾ vil få katastrofale følger for kobberkedelindustrien i England?

De syv professionelle kedelfabrikanter, som eksporterer deres håndlavede kobberkedler til brug i modeldampmaskiner over hele verden, står over for at måtte indstille deres aktiviteter som følge af de uoverkommelige omkostninger, direktivet medfører. Mens direktivet fritager ikke-professionelle kedelfabrikanter og fabrikanter af kedler til historiske dampmaskiner, har små, men vigtige og enestående håndværkere ikke andet valg end at give op.

Hvilke tiltag har Kommissionen iværksat med henblik på at sikre, at denne industri, som indtager en ledende position i verden, ikke bliver udsløttet på grund af et direktiv, som industrien ikke i tilstrækkeligt omfang er blevet taget med på råd om?

Vil Kommissionen være positivt stillet over for en anmodning fra disse håndværkere om at opnå de minimis undtagelse fra dette direktiv?

(¹) EFT L 181 af 9.7.1997, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(8. maj 2003)

Vedtagelsen af direktivet om trykbærende udstyr 97/23/EF skete i 1997 efter intens rådføring med medlemsstaterne, Parlamentet og industrien, og direktivet har skullet anvendes i alle medlemsstater siden maj 2002. Det indeholder harmoniserede bestemmelser vedrørende de væsentligste krav til og godkendelsesprocedurer for trykbærende udstyr, der markedsføres eller idrifttages, for så vidt angår sikkerhedsrisici i forbindelse med tryk. Direktivet erstatter en mangfoldighed af nationale bestemmelser med en fælles EU-lov, hvormed grænseoverskridende procedurer forenkles og omkostningerne nedsættes. Dette er i særlig høj grad tilfældet for små fabrikker, der råder over begrænsede administrative ressourcer, og for fabrikker, der på grund af deres produkters særegenhed og høje kvalitet er eksportorienterede. Kommissionen indrømmer, at tilpasningen til direktivets krav kan kræve visse indledende investeringer for fabrikkerne, men at dette dog er begrænset i så stort omfang som muligt ved hjælp af en tilstrækkeligt lang frist, der er på fem år.

Hovedformålet med dette direktiv er at minimisere og kontrollere sikkerhedsrisici for borgerne. Eksisterende undtagelser for visse produkter (f.eks. små produkter) eller produkter, der anvendes under specielle forhold (f.eks. eksperimenter, udstillinger) fra direktivet er berettigede, eftersom de tilknyttede sikkerhedsrisici er af begrænset omfang, omfattet af mere specifikke bestemmelser eller velkontrollerede på grund af de særlige omstændigheder.

En undtagelse fra direktivet med udgangspunkt i fabrikantens (lille) størrelse eller produktets »enestående« karakter vil ikke være passende, da sådanne kriterier ikke har nogen tilknytning til produktets sikkerhedsrisiko. En kobberkedels farepotentiale bliver ikke mindre, hvis kedlen er »enestående« eller fremstillet af en lille fabrikant. Derfor ser Kommissionen ikke positivt på indførelsen af en »de minimis«-undtagelse fra det nævnte direktiv.

(2003/C 280 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1324/03 af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen

(8. april 2003)

Om: Santiago Gómez-Reinos udtalelse vedrørende Santer-Kommissionens afgang

Santiago Gómez-Reino blev, i »European Voice« 27. marts – 2. april i en artikel af David Cronin, citeret for at have udtalt, at Jacques Santer og hans Kommission trådte tilbage som følge af beskyldninger om svindel, som var »ude af proportion, fuldstændig urimelige og, for størstedelens vedkommende, ganske enkelt uden hold i virkeligheden«.

Er den nuværende Kommission enig i Santiago Gómez-Reinos udtalelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Prodi

(28. maj 2003)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0749/03 fra Dell'Alba (¹).

(¹) Se side 83.

(2003/C 280 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1337/03**af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. april 2003)

Om: Beskyttelse af miljøet mod bortkastelse af slam på lossepladser og gennemførelse af integreret affaldshåndtering i Grækenland

Hundredevis tons slam fra spildevandsrensningsanlægget i Psyttalia bliver kastet på lossepladsen i Ano Liossia i Attiki, uden at der sker en integreret affaldshåndtering, hvilket kræves i henhold til Fællesskabets miljølovgivning. Denne situation skaber mange problemer for driften af lossepladsen (stadige skred og sammenstyrtninger), den udgør en krænkelse af fællesskabslovgivningen, den er til fare for folkesundheden og skader samtidig miljøet.

1. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe som vogter af traktaterne og fællesskabsretten for at beskytte den menneskelige sundhed og miljøet i Grækenland og for at sikre, at fællesskabsbestemmelserne på området affaldshåndtering bliver overholdt?
2. Hvorledes vil Kommissionen få Grækenland til at rette sig efter bestemmelserne om integreret affaldshåndtering, ifølge hvilke det kræves, at slam bliver bearbejdet (tørret), og genanvendt som brændstof med henblik på at producere energi, samt at der er bæredygtig drift af de biologiske rensningsanlæg?
3. Gennemgår slam en forudgående bearbejdning, for at de tilladte grænseværdier for tungmetaller eller andre farlige substanser i henhold til fællesskabslovgivningen ikke bliver overskredet, og i hvilket omfang sker der overholdelse af bestemmelserne i direktiv 75/442/EØF⁽¹⁾ om affald, som ændret af direktiv 91/156/EØF⁽²⁾, og af bestemmelserne i direktiv 1999/31/EF⁽³⁾ om deponering af affald?

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

⁽³⁾ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. maj 2003)

Ved håndtering af affald skal der tages hensyn til de forskellige krav, der er fastsat i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, samt i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald.

1. Kommissionen havde indledt en overtrædelsesprocedure mod Grækenland på grund af dette lands manglende gennemførelse af direktiv 1999/31/EF. Imidlertid har de græske myndigheder vedtaget og meddelt Kommissionen gennemførelsesbestemmelserne til dette direktiv (fælles ministeriel beslutning 29407/3508/10.12.2002), hvorfor Kommissionen er af den opfattelse, at Grækenland har efterkommet forpligtelsen til at gennemføre direktivet. De meddelte foranstaltninger er genstand for en nærmere undersøgelse af deres overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 1999/31/EF.

For så vidt angår direktiv 75/442/EØF, har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure mod Grækenland, dels fordi de græske myndigheder har erkendt eksistensen i landet af cirka 1400 ulovlige eller ukontrollerede lossepladser, og dels fordi 60 % af husholdningsaffaldet bortskaffes til deponeringssteder, der ikke overholder kravene i EU-lovgivningen. Således tilgik der Grækenland en begrundet udtalelse i december 2002. Såfremt Grækenland ikke efterkommer den begrundede udtalelse, vil Kommissionen kunne indbringe sagen for Domstolen.

2. og 3. For så vidt angår behandlingen af slammet fra rensningsanlægget i Psyttalia, nærer Kommissionen den opfattelse, at de græske myndigheder ikke har truffet alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at genanvende slammet på det sted, hvor det er produceret, med henblik på nyttiggørelse heraf eller bortskaffelse, uden at dette medfører sundhedsmæssige risici eller indvirker negativt på miljøet. I stedet transporteres slammet til lossepladsen i Ano Liossia, som allerede er godt fyldt op og har nået grænserne for sin kapacitet. Som følge heraf har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure efter EF-traktatens

artikel 226 og sendt Grækenland en åbningsskrivelse i oktober 2002. De græske myndigheder har besvaret denne skrivelse og fremsat deres bemærkninger til Kommissionens påstande. Dette svar er nu ved at blive nærmere analyseret. Dersom Kommissionen fastslår, at Grækenland ikke har efterkommet sine forpligtelser i henhold til EU-lovgivningen, vil den fremsætte en begrundet udtalelse herom.

Det skal bemærkes, at Kommissionen for nylig har modtaget en klage over, at deponeringsanlægget i Ano Liosia ikke fungerer ordentligt, hvilket bl.a. hænger sammen med, at der deponeres slam hidrørende fra rensningsanlægget i Psyttalia. Kommissionen vil ikke tøve med at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

(2003/C 280 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1360/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. april 2003)

Om: Virksomheden Urencos leverancer af uran og berigelsesteknikker til Iran og andre stater, som forsøger at udvikle atomvåben

1. Har Kommissionen kendskab til, at virksomheden Uranium Enrichment Company (Urenco), som har sæde i Capenhurst (UK), Gronau (D) og Almelo (NL), og som blev oprettet i 1970 på grundlag af en kontrakt mellem regeringerne i Det Forenede Kongerige, Forbundsrepublikken Tyskland og Nederlandene med henblik på kommerciel udvikling af ultracentrifugeteknologien, råder over en markedsandel på 12-15 % af verdensmarkedet for beriget uran?
2. Har Kommissionen ligeledes kendskab til, at Urenco i 1970'erne var omstridt, fordi virksomheden bl.a. havde leveret beriget uran til det daværende diktatur i Brasilien, der var interesseret i at udvikle atomvåben, og fordi den stik imod De Forenede Nationers ønske anvendte uran fra Rössing-minen i Namibia, som dengang var besat af Sydafrika, og fordi den utilsigtet gav den pakistanske regering mulighed for at udvikle dens egen atombombe via industrispionage, som blev drevet af medarbejderen Abdul Qadeer Kahn fra virksomheden FDO, som samarbejder med Urenco?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at der ved inspektioner i Irak i foråret 1996 blev fundet centrifugeteknologi og centrifugerotorer fra Urenco i irakiske anlæg, som eventuelt var blevet leveret via Pakistan eller Brasilien?
4. Leverer Urenco nu atomcentrifuger og andet apparatur til Iran, som er beregnet til berigelse af uran, hvilket regeringen i Den Russiske Føderation har bragt frem i offentligheden? Registreres sådanne leverancer altid af IAEA i Wien?
5. Deler Kommissionen den amerikanske udenrigsminister Powells opfattelse af, at Iran har et mere aggressivt atomkraftprogram, end Det Internationale Atomenergiagentur er klar over?
6. Hvad gør Kommissionen for at forhindre, at Urenco med eller mod sin vilje fortsat bidrager til at give ikke-demokratiske styre yderligere mulighed for at producere atomvåben?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. juni 2003)

1. De tal, det ærede medlem fremfører vedrørende Urenco's markedsandel, stemmer overens med Kommissionens oplysninger.
2. Kommissionen har ikke yderligere oplysninger om de spørgsmål, det ærede medlem nævner, ud over de offentlige informationer, der er fremkommet i medierne.
3. Kommissionen har ikke deltaget i inspektioner i Irak; de offentlige informationer, der er fremkommet i medierne, er Kommissionen bekendt.

4. Kommissionen kender intet til et sådant tilfælde.
5. Kommissionen er klar over den bekymring, der er kommet til udtryk fra amerikansk side. Medlemsstaterne er ved at drøfte dette spørgsmål i de relevante fora, navnlig Det Internationale Atomenergiagenturs (IAEA) ledelse, på grundlag af den foreløbige rapport fra Dr. El Baradei. Den endelige rapport ventes at foreligge i juni 2003.
6. Kommissionen søger via et omfattende sikkerhedssystem at forebygge omladning af nukleare materialer fra deres tilsigtede anvendelse som angivet af brugerne i Unionen. Kommissionen arbejder i denne henseende nært sammen med IAEA og støtter dette agenturs internationale ikke-sprednings-ordning.

Endvidere skal det nævnes, at udstyr og teknologi til berigning af uran udtrykkeligt er omfattet af direktiverne fra gruppen af leverandører af nukleart materiale («Groupe de fournisseurs nucléaires (NSG)»). Således er eksport af sådant udstyr og teknologi undergivet eksporttilladelse fra de kompetente myndigheder i de enkelte medlemsstater. Alle medlemsstaterne deltager i NSG's arbejde. Dette krav om eksporttilladelse er medtaget og gjort bindende på EU-plan i Rådets forordning (EF) nr. 1334/2000 af 22. juni 2000 om en fællesskabsordning for kontrol med udførslen af produkter og teknologi til dobbelt anvendelse⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 159 af 30.6.2000.

(2003/C 280 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1375/03
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(15. april 2003)

Om: Strålingsfare for minearbejdere i heterogenitminerne i Shinkolobwe

Ifølge flere kilder i de internationale medier graver congolesiske unge uden sikkerhedsudstyr i regionen Shinkolobwe efter radioaktiv koboltmalm af den type, der kaldes heterogenit. Malmen forekommer i tidligere uranminer, som af den daværende Union Minière efter lukningen blev afdækket med et lag beton. Det skete for at beskytte omgivelserne mod den radioaktive forurening, som kunne slippe ud af minen.

Under Kabilastyret er minerne imidlertid genåbnet for at udvinde heterogenit, som er et meget billigt råmateriale for kobolt, og som viser sig at være meget konkurrencedygtig på verdensmarkedet. Det er unge mennesker, der udfører arbejdet under forhold, som de selv betegnet som »slaveri«. Dertil kommer, at minelaboratoriet Alex Stewart i prøver fra Shinkolobwe har påvist en høj koncentration af det højradioaktive uran-235. Det betyder ikke blot en risiko for minearbejderne, men også for de omkringboende på de steder, hvor malmen deponeres. F.eks. i byen Lisaki ligger der oplagret tonsvis af uranholdigt malm.

Er Kommissionen orienteret om situationen i Shinkolobwe i det sydøstlige Congo?

Hvilke initiativer kan Kommissionen tage for at identificere de ansvarlige for disse alvorlige forhold?

Hvad agter Kommissionen at gøre yderligere i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(11. juni 2003)

Kommissionen er underrettet om at der i Shinkolobwe-minen udvindes radioaktiv malm uden beskyttelsesudstyr, og at denne aktivitet indebærer en fare for den omkringboende befolkning. Dette problem er en følge af sammenbruddet i forvaltningen af naturressourcerne i Den Demokratiske Republik Congo. Shinkolobwe-uranminen, som tilhører Gécamines og dermed er statsejet, har været lukket siden 1969. Det er imidlertid ikke en hemmelighed for nogen at der nu illegalt udvindes malm i denne mine.

Det må ikke glemmes at Den Demokratiske Republik Congo først nu så småt er begyndt at komme på fode igen efter en langvarig krig som har lagt hele samfundet og dets økonomi og institutioner i grus. Blandt de store strukturproblemer landet kæmper med, kan nævnes det arbejde som må gennemføres for at genvinde den fulde kontrol over hele territoriet, genforene administrationen, etablere et effektivt statsapparat som kan sikre varig stabilitet, og forbedre hele den congolesiske befolknings udviklingsniveau.

På baggrund af de vanskelige forhold efter konflikten har Kommissionen sat sig følgende sigte på kort og mellemlangt sigt:

- at støtte staten i genopbygningsarbejdet. Kommissionen har derfor afsat 16 mio. EUR under 8. EUF i institutionsstøtte til de vigtigste administrationsområder og ministerier; der er ydermere afsat 28 mio. EUR til retsvæsenet som led i 6. EUF. Inden for rammerne af 9. EUF er der afsat 10 mio. EUR i institutionsstøtte
- at bidrage til at retablere sundhedsplejen: på grund af krigen er 37 % af befolkningen uden basal sundhedspleje, og dødeligheden er kraftigt stigende.

Disse behov må komme i første række, og da der kun står et begrænset beløb til rådighed for Den Demokratiske Republik Congo, kan Kommissionen ikke tage sig af alle de problemer der opstår når statsapparatet svigter. Den håber dog at problemer af den art som er opstået i Shinkolobwe, vil blive løst når først statsapparatet er bragt på fode igen inden for rammerne af samarbejdet mellem EU og Congo. Samarbejdet mellem Kommissionen og Congo indebærer ingen beføjelser til at gribe ind over for de personer som er ansvarlige for dette problem.

(2003/C 280 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1393/03

af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(15. april 2003)

Om: Kopisikring af CD'er

Den illegale udbredelse af musik via Internettet og kopieringen af CD'er er i de forløbne år tiltaget markant. Forbrugerne laver hyppigt illegale kopier i protest mod de høje udsalgspriser på CD'er. Det stigende antal kopierede CD'er kan desuden forklares med, at der i mærkbart øget omfang anskaffes flere CD-afspillere pr. husstand, og at mange biler i dag udstyres med CD-afspiller i stedet for cassettebånd-afspiller.

Forbrugerne beklager sig over CD'ernes kopisikring. En række plademærker markedsfører yderst forskelligartede CD'er, som forårsager betydelige problemer ved afspilningen. Dette sker for at vanskeliggøre afspilning på PC, som således ikke kan bruges til at lave kopier. I praksis er der imidlertid også mange problemer med afspilning af disse kopisikrede CD'er på CD-afspillere i biler, på DVD-afspillere, som også kan gengive CD'er, og på flere modeller af bærbare CD-afspillere. Derved rammes i mange tilfælde netop de forbrugere, som ærligt og redeligt har betalt for en CD, selv om disse CD'er generelt kan kopieres uden problemer på almindelige CD-afspillere og -optagere.

1. Er Kommissionen bekendt med de problemer, der gør sig gældende ved afspilning af kopisikrede CD'er? Har Kommissionen i bekræftende fald foretaget en nærmere undersøgelse heraf, og er det dens opfattelse, at denne metode er tilladt?
2. Er det Kommissionens opfattelse, at kopisikringen navnlig rammer de forbrugere, som ikke kan afspille de kopisikrede CD'er på (ofte mere kostbare) DVD- og CD-afspillere? Hvordan vil Kommissionen i bekræftende fald beskytte forbrugerne mod denne praksis?
3. Er det Kommissionens opfattelse, at branchen må sørge for interoperabilitet mellem indhold og udstyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. juni 2003)

Den retlige ramme for beskyttelsen af effektive tekniske foranstaltninger findes i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet⁽¹⁾. Ved »teknisk foranstaltning« foreslås teknologier eller anordninger, der har til formål at forhindre eller begrænse handlinger, som indehaverne af ophavsrettigheder eller beslægtede rettigheder ikke har givet tilladelse til. Sådanne foranstaltninger kan typisk være de, der bruges af rettighedshaverne til at beskytte deres værker eller andre frembringelser, f.eks. på en cd, der er beskyttet ved ophavsret eller beslægtede rettigheder mod uautoriseret kopiering. Fællesskabet og dets medlemsstater er forpligtede til at beskytte sådanne foranstaltninger i overensstemmelse med bestemmelserne i Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret (WIPO)'s traktat om ophavsret og traktaten om fremførelser og fonogrammer, der blev vedtaget i 1996 under WIPO's auspicer. Direktivet er midlet, hvormed Fællesskabet og dets medlemsstater vil gennemføre dets forpligtelser i henhold til traktaterne, bl.a. ved at indføre en sådan beskyttelse for tekniske foranstaltninger. Direktivet skulle gennemføres i medlemsstaternes nationale ret inden den 22. december 2002.

1. Kommissionen er i høj grad bekendt med problemerne i forbindelse med afspilning af beskyttede cd'er. Det er et særskilt spørgsmål, om de, der markedsfører cd'er, i princippet lovligt kan begrænse afspilningsmuligheden til standard cd-spillere og udelukke afspilning på andre medier som f.eks. pc-baserede systemer. Afspilningsmulighed på forskellige medier er relevant ikke alene for forbrugerne, men også for underholdningselektronik- og informationsteknologiindustrien, da spørgsmålet om »legacy« opstår, dvs. hvordan man kan tilpasse teknologiske fremskridt og nye krav samtidig med, at der tages hensyn til kundernes investeringer i tidligere systemer. Spørgsmålet om afspilningsmulighed på forskellige medier kan opstå, uanset om en teknisk foranstaltning i den i direktivet omtalte forstand anvendes i forbindelse med fremstillingen af en cd. Dette spørgsmål er således ikke begrænset til omfanget af retlig beskyttelse af tekniske foranstaltninger som fastsat i direktivet, som er rettet mod handlinger, som rettighedshaveren ikke har givet tilladelse til.

2. I direktivet bestemmes også, at den retlige beskyttelse af tekniske foranstaltninger ikke må forhindre det elektroniske udstyr i at fungere normalt eller den teknologiske udvikling heraf. Det er Kommissionens synspunkt, at forbrugerne har ret til ved anskaffelsen af en cd eller et andet produkt klart at blive oplyst om alle særlige egenskaber og især virkningen af de tekniske beskyttelsesforanstaltninger, der er anvendt, herunder også de, der indvirker på afspilningsmuligheden.

3. Kommissionen opfordrer til, at de forskellige systemers kompatibilitet og interoperabilitet bør fremmes. En sådan kompatibilitet og interoperabilitet mellem indholdsmedier og apparater kræver imidlertid et samarbejde mellem alle involverede parter, herunder rettighedshavere, underholdningselektronik- og informationsteknologiindustrien og brugerne. På dynamiske markeder er det en permanent proces at opnå kompatibilitet og interoperabilitet, da ny teknologi hele tiden tilføres markedet. Det er Kommissionens synspunkt, at kompatibilitet og interoperabilitet er ønskværdige og skal opnås gennem processer, der er frivillige og ledes og styres af industrien.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 22.6.2001.

(2003/C 280 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1399/03
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. april 2003)

Om: Forbrugerkredit – direktiv 93/13/EØF

Spørgsmålet vedrørende de urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler er noget, der i særlig grad optager medlemsstaterne og deres nationale administrationer. Som led i CLUB-projektet samt i rapporten om gennemførelse af Rådets direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler har også Kommissionen konstateret, at der forekommer urimelige kontraktvilkår, der gør, at forbrugeren står uden beskyttelse.

Agter Kommissionen at intensivere kontrollen med henblik på at forebygge og bekæmpe disse urimelige kontraktvilkår? Hvilke foranstaltninger agter den at træffe i forbindelse med de urimelige bestemmelser (skatter) i lånaftaler mellem kreditinstitutter eller banker på den ene side og private forretningsfolk på den

anden side? Disse aftaler har (gennem ansvarsbegrænsning, overdrevne sikkerhedskrav, utilstrækkelig information m.v.) skabt stor uro i Europa (ubalance på de europæiske markeder) og forhindrer et velafbalanceret forhold mellem banker og forbrugere?

(¹) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. juni 2003)

Som det ærede medlem har påpeget, støtter Kommissionen allerede medlemsstaterne i anvendelsen af Rådets direktiv 93/13/EF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler ved hele tiden at ajourføre CLAB-databasen, som i øjeblikket har ca. 9 000 eksempler på urimelige kontraktvilkår. Der blev afholdt en konference i juli 1999 om erfaringerne med direktivet, bl. a. med en workshop om anvendelsen af direktivet om urimelige kontraktvilkår på finansielle tjenesteydelser og ny teknologi. Resultaterne heraf er blevet offentliggjort i et dokument »The Unfair Terms Directive – Five Years On« (direktivet om urimelige kontraktvilkår – fem år senere). Kommissionen har også den 27. april 2000 offentliggjort en beretning om anvendelsen af direktiv 93/13/EF om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (¹). Kommissionen har altså taget sin rolle som kontrollør meget alvorligt og giver støtte til aktører inden for retsvæsenet, så vidt det står i dens magt. Den daglige håndhævelse af direktivet hører dog under medlemsstaternes ansvarsområde.

Ikke desto mindre har Kommissionen i sin strategi for forbrugerpolitik forpligtet sig til at se på forbrugerlovgivningen, når et ramedirektiv om urimelig handelspraksis, som i øjeblikket er ved at blive udarbejdet, er vedtaget. Endvidere vil det arbejde, der skal udføres efter vedtagelsen af »En mere sammenhængende europæisk aftaleret – en handlingsplan« den 12. februar 2003, (²) påvirke en reform af direktivet om urimelige kontraktvilkår, som er en del af lovgivningen om kontrakter.

Hvad angår aftaler om forbruger kreditter, er der allerede en vis beskyttelse i Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbruger kredit (³), senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/7/EF af 16. februar 1998 (⁴). Kommissionen fremsatte i september 2002 (⁵) forslag om et fuldstændigt revideret direktiv, som drøftes i øjeblikket.

Kommissionen fremlægger i sit forslag en ny bestemmelse om urimelige kontraktvilkår inden for området forbruger kreditaftaler. Denne artikel sigter på at etablere en ad hoc-ordning for visse kontraktvilkår, der anses for urimelige, med forbehold af anvendelsen af bestemmelserne i direktiv 93/13/EF.

(¹) KOM(2000) 248 endelig udg.

(²) EUT C 63 af 15.3.2003.

(³) EFT L 42 af 12.2.1987.

(⁴) EFT L 101 af 1.4.1998.

(⁵) EFT C 331 E af 31.12.2002.

(2003/C 280 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1402/03

af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. april 2003)

Om: Europæisk net af beskyttede naturområder i Nederlandene truet

Omkring halvdelen af de hvirveldyr og sommerfugle, der findes i Nederlandene, er truet, hvis den nuværende regerings politik fortsættes. Dette fremgår af en undersøgelse foretaget af Alterra (Quick Scan, ændringer i det europæiske net af beskyttede naturområder, 18. februar 2003), som Rådet for Landdistrikter havde givet i kommission. Det drejer sig i den forbindelse om en undersøgelse af følgerne af regeringens politik for dyre- og plantearter. Denne politik medfører en forsinkelse i gennemførelsen af det europæiske net af beskyttede naturområder som følge af en nedskæring af opkøbsbudgettet. En forsinkelse betyder, at bekæmpelsen af ødelæggelsen af naturen sker langsommere.

Rådet for Landdistrikter vurderer regeringens politik på lignende måde (udtalelse i form af en skrivelse »Voor en dubbeltje op de eerste rang« (overdreven sparepolitik) af 18. februar 2003).

Rådet opfordrer den nationale regering til

- ubegrænset at acceptere sit ansvar for gennemførelsen af det europæiske net af beskyttede naturområder;
- at sørge for, at der står midler til rådighed til opnåelse af de afstukne mål;
- at muliggøre finansieringsformer for anvendelse af disse midler, således at de permanent kan stilles til rådighed for den eksisterende natur og den nye natur;
- at udnytte alle muligheder for at gennemføre det europæiske net af beskyttede naturområder og også effektivt fremme betingelserne for inddragelse af landbrugsmæssig og privat naturforvaltning.

Har Kommissionen kendskab til indholdet af ovennævnte publikationer?

Er Kommissionen også bekymret over den nederlandske regerings politik i forbindelse med det europæiske net af beskyttede naturområder?

Er Kommissionen rede til at gøre den nederlandske regering opmærksom på dens ansvar i forbindelse med en fuldstændig gennemførelse af direktivet om vilde fugle og naturlige levesteder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. juni 2003)

Ligesom for alle de øvrige medlemsstaters vedkommende overvåger Kommissionen håndhævelsen af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾ (fugledirektivet) og Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om beskyttelse af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾ (habitatdirektivet) i Nederlandene. Med udpegningen af 76 særligt beskyttede områder i medfør af fugledirektivet og 78 foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning i henhold til habitatdirektivet har Nederlandene ydet deres første bidrag til Natura 2000-nettet af beskyttede områder. Nederlandene har bebudet en yderligere liste over 56 foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning i medfør af habitatdirektivet såvel som udvidelse af det areal, der udgøres af seks særligt beskyttede områder i medfør af fugledirektivet. Denne forøgelse af Natura 2000-lokaliteternes areal og antal i Nederlandene vil udgøre et betydeligt bidrag til beskyttelsen af den biologiske mangfoldighed i såvel Nederlandene som Unionen.

For så vidt angår omsætningen af habitatdirektivet til nederlandsk lovgivning, har Kommissionen besluttet at indbringe Nederlandene for Domstolen på grund af en række mangler i den nederlandske lovgivning til gennemførelse af habitatdirektivet. Hidtil har lovgivningen ikke sikret tilstrækkelige garantier for Natura 2000-lokaliteterne og rummer ikke fyldestgørende bestemmelser om overvågning af levesteder og arter, ligesom den heller ikke har taget højde for visse plantearter, som er beskyttet i medfør af direktivet. For at råde bod på denne situation er et forslag til revision af den nederlandske naturbeskyttelseslov fra 1998 siden blevet forelagt det nederlandske parlament.

Kommissionen kender intet til de særlige publikationer, det ærede medlem omtaler. Dog vil Kommissionen fortsat kræve, at Nederlandene fuldt ud efterkommer habitatdirektivet og fugledirektivet.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 280 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1408/03 af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen

(23. april 2003)

Om: Risici ved vejmarkeringer for motorcyklister

Motorcyklister konfronteres med talrige problemer i forbindelse med glatte vejoverflader og vejmarkeringer. I regnvej er vejmarkeringer meget glatte, og især i kurver er det farligt at køre på motorcykel. Myndighederne vælger ofte de billigste løsninger og vælger ikke altid en farve af god og skridsikker kvalitet. Der føres også alt for lidt kontrol med, om farven er i overensstemmelse med de gældende

normer. Tjære giver også anledning til problemer. Tjære anvendes til at udføre mindre reparationer i vejbanen. I regnvejr er disse tjæreoverflader dog meget glatte. Motorcyklerne skrider let ud på disse, og bremseafstanden bliver længere. Endvidere er det anvendte materiale ikke holdbart. Der findes nu produkter til reparation af veje, som er sikrere og mere holdbare.

Har Kommissionen kendskab til disse problemer?

Hvilke initiativer træffer Kommissionen for at undgå glatte vejoverflader og vejmarkeringer?

Har Kommissionen kendskab til alternativer til klassiske vejmarkeringsfarver og tjære, og hvilken holdning indtager den hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(27. maj 2003)

Kommissionen er meget bekymret over, at der hersker farlige forhold på visse vejstrækninger, og at skridsikkerheden har stor betydning for sikkerheden på en vej. Der bør dog erindres om, at vedligeholdelse af veje, herunder hensigtsmæssig brug af vejafmærkning og vejbelægning, henhører under medlemsstaternes kompetence.

På mandat fra Kommissionen har CEN⁽¹⁾ vedtaget en standard om materialer til vejafmærkning, som skal sikre et godt vejgreb, også i vådt føre (EN-standard 1423:1997 – Vejafmærkningsmateriale. Efterstrøningsmateriale. Glasperler, friktionsmaterialer samt en blanding heraf). For så vidt angår bundne vejbelægninger, er CEN/TC 227 i gang med at udarbejde en standard for produkter, som vil blive omfattet af krav om EF-mærkning på grundlag af byggevederledirektivet (Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer⁽²⁾), når standarden er vedtaget. De kvalitetsklasser, der er defineret i disse standarder, gør det muligt for vejmyndighederne at få leveret langt bedre materialer end maling uden sådanne additiver.

Når sådan afmærkning og belægning er på plads, skal disses skridsikkerhed kontrolleres. På nuværende tidspunkt benytter hver medlemsstat én eller to ud af i alt tolv forskellige modeller for måleudstyr for skridsikkerhed. I et forsøg på at gøre sikkerhedsvilkårene i medlemsstaterne indbyrdes sammenlignelige er CEN-gruppen »TC 227 WG 5« nu ved at udarbejde et standardforslag med definition af en ensartet procedure for fastsættelse af skridsikkerhed ved dynamisk måling.

Kommissionen støtter disse aktiviteter via forskningsprojekterne »Format« (vedligehold af vejbelægninger) og »Silvia« (støjsvage belægninger), som begge blev sat i gang i 2002. I sit arbejdsprogram for 2003 har Kommissionen oplyst, at den agter at forelægge Europa-Parlamentet og Rådet forslag til direktiv om forvaltning af »sorte pletter« samt høringer om trafikikkerhed. Når sådanne procedurer er etableret, bliver det muligt at identificere de vejstrækninger, hvor der består en høj risiko, og træffe omkostningseffektive afbødende foranstaltninger og fokusere på bestemte strækninger af vejnettet, hvor sikkerheden er et problem.

⁽¹⁾ Den Europæiske Standardiseringsorganisation.

⁽²⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

(2003/C 280 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1410/03 af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen

(14. april 2003)

Om: Safarigitre

Udkastet til direktiv om beskyttelse af fodgængere og andre bløde trafikanter ved kollision med et motorkøretøj⁽¹⁾ omtaler bl.a. safarigitre. Bilfabrikanterne forpligter sig til ikke længere at montere safarigitre på deres køretøjer og ikke længere at sælge dem som reservedele. I praksis viser det sig, at

mange belgiske bilsælgere nu allerede er ophørt med at montere safarigitre. I direktivet anføres imidlertid intet om et forbud mod, at reservedelshandlere sælger safarigitre. På de belgiske veje dukker der stadig mange 4X4-køretøjer op med safarigitre.

Er Kommissionen enig i, at safarigitre er farligt ekstraudstyr, der ved sammenstød med bløde trafikanter øger risikoen for dødelig udgang?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke forskningsresultater om følgerne af sammenstød mellem køretøjer udrustet med safarigitre og bløde trafikanter den råder over?

Vil Kommissionen tage initiativ til at forbyde safarigitre fuldstændigt? I bekræftende fald: Hvornår? I benægtende fald: Hvorfor ikke?

(¹) KOM(2003) 67 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. maj 2003)

Kommissionen er bekendt med, at frontbeskyttelsessystemer som f.eks. safarigitre monteret på køretøjer udgør en øget risiko for fodgængere og andre trafikanter i tilfælde af kollision.

I juni 2001 indgik de europæiske bilfabrikanter, repræsenteret ved den europæiske bilfabrikantforening ACEA en forpligtelse om at indføre en række sikkerhedsforanstaltninger til forbedring af fodgængerbeskyttelsen. Lignende forpligtelser blev senere indgået af de japanske og koreanske bilfabrikanter, repræsenteret ved henholdsvis JAMA og KAMA i juli 2001 og marts 2002. Blandt forpligtelserne findes en aftale om ikke at montere såkaldte »hårde safarigitre« som originaludstyr på nye motorkøretøjer og heller ikke sælge sådanne som reservedele fra den 1. januar 2002. Hårde safarigitre defineres i forpligtelserne som frontbeskyttelsessystemer fremstillet af stål eller andet metal eller materialer med lignende karakteristika.

Førend Kommissionen traf beslutning om, hvorvidt den vil acceptere forpligtelsen, ønskede den imidlertid at høre Europa-Parlamentet og Rådet. I sine konklusioner af 26. november 2001 udtalte Rådet, at brugen af hårde safarigitre bør forbydes for personmotorkøretøjer med op til otte passagerer og lette erhvervs-køretøjer på op til 3,5 tons samt, at Kommissionen bør foreslå midler til gennemførelsen heraf. I sin beslutning af 13. juni 2002 opfordrede Parlamentet ligeledes Kommissionen til at fremkomme med lovgivning om forbud mod safarigitre på eftermarkedet.

Kommissionen er som følge heraf i færd med at udarbejde et direktivforslag, der skal nedsætte kvæstelsernes alvorlighed for fodgængere og andre bløde trafikanter ved kollision med et motorkøretøj udstyret med frontbeskyttelsessystemer. Forslaget vil omfatte prøvningsprocedurer for alle safarigitre og lignende anordninger, der markedsføres enten som originaludstyr eller til eftermontering. I denne sammenhæng har Kommissionen taget hensyn til en rapport (¹) udarbejdet af det britiske transportforskningslaboratorium, der giver en god indfaldsvinkel til mulige prøvningsprocedurer for safarigitre.

(¹) »Assessment and test procedures for bull bars«, (Vurderings- og prøvningsprocedurer for safarigitre) G. Lawrence, C. Rodmell, A. Osbourne. TRL Report 460.

(2003/C 280 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1415/03 af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen

(23. april 2003)

Om: Lukning af avisen »Egunkaria«

Den 20. februar i år blev avisen »Euskaldunon Egunkaria« lukket på foranledning af dommer Juan del Olmo ved den spanske centraldomstol. Det civile politi arresterede 10 personer, som var ansvarlige for avisen, herunder dens redaktør, Martxelo Otamendi, på grund af hans påståede forbindelse til ETA. Tre af de anholdte er stadig fængslet.

Den 10. marts traf samme dommer ved centraldomstolen afgørelse om midlertidig lukning i seks måneder af handelsvirksomhederne Egunkaria Sortzen SL og Egunkaria SA samt dagbladet Euskaldunon Egunkaria og dets lokaler, hovedkvarter og institutioner samt instilling af dets aktiviteter i samme periode. Dommeren byggede sin afgørelse på det argument, at »hele strukturen eller projektet angiveligt bliver ledet og støttet af ETA og er underlagt en terrorstrategi«. Den anklage, at avisen er en del af projektet og af den økonomiske og kulturelle ramme omkring ETA, er baseret på dokumenter, der blev beslaglagt hos terrorister i løbet af 1992 (det tidspunkt avisen blev stiftet).

Egunkaria er den eneste avis, der udelukkende er blevet udgivet på baskisk. Den juridiske og politiske afgørelse om at lukke den kan betyde et brud på ytringsfriheden, hvis ikke der er særlige beviser. Ordlyden af artikel 11 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er følgende: »1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. 2. Mediefrihed og mediernes pluralisme respekteres.«

Den 26 marts samledes »Sammenslutningen af Minoritetsdagblade i Europa«, som består af 32 dagblade, i Bruxelles. De spanske myndigheder forbød Egunkarias redaktør, Martxelo Otamendi, at deltage.

For kun to år siden afholdt EU Det Europæiske Sprogår for alle sprog med det formål at fremme den sproglige forskellighed. Vi beklager i denne sammenhæng, at et minoritetssprog som baskisk stilles over for endnu et problem og støder på problemer med at udtrykke sin identitet, efter at den eneste avis, som bliver udgivet på dette sprog på nuværende tidspunkt, er blevet lukket. Jeg vil gerne understrege den særlige betydning, det har for den type minoritetssamfund at have adgang til en avis på modersmålet.

I lyset af denne situation ønsker jeg at få oplyst følgende: Har Kommissionen bedt de relevante spanske myndigheder om en redegørelse, eller planlægger den at gøre det inden for den nærmeste fremtid for at sikre, at ingen grundlæggende rettigheder overtrædes, og at denne handling ikke er i modstrid med EU's politik om fremme af og respekt for sproglig forskellighed i medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(4. juni 2003)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens samlede svar på skriftlige forespørgsler E-0641/03 og E-0672/03 fra Ebner med flere⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 75.

(2003/C 280 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1424/03 af Bert Doorn (PPE-DE) til Kommissionen

(15. april 2003)

Om: Reservefond for EU's indlandsskibsfart

Inden for sektoren for EU's indlandsskibsfart er der i de senere år oprettet en reservefond. Fonden skal yde sikkerhed mod eventuelle kriser inden for sektoren. Reservefonden finansieres med bidrag fra sektoren for EU's indlandsskibsfart i de nuværende medlemsstater.

Med den kommende udvidelse ville også indlandsskibsfartsektoren i de nye medlemsstater kunne gøre krav på midlerne fra denne fond. De har imidlertid indtil dato ikke bidraget til opbygningen af denne fond.

Vil indlandsskibsfartsektoren i de nye medlemsstater efter den kommende udvidelse få adgang til reservefonden?

I bekræftende fald, mener Kommissionen at det er retfærdigt, at indlandsskibsfartsektoren i de nye medlemsstater kan få gavn af reservefondens midler uden selv at have bidraget dertil?

Hvis Kommissionen mener, at det er uretfærdigt, hvordan agter den så at udelukke og/eller begrænse sådanne krav?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. maj 2003)

Indlandsskibsfartsfonden er oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 718/1999 af 29. marts 1999 om en kapacitetspolitik for Fællesskabets indlandsflåder til fremme af vandvejstransporten⁽¹⁾.

Ifølge denne forordnings artikel 3 opretter hver berørt medlemsstat, hvis indre vandveje er forbundet med en anden medlemsstats indre vandveje, ved national lovgivning og med egne forvaltningsmidler en »indlandsskibsfonds«. Finansieringen, forvaltningen og anvendelsen af fonden er fastsat i forordningen. Fonden finansieres således af restmidlerne fra struktursaneringsindsatsen for EU-landenes flåder i 1990'erne, af de særlige bidrag, der betales af branchen i medfør af »gammelt for nyt«-reglen, og af finansieringsmidler, der kan stilles til rådighed i tilfælde af alvorlige markedsforstyrrelser for indlandsskibsfarten. Fondens nuværende reserve beløber sig således til omtrent 38 mio. EUR.

Fondens anvendelse er derimod underlagt principperne om økonomisk solidaritet og fællesskabsaktion. Solidariteten består i, at alle de fonde, der er indført ved forordningen, hæfter for alle udgifter og alle fondsmidler, uanset hvilken (national) fond skibet henhører under (art. 3, stk. 6). Fællesskabsaktion betyder, at der kun må afholdes udgifter over reserven, når foranstaltningerne indgår i en fællesskabsaktion (art. 3, stk. 5), som pr. definition gælder alle de medlemsstater, som er omfattet af forordningen.

Efter udvidelsen vil forordning nr. 718/1999 på samme vis som resten af fællesskabsretten inden for indlandsskibsfart ligeledes gælde for de nye medlemsstater, og dette under samme betingelser som for de nuværende medlemsstater. Der blev på intet tidspunkt i optagelsesforhandlingerne stillet spørgsmål ved gennemførelsen af disse bestemmelser, hverken af optagelseslandene eller medlemsstaterne.

Som følge deraf får de nye medlemsstater de samme rettigheder og forpligtelser, som er fastsat ved forordningen, i det øjeblik de tiltræder EU.

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at de nye medlemsstaters skibe — med lighedsprincippet in mente — ikke kan udelukkes af en aktion på fællesskabsplan, som reservefonden for indlandsskibsfart finansierer, hvis denne er i overensstemmelse med de stillede krav.

⁽¹⁾ EFT L 90 af 2.4.1999.

(2003/C 280 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1439/03

af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(24. april 2003)

Om: Ændring af proceduren for disciplinærsager

Som led i reformen af personalevedtægten har Kommissionen også foreslået ændring af vedtægtens bestemmelser om disciplinærsager.

Efter de gældende bestemmelser kan afsluttede disciplinærsager genoptages ikke kun efter anmodning fra den berørte tjenestemand, men også på ansættelsesmyndighedens initiativ, såfremt der fremkommer nye velunderbyggede oplysninger, som kaster nyt lys over tjenstemandens handle måde.

Ifølge Kommissionens forslag skal det for fremtiden kun være den berørte tjenestemand, der har mulighed for at få en disciplinærsag genoptaget.

Det vil i praksis betyde, at ansættelsesmyndigheden intet vil kunne gøre, hvis den får adgang til nye belastende oplysninger om fejl begået af en tjenestemand, som tidligere er sluppet ustraffet fra en disciplinærsag.

Hvorfor har Kommissionen foreslået denne ændring, som vil betyde, at den selv bliver handlingslammet i et vigtigt spørgsmål?

Fastholder Kommissionen sit forslag, eller vil den ændre det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(19. juni 2003)

I den version af Kommissionens forslag til ændring af vedtægtens bestemmelser, som det ærede medlem åbenbart har set, var ordene »på ansættelsesmyndighedens eget initiativ eller« ved et uheld blevet udeladt i den nye artikel 25 i bilag IX. Den pågældende artikel blev efterfølgende korrigeret i den reviderede version af vedtægten. Den tekst, Kommissionen og Rådet enedes om, genspejler teksten i den nuværende vedtægt: »Disciplinærsagen kan genoptages på ansættelsesmyndighedens eget initiativ eller på den pågældendes anmodning, hvis der fremkommer nye forhold, der støttes af væsentlige beviser.«⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Jf. Rådets dok. 5752/03 STAT 10 FIN 31 af 6. februar 2003.

(2003/C 280 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1443/03 af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(24. april 2003)

Om: Laos: Fængselsdom på tyve år for at deltage i en fredelig demonstration

Det amerikanske udenrigsministerium oplyser i sin rapport for 2002 om menneskerettigheder, som blev udgivet den 31. marts 2003, at de fem ledere af »bevægelsen af 26. oktober«, Thongpaseuth Keuakoun, Khamphouvieng Sisa-At, Seng-Aloun Phengphahn, Bouavanh Chanmanivong og Keochay, der blev anholdt i oktober 1999 for at have arrangeret en fredelig demonstration i Vientiane til fordel for demokratiet, efter en retssag, som er blevet afholdt for lukkede døre, er blevet idømt en fængselsstraf på 20 år for regeringsfjendtlige aktiviteter, og at de for øjeblikket er fængslet i Vientiane. De laotiske myndigheder har tidligere givet andre, fuldstændigt modstridende oplysninger om de fem studenterlederes situation. Efter at myndighederne i Den Demokratiske Folkerepublik Laos (RDPL) igennem to år havde nægtet at have anholdt de fem ledere, udtalte RDPL's udenrigsminister Somsavat Lengsavat således i november 2001 til Italiens viceudenrigsminister, Margherita Boniver, at studenterlederne endnu ikke var blevet dømt. Formanden for udvalget om retlige anliggender i RDPL's Nationalforsamling havde derimod ved et møde i Europa-Parlamentet i Strasbourg i juni 2002 udtalt, at de var blevet dømt året før. Ved denne lejlighed indvilgede han i at levere dokumentation fra retssagen. Dette løfte er på trods af gentagne påmindelser ikke blevet overholdt.

Har Kommissionen oplyst myndighederne i RDPL om sin harme over den træghed, der har præget studenterledernes retssag, og den måde hvorpå hele retssagen er forløbet? Har Kommissionen oplyst myndighederne i RDPL om sin indignation over ikke at være blevet korrekt informeret? I lyset af disse særligt alvorlige forhold og i betragtning af omfanget og betydningen af samarbejdsprogrammerne mellem EU og Laos, mener Kommissionen så ikke, at den, så længe myndighederne i RDPL ikke formelt har indvilget i en hurtig genoptagelse af retssagen mod de fem studenterledere, burde suspendere samarbejdsaftalen mellem EU og Laos?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(23. maj 2003)

Kommissionen er fast besluttet på at påpege behovet for at styrke respekten for de borgerlige og politiske rettigheder i Laos, herunder ytrings-, forsamlings-, forenings- og religionsfriheden, således som det kommer til udtryk i samarbejdsaftalen mellem EU og Den Demokratiske Folkerepublik Laos.

Kommissionen har bragt spørgsmålet om de fem ledere af »bevægelsen af 26. oktober 1999« op i bilaterale møder med den laotiske regering samt i andre fora, men hidtil er der kun givet sparsomme oplysninger.

Hvad angår spørgsmålet om eventuelt at suspendere samarbejdsaftalen mellem EU og Den Demokratiske Folkerepublik Laos, er Kommissionen fortsat af den opfattelse, at fastholdelse af en sammenhængende politik baseret på en konstruktiv politisk dialog med den laotiske regering sammenholdt med fortsat støtte til de mest udsatte grupper i den laotiske befolkning gennem EU-støttede udviklingsprogrammer vil være mere udbytterigt end at slå ind på en konfrontationskurs.

Skulle den politiske situation og menneskerettighedssituationen i landet imidlertid blive forværret i så alvorlig grad, at det fortsatte EU-samarbejde med Laos bringes i fare, vil Kommissionen være parat til at tage de nødvendige skridt til at opnå en aftale om, hvilke initiativer der skal tages.

(2003/C 280 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1444/03

af Francesco Rutelli (ELDR), Mariotto Segni (UEN), Graham Watson (ELDR), Enrique Barón Crespo (PSE), Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE), Monica Frassoni (Verts/ALE), Francis Wurtz (GUE/NGL), Teresa Almeida Garrett (PPE-DE), Guido Bodrato (PPE-DE), Luciano Caveri (ELDR), Luigi Cocilovo (PPE-DE), Armando Cossutta (GUE/NGL), Paolo Costa (ELDR), Luigi De Mita (PPE-DE), Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL), Antonio Di Pietro (ELDR), Carlo Fatuzzo (PPE-DE), Fernando Fernández Martín (PPE-DE), Marco Formentini (ELDR), Fiorella Ghilardotti (PSE), Florence Kuntz (EDD), Franco Marini (PPE-DE), Mario Mastella (PPE-DE), Reinhold Messner (Verts/ALE), Luisa Morgantini (GUE/NGL), Pasqualina Napoletano (PSE), Giorgio Napolitano (PSE), Juan Ojeda Sanz (PPE-DE), Elena Paciotti (PSE), Giuseppe Pisicchio (PPE-DE), Giovanni Pittella (PSE), José Pomés Ruiz (PPE-DE), Giovanni Procacci (ELDR), Giorgio Ruffolo (PSE), Guido Sacconi (PSE), Luciana Sbarbati (ELDR), Bruno Trentin (PSE) og Gianni Vattimo (PSE) til Kommissionen

(24. april 2003)

Om: Fri og pluralistisk information

- Fri information, som er afgørende for sikringen af princippet om demokrati, der er et af de principper, Den Europæiske Union bygger på (EU-traktatens artikel 6, stk. 1), må, bl.a. med henblik på udvidelsen, gøres til genstand for fastlæggelsen af et sæt juridiske garantier, som kan beskytte samtlige EU-borgere og begrænse etableringen af retlige eller faktiske monopoler.
- Informationsmarkedets specifikke karakter berettiger en særlig beskyttelse såvel inden for rammerne af internationale forhandlinger (Doha) som inden for EU-rettens rammer (»ikke kun ved at benytte økonomiske indikatorer, men også i forhold til respekten for grundlæggende rettigheder« (punkt 58 i Europa-Parlamentets beslutning af 15. januar 2003).
- Det er nødvendigt at sikre, at medierne, navnlig hvis der påhviler dem forsyningspligt, respekterer princippet om pluralistisk og korrekt information.
- Endvidere er der et presserende behov for at finde løsninger på de forhold, der kritiseres i Europa-Parlamentets beslutning af 15. januar 2003,
- og som også er blevet kritiseret af Europarådet, der har udtalt, at den potentielle interessekonflikt i Italien er en trussel mod pluralisme i medierne, og at den, medmindre der træffes klare beskyttelsesforanstaltninger, statuerer et dårligt eksempel for unge demokratier (punkt 12 i henstilling 1589 af 28. januar 2003).

- Desuden henvises der til, at proceduren i artikel 7, stk. 1, i EU-traktaten, som trådte i kraft den 1. februar 2003, også vedrører beskyttelsen af den grundlæggende ret til information som sikret ved EU-traktatens artikel 6.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse

1. inden hvornår den agter at forelægge en meddelelse om situationen med hensyn til pluralisme i medierne i EU og et forslag til direktiv om beskyttelse heraf således som krævet i Europa-Parlamentets beslutning af 20. november 2002?
2. inden hvornår den som krævet i Europa-Parlamentets beslutning af 20. november 2002 agter at forelægge EU-Konventet et forslag til retsgrundlag, således at princippet om pluralistiske og frie medier kan forankres i den nye forfatning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. juli 2003)

Kommissionen kan kun gentage, hvad den allerede har givet udtryk for over for Parlamentet (brev af 2. maj 2003 fra Loyola de Palacio til Michel Rocard) med hensyn til opfølgningen på Europa-Parlamentets beslutning af 20. november 2002.

Kommissionen har således ikke til hensigt at foretage sig noget i anledning af Parlamentets beslutning, idet denne beslutning vedrører pluralisme som demokratisk og institutionel værdi i enhver medlemsstat og ønsket om frie og pluralistiske medier i alle medlemsstater.

Imidlertid er sigtet med de eksisterende EU-instrumenter, som er juridisk forankret i Rom-traktaten, at sikre en vis økonomisk ligevægt mellem de økonomiske aktører, og derfor har de en direkte indvirkning på medierne som økonomisk aktivitet, men vedrører ikke eller kun meget indirekte medierne som formidler af information til borgerne.

Kommissionen råder dermed ikke over noget retligt virkemiddel, som kunne anvendes til at løse de problemer, som de ærede parlamentsmedlemmer nævner.

Kommissionen bifaldt, at charteret om grundlæggende rettigheder — hvori det klart fremgår af artikel 11, stk. 2, at mediefrihed og mediernes pluralisme skal respekteres i Unionen — blev indarbejdet i forfatningstraktaten. Parlamentets anmodning er dermed imødekommet, og indarbejdelsen af charteret er et af resultaterne af konventets arbejde.

Endelig henleder Kommissionen opmærksomheden på grønbogen om forsyningspligtigheder, som blev vedtaget den 21. maj 2003, hvor Kommissionen bl.a. tager fat på spørgsmålet om beskyttelse af pluralismen ved at spørge, om man bør genoverveje muligheden for at træffe konkrete foranstaltninger til beskyttelse af pluralismen på EU-plan, og i givet fald hvilke. Alle, der har interesse i spørgsmålet, opfordres til at fremkomme med deres synspunkter indtil 15. september 2003.

(2003/C 280 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1445/03

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. april 2003)

Om: De europæiske borgeres ret til sundhed — charter om unionsborgernes ret til sundhed

Alle EU-borgeres ret til sundhed er endnu ikke blevet anerkendt af Unionens institutioner. Der består fortsat uantagelige forskelle mellem sundhedstjenesterne i de forskellige medlemsstater. F.eks. er det gennemsnitlige antal sengepladser pr. 1 000 indbyggere 4,1 i Spanien, mens det i Tyskland er 9,4, i Frankrig 8,3, i Irland 10,1 og i Nederlandene 11,3. Efter Thatcher-regeringens ultraliberale politik er tallet i Det Forenede Kongerige nu nede på 4,4 sengepladser. I Spanien går regeringens politik ud på at fremme en privat forvaltning af hospitalerne og at begrænse antallet af ansatte pr. sengeplads. Der er ligefrem tale om en tendens i nogle lande til en privatisering af det offentlige sundhedssystem, hvor man netop efterligner et land som USA, der er det af industrilandene, hvor sundhedsvæsenets kvalitet og den forventede levealder er lavest.

EU bør derfor vedtage et charter om unionsborgernes ret til sundhed, hvor de enkelte staters selvbestemmelsesret respekteres. En række forskellige private, politiske og faglige sammenslutninger i EU har allerede gjort sig til talsmand for et sådant charter. Charteret skulle tage udgangspunkt i principperne om universelle sundhedsydelse og en ensartet kvalitet af tjenesterne i alle stater med garanti for alle borgeres ligelige og gratis adgang til disse ydelser med offentlig finansiering?

Er Kommissionen indstillet på at gå ind for vedtagelsen på de nævnte kriterier af et charter for unionsborgernes ret til sundhed? Vil den også gøre en indsats for et europæiske sundhedssystem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. juni 2003)

Af EF-traktatens artikel 152, stk. 5, fremgår det tydeligt, at Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet fuldt ud skal respektere medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling. Spørgsmål som f.eks. det gennemsnitlige antal hospitalssenge pr. 1 000 indbyggere henhører derfor under medlemsstaternes og ikke Fællesskabets ansvarsområde. På den baggrund har Kommissionen ikke kompetence til at fremsætte forslag til et charter om unionsborgernes ret til sundhed og et europæisk sundhedssystem.

Selv om der i den nærmeste fremtid ikke vil blive etableret et sundhedssystem, der dækker hele EU, vil vi i de kommende år se et øget samarbejde mellem medlemsstaterne om sundhedspleje. Spørgsmål desangående drøftes for nærværende af sundhedsministrene og andre aktører inden for rammerne af processen for overvejelser på højt plan vedrørende udviklingen med hensyn til patienternes mobilitet og sundhedspleje i EU.

(2003/C 280 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1449/03

af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen

(16. april 2003)

Om: Betaling af skolepenge i Europaskolerne for børn af parlamentariske assistenter

På mødet den 28.-29. april 1998 vedtog Europaskolernes Øverste Råd imod Kommissionens indstilling at medtage børn af parlamentariske assistenter under kategori III, hvilket betyder, at de skal betale det fulde skolepengebeløb, som i skoleåret 2003-2004 beløber sig til 1 886 EUR for børnehaveklassen, 2 622 EUR for grundskolen og 3 578 EUR for overbygningen.

Assistenternes børn havde indtil da været betragtet som hørende under kategori I og var således fritaget for betaling.

Undertegnede medlem er klar over, at den pågældende beslutning er truffet af Europaskolernes Øverste Råd, men anmoder Kommissionen, som har en repræsentant i rådet, om at oplyse om følgende: Med hvilken begrundelse vedtog Det Øverste Råd at ændre en langvarig praksis, efter hvilken børn af parlamentariske assistenter betragtedes som hørende under kategori I?

Som Kommissionen udmærket ved, hidrører de parlamentariske assistenters løn direkte fra Den Europæiske Unions almindelige budget, hvis kapitel 39, sektion I, Udgifter til parlamentariske assistenter, indeholder en særlig konto, nr. 3910, som dækker udgifter i forbindelse med ansættelse af eller udnyttelse af tjenester fra en eller flere assistenter. Hertil kommer, at assistenternes arbejdskontrakter i henhold til artikel 14 i regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer indgår mellem medlemmet og assistenten eller mellem tredjemand og assistenten.

Det kan desuden konstateres, at der under kategori I ligeledes medtages børn af personale, som ikke har nogen hverken offentlig eller privat kontraktmæssig forbindelse med EU-institutionerne, hvis løn ikke hidrører fra EU's almindelige budget, og hvis daglige arbejde ikke udføres på en af institutionernes hjemsteder – som det dog er tilfældet for de parlamentariske assistenter. Mener Kommissionen på den baggrund ikke, at der er mere end tilstrækkeligt objektivi grundlag for at medtage børn af parlamentariske assistenter under kategori I?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(4. juni 2003)

Spørgsmålet om den rigtige kategori for børn af parlamentariske assistenter blev rejst af Europaskole I i Bruxelles, da børn af to assistenter blev indskrevet til skoleåret 1997/98. Skolens leder var ikke sikker på, om det var berettiget at medtage børn af parlamentariske assistenter under kategori I.

Spørgsmålet blev forelagt Europaskolernes Øverste Råd på mødet den 28. og 29. april 1998. Som det ærede medlem så rigtigt gør opmærksom på, foretrak Kommissionen en klassificering i kategori I med følgende begrundelse: Selv om det formelt er korrekt, at den direkte forbindelse består mellem assistenten og parlamentsmedlemmet og ikke mellem assistenten og Parlamentet, så er det i praksis korrekt, at parlamentsmedlemmer, når de ansætter deres assistenter, ikke handler som private individer eller personer uden for institutionen, men i deres egenskab af parlamentsmedlem som en integreret del af Parlamentet.

Bortset fra Italien, der som den eneste nationale delegation delte Kommissionens opfattelse, mente alle delegationer, at de pågældende børn i mangel af en »direkte« ansættelsestilknytning mellem assistenter og Parlamentet bør betragtes som elever i kategori III, indtil assistenters status kan blive ændret.

Af mødereferatet fremgår følgende: Kommissionens repræsentant og den italienske delegation fastholdt, at disse børn bør anses for at henhøre under kategori I, men en række delegationer var modstandere heraf. Den nederlandske delegation fremhævede den ulovlige karakter af de beslutninger, der synes at være blevet truffet – som det fremgår af dokumentet – om at medtage disse børn i kategori I. Det Øverste Råd besluttede, at allerede indskrevne børn skal kunne forblive på skolerne i den kategori, som de er indskrevet under. Hvad fremtidige indskrivinger angår blev det besluttet, og Kommissionen er ikke enig heri, at godkende Administrations- og finansudvalgets forslag om, at disse børn bør henhøre under kategori III, hvor de bør have fortrinnsret.

Når lejligheden byder sig, vil Kommissionen fortsat argumentere for, at parlamentariske assistenters børn medtages i kategori I, og navnlig hvis assistenters status ændres på linje med de ændringer, som Parlamentet har foreslået i forbindelse med reformen af vedtægterne for tjenestemænd og andre ansatte i EU.

Som det ærede medlem sikkert er bekendt med blev Europaskolerne ifølge konventionen af 21. juni 1994 især oprettet med henblik på at undervise børn af EU-ansatte. Andre børn kan deltage i undervisningen inden for de grænser, der fastlægges af Det Øverste Råd.

Det Øverste Råd, der er den ikke-fællesskabelige, mellemstatslige organisation som er ansvarlig for skolerne, varetager konventionens gennemførelse og råder over de beslutningsbeføjelser mht. undervisning, budget og administration, der er nødvendige til det formål. Det Øverste Råd har som led i disse beføjelser besluttet at anvende tre kategorier for indskrivning af og betaling af skolepenge for elever.

Kategori I omfatter børn af ansatte i EU's institutioner og organer, som Det Øverste Råd sidestiller hermed, og som er direkte og vedvarende beskæftiget i en periode på mindst ét år. Disse børn skal indskrives i Europaskolerne og er fritaget for at betale skolepenge.

Kategori II vedrører elever, der er omfattet af individuelle aftaler eller afgørelser, som indebærer bestemte rettigheder og forpligtelser for deres vedkommende.

Kategori III vedrører elever, der ikke er omfattet af kategori I eller II. De indskrives, hvis der er ledige pladser. Der er opstillet en rækkefølge for adgang, og skolepenge skal betales.

Det er skolernes ledere, som er ansvarlige for at anvende Det Øverste Råds afgørelser, når elever indskrives.

(2003/C 280 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1459/03

af Herman Schmid (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. april 2003)

Om: Beskæftigelsesmæssige og økonomiske virkninger af overtagelser

EP's Generaldirektorat for Forskning har gennemført en undersøgelse af de beskæftigelsesmæssige og økonomiske virkninger af omstruktureringer af virksomheder og overtagelser (Afdelingen for Sociale og Retlige Anliggender IV/WIP/2003/01/008). Der gives heri en oversigt over undersøgelser i praksis inden for dette område, og der drages visse generelle konklusioner.

Undersøgelser i UK, hvor der er flest fusioner og overtagelser, har vist, at overtagelser i UK er kendetegnet ved betydelige fald i både beskæftigelse og output. Beskæftigelsen i de nye firmaer efter overtagelsen falder i gennemsnit med 11 % i en femårig periode efter handelen.

I Parlamentets undersøgelse henvises der til UNCTAD's FN-investeringsrapport for 1999: I praksis viser der sig et besynderligt resultat, idet der ved et bemærkelsesværdigt stort antal fusioner og overtagelser ikke har været nogen velstandsskabelse (IV/WIP/2003/01/008, s. 6). Den viser, at det almindeligste resultat af en fusion er følgende: rentabiliteten og produktiviteten øges ikke, den synes at bremse væksten i markedsandelen, den har sandsynligvis en negativ indvirkning på F&U-investeringerne osv. Det er hævet over enhver tvivl, at de ansatte vil blive dybt berørt af en fusion som følge af ændringerne i den organisatoriske struktur, beskæftigelses- og arbejdsvilkårene samt afskedigelser.

Hvad er formålet med overtagelser, hvis de ikke i praksis og utvetydigt resulterer i velstandsskabelse?

Hvorledes retfærdiggør Kommissionen forslaget om at lade selskaberne informere og høre de ansatte, selv om der kan ses bort herfra i den endelige afgørelse, idet jo mange af fusionerne fører til større tab af arbejdspladser, og rentabiliteten ikke øges eller øges mindre end uden fusionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. juni 2003)

Det er rigtigt, at mange omstruktureringer, fusioner og overtagelser somme tider ikke giver det forventede resultat med hensyn til forøgelse af de pågældende virksomheders rentabilitet, konkurrenceevne og produktivitet. Men man har ofte diskuteret, om det altid er tilfældet⁽¹⁾. Det hævdes nemlig i visse undersøgelser, at fusioner og overtagelser kan nedbringe produktionsomkostningerne, øge produktionen, forbedre produktkvaliteten, betyde nye teknologier eller resultere i helt nye produkter. Det påpeges i visse andre undersøgelser, at det ofte er problematisk og vanskeligt at gennemføre en fusion, hvilket kan være en forklaring på, at løfterne om værdiskabelse og synergi ikke indfries i forbindelse med et stort antal fusioner. Man skal derfor være forsigtig med at fremsætte generaliserende erklæringer om, at fusioner altid mislykkes. Fusioner og overtagelser er i nogle virksomheder somme tider den bedste måde at forbedre effektiviteten på og anses normalt for at være neutrale, hvis ikke direkte fordelagtige, for samfundsøkonomien. Det fastsættes f.eks. i artikel 10, stk. 6, i fællesskabsforordningen om virksomhedssammenlutninger, at der skal være en generel formodning om, at det er lovligt at foretage en sammenslutning af fællesskabsdimension. Under alle omstændigheder er forretningsledelse en ledelsesret, som EU ikke bør gribe ind i.

Fusioner og overtagelser fører typisk til omstrukturering af virksomheden. Virksomhedernes evne til hurtigt at omlægge deres aktiviteter er en vigtig konkurrencemæssig faktor for EU's økonomi og følgelig for jobskabelsen på længere sigt. Det er imidlertid også således, at de fleste fusioner og overtagelser kan have en negativ indflydelse på såvel beskæftigelsen som på omgivelserne, i hvert fald på kort sigt. Det er derfor vigtigt, at omstruktureringerne ledsages af andre foranstaltninger for at forhindre, at de personer, der berøres mest, rammes af de negative konsekvenser. Kommissionen vil gerne gøre opmærksom på, at EU gennem årene har udformet en omfattende politik for passende behandling af de sociale konsekvenser af virksomhedsomstruktureringer, herunder fusioner og overtagelser. Som et resultat af denne til stadighed ajourførte politik skal der forud for enhver omstrukturering foretages faktisk information og høring af arbejdstagerrepræsentanterne med det formål at undgå eller forværre de sociale virkninger, altsammen i overensstemmelse med fællesskabsdirektiverne om »kollektive afskedigelser«⁽²⁾, »overførsel af virksomheder«⁽³⁾, »europæiske samarbejdsudvalg«⁽⁴⁾ og »information og høring«⁽⁵⁾.

Mere generelt slår Kommissionen til lyd for det princip, at virksomhederne altid overvejer, hvilke virkninger deres beslutninger kan få for såvel de ansatte som for den sociale, arbejdsmarkedsmæssige og regionale sammenhæng. Det understreges i øvrigt i Kommissionens meddelelse om »Virksomhedernes sociale ansvar – Virksomhedernes bidrag til bæredygtig udvikling«⁽⁶⁾.

Endvidere har Kommissionen opfordret arbejdsmarkedets parter på europæisk plan til at indlede en dialog om foregribelse og styring af ændringer med henblik på at anvende en dynamisk tilgang til de sociale og arbejdsmarkedsmæssige aspekter ved virksomhedsomstrukturering. Arbejdsmarkedets parter indvilligede i at tage dette tema med i deres toårige arbejdsprogram for 2003-2004. Kommissionen har stor tillid til, at det fælles arbejde på dette område kan skabe fællesskabsrammerne for, at virksomhederne og deres ansatte kan løse problemerne i forbindelse med den sociale dimension ved virksomhedsomstruktureringer.

(1) En generel oversigt over evalueringen af fusioner og overtagelser findes f.eks. i arbejdsdokument nr. 243 af Paul A. Pautler, Bureau of Economics, Federal Trade Commission, på internetadressen <http://www.ftc.gov/be/econwork.htm>; se også <http://www.ftc.gov/be/rt/mergerroundtable.htm>.

(2) Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser. (Dette direktiv er en kodificering af direktiv 75/129/EØF og 92/56/EØF), EFT L 225 af 12.8.1998.

(3) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter, EFT L 82 af 22.30.2001.

(4) Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne, EFT L 254 af 30.9.1994.

(5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab – Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens fælles erklæring om arbejdstagerrepræsentation, EFT L 80 af 23.3.2002.

(6) KOM(2002) 347 endelig udg.

(2003/C 280 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1460/03

af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen

(29. april 2003)

Om: Comenius-programmet og tværkulturel uddannelse

Hvor mange projekter for tværkulturel uddannelse, undervisning af børn af vandrende arbejdstagere, roma-børn og børn af forældre med job i skiftende lande er der siden 1997 gennemført inden for rammerne af Comenius-programmet? Kan der ligeledes gives en oversigt over disse projekter med angivelse af de beløb, som årligt er afsat til projekter af denne art?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(11. juni 2003)

Da Socrates I-programmet blev oprettet i 1995, var det meningen, at en specifik aktion (Comenius aktion 2) skulle fremme tværkulturel uddannelse i skolerne. Der blev stillet ca. 5 mio. EUR til rådighed om året inden for rammerne af aktion 2. Skemaet nedenfor viser typen af de godkendte projektansøgninger og de tilskud, som blev øremærket til disse projekter i årene 1997 til 2000:

Typen af godkendte projektansøgninger
og tilskud øremærket under Comenius aktion 2
(1997-2000)

År	Tværkulturel uddannelse	Vandrende arbejdstagere	Sigøjnere	Personer, der på grund af deres erhverv ikke er bofaste	I alt
1997	51	34	12	1	98
1998	61	32	12	4	109
1999	59	25	11	4	99
2000	46	12	9	3	70
Projekter	217	103	44	12	376
Tilskud i EUR	9 756 468	4 774 754	3 148 170	1 943 900	19 663 292

Comenius aktion 2-projekter kunne have en varighed på op til tre år, men der skulle hvert år ansøges om et tilskud. Derfor kunne der foreligge flere ansøgninger vedrørende samme projekt, hvilket forklarer, hvorfor der er et højt antal projektansøgninger i skemaet ovenfor. Det gennemsnitlige tilskud pr. projekt pr. år var på 52 000 EUR.

Under Socrates II-programmet, som blev godkendt af Rådet og Parlamentet, ophørte den gamle Comenius aktion 2 med at eksistere som en selvstændig aktion. Alle aktiviteter (både tværkulturel uddannelse og aktiviteter rettet mod de specifikke målgrupper under den gamle aktion 2) blev integreret i andre dele af Comenius-aktionen, nemlig i læreruddannelsesaktiviteter (Comenius 2.1) og tematiske netværk (Comenius 3). Hovedparten af projekterne af den gamle aktion 2-type skulle dog støttes under Comenius 2, som er rettet mod læreruddannelse. Dette skulle bringe traditionelle aktion 2-projekter tættere på de nationale ordninger for den grundlæggende læreruddannelse og efteruddannelse, og således øge disse projekters påvirkning af uddannelsessystemerne.

Ydermere kom der med årene flere tværkulturelle uddannelsesprojekter rettet mod alle »udsatte elever« end projekter med specifikt fokus på marginaliserede grupper som børn af vandrende arbejdstagere, sigøjnere og personer, der på grund af deres erhverv ikke er bofaste. Skemaet nedenfor viser således det samlede antal projektansøgninger og det beløb, som disse »almindelige« tværkulturelle projekter er blevet tildelt i tilskud pr. år, og ikke længere de tildelte tilskud opdelt på målgrupper.

År	Antal godkendte ansøgninger	Tilskud
2001	26	3 635 047 EUR
2002	13	3 489 352 EUR
I alt	39	7 124 399 EUR

Under Socrates II kan Comenius-projekter vedrørende tværkulturel uddannelse også have en varighed på højst tre år. Det nye er dog, at projektkoordinatoren kun skal indsende en ansøgning vedrørende hele projektperioden. Derfor ser antallet af godkendte ansøgninger ud til at være lavere, men man skal bemærke, at tilskuddet er godkendt for en længere periode. Ydermere er de tilskud, der er tildelt disse projekter, proportionelt højere end deres forgængere, som blev tildelt under Comenius 2-aktionen, da det gennemsnitlige tilskud pr. projekt pr. år nu er på 67 000 EUR.

En kopi af listerne over godkendte ansøgninger vedrørende projekter, som blev finansieret af Kommissionen i perioden 1997-2000 og 2001-2002, sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

Yderligere oplysninger om indholdet af disse projekter kan findes på følgende websted: <http://europa.eu.int/comm/education/socrates/comenius/projects.htm#compendia>

(2003/C 280 E/168)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1461/03
af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen***(29. april 2003)*

Om: Den Europæiske Socialfond og interkulturel uddannelse

I sin beslutning af 21. januar 1993 om kulturel mangfoldighed og problemerne i forbindelse med skolegang for indvandrerbørn i Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾ opfordrede Europa-Parlamentet Kommissionen til inden et år at forelægge en detaljeret beretning om de tildelte bevillinger fra Den Europæiske Socialfond til modersmålsundervisning (oprindelseslandets sprog) af indvandrerbørn.

I sit svar på min skriftlige forespørgsel fra 1995 (815/95⁽²⁾) om undervisning af børn af vandrede arbejdstagere på deres modersmål svarede Kommissionen, at den havde forpligtet sig til at foretage en minutiøs evaluering af alle de aktioner, som ESF gennem en samfinansieringsordning deltog i i perioden 1994 til 1999.

Har Kommissionen foretaget denne evaluering? Kan den i bekræftende fald forelægge resultaterne af evalueringen?

Vil Kommissionen under alle omstændigheder oplyse det samlede antal af de projekter, som ESF bidrager til at finansiere, og som vedrører interkulturel uddannelse (både med hensyn til modersmålsundervisning og undervisning i modtagelseslandets sprog osv.) samt størrelsen af bevillingerne og opdelingen på lande i perioden 1994-2003?

⁽¹⁾ EFT C 42 af 15.2.1993, s. 187.

⁽²⁾ EFT C 190 af 24.7.1995, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(13. juni 2003)*

Ifølge Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1784/1999 af 12. juli 1999 om Den Europæiske Socialfond⁽¹⁾ kan Den Europæiske Socialfond (ESF) yde støtte på fem politikområder: aktiv arbejdsmarkedspolitik, lige muligheder, livslang uddannelse, fleksibilitet og ligestilling mellem kønnene. Medlemsstaterne beslutter på grundlag af situationen på deres arbejdsmarkeder og arbejdsstyrkens kvalifikationsbehov, hvilke prioriteringer de ønsker at modtage støtte til på disse politikområder.

Sprogkundskaber er vigtige for at fremme indvandrernes integration på arbejdsmarkedet, og sprogundervisning kan samfinansieres af ESF. Aktiviteter vedrørende uddannelse og pasning af børn kan støttes af ESF for at lette forældres og især kvinders indtræden eller genindtræden på arbejdsmarkedet. Interkulturel uddannelse af børn af indvandrere (for så vidt angår undervisning af indvandrerbørn på deres modersmål eller på modtagelseslandets sprog) er ikke en ESF-prioritering som sådan.

Kommissionen er for øjeblikket ved at udføre en postevaluering af de centrale ESF-aktioner i programperioden 1994-1999. Denne evaluering afsluttes i efteråret 2003 og fremsendes direkte til det ærede medlem.

Der foretages også evalueringer af de tidligere fællesskabsinitiativer Adapt og Employment om, hvordan socialt udstødt mennesker, herunder også vandrede arbejdstagere, integreres på arbejdsmarkedet (navnlig i forbindelse med Integra). Kommissionen sender disse evalueringer direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Da medlemsstaterne er ansvarlige for gennemførelsen og forvaltningen af midlerne i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningerne om strukturfondene, råder Kommissionen ikke over nærmere oplysninger om antallet af ESF-projekter vedrørende bestemte aktiviteter, såsom interkulturel uddannelse, eller om størrelsen af bevillingerne til projekterne.

⁽¹⁾ EFT L 213 af 13.8.1999.

(2003/C 280 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1464/03
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(29. april 2003)

Om: Europæisk charter om børn indlagt på hospital

I henhold til det svar, som Kommissionen har afgivet på forespørgsel P-3850/02⁽¹⁾, kan det åbenbart fastslås, at »behandling af børn indlagt på hospital er et emne, der vedrører tilrettelæggelse og ydelse af sundhedstjenester og lægebehandling, hvilket henhører under medlemsstaternes kompetence«. Det konkluderes derfor: »Kommissionen har derfor ikke til hensigt at fremsætte et forslag om et charter for børn indlagt på hospital«.

For det første har Domstolen allerede anerkendt »det princip, som er formuleret i artikel 152, stk. 1, ifølge hvilket der ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Fællesskabets politikker skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau«⁽²⁾. Domstolen har netop fastslået, at Unionen er beføjet til at fastsætte harmoniserede kriterier for beskyttelse af den offentlige sundhed med særligt henblik på »et højt beskyttelsesniveau« (artikel 95, stk. 3), selv om proportionalitetsprincippet bør gælde som en særlig grænse.

For det andet har Kommissionen siden maj 1986 haft en særdeles gyldig grund – om ikke pligt – til at fremlægge et forslag på dette område. Europa-Parlamentet vedtog nemlig dengang en beslutning⁽³⁾, hvori Kommissionen direkte blev opfordret til at fremlægge »et forslag til et europæisk charter om patienters rettigheder samt et europæisk charter om børn indlagt på hospital«.

Kommissionen bedes derfor svare på, om den fortsat anser det for ubegrundet at fremsætte et forslag til et europæisk charter om børn indlagt på hospital med den motivering, at den ikke er beføjet hertil?

Hvordan stiller Kommissionen sig til virkningerne af Domstolens retspraksis med hensyn til EF-traktatens artikel 152 og til Europa-Parlamentets udtrykkelige anmodning i 1986, som stadig ikke er blevet efterkommet?

⁽¹⁾ Forespørgsel P-3850/02 af Françoise Grossetête (PPE-DE) til Kommissionen (den 18. december 2002) besvaret af medlem af Kommissionen, David Byrne den 23. januar 2003. Se også forespørgsel af Adeline Hazan og svar af David Byrne af 18. februar 2003 – forespørgsel P-0158/03.

⁽²⁾ Forslag til afgørelse af generaladvokat L.A. Geelhoed fremsat den 10. september 2002 – Sag C-491/01 British American Tobacco (Investments) Ltd og Imperial Tobacco Ltd. mod Secretary of State for Health. Parter: Japan Tobacco Inc. og JT International SA.

⁽³⁾ EFT C 148 af 16.6.1986, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. juni 2003)

Det er korrekt, at der i EF-traktatens artikel 152, stk. 1, står, at der skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Fællesskabets politikker og aktiviteter.

Det er dog nødvendigt at skelne mellem folkesundhedsspørgsmål, hvor EU skal spille en rolle, og spørgsmål vedrørende sundhedspleje. I den forbindelse fremgår det tydeligt af samme artikels stk. 5, at Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet fuldt ud skal respektere medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling.

Behandling af børn indlagt på hospital samt disse patienters rettigheder er udelukkende medlemsstaternes og ikke Fællesskabets ansvar.

Derfor har Kommissionen ikke kompetence til at fremsætte forslag til et europæisk charter om patienters rettigheder og et europæisk charter om rettighederne for børn indlagt på hospital.

Den udtalelse, som generaladvokat L. A. Geelhoed afgav den 10. september 2002 i sag C-491/01, ændrer ikke ved dette. I denne specifikke sag er fokus på beskyttelse af folkesundheden og ikke på harmonisering af sundhedsplejen.

(2003/C 280 E/170)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1489/03
af Reinhold Messner (Verts/ALE) til Kommissionen**

(2. maj 2003)

Om: Hygiejnebestemmelser for slagtning og bearbejdning på gården

Siden hvidbogen om fødevarer sikkerhed er der kommet adskillige forordninger på området fødevarer sikkerhed og hygiejne.

Hvilke bestemmelser gælder der for øjeblikket for slagtning af dyr (kreaturer, svin, får, geder og høns) på gården? Hvilke byggebestemmelser er nødvendige? Hvilke bestemmelser gælder der for forarbejdning (pølseprodukter, udskæringer) på gården? Hvilke særlige bestemmelser gælder der for direkte salg af disse produkter på gården (kro eller gårdbutik)?

For hvilke af disse bestemmelser har Kommissionen for øjeblikket fremsat lovgivningsmæssige forslag? Eller planlægger den at gøre dette i nær fremtid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(10. juni 2003)

I øjeblikket er de vigtigste hygiejnebestemmelser om slagtning af henholdsvis kvæg, grise, får og geder og fjerkræ anført i Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kødt⁽¹⁾ og Rådets direktiv 71/118/EØF af 15. februar 1971 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og afsætning af fersk fjerkrækød⁽²⁾. Direktivernes dækningsområde omfatter ikke slagtning af dyr til landmandens eller hans nærmeste families forbrug, som kan være underkastet national lovgivning i medlemsstaten. Produktion af dette kød til konsum er med undtagelse af privatforbrug underkastet kravet om opfyldelse af betingelserne i direktiverne.

For slagterier med lille kapacitet anvendes mindre strenge betingelser, som giver mulighed for visse forenklede struktur- og infrastrukturkriterier. Men det er et krav, at direktivets hygiejnebestemmelser overholdes, og sikkerheden i forbindelse med folkesundheden bringes derfor ikke i fare. Disse slagterier skal registreres og kan markedsføre deres kød på det nationale område under visse vilkår. Noget sådant kød skal først og fremmest mærkes med et nationalt stempel, som ikke kan forveksles med EU's stempel.

Under forudsætning af at de pølseprodukter og snitsler, som det ærede medlem henviser til, ikke fremstilles ved en behandling, som ændrer kødets indre cellestruktur og får det karakteristiske ved fersk kød til at forsvinde, falder sådanne produkter inden for definitionen af »tilberedt kød«. De aktuelle bestemmelser for fremstilling af tilberedt kød er anført i Rådets direktiv 94/65/EF af 14. december 1994 om krav til fremstilling og afsætning af hakket kød og tilberedt kød⁽³⁾. Medlemsstaterne kan udstede visse produktionstilladelser for at tage hensyn til særlige forbrugervaner, forudsat at man sikrer sig, at dette direktivs sundhedskrav overholdes.

Der gælder ingen særlige bestemmelser, der finder anvendelse på virksomheder på bedrifter som sådan. Dette betyder, at hvis de relevante krav i ovennævnte direktiver er opfyldt, enten vedrørende markedsføring på EU's marked eller det nationale marked og de nationale bestemmelser tillader salg af noget sådant kød på bedrifter, kan kød produceres, udskæres og opbevares på godkendte eller registrerede virksomheder på bedriften.

Der findes heller ingen »særlige ordninger« for direkte markedsføring af disse produkter på bedriften, bortset fra særlige situationer vedrørende salg til slutforbrugeren. Udskæring og opbevaring af kød og tilberedning af tilberedt kød med henblik på at forsyne slutforbrugeren direkte med produkterne er undtaget fra kravene i det pågældende direktiv, men er underkastet den folkesundhedskontrol, der er fastlagt i den nationale lovgivning vedrørende detailsalg. Salg til restauranter, hoteller eller steder uden for bedriften fra den pågældende bedrift må ikke betragtes som salg, der sker direkte til forbrugeren. Det skal også bemærkes, at bestemmelserne i Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygi-

øjne⁽⁴⁾ anvendes horisontalt for levnedsmidler generelt. Dette betyder, at virksomhedslederne i levnedsmiddelindustrien, herunder også virksomhedsledere, der dækker leddene efter den primære produktion, såsom tilberedning, forarbejdning, opbevaring, håndtering og udbud til salg eller levering til forbrugeren, skal opfylde dette direktivs krav for at garantere sikre og sunde levnedsmidler.

Det vigtigste mål med de nye generelle og specifikke hygiejnebestemmelser er at sikre et højt niveau for forbrugerbeskyttelsen, når det gælder fødevarer sikkerhed, hvor der skal tages hensyn til en række principper. Indtil vedtagelsen, ikrafttrædelsen og gennemførelsen af udkastet til de bestemmelser, som udgør forslaget, er de eksisterende krav fortsat gældende.

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fødevarerhygiejne⁽⁵⁾ i sin nuværende udformning omfatter princippet om, at det primære ansvar for fødevarer sikkerheden ligger hos virksomhedslederne i levnedsmiddelindustrien, og at det er nødvendigt med levnedsmiddelsikkerhed i hele fødevarerekæden. De generelle bestemmelser finder anvendelse på alle led af produktionen og forarbejdningen af levnedsmidler. Medlemsstaterne kan dog vedtage nationale foranstaltninger, hvis målene for fødevarerhygiejnen ikke bringes i fare, og tilpasse de krav, der er fastlagt i de nye forordninger om levnedsmiddelhygiejne med henblik på (i) at give mulighed for en fortsat brug af traditionelle metoder på ethvert led af produktionen, forarbejdningen og distributionen og (ii) imødekomme behovene i levnedsmiddelvirksomheder, der ligger i områder med særlige geografiske vanskeligheder.

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer finder ikke anvendelse på privatpersoners tilberedning af, behandling eller opbevaring af fødevarer til eget forbrug. Det finder heller ikke anvendelse på direkte salg fra producenten af små mængder kød fra fjerkræ og gnavere slagtet på gården til slutforbrugeren eller direkte til lokale virksomheder, hvor dette kød sælges til slutforbrugeren som fersk kød. Medlemsstaterne er forpligtet til at udarbejde bestemmelser i den nationale lovgivning vedrørende et sådant salg for at sikre gennemførelsen af målene i den foreslåede forordning. Medmindre andet er anført andetsteds, finder denne forordning ikke anvendelse på detailsalg. I henhold til artikel 10, stk. 3, i forslaget har medlemsstaterne mulighed for at vedtage nationale foranstaltninger, der tilpasser de specifikke krav, som er fastlagt i bilag 3 under de fem grupper af betingelser, hvis kravene om levnedsmiddelhygiejnen ikke bringes i fare.

(1) EFT P 121 af 29.7.1964.

(2) EFT L 55 af 8.3.1971.

(3) EFT L 368 af 31.12.1994.

(4) EFT L 175 af 19.7.1993.

(5) EFT C 365 E af 19.12.2000.

(2003/C 280 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1490/03

af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(2. maj 2003)

Om: Tjetjenien-krigens indvirkning på den russiske økonomi

I et interview for nylig på radiostationen Ekko Moskva fortalte den tidligere formand for Ruslands Øverste Sovjet Ruslan Khasbulatov, at de første 3-4 måneder af anden Tjetjenien-krig (august-november 1999) havde kostet ca. 3 mia. USD, og at de årlige udgifter til de tre års krig (2000-2002) havde været på 10-13 mia. Hvad angår indeværende år, forventes udgifterne de første tre måneder at blive på 3,5 mia. USD.

Ruslan Khasbulatov nævnte også, at Ruslands samlede udgifter til de 3 ½ års krig, dvs. siden starten på den seneste invasion og besættelse af Tjetjenien i 1999, forventes at blive på 40 mia. USD. Disse er nogle af de tal, der fremgår af en rapport, som Ruslan Khasbulatov og Ivan Rybkin har udarbejdet om de økonomiske aspekter af krigen i Tjetjenien.

Har Kommissionen kendskab til Khasbulatov og Rybkins rapport, og hvad mener den i bekræftende fald herom? Mener Kommissionen ikke, at de nævnte udgifter er komplet uforenelige med den russiske økonomis nuværende situation? Mener Kommissionen i øvrigt ikke, at det kun kan være i kraft af den økonomiske og finansielle støtte, Unionen og dens medlemsstater yder Rusland, at dette land kan frigøre de nødvendige enorme summer til at fortsætte krigen i Tjetjenien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. maj 2003)

Kommissionen beklager dybt den tragiske situation, som har rådet i den russiske republik Tjetjenien i det seneste årti. Den nuværende konflikt har medført enorme menneskelige, sociale og økonomiske omkostninger for såvel de føderale og lokale myndigheder som civilbefolkningen i Tjetjenien. Kommissionen håber, at den forfatning, som blev vedtaget ved folkeafstemningen den 23. marts 2003, vil danne platform for en dialog, forsoning, genoprettelse af retsstaten og en effektiv beskyttelse af menneskerettighederne på linje med Vladimir Putins udtalelse den 16. marts 2003. Kommissionen vil ligeledes give udtryk for sin bekymring over for de russiske myndigheder i forbindelse med EU's politiske dialog med Rusland.

Kommissionen minder om, at den gennem det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (EIDHR) under hele konfliktperioden i Tjetjenien har ydet bistand til fremme af civilsamfundet, mediernes frihed og respekten for menneskerettighederne i det nordlige Kaukasus med det formål at bidrage til en varig fred i området. Kommissionen er opmærksom på, at den bistand, som ydes til Rusland via Tacisprogrammet, bl.a. har til formål at fremme civilsamfundet, retsstaten og de offentlige institutioner og at bistå Rusland i den svære politiske, økonomiske og sociale overgang.

Kommissionen har kendskab til Khasbulatovs og Rybkins rapport. Kommissionen er ikke i stand til foretage en bedømmelse af omkostningerne ved den russiske regerings nuværende politik i Tjetjenien eller af, hvorledes omkostningerne påvirker den økonomiske situation som helhed. Der findes imidlertid ikke noget bevis for, at de russiske myndigheders nuværende politik er afhængig af økonomisk bistand fra EU.

(2003/C 280 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1498/03

af Ian Hudghton (Verts/ALE) til Kommissionen

(5. maj 2003)

Om: Finansiell pakke for 2003 med henblik på at tackle BSE og andre dyresygdomme

Hvor stor finansiell støtte var til rådighed for den britiske regering i forbindelse med EU's finansielle pakke for 2003 med henblik på at tackle BSE og andre dyresygdomme? Hvilke medlemsstater ansøgte om denne støtte, og hvilke beløb er blevet tildelt hver enkelt? Kan den britiske regering stadig indsende en fordring om udbetaling af støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(10. juni 2003)

Budgettet i 2003 for programmet til overvågning af transmissible spongiforme encephalopatiser (TSE) var på 94,5 mio. EUR. Ud af dette beløb skønnes det, at ca. 4,2 mio. EUR ville have været til rådighed for Det Forenede Kongeriges støtteberettigede udgifter, hvis UK's program var blevet fremlagt til tiden, og med mulighed for en omfordeling af budgetmidler fra medlemsstater, der har brugt for få penge, til medlemsstater, der har brugt for mange, inden udgangen af året, sådan som man gjorde det ved overvågningsprogrammet for TSE i 2002.

De øvrige 14 medlemsstater fremlagde alle et program for overvågning af TSE i 2003.

Det samlede beløb, som stod til rådighed for de 14 medlemsstater, var på 94 327 000 EUR med følgende maksimumsbeløb for de støtteberettigede udgifter i hver enkelt medlemsstat, som fastlagt i Kommissionens beslutning 2002/934/EF af 28. november 2002⁽¹⁾:

- Belgien 4 719 000 EUR
- Danmark 2 977 000 EUR
- Tyskland 20 723 000 EUR
- Grækenland 975 000 EUR
- Spanien 5 984 000 EUR
- Frankrig 30 554 000 EUR
- Irland 9 577 000 EUR
- Italien 6 952 000 EUR
- Luxembourg 198 000 EUR
- Nederlandene 6 312 000 EUR
- Østrig 2 455 000 EUR
- Portugal 1 059 000 EUR
- Finland 1 402 000 EUR
- Sverige 440 000 EUR

Budgettet for udryddelsesprogrammet i 2003 var på 41 mio. EUR. Af dette beløb ville mindst 765 000 EUR (700 000 EUR til brucellose og 65 000 EUR til tuberkulose — det samme som i år 2002) oprindeligt have været til rådighed for Det Forenede Kongeriges støtteberettigede udgifter, hvis UK's program var blevet fremlagt til tiden, og med mulighed for en omfordeling mellem medlemsstaterne inden udgangen af året, som det skete ved udryddelsesprogrammerne 2002.

De øvrige 14 medlemsstater fremlagde programmer for udryddelse i 2003.

Det samlede beløb, som stod til rådighed for de 14 medlemsstater var på 37 850 000 EUR, med følgende maksimumsbeløb for de støtteberettigede udgifter i hver enkelt medlemsstat, som fastlagt i Kommissionens beslutning 2002/943/EF:

- Belgien 650 000 EUR
- Danmark 150 000 EUR
- Tyskland 2 090 000 EUR
- Grækenland 1 170 000 EUR
- Spanien 14 200 000 EUR
- Frankrig 2 555 000 EUR
- Irland 6 855 000 EUR
- Italien 4 925 000 EUR
- Luxembourg 150 000 EUR
- Nederlandene 900 000 EUR
- Østrig 215 000 EUR
- Portugal 3 950 000 EUR
- Finland 35 000 EUR
- Sverige 5 000 EUR

Regeringen i UK kan ikke stille finansielle krav vedrørende udryddelsesprogrammer og overvågningsprogrammer for TSE i 2003. UK's programmer blev ikke godkendt til medfinansiering, fordi de blev fremlagt efter den 1. juni, den frist, som var anført i artikel 24, stk. 3, i Rådets beslutning 90/424/EØF af 26. juni 1990 om visse udgifter på veterinærområdet^(?). Derfor vil enhver ansøgning om betaling, som fremsendes af Det Forenede Kongerige for udryddelses- eller overvågningsprogrammerne i 2003, ikke føre til et finansielt bidrag fra Kommissionens side. Dette blev meddelt ministeriet for miljø, fødevarer og landdistriktspørgsmål (DEFRA) i et brev dateret 11. november 2002.

(¹) EFT L 324 af 29.11.2002.

(²) EFT L 224 af 18.8.1990.

(2003/C 280 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1499/03

**af José Mendiluce Pereiro (PSE), Alexander de Roo (Verts/ALE)
og Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen**

(5. maj 2003)

Om: Vandremuslingen og vandomledningsprojektet i forbindelse med Ebro-floden

Vandremuslingen (*Dreissena polymorpha*) er et toskallet bløddyr på ca. 3 cm med nogenlunde samme udseende som marine muslinger. Den eksplosive måde, denne muslingeart udbredes på, når den først er indført, fører til meget tætte populationer og gør det praktisk talt umuligt at standse koloniseringen i de forskellige naturlige og kunstige substrater, der findes i ferskvandsmiljøet. Vandremuslingen ernærer sig af planteplankton og konkurrerer med andre autoktone arter om denne føde, hvilket er med til at ødelægge den økologiske balance. Dens ekskrementer lægger sig som et – også for mennesker – giftigt lag på bunden af floder og vandreservoarer, og dette lag gør det af med alle fiskene i det pågældende område. På grund af denne muslingearts koloniseringssevne kan den forårsage blokering af kunstvandingsskanaler og tilstopning af indløb til og udløb fra kraftværker, hydrauliske anlæg af enhver art, turbiner, afløbskanaler, beholdere, skibsmotorer og -ankre, vandrensingsanlæg, forskellige former for kanaler og endog hele rørsystemer. I begyndelsen af 1980'erne blev vandremuslingen indslæbt til de store søer i Nordamerika. Kontrollen med bestandene har indtil nu kostet omkring 2 mia. USD, og til trods for denne store investering er arten fuldt etableret.

I sommeren 2001 registreredes vandremuslingen i Ebro-floden (den opdæmmede sø Riba-roja og flere forskellige steder fra Flix til Xerta). På få måneder blev den almindelig udbredt fra Riba-roja til Ebro-flodens delta. For nylig er den konstateret i kunstvandingssystemerne i områderne Les Garrigues og Terra Alta, der ligger mere end 20 km fra det område, hvor den oprindeligt blev registreret, og som den er nået frem til fra konventionelle vandindvindingssteder.

1. Har Kommissionen kendskab til, hvilke foranstaltninger den spanske regering har truffet for at udrydde denne plage?
2. Har nogle af disse foranstaltninger vist sig at være 100 % effektive? Kan Kommissionen i benægtende fald oplyse, hvilken metode der ville være 100 % effektiv?
3. Vil Kommissionen yde støtte til finansieringen af en spansk vandplan (PHN), som bl.a. tager sigte på at omlede inficeret vand (i dette tilfælde fra Ebro-floden) til andre vandløbsoplande?
4. Er en omledning under disse omstændigheder lovlig? Vil der ikke være tale om overtrædelse af habitatsdirektivet med hensyn til indførelse af alloktone arter?
5. Forventer Kommissionen at udtale sig om PHN før eller efter, at denne skadelige art er udryddet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. juni 2003)

Kommissionen henviser de ærede medlemmer til sit svar på skriftlig forespørgsel E-0510/03 fra Joan Colom i Naval⁽¹⁾ om samme emne.

For så vidt angår de særlige spørgsmål, der omtales i denne skriftlige forespørgsel, kan følgende fremføres:

1. Kommissionen kender intet til, at den spanske regering skulle have taget skridt til at udrydde vandremuslingen i Ebro-flodsystemet.
2. Kommissionen kender ikke til nogen metode, der med 100 % sikkerhed kan udrydde disse dyr.
3. Benyttelse af strukturfondene og samhørighedsfondene er underlagt de detaljerede regler i de pågældende forordninger. Heri kræves det bl.a., at fællesskabsretten og Fællesskabets politik efterkommes.
4. Kommissionen fører en omfattende dialog med de spanske myndigheder om den foreslåede omledning af Ebro, herunder navnlig med hensyn til overholdelsen af Fællesskabets miljøvurdering (VVM). Spørgsmålet om vandremuslingen og truslen om dennes yderligere spredning til andre flodbækkener indgår i denne dialog.
5. Den spanske vandplan omfatter hele landets territorium og består af hundredvis af foreslåede projekter vedrørende opførelse af kloakeringsanlæg, vandrensningsanlæg, kanaler, dæmninger, rørledninger m.v. Kommissionen vil nøje overvåge, at alt sker i fuld overensstemmelse med den pågældende lovgivning, og vil sikre, at reglerne om brugen af fællesskabsmidler overholdes behørigt. For så vidt angår den foreslåede Ebro-omledning, som er en del af vandplanen, har Kommissionen stadig drøftelser i gang med de spanske myndigheder om miljøpåvirkningen af Ebro-floden, Ebro-deltaet og recipientfloderne.

(¹) EUT C 242 E af 9.10.2003, s. 141.

(2003/C 280 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1521/03
af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen

(6. maj 2003)

Om: Illegal indvandring og smitte med SARS-virus

Smitten med den dødelige lungebetændelsesvirus er også ved at brede sig til de europæiske lande på en meget foruroligende måde for folkesundheden.

De internationale myndigheder anser særlig personer, der kommer fra visse geografiske områder, i første række Kina, for mulige smittebærere. Sundhedsmyndighederne i Kina har først meget sent advaret på internationalt plan om farerne ved en udbredelse af denne virus.

I mange europæiske lande er der forgrenede net af kinesiske restauranter og andre erhvervsaktiviteter, hvor der ofte er beskæftiget personale af ulovlig herkomst som følge af illegal indvandring.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for at gennemføre en passende kontrol med ovennævnte personales sundhedstilstand?

(2003/C 280 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1547/03
af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen

(7. maj 2003)

Om: Vedtagelse af fælles foranstaltninger mod SARS i Europa

Udbruddet af epidemien med atypisk lungebetændelsesvirus (SARS) har nu tvunget de kinesiske myndigheder til at holde et betydeligt antal mennesker i karantæne, og der er allerede truffet ekstraordinære foranstaltninger i Canada og i en række asiatiske lande, som er direkte berørt af sygdommen. Europa, som har tætte handelsmæssige forbindelser med disse lande, og som modtager en

jævn strøm af asiatiske indvandrere, hvoraf mange er illegale, har derimod endnu ikke udarbejdet en fælles plan for forebyggelse og kontrol af SARS med standardforanstaltninger, som skal iværksættes i hver enkelt medlemsstat for at sikre, at der findes redskaber til at imødegå en mulig epidemi.

Vil Kommissionen hurtigt træffe foranstaltninger med henblik på udarbejdelsen af en sådan plan?

(2003/C 280 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1604/03
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(6. maj 2003)

Om: Atypisk lungebetændelsesvirus (SARS)

Sygdommen svær akut luftvejssyndrom (SARS) har siden februar vakt bekymringer overalt i verden.

I begyndelsen af april var der 2 223 mistænkte tilfælde i verden, hvoraf 78 med dødelig udgang. I Europa har der været 5 mistænkte tilfælde i Tyskland, 8 i Italien, 3 i Det Forenede Kongerige, 2 i Irland, 1 i Frankrig og 1 i Belgien (ingen døde).

Ifølge de seneste oplysninger fra det kinesiske sundhedsministerium skal yderligere 9 mennesker være døde af SARS, og der skal være registreret 203 nye mistænkte tilfælde (hvoraf 95 i Beijing). Det samlede antal tilfælde i Kina er nu oppe på 3 117, og antallet af dødsfald er steget fra 131 til 140 (hvoraf 59 i Beijing).

De antibiotika, der er blevet anvendt til at bekæmpe den alvorligste type af infektionen, har vist sig at være virkningsløse, og i øjeblikket findes der endnu ikke antivirusslægemidler (der tales om, at der vil gå mindst et år, før dette er tilfældet).

Medlemsstaterne har truffet foranstaltninger for at forbedre deres forebyggende beredskab, og f.eks. vil der i Italien i tillæg til den formular, som alle personer, der stammer fra risikolande, skal udfylde, for alle personer, der ankommer til en lufthavn, blive indført en direkte samtale med en læge, som assisteres af en tolk.

1. Vil Kommissionen aktivt og hurtigt træffe foranstaltninger, der kan føre til, at der på europæisk plan vedtages en samordning af aktioner til forebyggelse, styring og overvågning af SARS-virus?
2. Hvorfor foreslår Kommissionen ikke, at der oprettes et europæisk center for sygdomsbekæmpelse, sådan som kommissær Byrne foreslog det i Parlamentet den 7.4.2003?
3. Finder Kommissionen ikke, at der er brug for at samordne den stadig mere omfattende kontrol, som luftfartsselskaber, som gennemfører flyvninger til EU-lufthavne fra Kina, Hong Kong, Taiwan, Singapore og Canada, skal varetage (f.eks. kontrol af passagerens kropstemperatur på flyvninger fra risikoområder ved ankomsten til Europa og eventuel karantæne af mistænkte tilfælde), og for at opfordre staterne uden for EU til at indføre de samme kontrolforanstaltninger?

(2003/C 280 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1613/03
af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. maj 2003)

Om: Svært akut respiratorisk syndrom (SARS)

Den 28. april 2003 erklærede WHO, at der var indberettet 32 sandsynlige tilfælde af SARS i EU's medlemsstater.

Hvis Kommissionen finder medlemstaternes foranstaltninger utilstrækkelige, vil den så overveje at iværksætte en koordineret EU-aktion?

Vil Kommissionen forsøge at overtale medlemsstaterne til at indføre kontrol af alle flyfiltre for coronavirus (og andre mikroorganismer) efter hver rejse, da det kun tager PCR-testen for SARS omkring fire timer at komme frem til et svar?

Accepterer Kommissionen, at EU's forsvar mod en sygdom som SARS kun vil være så stærkt som sit svageste led — dvs. de mindst effektive nationale foranstaltninger?

(2003/C 280 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1617/03
af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(13. maj 2003)

Om: SARS

Udbredelsen i Europa af det atypiske lungebetændelsesvirus, SARS, nødvendiggør en hasteintervention fra Unionens myndigheder med henblik på at opbygge et fælles forsvar og øge samarbejdet mellem medlemsstaterne.

Den italienske sundhedsminister, Sirchia, har krævet større kontrol i Europa, fordi de åbne grænser mellem landene i Schengen-området svækker beskyttelsen mod epidemien, hvis der ikke sker en omfattende koordinering.

Det er nødvendigt, at der udarbejdes en europæisk strategi for sundhedsbeskyttelse ved grænserne og særlig i lufthavnene, og at der fastlægges en sundhedsmæssig sikkerhedskodeks, som skal overholdes i alle de lande, der indgår i Schengen-aftalen.

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at forebygge udbredelsen af virusset og øge koordineringen mellem de nationale myndigheder?

Hvornår agter disse at imødekomme den italienske regerings opfordringer med henblik på at forbedre kontrollen i Schengen-landene?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-1521/03, E-1547/03, P-1604/03, E-1613/03 og E-1617/03

(10. juni 2003)

Kommissionen spiller en proaktiv og førende rolle i forbindelse med reaktionen på udbruddet af SARS (Severe Acute Respiratory Syndrome).

Som det for nylig blev fremført på Det Europæiske Råds møde om SARS (6. maj 2003), finder dette sted inden for rammerne af EU's net til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet, som er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2119/98/EF af 24. september 1998 om oprettelse af et net til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet⁽¹⁾, og det har givet et meget effektivt grundlag for hurtig udveksling af oplysninger inden for EU og for en koordineret reaktion, hvori landene i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og Den Europæiske Frihandelsammenslutning (EØS/EFTA) samt kandidatlandene har deltaget i fuldt omfang i samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen (WHO).

Kommissionen er også i stadig kontakt med de europæiske luftfartsselskaber og lufthavnssammenslutninger med henblik på at fremme udveksling af oplysninger og god praksis vedrørende SARS. Flyrejsebranchen er blevet hørt om dens forventninger til en fællesskabsdækkende koordinering, som dog under alle omstændigheder skal følge WHO's retningslinjer og overvåges af de nationale sundhedsmyndigheder.

Rådet vedtog på sit ekstraordinære møde vedrørende SARS hovedtrækkene i de retningslinjer, som Kommissionen har udviklet med bistand fra udvalget for nettet.

På trods af at gennemførelse af sundhedsbeskyttelsesforanstaltninger falder ind under medlemsstaternes sundhedsmyndigheders ansvarsområde, vil retningslinjerne for umiddelbare og fremtidige aktioner fokusere på følgende emner:

- Hurtig diagnosticering af alle mistænke tilfælde af SARS gennem effektiv overvågning.
- Beskyttelse af alle, som risikerer at blive smittet med sygdommen, gennem effektiv isolation af SARS-patienter på hospitalerne, herunder foranstaltninger til beskyttelse af plejepersonalet.
- Særlig fokus på flytrafik, som har spillet en betydningsfuld rolle i forbindelse med spredningen af SARS, navnlig screening af passagerer, som forlader de ramte områder, vejledning af passagererne om bord på flyene og effektiv information på ankomststedet ved indrejse fra de ramte områder.
- Betydningen af at øge kendskabet blandt fagfolk og i offentligheden samt rettidig og nøjagtig rapportering og udveksling af oplysninger med andre lande, navnlig EØS-/EFTA-landene, tiltrædelses- og kandidatlandene og WHO. Der bør også udvikles samarbejde med andre partnere som f.eks. luftfartsselskaberne.

Rådet var også opmærksom på, at Kommissionen har til hensigt at forelægge et forslag om at oprette europæisk center for sygdomsforebyggelse og -bekæmpelse.

Hvad angår kontrol ved de ydre grænser, gennemfører hver enkelt medlemsstat sin kontrol i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 2 i afsnit II i Schengen-gennemførelseskonventionen og navnlig artikel 5, som indeholder en fortegnelse over betingelserne for at give tredjelandsstatsborgere indrejsetilladelse. Korrekt anvendelse af disse bestemmelser er tilstrækkeligt til at sikre et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau i Schengen-landene, uden at der er behov for nye foranstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser under de nuværende forhold.

Hvad angår en eventuel genindførelse af kontrol ved de ydre grænser, skal det understreges, at det er op til medlemsstaterne at afgøre, om det er nyttigt at træffe en sådan afgørelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i Schengen-gennemførelseskonventionen. På baggrund af at kilden til den problemstilling, som rejses her, findes i tredjelande, mener Kommissionen dog, at korrekt håndhævelse af bestemmelserne vedrørende kontrol af de ydre grænser i lufthavnene bør være tilstrækkelig.

(¹) EFT L 268 af 3.10.1998.

(2003/C 280 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1524/03

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. maj 2003)

Om: Obligatorisk betaling af bidrag for sundhedsydelser i en anden medlemsstat end den, hvor man bor og bruger ydelserne

1. Er Kommissionen klar over, at den fri bevægelighed for personer og retten til frit at tage ophold i en anden medlemsstat har ført til, at mange personer, som i indkomstmæssig henseende ikke længere er afhængige af en bopæl i hjemlandet, herunder mange pensionister, slår sig ned i solrige og rekreativt tiltrækkende områder som f.eks. de spanske kystområder?

2. Fører denne tilflytning til, at der bliver lagt en relativt stor byrde på den spanske »Seguridad Social«, som med få læger og faciliteter skal dække behovene hos de lokale indbyggere med en lav indkomst, således at der opstår stadig længere ventelister?

3. Kan Kommissionen bekræfte, at personer, som oppebærer en pension eller en social ydelse i hjemlandet, i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 (¹) er forpligtet til i dette land at betale bidrag for retten til at bruge sundhedsydelser i en anden medlemsstat, hvor de har valgt deres bopæl? Betyder dette, at borgerne skal betale for en langt mere omfattende eller langt mere begrænset service end den, der er til rådighed i den medlemsstat, hvor de opholder sig, således at der ikke er noget rimeligt forhold mellem størrelsen af bidraget og omfanget af de rettigheder, man opnår i kraft heraf? I hvor høj grad harmonerer

dette med princippet om, at personer inden for EU ikke må have nogen ulemper i forbindelse med den fri bevægelighed for personer og retten til frit at vælge opholdssted?

4. Hvilke følger ville det få, hvis nogle af de ydelser, som i øjeblikket henhører under loven om særlige sundhedsudgifter (AWBZ-loven) i Nederlandene, overførtes til sygekassen, hvorved det resterende AWBZ-bidrag udelukkende eller hovedsagelig ville gå til ydelser, som ikke tilbydes i bopælslandet Spanien? Er det så ikke mere hensigtsmæssigt at betale for sådanne supplerende ydelser i Spanien og ikke i Nederlandene?

5. Hvad foretager Kommissionen sig for at sikre, at presset fra udenlandske statsborgere på den spanske »Seguridad Social« ikke bliver for stort, og at der ikke opstår en stor gruppe forsikrede, som hele tiden klager over store bidrag og begrænsede ydelser?

(¹) EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. juni 2003)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at i fraværet af harmonisering af de sociale sikringsordninger på europæisk plan sikrer forordning (EØF) nr. 1408/71 (¹) koordinering af de nationale sociale sikringsordninger med henblik på at give personer, som flytter inden for EU, mulighed for at nyde social beskyttelse under de bedst mulige forhold.

Forordning (EØF) nr. 1408/71 indeholder navnlig bestemmelser, som har til formål at give personer, som har bopæl i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor de er forsikrede, mulighed for at få sundhedsydelser i denne medlemsstat.

Generelt set har principperne i forordning (EØF) nr. 1408/71 til formål at sikre, at der leveres sundhedsydelser i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende er bosat og modtager ydelserne, som om pågældende var bosat i dette land. En sådan ordning gør det muligt at sikre lige behandling af alle de personer, som er bosat i en given medlemsstat. En pensionist, som er bosat i en anden medlemsstat end den medlemsstat, som udbetaler pensionen, modtager således sundhedsydelser i den medlemsstat, hvor han er bosat, i henhold til lovgivningen i denne medlemsstat og som om han var forsikret der. Med henblik på at få sundhedsydelser i den medlemsstat, hvor han er bosat, skal pensionisten lade sig registrere hos den relevante institution i bopælslandet ved hjælp af en formular, som attesterer hans ret til at modtage sundhedsydelser. Når han er registreret hos den relevante institution i bopælslandet, kan der tages hensyn til ham af myndighederne i bopælslandet i forbindelse med beregningen af nødvendige ressourcer på sundhedsområdet.

Forordning (EØF) nr. 1408/71 indeholder ligeledes bestemmelser, som fastsætter, hvilken institution der skal afholde udgifterne til de sundhedsydelser, som en pensionist har modtaget. Navnlig er det institutionen i den medlemsstat, som udbetaler pensionen, som skal bære udgifterne til sundhedsydelserne, hvis pensionisten modtager en pension fra én enkelt anden medlemsstat end den medlemsstat, hvori han er bosat. Forordningen fastlægger, hvorledes der skal afregnes mellem institutionerne: bopælsmedlemsstaten modtager fra den medlemsstat, som udbetaler pensionen, et fast beløb (for nærværende 80 % af de gennemsnitlige udgifter til sundhedsydelser til en pensionist i bopælsmedlemsstaten), som dækker alle udgifter til sundhedsydelser til pensionisten.

Til gengæld bestemmer forordningen også, at den institution, som bærer udgifterne til sundhedsydelserne, ud af den pension, som den skal udbetale, kan tilbageholde de pensionsbidrag, som lovgivningen eventuelt indeholder bestemmelser om.

Det kan rent faktisk forekomme, at disse regler i visse situationer medfører, at en pensionist betaler sociale bidrag, som er relativt høje i forhold til de ydelser, som han får ret til i bopælsmedlemsstaten, og den modsatte situation kan ligeledes forekomme.

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at man har kunnet nå frem til en løsning på en del af dette problem inden for rammerne af forhandlingerne vedrørende forslaget til en forenkling og modernisering af forordning (EØF) nr. 1408/71 (²). På mødet den 3. december 2002 nåede Rådet frem til en aftale om de overordnede retningslinjer for kapitlet om sygdom og barsel. Inden for rammerne af denne aftale kan

pensionisten ligeledes få sundhedsydelse i den medlemsstat, hvor den institution, som bærer udgifterne til sundhedsydelse til pensionisten (og til hvilken han eventuelt indbetaler sociale bidrag), befinder sig, under forudsætning af at medlemsstaten har valgt denne løsning og figurerer i forordningens bilag desangående.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, sidst ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, EFT L 28 af 30.1.1997.

(²) Forslag til Rådets forordning om koordineringen af de sociale sikringsordninger, EFT C 38 af 12.2.1999.

(2003/C 280 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1533/03

af **Frédérique Ries (ELDR)** til Kommissionen

(30. april 2003)

Om: Ny medicin i en Europæisk Union, som er blevet udvidet med nye medlemslande

Udvidelsen af EU er blevet en realitet med ti nye medlemslandes undertegnelse af tiltrædelsestraktaten i Athen onsdag den 16. april 2003. En historisk dato, der allerede har fået en konkret, meget vigtig betydning: De nye lande begynder allerede nu at være en del af Fællesskabet. I den forbindelse giver udvidelsen anledning til en række spørgsmål om beskyttelsen af fornyelser på det farmaceutiske område i visse af tiltrædelseslandene.

Kommissionen og Parlamentet har gentagne gange givet udtryk for deres bekymring om beskyttelsen af fornyelser på det farmaceutiske område navnlig ved hjælp af den beskyttelse af registreringsdata, som udstedes, når der gives tilladelse til at markedsføre nye produkter.

Det er nødvendigt at sikre, at beskyttelsen af registreringsdata, som er en væsentlig del af den gældende fællesskabsret, til fulde finder anvendelse i de nye medlemslande fra tiltrædelsestidspunktet.

Situationen i forbindelse med beskyttelse af registreringsdata for de produkter inden for EU, der er i besiddelse en markedsføringstilladelse i Fællesskabet udstedt af EU, giver stadig anledning til en vis bekymring og usikkerhed.

Med hensyn til denne specifikke, men meget udbredte situation, bedes Kommissionen oplyse:

- om beskyttelsen af de registreringsdata, der bevilges som led i Fællesskabets centraliserede markedsføringsprocedure, til fulde finder anvendelse i de nye medlemslande, så snart de bliver medlemmer af EU
- om markedsføringstilladelser for kopier af de førnævnte produkter, som før tiltrædelsen blev bevilget af lokale myndigheder i kandidatlandene, bliver ugyldige, så snart landene tiltræder EU, hvilket vil føre til, at disse kopier i praksis skal trækkes tilbage fra markedet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af **Erkki Liikanen**

(21. maj 2003)

Kommissionen kan bekræfte, at for lægemidler, som er godkendt i henhold til den centraliserede procedure, der er fastlagt i Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering (¹), finder den databeskyttelse, der er fastlagt i artikel 13, stk. 4, i denne forordning, i kombination med artikel 10, stk. 1, litra a), punkt iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (²), til fulde anvendelse i de nye medlemsstater, så snart de bliver medlemmer. Som følge heraf kan en ny ansøgning om et generisk produkt indgivet i den nye medlemsstat efter tiltrædelsen ikke drage fordel af den forkortede procedure, der er omhandlet i artikel 10, litra a), punkt iii), i direktiv 2001/83/EF, så længe referenceproduktet stadig er dækket af databeskyttelsen.

Det følger af artikel 10, litra a), punkt iii), i direktiv 2001/83/EF, at en kortfattet ansøgning kun kan indgives til den myndighed, der har evalueret og godkendt referenceproduktet. Det er kun denne myndighed, der er i besiddelse af samtlige sagsakter vedrørende det referenceprodukt, som ansøgeren om tilladelsen til det generiske produkt ønsker at henvise til, og som er nødvendige for at kunne vurdere ansøgningen om det generiske produkt.

Denne fortolkning er allerede blevet fastlagt i del A 2, litra a), punkt 1 i Kommissionens meddelelse fra 1998 om fællesskabsprocedurer for markedsføringstilladelser for lægemidler⁽³⁾.

For lægemidler, som er godkendt via den centraliserede procedure, er det kun Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA), der er oprettet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93, der er i besiddelse af samtlige sagsakter, ikke agenturerne i de nye medlemsstater.

Som følge heraf mister de nationale tilladelser til generiske kopier af centralt godkendte lægemidler deres retsvirkning, når de pågældende lande bliver medlemmer af EU.

(¹) EFT L 214 af 24.8.1993.

(²) EFT L 311 af 28.11.2001.

(³) EFT C 229 af 22.7.1998.

(2003/C 280 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1537/03
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(7. maj 2003)

Om: Overgangsperiode for bevilling af markedsføringstilladelser til lægemidler

I henhold til tiltrædelsesbestemmelserne skal kandidatlandene bringe alle eksisterende markedsføringstilladelser for lægemidler på linje med EU-standarderne inden tiltrædelsesdatoen. Lægemidler uden denne tilladelse vil være på markedet i modstrid med EU-lovgivningen og bør trækkes tilbage. Fem af kandidatlandene (Cypern, Litauen, Malta, Polen og Slovenien) har anmodet om og er blevet bevilget en overgangsperiode, under hvilken fællesskabsrettens fulde krav ikke vil finde anvendelse.

Hvert enkelt land blev anmodet om at opstille en liste over de markedsføringstilladelser, som skulle ajourføres i overgangsperioden. Listerne blev ikke offentliggjort, og der er tilsyneladende ikke blevet foretaget nogen uafhængig undersøgelse af dem enten ud fra et juridisk aspekt eller et folkesundhedssynspunkt.

Listerne over lægemidler, der falder ind under overgangsperioderne, der er aftalt med Cypern, Litauen, Malta, Polen og Slovenien, som vil blive vedføjet tiltrædelsestraktaterne, formodes at indeholde væsentlige unøjagtigheder eller mangler, som kræver korrektion.

De alvorligste problemer er følgende:

- listerne indeholder produkter, som endnu ikke er godkendt på kandidatlandenes markeder;
- listerne indeholder produkter, som er identiske med produkter, der er godkendt via EU's centraliserede procedurer, og som derfor vil være ulovlige fra tiltrædelsesdatoen og bør fjernes fra markedet;
- listerne indeholder lokale kopier af de samme centraliserede produkter på trods af dokumentet fra Det Paneuropæiske Kontrolforum om gradvis indføring af produkterne, hvoraf det klart fremgår, at nationalt autoriserede generiske versioner af centralt godkendte produkter ikke kan blive på markedet i kandidatlandene efter tiltrædelsen.

Eksempler herpå er følgende: Bactoban (en kopi af et patenteret GSK-produkt (Polen)), Clopidrogel og Klopdrogel (ikke registreret på trods af, at det er kopier af et Sanofi-patenteret produkt (Polen)), Betaferon (centralt godkendt af Schering (Malta, Slovenien)), Taxotere (centralt godkendt af Aventis (Slovenien)) og Viagra (centralt godkendt af Pfizer (Cypern, Litauen og Slovenien)).

Listerne blev ikke offentliggjort under forhandlingerne. Hvor lang tid vil der gå, før listerne revideres, og kan Kommissionen bekræfte, at kopier af centraliserede produkter skal trækkes tilbage fra markedet på tiltrædelsesdatoen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(13. juni 2003)*

Medlemsstaterne har besluttet, at tiltrædelsestraktaterne skal indeholde lister over de lægemidler, der er omfattet af overgangsperioden. Overgangsperioden er omhandlet i afsnittet om frie varebevægelser i traktaten om de fem kandidatlandes tiltrædelse. Kommissionen har ingen oplysninger om, hvorvidt medlemsstaterne har gennemgået kandidatlandenes lister. Eftersom listerne er en del af tiltrædelsestraktaterne som undertegnet i Athen den 16. april 2003, vil en revision af listerne kræve en ændring af de pågældende tiltrædelsestraktater.

Bestemmelsen om overgangsperioden som fastsat i udkastet til tiltrædelsestraktat er formuleret ganske restriktivt og omhandler kun aspekterne kvalitet, sikkerhed og effektivitet (som en fravigelse fra kravene om kvalitet, sikkerhed og effektivitet som fastsat i direktiv 2001/83/EF⁽¹⁾). Aspekter ud over kvalitet, sikkerhed og effektivitet, f.eks. respekten for procedurekrav eller andre retlige krav i Fællesskabets lægemiddellovgivning, nævnes ikke.

Nationale tilladelser til markedsføring af lægemidler, der ikke er i overensstemmelse med EU-lovgivningen, og som ikke er omfattet af overgangsperioden, skal tilbagekaldes umiddelbart efter tiltrædelsen. Sådanne nationale tilladelser, som de nye medlemsstater inden tiltrædelsen har udstedt for generiske kopier af produkter, der er godkendt efter den centraliserede procedure, bliver ugyldige fra og med tiltrædelsen.

Det følger af ordlyden i artikel 10, stk. 1, litra a), nr. iii), i direktiv 2001/83/EF, at der kun kan indgives en forkortet ansøgning hos den myndighed, der har vurderet og godkendt referenceproduktet. Det er den eneste myndighed, der er i besiddelse af samtlige sagsakter om det referenceprodukt, som ansøgeren om tilladelsen til det generiske produkt ønsker at henvise til, og som er nødvendige for at kunne vurdere ansøgningen om det generiske produkt.

For lægemidler, der er godkendt efter den centraliserede procedure, er det kun Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering, der er oprettet ved forordning (EØF) nr. 2309/93⁽²⁾, der er i besiddelse af samtlige sagsakter, ikke agenturerne i de nye medlemsstater. Det betyder, at de nationale tilladelser til generiske kopier af centralt godkendte lægemidler mister deres retsvirkning og skal tilbagekaldes, når landene er tiltrådt EU.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311 af 28.11.2001.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering, EFT L 214 af 24.8.1993.

(2003/C 280 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1538/03**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen***(7. maj 2003)*

Om: EU- og WTO-regler for forretninger med selskaber med hjemsted i skattely

Der har været en del diskussion i Det Forenede Kongerige om, hvorvidt det var korrekt af skattevæsenet at sælge skatte- og toldkontorer til selskabet Mapeley Steps, der har hjemsted i Bermuda, for 370 mio. GBP. Nogle af oplysningerne i sagen findes på side 26 i udgaven for perioden 21. februar-6. marts 2003 af det opsøgende/satiriske tidsskrift *Private Eye*, som nøje har fulgt sagen. Skattevæsenets direktør har tilsyneladende retfærdiggjort salget af bygningerne med, at det er i modstrid med EU- og WTO-regler at afvise at indgå en kontrakt med et selskab med den begrundelse, at det driver sin virksomhed i et skattely, selv om der også synes at herske tvivl om, hvorvidt Mapeley Steps var registreret i Bermuda eller i Det Forenede Kongerige på salgstidspunktet.

Vil Kommissionen afklare EU- og WTO-reglerne for salg af statsejendom til selskaber, der har hjemsted i skattely, og tage stilling til, om staten i et sådant tilfælde må tage hensyn til det samlede nettooverskud for statskassen, når den træffer sin afgørelse om et salg? Vil Kommissionen desuden oplyse, om det er korrekt, at den amerikanske regering ikke undertegner kontrakter eller indgår aftaler med organisationer, der har hjemsted i et skattely, og om dette i bekræftende fald efter Kommissionens mening er foreneligt med USA's

WTO-forpligtelser? Vil Kommissionen endelig oplyse, om den har anmodet den britiske regering om nærmere oplysninger om dette konkrete salg, og om den i bekræftende fald er overbevist om, at den britiske regering og skattevæsenet har handlet i overensstemmelse med gældende EU-ret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(10. juni 2003)

Der findes ingen regler inden for Verdenshandelsorganisationen (WTO) om salg af fast ejendom til selskaber, der har hjemsted i skattely. WTO-reglerne gælder generelt for handel med varer og tjenesteydelser og ikke for handel med fast ejendom.

Der findes ingen fællesskabsbestemmelser på skatteområdet, der specielt gælder for handel med fast ejendom mellem en medlemsstats offentlige myndigheder og en virksomhed, der er beliggende i en jurisdiktion, der betegnes som »skattely«. Generelt er Kommissionen dog af den opfattelse, at en større gennemsigtighed i skattereglerne ville gøre det muligt at mindske mulighederne for bedrageri og skatteunddragelse. Kommissionen går ind for, at der i et så stort geografisk område som muligt afskaffes skadelig skattepraksis, som fordrejer den frie og loyale konkurrence og hindrer virksomhedernes grænseoverskridende aktiviteter.

(2003/C 280 E/183)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1546/03
af Marco Cappato (NI) til Kommissionen**

(7. maj 2003)

Om: Lukning af internetcaféer i Det Indre Mongoli

Ifølge det kinesiske nyhedsbureau Xin-Hua News er over 700 internetcaféer i Det Indre Mongoli siden den 1. april blevet udsat for trusler og indtrængen fra de kinesiske myndigheder, og som følge heraf er mange af disse cybercaféer blevet lukket definitivt. Ifølge det officielle nyhedsbureau for Det Indre Mongoli har de lokale politimyndigheder siden den 10. april sat 400 betjente og 150 køretøjer ind på at inspicere over 500 internetcaféer. Under inspektionerne er 80 % af de kontrollerede caféer i regionen Huhhot City blevet lukket.

Den 10. april blev der under ledelse af myndighederne for Det Indre Mongoli afholdt et møde mellem repræsentanter for den autonome regions kontor for offentlig sikkerhed, kulturkontor og kontor for telekommunikation. I sluterklæringen fra dette møde hedder det bl.a., at »det at benytte onlinespil, give unge adgang til internettet, holde cybercaféer åbne til langt ud på natten og give adgang til internettet uden oplysninger om folks identitet udgør ulovlige handlinger«.

Er Kommissionen bekendt med de lokale myndigheders indgreb i Det Indre Mongoli? Hvordan vil den overvåge risikoen for, at dette indgreb udnyttes til yderligere undertrykkelser af ytringsfriheden i Kina?

Hvilket pres vil den udøve for at sikre borgerne i Det Indre Mongoli fuld udøvelse af ytringsfriheden, der, som det fremgår af artikel 19 i verdenserklæringen om menneskerettigheder, indebærer ret til menings- og ytringsfrihed, og som omfatter frihed til at hævde sin opfattelse uden indblanding og til at søge, modtage og meddele oplysning og tanker ved et hvilket som helst meddelelsesmiddel og uanset landegrænser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. juni 2003)

Kommissionen er bekendt med, at den kinesiske regering har indført restriktioner for brug af internettet. Således er der i internetkaféer pligt til at oplyse sin identitet, og udbydere og ejere af sådanne kafeer har pligt til at hindre adgang til statsfjendtligt materiale og opbevare en log over brugere og hvilke web-steder de har besøgt. Efter flere tragedier som følge af en mangelfuld overholdelse af sikkerhedskravene, greb de kinesiske myndigheder i 2001 ind over for ikke-registrede kafeer med lukning af flere til følge.

Uden at skulle sætte spørgsmålstegn ved de kinesiske myndigheders bestræbelser på at beskytte internetbrugere mener EU, at Kinas internetpolitik i flere henseender hindrer kineserne i fuldt ud at udnytte den ytrings- og meningsfrihed, som de har fået garanteret i den pakt vedrørende civile og politiske rettigheder, der blev undertegnet af Kina i 1998. Dette punkt forelægges systematisk for de kinesiske myndigheder på de halvårlige møder i EU's og Kinas dialog vedrørende menneskerettighederne. EU anmoder med regelmæssige mellemrum om løsladelse af »cyberdissidenter«.

EU anmoder også med regelmæssige mellemrum om løsladelse af forskellige personer som efter EU's opfattelse holdes fængslet, fordi de har søgt at udøve deres menings- og ytringsfrihed, bl.a. via internettet.

Kommissionen er ikke bekendt med at de kinesiske myndigheder skulle have håndhævet denne generelle politik med særlig hård hånd i det indre Mongoliet, men agter for fremtiden at være særlig opmærksom på, hvad der sker i nævnte provins.

(2003/C 280 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1558/03
af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen

(7. maj 2003)

Om: Fodbold og racisme

Hvorledes forholder Kommissionen sig til den stadigt mere udbredte racisme og den organiserede racisme, som fodboldfans fra bestemte fodboldklubber i EU praktiserer, samt til de bøder, som UEFA for nylig har pålagt sådanne fodboldklubber at betale?

Hvorledes forholder Kommissionen sig endvidere til de foruroligende tegn på organiseret racisme i forbindelse med fodboldkampe, især i kandidatlandene, som UEFA ligeledes har reageret på (f.eks. i Slovakiet)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(25. juni 2003)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring over de seneste udtryk for racistisk vold ved fodboldkampe i nogle medlemsstater og ansøgerlande.

Kommissionen giver finansiel støtte til praktiske initiativer, der er udarbejdet for at bekæmpe racisme inden for fodboldsporten, bl.a. FARE (Football Against Racism in Europe).

Kommissionen vedtog også den 28. november 2001 et forslag⁽¹⁾ til Rådets rammeafgørelse om en tilnærmelse af love og bestemmelser i medlemsstaterne om racistiske og fremmedfjendtlige overtrædelser. Denne rammeafgørelse har to formål. For det første skal den sikre, at racisme og fremmedhad er strafbart i alle medlemsstater ved hjælp af effektive, rimelige og afskrækkende straffe, som kan medføre udlevering eller overgivelse, og for det andet skal den forbedre og fremme det juridiske samarbejde ved at fjerne eventuelle hindringer.

Endelig kan Kommissionen oplyse det ærede medlem om, at Rådet den 25. april 2002 vedtog en afgørelse om sikkerhed i forbindelse med internationale fodboldkampe⁽²⁾. I henhold til denne afgørelse oprettes der nationale kontaktpunkter for fodboldinformation for at kunne udveksle informationer i forbindelse med et fodboldarrangement og for at kunne tilrettelægge det nødvendige internationale politisamarbejde i forbindelse med internationale fodboldkampe.

⁽¹⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002.

⁽²⁾ EFT L 121 af 8.5.2002.

(2003/C 280 E/185)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1560/03
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen**

(7. maj 2003)

Om: Hårfarvningsmidler og kræft

I sit svar på skriftlig forespørgsel P-0090/03 ⁽¹⁾ om hårfarvningsmidler og kræft anførte Kommissionen, at på området for oxidative hårfarver er de fleste stoffer allerede blevet forbudt, eller der gælder særlige betingelser for deres anvendelse. Endvidere anførte Kommissionen, at disse beslutninger byggede på en risikovurdering fra Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP). Endelig henviste Kommissionen til de igangværende drøftelser med medlemsstaterne og repræsentanter for forbrugerne og industrien om, hvilke stoffer der skulle have højeste prioritet ved vurdering eller revurdering.

Vil Kommissionen oplyse, hvornår der forventes en konklusion på de igangværende drøftelser, hvilke foranstaltninger den agter at iværksætte på det pågældende tidspunkt, samt i hvilken udstrækning der vil blive taget højde for produkternes indvirkning på »tredjepersoner« eller personer, der ikke benytter de pågældende produkter, i forbindelse med EU's evaluering af produkterne?

⁽¹⁾ EUT C 155 E af 3.7.2003, s. 212.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. juni 2003)

På et møde med medlemsstaterne og repræsentanter for forbrugerne og industrien forelagde Kommissionen ultimo april 2003 en strategi for systematisk vurdering af hårfarvningsmidler til drøftelse. Anledningen var offentliggørelsen af en række rapporter om en mulig sammenhæng mellem anvendelsen af varige hårfarvningsmidler og blærekraft.

Kernen i strategien er en trinvis og tilpasset model, hvorefter industrien inden for nærmere fastsatte frister skal indgive sikkerhedsoplysninger om hårfarvningsmidler, som vurderes af Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP). Hovedformålet med strategien er på grundlag af en videnskabelig vurdering af oplysningerne at regulere anvendelsen af stofferne. Stoffer, for hvilke der ikke er indgivet oplysninger til risikovurdering fra SCCNFP's side, vil blive behandlet som højeste prioritet, mens stoffer, for hvilke der foreligger oplysninger, vil blive behandlet senere hen. I førstnævnte tilfælde vil Kommissionen overveje, hvilke foranstaltninger det er mest tidssvarende at træffe, herunder også et eventuelt forbud mod at anvende stofferne.

Modellen blev hilst velkommen af mødedeltagerne. Kommissionen anmodede industrien og medlemsstaterne om yderligere oplysninger, så den kan opstille prioriteringer for det videre arbejde. Drøftelserne vil blive fortsat i sommerens løb, og der forventes et resultat inden for de kommende måneder.

(2003/C 280 E/186)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1582/03
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(8. maj 2003)

Om: Situationen inden for skibsværftsindustrien i Den Europæiske Union

Et nyligt besøg på skibsværfter i Viana do Castelo i Nordportugal viste, at der hersker stor bekymring med hensyn til de problemer, der fortsat eksisterer i forbindelse med skibsværftsindustrien i Den Europæiske Union, og som kan få alvorlige følger for Portugal, hvis der ikke iværksættes foranstaltninger til undsætning for denne vigtige strategiske sektor.

Hertil kommer, at de seneste forureningsulykker som følge af Erika's og Prestige's forlis gør det absolut nødvendigt at få indført regulativer med en tolerancetærskel på nul for søtransport af tunge brændselsolier til eller fra landene i Den Europæiske Union, hvorfor Kommissionen ikke blot bør sikre en hurtig og fleksibel anvendelse af den eksisterende midlertidige mekanisme til beskyttelse af skibsværftsindustrien, men også yde andre former for støtte, specielt inden for områderne forskning og udvikling samt innovation, både i forbindelse med udarbejdelsen af projekter, og hvad angår prototyper. Det er vigtigt at yde støtte til det nye initiativ »Leadership – 2015«.

På baggrund af ovennævnte bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvor langt er man nået med den påtænkte retssag mod Republikken Korea inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at vedtage, specielt med henblik på ændring af den gældende forordning (EF) nr. 1540/98⁽¹⁾ og i forbindelse med det nye initiativ »Leadership – 2015«, dels med henblik på at bistå Den Europæiske Unions strategiske skibsværftsindustri og dels rederne med henblik på at fremme en hurtig fornyelse af Fællesskabets flåder og dermed bidrage til at højne sikkerheden inden for søtransporten?

⁽¹⁾ EFT L 202 af 18.7.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(17. juni 2003)

Kommissionen er bevidst om den vanskelige situation på skibsbygningsmarkedet, hvilket også fremgår af dens syvende rapport om verdens skibsbygningsindustri, der blev forelagt Rådet den 13. maj 2003⁽¹⁾, og som nu er offentliggjort.

Kommissionen har forsøgt at løse denne fortsatte krise på forskellige måder. I 2002 besluttede den at følge en tostrengt strategi, der gik ud på dels at anlægge sag mod Korea inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen, dels at tillade direkte støtte til skibsværfter med henblik på bygning af visse skibstyper i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1177/2002 af 27. juni 2002 om en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien⁽²⁾. Denne midlertidige defensive ordning er en undtagelsesforanstaltning, der trådte i kraft den 24. oktober 2002. Det er nu op til medlemsstaterne at gennemføre denne forordning og give Kommissionen meddelelse om enhver støtte, hvis de endnu ikke har gjort dette.

Kommissionen har med hensyn til WTO-foranstaltningen haft en lang række møder med den koreanske regering, siden tvistbilæggelsesproceduren blev indledt i oktober 2002, men det er endnu ikke lykkedes at finde en løsning. Kommissionen er derfor i øjeblikket ved at forberede næste skridt, som er en anmodning om nedsættelse af et WTO-panel.

Hvad angår Rådets forordning (EF) nr. 1540/1998 af 29. juni 1998 om nye regler for støtte til skibsbygningsindustrien, er Kommissionen aktivt engageret i udarbejdelsen af nye regler for statsstøtte til skibsbygningsindustrien, eftersom denne forordning udløber ultimo 2003.

Kommissionen støtter ligeledes kraftigt arbejdet inden for rammerne af LeaderSHIP 2015, der er et initiativ, som EUs skibsbygningsindustri har iværksat i samarbejde med Kommissionen med henblik på at udvikle nye arbejdsstrukturer og fastsætte teknologiske prioriteringer og således støtte konkurrenceevnen inden for Fællesskabets skibsbygningsindustri. Man vil inden for rammerne af dette initiativ bl.a. forsøge at finde nye metoder til at støtte forskningen og den teknologiske udvikling samt innovationen i denne sektor. De første resultater vil blive fremlagt inden udgangen af 2003.

Hvad angår spørgsmålet om fornyelse af Fællesskabets flåde er der allerede sat gang i denne proces med de nye maritime sikkerhedsbestemmelser i EU. Enhver anden specifik foranstaltning skal være i overensstemmelse med reglerne om statsstøtte til skibsfarten og skibsbygningsindustrien.

⁽¹⁾ KOM(2003) 232 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 172 af 2.7.2002.

(2003/C 280 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1598/03 af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(12. maj 2003)

Om: Direktivet om dyretransporter

Kan Kommissionen i tilknytning til spørgsmål H-0180/03⁽¹⁾ oplyse, hvornår høringen af de forskellige tjenester om udkastet til forslag om beskyttelse af dyr under transport indledes?

Har Kommissionen erfaring for, hvor langt tid en sådan høring af tjenesterne tager?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 8. april 2003.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(20. juni 2003)*

Kommissionen er startet med høringen af de forskellige tjenester.

Den normale varighed af en høring af de forskellige tjenester om et dokument af denne størrelse er 15 arbejdsdage. Herefter kan det blive nødvendigt med et yderligere tidsrum for at tilpasse teksten for at tage hensyn til alle relevante bemærkninger, så man sikrer sig, at alle relevante afdelinger kan gå ind herfor.

(2003/C 280 E/188)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1602/03
af Maria Carrilho (PSE) til Kommissionen***(12. maj 2003)*

Om: Legetøj i fødevarer

Nogle af de mere samvittighedsfulde fabrikanter har frivilligt trukket potentielt farlige produkter tilbage fra markedet, fordi der i de seneste år har været ulykker med dødelig udgang, hvor børn er blevet kvalt.

Nestlé har trukket sit produkt Magic Ball tilbage (en chokoladeovertrukket plasticbold, der indeholder en lille Disney-figur), fordi legetøj i fødevarer betragtes som yderst farligt.

I Danmark og Det Forenede Kongerige er en yoghurt med gave (Onken) også frivilligt blevet trukket tilbage fra markedet.

I Finland er et østrigsk fremstillet chokoladeæg, der indeholder en overraskelse, blevet trukket tilbage fra markedet.

Der er imidlertid stadig skrupelløse fabrikanter, der fortsætter med at annoncere og sælge deres fødevarer med legetøj som blikfang (hvilket bare er endnu et marketingsfif for at sælge fødevareren) med risiko for at forårsage dødelige ulykker og påføre familier uoprettelig skade.

Hvilke specifikke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for at beskytte de europæiske forbrugere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(13. juni 2003)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1475/03 af Carlos Lage, E-1505/03 af Arlindo Cunha, E-1552/03 af Paulo Casaca og E-1591/03 af Antonio Campos⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUT C 268 E af 7.11.2003, s. 202.

(2003/C 280 E/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1645/03
af Bill Miller (PSE) til Kommissionen***(16. maj 2003)*

Om: Metoder til at formindske arbejdsløsheden i arbejdskraftkrævende industrier

For at prøve at forbedre beskæftigelsen er det vedtaget eventuelt at anvende en nedsat momssats på arbejdskraftintensive industrier. Så vidt jeg forstår, er der gennemført pilotprojekter inden for bygningsindustrien i Frankrig. Hvad er resultatet heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. juni 2003)

Rådet vedtog i henhold til henstillingerne fra Det Europæiske Råd i Wien den 11. og 12. december 1998, navnlig »Wienerstrategien for Europa«, den 22. oktober 1999 Rådets direktiv 1999/85/EF af 22 oktober 1999 om ændring af direktiv 77/388/EØF for så vidt angår muligheden for forsøgsvis at anvende en nedsat momssats for arbejdskraftintensive tjenesteydelser⁽¹⁾. Formålet med denne ændring af Rådets direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁽²⁾ var at give de medlemsstater, som ønskede det, mulighed for forsøgsvis at anvende en reduceret momssats for arbejdskraftintensive tjenesteydelser for at se, hvilke konsekvenser dette ville få for beskæftigelsen og undergrundsøkonomien.

Under hensyntagen til foranstaltningens forsøgs-mæssige karakter fastsætter direktiv 1999/85/EF, at de medlemsstater, der deltager i dette forsøg, skal udarbejde en detaljeret rapport om virkningerne for arbejdsmarkedet og effektiviteten. Ni medlemsstater har deltaget i forsøget. Kommissionen skal på dette grundlag forelægge Parlamentet og Rådet en samlet evalueringsrapport. Denne rapport⁽³⁾ blev vedtaget den 2. juni 2003. Rapporten og medlemsstaternes rapporter er tilgængelig på Kommissionens websted på følgende adresse:

http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/taxation/labour_intensive/labour_intensive_fr.htm

Følgende tabel angiver de pågældende ydelser og medlemsstaternes valg:

1. Småreparationer: — cykler — sko og lædervarer — beklædningsgenstande og linned	B, L, NL B, L, NL B, GR, L, NL
2. Reparation og renovering af private boliger	B, E, F, I, NL, P, UK
3. Vinduespudsning	F, L
4. Pleje i hjemmet	GR, F, I, P
5. Frisørvirksomhed	E, L, NL

⁽¹⁾ EFT L 277 af 28.10.1999.

⁽²⁾ EFT L 145 af 13.6.1977 — Direktiv senest ændret ved Rådets direktiv af 7. maj 2002.

⁽³⁾ KOM(2003) 309 endelig udg.

(2003/C 280 E/190)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1652/03
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. maj 2003)

Om: Regulering af erhvervet som låsesmed i EU

Med henvisning til den skriftlige forespørgsel E-2454/98⁽¹⁾ af Roberta Angelilli, MEP, og svaret afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti den 2. oktober 1998 kan jeg konstatere, at den bekymring, som kollega Angelilli fremsatte i juli 1998 om regulering af erhvervet som låsesmed, stadig er aktuell. På den ene side bør det være muligt at fremme udøvelsen af etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser i EU — og på den anden side at sikre beskyttelsen af personer og formue. Med hensyn til sidstnævnte er erhvervet bogstavelig talt i en nøgleposition.

Mener Kommissionen, at der er en hårfin balance mellem på den ene side europæernes grundlæggende rettigheder og på den anden sikkerhedskravene til udøvelse af erhvervet?

Agter Kommissionen at udarbejde fælles regler for at få adgang til at udøve erhvervet som låsesmed?

Hvilke erhverv er for øjeblikket reguleret i fællesskabslovgivningen med hensyn til at få adgang til at udøve erhvervet?

(¹) EFT C 142 af 21.5.1999, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(10. juni 2003)

For så vidt angår anerkendelse af erhvervs kvalifikationer, er erhvervet som låsesmed omfattet af direktiv 1999/42/EF (¹). I henhold til direktivets artikel 4, der indeholder den samme bestemmelse som det nu ophævede direktiv 64/427/EØF, skal medlemsstater, hvor adgang til eller udøvelse af virksomhed er afhængig af besiddelse af almen eller særlig viden og kunnen, som tilstrækkeligt bevis for denne viden og kunnen anerkende den faktiske udøvelse af denne virksomhed i en anden medlemsstat i et vist tidsrum (i princippet seks år) som selvstændig eller som virksomhedsleder. Erhvervsdrivende, der ikke opfylder de i artikel 4 omhandlede betingelser, kan i stedet anmode om at få deres eksamensbevis, certifikat eller andre kvalifikationsbeviser anerkendt efter betingelserne i direktivets artikel 3. Er der væsentlige forskelle mellem ansøgerens kvalifikationer og de krav, der stilles i værtslandet, kan værtslandet kræve, at ansøgeren består en egnethedsprøve eller gennemgår en prøvetid efter de fastsatte betingelser.

Heraf følger, at erhvervet som låsesmed er reguleret ved en ordning for gensidig anerkendelse, som hverken er baseret på en samordning af mindstekravene til uddannelse eller af betingelserne for adgang til erhvervet. Det er derfor i princippet medlemsstaternes opgave at regulere erhvervene på deres område, og det er inden for rammerne af de nationale reguleringer, at der i givet fald tages hensyn til de sikkerhedskrav, der gælder for udøvelsen af erhvervene. Enhver samordning af betingelserne for adgang til erhvervet, som medfører en ændring af de bestående lovgivningsprincipper på området i en medlemsstat, kræver derfor i henhold til EF-traktatens artikel 47, stk. 2, at Rådet vedtager et direktiv med enstemmighed. Ifølge Kommissionens oplysninger er medlemsstaterne imidlertid ikke videre interesserede i yderligere samordning på området.

Adgangsbetingelserne er i dag samordnet ved fællesskabsbestemmelser for erhvervet som læge, jordemoder, sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæge, dyrlæge og farmaceut og erhvervet som revisor.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/42/EF af 7. juni 1999 om indførelse af en ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for de former for erhvervs virksomhed, der er omfattet af direktiverne om liberalisering og om overgangsforanstaltninger, og til supplering af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser, EFT L 201 af 31.7.1999.

(2003/C 280 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1656/03 af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen

(13. maj 2003)

Om: Parmalat's mælk »FrescoBlu«

Selskabet Parmalat forhandler i Italien mælken »FrescoBlu« (produceret i en virksomhed i Tyskland) som er skabt gennem en mikrofiltreringsproces og som markedsføres under betegnelsen »Latte Fresco«, hvilket antyder, at den har samme egenskaber som frisk mælk;

Den teknik, der anvendes til at producere denne mælk, mikrofiltrering, er endnu ikke godkendt af Kommissionen, og det er derfor tvivlsomt, om produktet opfylder kriterierne for frisk mælk og om det derfor er legitimt at benævne den som sådan;

Den italienske regering har udstedt to dekretter, hvoraf det ene vedrører godkendelse af den tekniske proces (mikrofiltrering) og det andet vedrører mærkning af de produkter, der skabes via denne proces, men har ikke adviseret Kommissionen herom;

For at råde bod på denne manglende advisering har Italien i overensstemmelse med direktiv 98/34/EF⁽¹⁾ efterfølgende fremsendt to nye forslag til dekreter om ændring af de tidligere til Kommissionen;

På trods af at Kommissionen fortsat behandler de to forslag, markedsfører Parmalat stadig »FrescoBlu« mælk (mikrofiltreret) i Italien;

Ingen medlemsstater har officielt givet tilladelse til den pågældende tekniske proces;

Hidtil har de italienske myndigheder ikke frigivet oplysninger om fremskridt i proceduren vedrørende advisering af Kommissionen, men pressen fortsætter med at offentliggøre oplysninger om, at de to dekreter er gældende uden at henvise til den procedure, der i øjeblikket er i gang i Kommissionen.

Kommissionen bedes oplyse, hvilken tidsplan, der er fastsat for afslutning af den igangværende procedure, og hvilke foranstaltninger, den agter at træffe i mellemtiden for at råde bod på den uacceptable forskel, der er mellem de kriterier, der er fastlagt for frisk mælk produceret i Italien (i henhold til lov 169/89), og det mikrofiltrerede mælk, der markedsføres i Italien, men som fremstilles i udlandet (f.eks. det strenge lovkrav om, at frisk mælk skal have en holdbarhedsdato på ikke over fire + en dag)?

Kommissionen bedes ligeledes oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe med hensyn til legitimiteten af at anvende udtrykket »frisk« for mælk, der fremstilles gennem en mikrofiltreringsproces og vedrørende markedsføring navnlig for så vidt angår korrekt information og forbrugerbeskyttelse.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. juni 2003)

I henhold til den notifikationsprocedure, der er omhandlet i direktiv 98/34/EF⁽¹⁾, som det ærede medlem henviser til, sendte de italienske myndigheder den 10. oktober 2003 Kommissionen et udkast til ministerielt dekret om, at der ikke må ske forskelsbehandling i forbindelse med mærkning af frisk mælk, nationale produkter og produkter med anden oprindelse. Kommissionen kan ikke tilslutte sig denne tekst og har afgivet en udførlig udtalelse herom. De italienske myndigheder afgav den 9. maj 2003 deres svar på den udførlige udtalelse. Kommissionen er ved at analysere svaret og vil give sagen en passende opfølgning.

Så længe der ikke findes fællesskabsbestemmelser om definitionen af frisk mælk, er det medlemsstaterne, der hver især for deres område skal vedtage alle regler vedrørende markedsføring af dette produkt, for så vidt som reglerne ikke giver anledning til forskelsbehandling til skade for importerede produkter eller skaber hindringer for importen af produkter fra andre medlemsstater.

Helt generelt må udtrykket »frisk« og enhver anden benævnelse i øvrigt kun anvendes om en fødevarer eller til supplerende af en fødevarers obligatoriske varebetegnelse, hvis principperne i artikel 2 i direktiv 2000/13/EF om mærkning af levnedsmidler⁽²⁾ er overholdt, dvs. at mærkningen og dennes nærmere udformning ikke må være af en sådan art, at den vildleder køberen, især med hensyn til levnedsmidlets beskaffenhed.

Kommissionen har med henblik på en ajourføring af den harmoniserede lovgivning om mærkning af fødevarer indledt et større arbejde med at evaluere retsforskrifterne, og resultaterne af dette arbejde forventes at foreligge i slutningen af 2003. I denne forbindelse vil Kommissionen ligeledes undersøge, om det er nødvendigt og muligt at fastsætte mere præcise kriterier for anvendelsen af betegnelser som f.eks. »frisk«.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, EFT L 204 af 21.7.1998.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler, EFT L 109 af 6.5.2000.

(2003/C 280 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1692/03
af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(21. maj 2003)

Om: Pædiatri

Bedre og mere specifik medicin til børn bør betragtes som en prioriteret målsætning. I december 2000 krævede Rådet, at der hurtigst muligt skulle udarbejdes en række foranstaltninger med henblik på at fremme forskning og udvikling på det pædiatriske område og en korrekt medikation. I februar 2002 offentliggjorde Kommissionen et oplæg til drøftelse af dette spørgsmål. Som følge heraf opstod der hos de berørte parter (patientorganisationer, videnskabelige institutioner og den farmaceutiske industri) håb om, at de nødvendige foranstaltninger ville blive gennemført hurtigt og effektivt. Hidtil har Kommissionen dog ikke truffet noget initiativ, som har resulteret i et konkret forslag til Rådet.

I USA har der allerede siden 1997 eksisteret tilsvarende foranstaltninger inden for pædiatrien, hvor forskning og udvikling opmuntres. USA har derfor på det pædiatriske område et klart forspring i forhold til Europa.

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Er Kommissionen i bekræftende fald også af den opfattelse, at der hurtigst muligt må gennemføres foranstaltninger med henblik på stimulering af forskning og udvikling inden for pædiatrien?
3. Hvilke konkrete skridt agter Kommissionen i bekræftende fald at tage og med hvilken tidshorizont?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(19. juni 2003)

Kommissionen agter inden udgangen af 2003 at fremlægge den endelige tekst til forslaget til en forordning om pædiatriske lægemidler. I september 2002 blev et første udkast udarbejdet. På grundlag af dette udkast blev medlemsstaterne og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering hørt.

Kommissionen har besluttet at medtage dette forslag blandt de 43 vigtige forslag inden for rammerne af lovgivnings- og arbejdsprogrammet for 2003, som skal gøres til genstand for en udvidet konsekvensanalyse. Den udvidede konsekvensanalyse er et vigtigt element i Kommissionens handlingsplan for bedre lovgivning.

Kommissionen har nu påbegyndt forberedelserne til denne konsekvensanalyse og har til hensigt at gennemføre den så hurtigt som muligt, således at forslaget kan vedtages. Konsekvensanalysen forventes at være færdig i slutningen af 2003. Kommissionen har i mellemtiden nedsat en uformel arbejdsgruppe under Lægemiddeludvalget, der skal drøfte udkastet.

Med hensyn til Kommissionens forskningsaktiviteter inden for denne sektor gives der eller er der givet støtte til en række forskningsprojekter vedrørende kliniske forsøg med børn, navnlig på området for sjældne sygdomme, som først og fremmest rammer børn.

I Fællesskabets sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration, der blev vedtaget den 30. september 2002, angives det endvidere udtrykkeligt under forskningstemaet: »Biologiske videnskaber, genomforskning og bioteknologi i sundhedens tjeneste«⁽¹⁾, at der, når det er relevant, vil blive lagt vægt på børnesygdomme og behandlingen heraf.

Under dette forskningstema har følgende forskningsaktioner særlig relevans for denne sektor:

- »Teknologiske platforme for udvikling inden for området nye diagnose-, forebyggelses- og behandlingsredskaber«, hvor rationel og fremskyndet udvikling af nye, sikrere og mere effektive lægemidler, herunder farmakogenomiske metoder, forventes at forbedre behandlingsmetoderne for børn. Det er allerede planlagt, at »Lægemidler for børn« skal være temaet for anden indkaldelse.

- »Bekæmpelse af hjerte-kar-sygdomme, diabetes og sjældne sygdomme« og navnlig forskning i sjældne sygdomme, som først og fremmest vedrører børn.
- »Bekæmpelse af resistens over for antibiotika og andre lægemidler«, som omfatter udviklingen af vacciner og alternative behandlingsstrategier, der kan omgå problemet med resistens over for antimikrobielle og andre lægemidler, vil uden tvivl også komme børn til gavn.
- »Hjerneforskning og bekæmpelse af sygdomme i nervesystemet«, hvor udviklingen af strategier for forebyggelse og håndtering af neurologiske og mentale lidelser og sygdomme forventes at omfatte specifik forskning, der tager sigte på børn.
- »Forskning i menneskets udvikling og i aldringsprocessen«, hvor forståelse af den menneskelige udvikling fra undfangelse til pubertetsalder forventes at kunne anvendes i forbindelse med børns sundhed.

Temaområde 5 »Fødevarerelaterede sygdomme og -sikkerhed« forventes også at bidrage til flere forskellige aspekter af børns sundhed, navnlig følgende forskningsaktiviteter:

- »Epidemiologi for fødevarerelaterede sygdomme og allergier«, hvor man vil foretage epidemiologiske undersøgelser af, hvilken indvirkning kost, fødevarersammensætning og livsstilsfaktorer har på børns helbred og på forebyggelse eller udvikling af specifikke sygdomme, allergier og lidelser.
- »Sundhedsvirkninger af fødevarer« og »Miljøbetingede helbredsrisici«, hvor børns særegenheder belyses.

(¹) EFT L 294 af 29.10.2002.

(2003/C 280 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1701/03
af Ian Hudghton (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. maj 2003)

Om: Traditionelle plantelægemidler

De britiske blomsteressensproducenters forening, Flower Essence Producers Association, mener, at Kommissionens afvisning af ændringsforslag 13 til direktivet om traditionelle plantelægemidler er en trussel mod Bach Flower Remedies og hermed beslægtede produkter. Vil Kommissionen fremsætte kommentarer til følgende punkter, som har givet anledning til bekymring hos foreningen?

1. Direktivets krav om fremstillingsmetoder betyder, at Bach Flower Remedies-produkter vil blive betragtet som værende påført ukorrekte varebetegnelser som blomsteressenser og som værende ineffektive som blomsteressenser.
2. Kravene om fremstillingsmetoder skader de traditionelle metoder til fremstilling af blomsteressens. Som følge heraf kan produkter fra f.eks. Nelson Bach, selv om de måtte være registreret i henhold til direktivet, ikke længere betegnes som blomsteressenser. De vil eventuelt kunne betegnes som homøopatiske lægemidler, men ifølge den britiske varebetegnelseslov, Trades Descriptions Act, ville de normalt ikke længere kunne markedsføres under navnet »Bach Flower Remedies«, idet de således ikke ville blive fremstillet efter den metode, som Edward Bach lagde sig fast på i 1936.
3. Blandt Bach Flower Remedies-produkter er der flere, som ikke ville kunne blive opført på positivlisten (f.eks. Star of Bethlehem). Listen over traditionelle produkter ville således blive stærkt reduceret.

Vil Kommissionen desuden kommentere den bekymring, som de britiske blomsteressensproducenters forening nærer for, at direktivets indvirkning på Bach Flower Remedies i høj grad vil skade dette traditionelle britiske erhverv og få vidtrækkende økonomiske konsekvenser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(23. juni 2003)

Formålet med Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2001/83/EF⁽¹⁾ for så vidt angår traditionelle plantelægemidler er at etablere en harmoniseret retlig ramme for disse særlige lægemidler og fjerne forskellene i produkternes status i de enkelte medlemsstater for at lette den frie bevægelighed i det indre marked.

I artikel 1 i direktiv 2001/83/EF defineres, hvad der forstås ved et lægemiddel. Traditionelle plante-lægemidler defineres i Kommissionens forslag om plantelægemidler. Denne definition er identisk med den videnskabelige definition i Europarådets europæiske farmakopé.

For så vidt angår Europa-Parlamentets ændringsforslag 13 og de punkter, der giver anledning til bekymring hos British Flower Essence Producers Association, mener Kommissionen, at Bachs blomsterterapiprodukter også efter direktivets ikrafttræden kan reguleres i Fællesskabet på de samme betingelser som blomsteressenser, eftersom produkterne hverken markedsføres som lægemidler eller som traditionelle plante-lægemidler.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311 af 28.11.2001.

(2003/C 280 E/194)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1707/03
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. maj 2003)

Om: Flytning af virksomheder ud af EU

Det multinationale selskab »Schiesser« besluttede for nylig at nedlægge sit græske fabriksanlæg »Schiesser-Palco« og flytte produktionen fra Grækenland til Bulgarien med det resultat, at 500 græske arbejdstagere, hvoraf flertallet er kvinder, bliver arbejdsløse.

Ifølge oplysninger fra ledende medlemmer af GSEE, det landsdækkende græske fagforbund, opkræver USA, når en virksomhed flytter fra USA til et land med billigere arbejdskraft (for at opnå de dermed forbundne fordele), i henhold til en social klausul en ekstra skat på de produkter, der importeres fra det pågældende land, dels for at lette situationen for de afskedigede arbejdstagere og dels for at afskrække andre virksomheder fra at flytte fra USA.

Ifølge den seneste rapport fra »Economist Intelligence Unit« (dateret den 30. marts 2003) befinder Grækenland sig på en af de sidste pladser i Europa, hvad angår udenlandske direkte produktionsinvesteringer, og på 18.-pladsen blandt de 22 EU-medlemslande, der er omfattet af rapporten, og halter dermed bagefter i forhold til samtlige nuværende EU-medlemmer samt fire af de kommende østeuropæiske medlemslande (Tjekkiet, Polen, Ungarn og Slovakiet).

Har EU til hensigt at gøre det samme som USA, ikke alene for at lette situationen for de arbejdstagere, der mister deres job ved virksomhedsflytninger, men også for at dæmme op for virksomhedsflugten fra EU-landene? Hvilke andre initiativer agter Kommissionen omgående at tage for at løse dette store problem, der medfører tab af arbejdspladser og gør indhug i EU's velstand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(16. juni 2003)

Kommissionen har ikke til hensigt at foreslå at indføre en gengældelsesforanstaltning i EU, som den der nævnes af det ærede medlem. Kommissionen er ikke bekendt med, at USA har truffet en sådan foranstaltning.

Kommissionen vil dog gerne minde om, at EU gennem årene har udviklet en omfattende politik for på hensigtsmæssig vis at kunne møde de udfordringer, som de sociale konsekvenser af virksomhedernes omstrukturering udgør. Som resultat af denne politik, som løbende justeres, skal arbejdstagernes repræsentanter forud for enhver omstrukturering informeres og høres effektivt med henblik på at undgå eller begrænse de sociale følger i overensstemmelse med Fællesskabets direktiver om »kollektive afskedigelser«⁽¹⁾, »overførsel af virksomheder«⁽²⁾, »europæiske samarbejdsudvalg«⁽³⁾ og »information og høring«⁽⁴⁾.

Navnlig direktiv 98/59/EF vedrørende kollektive afskedigelser indeholder bestemmelser om information og høring af arbejdstagernes repræsentanter i tilfælde, hvor arbejdsgiveren overvejer sådanne afskedigelser. Disse høringer skal gennemføres i tilstrækkelig god tid med henblik på at nå frem til en aftale og i det mindste dreje sig om mulighederne for at undgå eller begrænse de kollektive afskedigelser samt for at afbøde følgerne af disse ved hjælp af sociale ledsageforanstaltninger. Disse foranstaltninger har blandt andet til formål at yde støtte til omplacering eller omskoling af de afskedigede arbejdstagere.

Mere generelt går Kommissionen ind for, at virksomhederne, når de træffer beslutning om at flytte, altid skal tage hensyn til de følger en sådan beslutning kan få for deres arbejdstagere samt for de sociale og regionale forhold. Dette er for nylig blevet understreget i Kommissionens meddelelse: Virksomhedernes sociale ansvar: Virksomhedernes bidrag til bæredygtig udvikling⁽⁵⁾.

Ydermere opfordrede Kommissionen arbejdsmarkedets parter i Europa til at gennemføre en dialog om at foregribe og håndtere ændringer med henblik på at anvende en dynamisk tilgang til de sociale aspekter af omstruktureringer i virksomhederne. Arbejdsmarkedets parter vedtog at lade dette emne være omfattet af deres flerårige arbejdsprogram for 2003-2004. Kommissionen håber i høj grad, at deres fælles indsats på dette område resulterer i et sæt fællesskabsrammer, som kan hjælpe virksomhederne og arbejdstagerne med på hensigtsmæssig vis at behandle spørgsmål vedrørende den sociale dimension af virksomhedernes omstrukturering.

(1) Rådets Direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser. (Dette direktiv konsoliderer direktiv 75/129/EØF og 92/56/EØF).

(2) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter.

(3) Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne.

(4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab.

(5) KOM(2002) 347 endelig udg.

(2003/C 280 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1715/03

af Pasqualina Napoletano (PSE) til Kommissionen

(23. maj 2003)

Om: Gennemførelse og anvendelse af direktiv 93/104/EF

Rådets direktiv 93/104/EF⁽¹⁾ om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden samt direktiv om ændring nr. 2000/34/EF⁽²⁾ er for nylig blevet gennemført i den italienske lovgivning i form af lovdekret nr. 66 af 14. april 2003, offentliggjort i det italienske lovtidende nr. 87 af 14. april 2003. Det fremgår, at kategorien opsynsmand og dørvogter ikke anses for at henhøre under anvendelsesområdet i EU-direktivet om arbejdstid. Dette skyldes en kongelig forordning nr. 692 af 15. marts 1923, som stadig er i kraft, og hvori det hedder, at diskontinuerlige og passive former for arbejde ikke kan beskrives som vedvarende og uafbrudt beskæftigelse.

I dag 80 år senere forekommer denne betingelse meningsløs i betragtning af, at de opgaver, som opsynsmænd og dørvogtere forventes at udføre, næsten altid kræver konstant opmærksomhed. Denne teori underbygges af en afgørelse for nylig ved Domstolen vedrørende læger i Spanien, hvori vagtperioder behandles som arbejdstid, når disse perioder forudsætter fysisk og mental overvågning fra arbejdstagerens side på arbejdsstedet.

Det er således en kendsgerning, at visse kategorier af opsynsmænd og dørvogtere i Italien arbejder op til 59 timer om ugen og op til 11 timer uafbrudt om dagen. Endvidere er det ofte tilfældet, at de relevante nationale kollektive aftaler ikke omtaler arbejdstidens længde. Dette er også i modstrid med direktivet, som fastslår, at alle arbejdstagere har ret til at kende deres arbejdstid.

Formålet med de europæiske arbejdstidsdirektiver er at gennemføre pagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, og de har som retsgrundlag artiklerne i traktaten vedrørende forbedringen af samtlige arbejdstageres sundhed og sikkerhed.

Europa-Parlamentet har allerede gjort opmærksom på problemerne i forbindelse med definitionen af arbejdstid som fastlagt i direktiv 93/104/EF i dets betænkning A5-0010/2002⁽¹⁾, der blev vedtaget i februar 2002, og hvori det understregedes, at henvisning til national lovgivning kunne give anledning til alvorlig risiko for fordrejning og uligheder mellem medlemsstaterne.

Mener Kommissionen, at det er berettiget at udelukke opsynsmænd og dørvogtere fra dette direktivs anvendelsesområde?

Hvordan vil den løse de problemer, der er opstået i forbindelse med definitionen af arbejdstiden, når den går i gang med den kommende, længe ventede og presserende nødvendige revision af direktiv 93/104/EF?

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 195 af 1.8.2000, s. 41.

⁽³⁾ EFT C 284 E af 21.11.2002, s. 362.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. juni 2003)

Direktiv 93/104/EF⁽¹⁾ fastsætter minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstidens tilrettelæggelse. Det finder i henhold til artikel 1, stk. 3, anvendelse »på alle former for private og offentlige aktiviteter som defineret i artikel 2 i direktiv 89/391/EØF, jf. dog artikel 17 i nærværende direktiv med undtagelse af vej-, luft-, sø- og jernbanetransport, sejlads ad indre vandveje, havfiskeri, andre aktiviteter på havet samt aktiviteter, der udøves af læger under uddannelse.« De sektorer og aktiviteter, der er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 93/104/EF, dækkes nu af direktiv 2000/34/EF⁽²⁾, som medlemsstaterne skal gennemføre i national lovgivning inden den 1. august 2003 (1. august 2004 for læger under uddannelse).

En udelukkelse fra direktivets anvendelsesområde af andre arbejdstagere end dem, der udtrykkelig er nævnt i den ovenfor citerede artikel, ville ikke være i overensstemmelse med direktivet.

Det undersøges i øjeblikket, om den nye italienske lovgivning⁽³⁾ er i overensstemmelse med direktivet.

For så vidt angår det andet spørgsmål, har Kommissionen til hensigt at behandle spørgsmålet om definition af arbejdstiden under særlig hensyntagen til Domstolens retspraksis i sin meddelelse om arbejdstiden, som vil blive vedtaget senere på året.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/34/EF af 22. juni 2000 om ændring af Rådets direktiv 93/104/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, for at omfatte sektorer og aktiviteter, der er undtaget fra dette direktiv, EFT L 195 af 1.8.2000.

⁽³⁾ Som meddelt Kommissionen ved skrivelse af 14. april 2003.

(2003/C 280 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1727/03 af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen

(23. maj 2003)

Om: Den italienske Merloni-lov om offentlige aftaler

I Italien har lov nr. 166 af 1. august 2002 om offentlige aftaler, den såkaldte Merloni-lov, afskaffet princippet, som allerede er gældende i sektorens bestemmelser, og som består i, at »de udbydende

myndigheder i hvert tilfælde skal sikre passende offentliggørelse af projekterne«, også for projekter, der ligger under tærsklen på 40 000 EUR (denne grænse er hævet til 100 000 EUR) (denne sætning er nu blevet fjernet).

Finder Kommissionen ikke, at fjernelsen af ovennævnte sætning bevirker, at den nuværende italienske lov er i modstrid med direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 ⁽¹⁾?

Er det korrekt, at Kommissionen af denne grund og som følge af andre elementer i Merloni-loven, som er i modstrid med traktatens principper om konkurrence og frihed til at udveksle tjenesteydelser, har indledt en overtrædelsesprocedure mod Italien?

Er det i bekræftende fald muligt at få udførlige oplysninger om begrundelserne, tiderne og faserne i den igangværende procedure?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(4. juli 2003)

Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning ved fremgangsmåderne for indgåelse af offentlige tjenesteydelseskontrakter ⁽¹⁾ gælder generelt for kontrakter med en anslået værdi ekskl. moms, der er lig med eller større end modværdien i euro af 200 000 særlige trækningsrettigheder, dvs. 249 681 EUR for 2002 og 2003. For så vidt angår den centrale statsadministration, gælder direktivet generelt for kontrakter med en anslået værdi ekskl. moms, der er lig med eller større end modværdien i euro af 130 000 særlige trækningsrettigheder, dvs. 162 293 EUR for 2002 og 2003. Ændringen af de italienske retsregler om offentlige kontrakter, som det ærede medlem påtaler, dvs. hævelsen af tærskelværdien for kravet om passende offentliggørelse fra 40 000 til 100 000 EUR, er således ikke i strid med direktiv 92/50/EØF. Efter Domstolens seneste retspraksis skal ordregivende myndigheder dog også for kontrakter, der ligger under tærskelværdierne i fællesskabsdirektiverne om offentlige kontrakter, overholde de relevante bestemmelser i EF-traktaten, særlig bestemmelserne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser og de generelle principper om ikke-forskelsbehandling, ligebehandling og gennemsigtighed ⁽²⁾. For så vidt angår overholdelsen af sidstnævnte princip, har Domstolen fastslået, at den gennemsigtighedsforpligtelse, der påhviler ordregivende myndigheder, består i at sikre en passende grad af offentlighed til fordel for enhver potentiel tilbudsgiver, der gør det muligt at åbne markedet for tjenesteydelserne for konkurrence og at kontrollere, at udbudsprocedurerne er upartiske ⁽³⁾.

Kommissionen indledte den 19. december 2002 en traktatbrudssag mod Italien pga. en række bestemmelser i den italienske lov nr. 109 fra 1994 (legge quadro in tema di lavori pubblici) som ændret ved lov nr. 166 fra 2002. En af de bestemmelser, der efter alt at dømme er i strid med det generelle princip om gennemsigtighed, er bestemmelsen om tjenesteydelseskontrakter om ingeniør- og arkitektvirksomhed, der ligger under tærskelværdien på 100 000 EUR.

Den traktatbrudssag, Kommissionen har indledt, vedrører ud over nævnte bestemmelse også bestemmelserne om afgrænsning af anvendelsesområdet for bestemmelserne om offentlige bygge- og anlægskontrakter i forhold til tjenesteydelses- og indkøbskontrakter; bestemmelserne om udførelse af bygge- og anlægsarbejder fratrukket udviklingsafgifter; bestemmelserne om ledelse af bygge- og anlægsarbejder og projektgodkendelse; den tekniske kontrol (collaudo) af arbejderne; byggeentreprenørens rolle under projektf finansieringsproceduren (artikel 37 a ff. i nævnte lov). Kommissionen træffer afgørelse om sagens videre gang på baggrund af den italienske regerings bemærkninger, som ventes inden længe.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

⁽²⁾ Se i denne forbindelse kendelse af 3. december 2001, dom C-59/00, præmis 19-20.

⁽³⁾ Se bl.a. dom af 7. december 2000, sag C-324/98, præmis 61-62.

(2003/C 280 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1761/03**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen**

(27. maj 2003)

Om: Industriel bioteknologi

I diverse beslutninger i de senere år har Europa-Parlamentet presset på, for at brugen af landbrugsprodukter som råstof for industriprodukter fremmes. Sektoren for industriel bioteknologi udvikler sig netop i denne retning. »The Economist« af 29. marts 2003 indeholder en oversigt over disse teknologier. Det er påfaldende, at De Forenede Stater indtager en meget positiv holdning til udvikling af denne teknologi, mens dette desværre ikke kan siges om EU.

1. Er Kommissionen af den opfattelse, at brugen af landbrugsråstoffer til industrielle formål rent faktisk skal fremmes af hensyn til miljøet?
2. Er Kommissionen rede til som led i Lissabon-strategien og det sjette forskningsprogram at fremme udviklingen af disse teknologier?
3. Er Kommissionen rede til at udvikle lovgivning, hvor brugen af smøreolie på vegetabilsk basis i økologisk følsomme områder og brugen af økologisk fremstillede kunststoffer og fibre generelt gøres obligatorisk af hensyn til miljøet?
4. Hvilke andre foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at stimulere den industrielle bioteknologi? Agter Kommissionen at mødes med alle involverede for virkelig at rette op på denne teknologiske situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Errki Liikanen

(14. juli 2003)

1. Kommissionen er enig i, at sådanne anvendelsesformer virkelig kan gavne miljøet. Det bør fremhæves, at bio- og råmaterialer allerede er blevet taget i betragtning siden begyndelsen af 1990'erne inden for rammerne af de europæiske bestræbelser på området for industriel forskning. Desuden har Kommissionen siden indledningen af det europæiske klimaændringsprogram (ECCP) i sommeren 2000 anerkendt de biobaserede industriprodukters potentielt værdifulde indvirkning på miljøet. Som følge heraf beskæftigede en af de arbejdsgrupper for interessenter, der blev nedsat i henhold til ECCP, sig udelukkende med vedvarende råmaterialer til industriprodukter (undtagen energi). Som led i Kommissionens almindelige beretning fra juni 2001 om resultatet af ECCP (<http://europa.eu.int/comm/environment/climat/eccpreport.htm>) offentliggjorde arbejdsgruppen om vedvarende råmaterialer konkrete resultater vedrørende den mængde drivhusgasser, der kunne undgås, hvis forskellige industrier begyndte at anvende disse teknologier i et realistisk omfang. Selv om de såkaldte direkte årlige reduktioner af emissioner af drivhusgasser kun ville kunne nå op på 8 mio. tons (CO₂-ækvivalenter) inden 2010, kunne de indirekte reduktioner, som ville kunne opnås i forbindelse med forbedringer af produktets effektivitet, blive væsentligt højere. Arbejdsgruppen om vedvarende råmaterialer kortlagde yderligere miljømæssige, men ligeledes økonomiske og sociale, fordele, der ville kunne forventes som følge af en udvidelse af den sektor, og udpegede en række politiske foranstaltninger, der ville være nødvendige for at kunne opnå dette.

Efter afslutningen af ECCP's første fase i juni 2001 forlængede Kommissionens tjenestegrene arbejdet i denne arbejdsgruppe for interessenter med henblik på at kortlægge, hvilke hindringer der ligger i vejen for yderligere fremme af disse teknologier og for at industrien anvender disse, samt med henblik på at finde måder, hvorpå disse hindringer kan overvindes. I samarbejde med den europæiske forening for vedvarende ressourcer og materialer (European Renewable Resources and Material Association (ERRMA)) blev der udarbejdet en intern rapport om »den aktuelle situation og den fremtidige udsigt til Den Europæiske Union industris anvendelse af vedvarende materialer« ([»http://europa.eu.int/comm/enterprise/environment/reports_studies/reports_studies.htm«](http://europa.eu.int/comm/enterprise/environment/reports_studies/reports_studies.htm)). Denne rapport indeholdt blandt andet en udførlig fortegnelse over yderligere tiltag, der ville være nødvendige i fremtiden, og arbejdsgruppen om vedvarende råmaterialer er for øjeblikket i færd med at drøfte disse tiltag.

I sine konklusioner om erhvervs politikens medvirken til den bæredygtige udvikling opfordrede Rådet (industri og energi) den 6. juni 2002 medlemsstaterne og Kommissionen til inden for deres egne respektive ansvarsområder at videreudvikle erhvervs politikens bidrag til den bæredygtige udvikling, navnlig for at fremme anvendelsen af vedvarende råmaterialer yderligere inden for fremstillingsindustrien med udgangspunkt i de resultater, der fremkommer som følge af Kommissionens igangværende arbejde.

2. Som led i Lissabon-strategien er Kommissionen meget interesseret i at fremme udviklingen af disse teknologier i henhold til Den Europæiske Unions strategi og handlingsplan for biovidenskab og bioteknologi. Dette omfatter tilvejebringelse af økonomisk støtte inden for det sjette rammeprogram samt adskillige andre tiltag til fremme af udviklingen af disse teknologier i Europa. De på hinanden følgende rammeprogrammer for forskning og teknologisk udvikling har støttet forskningen inden for dette område. I perioden 1993-2002 investerede Den Europæiske Union i alt næsten 190 mio. EUR i forskningen inden for biobaserede produkter (undtagen bioenergi og skovdrift) fordelt på 173 projekter, der indebar deltagelse af mere end 1 000 partnere, hvoraf 40 % kom fra industrien, hovedsagelig SMV'er. Nærmere oplysninger kan findes på Bio-Mat-webstedet: <http://www.nf-2000.org/home.html> og <http://www.biomat-net.org>. Desuden opretholdes støtten i forbindelse med det sjette rammeprogram, og der kan indgives licitationstilbud om projektf finansiering under prioritet 3: »Nanoteknologi og nanovidenskab, videnbaserede multifunktionelle materialer, nye produktionsprocesser og nyt udstyr«. Anvendelsen af biologiske råmaterialer og biologiske industriprocesser i stedet for mineraler og kemiske processer kan skabe fordele, f.eks. mindre ressourceanvendelse, mindre giftigt affald eller mindre energiforbrug, og kan være fordelagtig for virksomhederne. Dette begreb, der i dag er kendt under betegnelsen »hvid bioteknologi«, fremmes ligeledes som en politisk prioritet af organisationer, såsom OECD (med støtte fra Fællesskabet).

3. I denne fase af aktiviteterne fokuserer arbejdsgruppen om vedvarende råmaterialer på de faktiske foranstaltninger, der har en direkte, effektiv virkning på fortsat fremme af industrien. I denne forbindelse anvendes der først og fremmest de produkter, der allerede findes. Som eksempler herpå kan nævnes udviklingen af Den Europæiske Unions miljømærke for biosmøremidler eller drøftelsen af konkrete krav om vedvarende råmaterialer i forbindelse med ændringen af andre politikker og foranstaltninger, såsom lovgivningen om emballering og affald. Desuden undersøger arbejdsgruppen, hvorledes der i Den Europæiske Union kan oprettes en informationsplatform om og for den industri, der producerer vedvarende råmaterialer, og hvordan det bedst kan sikres, at f.eks. polymerer, der er baseret på vedvarende råmaterialer, kan opfylde visse normer for biologisk nedbrydelighed. For så vidt angår energiforbruget i forbindelse med vedvarende råmaterialer, er det værd at nævne, at der i det nyligt vedtagne direktiv om fremme af anvendelsen af biobrændstoffer til transport kræves, at biobrændstoffernes andel af det samlede brændstofforbrug til transport skal forøges med 5,75 % inden 2010. På meget lang sigt kan anvendelsen af vedvarende råmaterialer forventes at blive mere kommercielt levedygtige i takt med, at de fossile ressourcer bliver stadig mere knappe.

4. Kommissionen forsøger at stimulere udviklingen af industrielle teknologier gennem Den Europæiske Unions strategi og handlingsplan om biovidenskab og bioteknologi. Heri anerkendes det gensidige afhængighedsforhold mellem den industrielle bioteknologi og andre anvendelsesområder (medicin, landbrug, miljø samt platformteknologier, såsom bioinformatik). Selv om kun få af tiltagene i handlingsplanen, der omfatter 30 punkter, konkret vedrører de problemer, der gør sig gældende for andre anvendelsesområder, bør de fleste tiltag være effektive til at stimulere udviklingen og anvendelsen af industriel bioteknologi og håndtering af de problemer, som denne sektor står overfor. Den Europæiske Unions strategi og handlingsplan er i høj grad dynamisk, og den fremmer tiltag, der ikke blot skal iværksættes af Kommissionen, men ligeledes af mange forskellige myndigheder og andre organisationer på forskellige beslutningsniveauer.

(2003/C 280 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1780/03

af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen

(28. maj 2003)

Om: Konklusionerne af rundbordssamtalen om antisemitisme og islamofobi

Hvilke konklusioner har Kommissionen draget af Det Europæiske Overvågningscenter om Racisme og Fremmedhad og Kommissionens rundbordssamtale om antisemitisme og islamofobi, som blev afholdt den 21. marts i 2003 i Bruxelles?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(25. juni 2003)

Kommissionsmedlemmet med området beskæftigelse og sociale anliggender som ansvarsområde anmodede i 2002 Det Europæiske Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad om i samarbejde med Generaldirektoratet for Beskæftigelse og Sociale Anliggender at afholde en række rundbordssamtaler om islamofobi og antisemitisme i Europa. Der blev afholdt tre møder om antisemitisme (5. december 2002), islamofobi (6. februar 2003) og interkulturel dialog (20. marts 2003). Kommissionsmedlemmet anmodede om disse rundbordssamtaler, fordi hun var bekymret over stadigt flere tegn på diskriminering af jødiske og muslimske samfund i Europa i kølvandet på terroristangrebet i USA den 11. september 2001. Kommissionsmedlemmet ønskede også at undersøge, i hvor høj grad en interkulturel og interreligiøs dialog i Europa kunne bidrage til at mindske spændingerne mellem forskellige grupper.

De tre rundbordssamtaler samlede i alt mere end 100 eksperter på højt niveau, herunder religiøse ledere, akademikere, journalister og ikke-statslige organisationer fra hele Europa, der drøftede de problemer, som de religiøse minoriteter står over for i Europa i dag.

Overvågningscenteret forbereder i øjeblikket sammen med Kommissionen en konferencerapport med et resumé af de tre rundbordssamtaler og skriftlige indlæg fra de vigtigste talere. Selv om der fremkom en lang række synspunkter og holdninger under de tre drøftelser, er målet med denne rapport at fremhæve de emner og spørgsmål, som gik igen på alle tre møder, herunder især betydningen af aktioner på lokalt niveau, af en afbalanceret skildring af religiøse minoriteter i medierne og af den meget vigtige rolle, uddannelse spiller for fremme af tolerance og respekt. Denne rapport vil blive anvendt til at give et større publikum kendskab til resultaterne af disse rundbordssamtaler.

(2003/C 280 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1787/03

af **Claude Moraes (PSE)** til Kommissionen

(28. maj 2003)

Om: Åben koordinationsmetode

Hvad er Kommissionens syn på betænkningen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om den »åbne koordinationsmetode« (A5-0143/2003 — Smet, EPP-ED, B)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. juni 2003)

Kommissionen henviser det ærede medlem til resultaterne af debatten om betænkningen af Smet, der fandt sted under plenarforsamlingen den 4. juni 2003.

(2003/C 280 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1793/03

af **Claude Moraes (PSE)** til Kommissionen

(28. maj 2003)

Om: Praksisser for screening for hjernekræft

Hvilke oplysninger har Kommissionen om forskelle i praksis for screening for hjernekræft i EU-landene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(24. juni 2003)

Den gennemsnitlige forekomst af livmoderhalskræft i EU var i 1997 10,48 tilfælde pr. 100 000 kvinder. Hyppigheden varierede mellem de forskellige medlemsstater, fra 4,24 i Luxembourg som det laveste og 5,06 i Finland til 17,34 i Portugal som det højeste og 14,62 i Danmark. Den store spredning i forekomsten af livmoderhalskræft afspejler både baggrundsrisiko og screeningsaktivitet i de foregående årtier. Dødeligheden er faldet i alle de medlemsstater, hvor der har været screeningsprogrammer.

Kommissionen har fået kendskab til disse forskelle gennem informationer fra det europæiske netværk for screening for livmoderhalskræft, Det Rådgivende Udvalg vedrørende Kræftforebyggelse og andre eksperter fra IARC (the International Agency for Research on Cancer) samt andre forskellige kilder.

Organiseret livmoderhalskræftscreening er blevet udført i årtier i nogle medlemsstater, (f.eks. Nederlandene, Finland, Sverige, Det Forenede Kongerige). I en række andre medlemsstater styres programmerne regionalt, og der er derfor variationer i deres dækning og gennemførelse. I nogle lande sker screeningen kun på grundlag af anbefalinger til tjenesteydere.

Som reaktion på denne situation vedtog Kommissionen et forslag til Rådets henstilling om kræftscreening den 5. maj 2003⁽¹⁾. Formålet med dette forslag er at udarbejde henstillinger vedrørende organiserede screeningsprogrammer på et solidt videnskabeligt grundlag og at overvinde forskelle mellem medlemsstaterne mht. screening. Det endelige mål er at nå en ensartet nedgang i antallet af cancerrelaterede dødsfald i alle medlemsstaterne ved at nå et ensartet højt niveau for sundhedsbeskyttelse for alle EU-borgere.

⁽¹⁾ KOM(2003) 230 endelig udg.

(2003/C 280 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1813/03

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(2. juni 2003)

Om: Portugisiske arbejdstagere i Det Forenede Kongerige

Ifølge nylige oplysninger i medierne har den britiske ngo Citizen's Advice (CA) i denne måned til en undersøgelseskommission i det britiske parlament afleveret en rapport, som beskriver, hvordan portugisiske arbejdstagere udnyttes i Det Forenede Kongerige.

Ifølge rapporten udnyttes flere tusinde portugisiske arbejdstagere i landbrug og industri af portugisiske og britiske rekrutteringsbureauer, der som et middel til intimidering benytter sammenhængen mellem arbejde og bopæl, ligesom arbejdstagerne udsættes for umenneskelige betingelser og lever i frygt for at blive sat ud af deres bolig.

Det fremgår af oplysningerne, at de pågældende er blevet indkvarteret i containere uden vandforsyning, i campingvogne eller i fremlejede sociale boliger. Alle disse boliger er overfyldte og lejen betales af arbejdstagerne selv. Det oplyses, at i Bristol i det sydøstlige England deler 27 personer et hus. Der er syv personer i hvert værelse, og de har kun to madrasser.

Ifølge Citizen's Advice findes problemet i hele landet, men for øjeblikket er situationen mest alvorlig i East Anglia (nordøst for London), hvor der findes mange landbrug og fabrikker inden for fødevarerfremstillingen, samt i Nordirland og Wales.

- Hvilke oplysninger råder Kommissionen over om disse forhold?
- Hvilke foranstaltninger vil den træffe, især over for de britiske myndigheder?
- Er det efter Kommissionens opfattelse muligt at hjælpe de nævnte arbejdstagere, hvis det viser sig, at situationen er så alvorlig som beskrevet og uforandret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. juli 2003)

Kommissionen råder ikke over oplysninger om de forhold, det ærede medlem beskriver. Kommissionen kan kun beklage, at sådanne situationer kan opstå, men den må minde om, at den kun har kompetence til at gribe ind, hvis der er tale om en overtrædelse af fællesskabsretten.

Det fremgår ikke klart af det ærede medlems redegørelse, om de beskrevne forhold henhører under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser⁽¹⁾, der fastsætter, at udstationerede arbejdstagere i visse henseender skal nyde godt af de arbejds- og beskæftigelsesvilkår, der er gældende i det land, hvortil de er udsendt. Boligforhold dækkes imidlertid ikke af disse foranstaltninger til beskyttelse af udstationerede arbejdstagere, og heller ikke af andre fællesskabsbestemmelser. Under alle omstændigheder er det i givet fald de kompetente nationale myndigheder, herunder de nationale domstole, der skal påse, at disse regler overholdes, hvis personer, der mener, at deres rettigheder er blevet tilsidesat, henvender sig til dem.

⁽¹⁾ EFT L 18 af 21.1.1997.

(2003/C 280 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1952/03
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(5. juni 2003)

Om: Alvorlig forsinkelse af gennemførelsen af Samhørighedsfonden i Portugal

Det var med stor bekymring, jeg læste Kommissionens meddelelser 2003/C 123/03⁽¹⁾ og 2003/C 123/05⁽²⁾ i EUT den 24. maj 2003, vedrørende hovedpunkterne i beslutningerne om støtte fra Samhørighedsfondene til Portugal i 2002.

Ifølge de ovennævnte meddelelser har Kommissionen kun godkendt fem yderligere forslag til projekter for Portugal inden for rammerne af Samhørighedsfonden i 2002, nemlig behandling af fast byaffald i Vale do Ave, et spildevandsprojekt i Braga (tilfældigvis med en stavfejl i originalen), et spildevandsprojekt i Algarve – undersøgelser, forvaltning af fast byaffald fra LIPOR samt vejstrækningen IP 6, der skal forbinde Peniche med IC 1 – det hele med et samlet beløb på godt 106 mio. EUR.

Hvis man tænker på, at dette beløb svarer til budgetforpligtelser for flere år, er det forsvindende lille i forhold til de mål, som Det Europæiske Råd vedtog på topmødet i Berlin i marts 1999.

Under henvisning til Kommissionens gentagne opfordringer til medlemmerne af Europa-Parlamentet til at følge gennemførelsen af de strukturpolitiske foranstaltninger i deres valgkredse, anmoder jeg Kommissionen om at besvare følgende:

1. Hvilke beløb i budgetforpligtelser for 2002 svarer det samlede beløb for de fem nye godkendte projekter nævnt i disse meddelelser til?

2. Hvor højt er det beløb i budgetforpligtelser under Samhørighedsfonden for Portugal i 2003, der vil gøre det muligt for Portugal i slutningen af 2003 at nå det årsgennemsnit, der blev fastsat af Det Europæiske Råd i Berlin for programmeringsperioden 2000-2006?
3. Med udgangspunkt i den antagelse, at de årlige udbetalinger af budgetforpligtelserne for kommende godkendte projekter vil være af samme størrelse som for de allerede godkendte projekter: Hvor stort et beløb i fællesskabsbidrag vil det være nødvendigt at godkende for projekterne i 2003, hvis det skal lykkes at nå det årsgennemsnit, der er nævnt i det foregående punkt?

(¹) EUT C 123 af 24.5.2003, s. 4.

(²) EUT C 123 af 24.5.2003, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(27. juni 2003)

Som det ærede medlem anfører, beløber Samhørighedsfondens støtte til de fem projekter, der i 2002 blev godkendt for Portugal, sig til 106 mio. EUR, hvoraf 85 mio. EUR finansieres over budgettet for 2002, mens forpligtelserne for resten af støtten forudses indgået i senere regnskabsår i takt med projekternes gennemførelse.

På grundlag af gennemsnitsværdien af det vejledende interval, der anvendes for forpligtelsesbevillingerne opført på budgettet for hvert regnskabsår, beløber de disponible midler for Portugal for 2003 sig til 647 mio. EUR, heraf 478 mio. EUR for dette regnskabsår og 169 mio. EUR for bevillinger for 2002, som ikke har kunnet anvendes.

De beløb, der er indgået forpligtelser for eller er ved at blive indgået forpligtelser for, udgør i øjeblikket ca. 200 mio. EUR. Projekterne under behandling kan danne grundlag for indgåelse af forpligtelser på højst ca. 240 mio. EUR, hvis de alle godkendes i 2003. For at opsuge målbeløbet for 2003 skulle Portugal fremlægge projekter, der giver mulighed for at indgå forpligtelser for et yderligere beløb på over 200 mio. EUR, således at der bliver en rimelig sikkerhedsmargen.

Svaret på det ærede medlems tredje spørgsmål afhænger af de nærmere forpligtelsesbestemmelser for støtten fra Fællesskabet.

På grundlag af reglerne for den finansielle gennemførelse kan forpligtelserne gennemføres på to måder, nemlig:

- ved årlige trancher for projekter, hvortil der ydes en støtte på over 50 mio. EUR, og som har en gennemførelsestid på over to år
- i de øvrige tilfælde ved indgåelse af en forpligtelse på 80 % ved godkendelsen af projektet og en forpligtelse for de resterende 20 % i takt med projektets gennemførelse.

I det første tilfælde afhænger støttebeløbet for hvert regnskabsår af den finansieringsplan, der er opstillet for projektet. Det er derfor ikke muligt at anslå en værdi for de projekter, hvormed det disponible beløb for 2003 kan nås, uden på forhånd at kende finansieringsplanen.

I det andet tilfælde skulle de yderligere projekter, der godkendes i 2003, muliggøre tildeling af en støtte på mindst 260 mio. EUR.

Det beløb, der skal indgås forpligtelser for efter godkendelsen af de nye projekter, bliver naturligvis højere, hvis de projekter, der nu er til behandling, ikke alle kan godkendes.

(2003/C 280 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1981/03 af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(10. juni 2003)

Om: NOS's rolle i forbindelse med tildeling af en offentlig kontrakt for DAB-sendere

Det nederlandske NOS (Nederlandse Omroepstichting) har bekendtgjort et udbud for kontrakten for »roll out« og drift af DAB-senderne. DAB (Digital Audio Broadcasting) er en digital radiofrekvens,

og NOS har siden den 1. februar tilladelse til en landsdækkende multiplex. Driften vil formentlig blive tilkendt Nozema.

Nozema ejes for 59 % vedkommende af den nederlandske stat, for 40 % vedkommende af NOS og 1 % ejes af Radio Nederland Wereldomroep. Der er tale om et tydeligt sammenfald af funktioner i NOS-bestyrelsen og Nozemas styrelsesråd. Når de samme personer nu optræder i disse to organer, opstår der alvorlig tvivl med hensyn til den uafhængige beslutningstagning i forbindelse med tildeling af kontrakten. NOS erklærer, at procedurerne i EU's licitationsdirektiv er tilstrækkelige til at sikre en korrekt gennemførelse af udbudsproceduren. Desuden fastslår NOS, at et eventuelt sammenfald af personer i NOS-bestyrelsen og styrelsesrådet for en af de interesserede virksomheder ikke kan føre til uretmæssig begunstiging. Herved gør NOS selv opmærksom på, at begunstiging ikke kan udelukkes.

I betragtning af, at DAB aldrig har været operationel i almindelig drift i Nederlandene, er det påfaldende, at det fremgår af udbudsmaterialet, at NOS vil foretrække en tjenesteyder, som i forvejen har erfaring med mere eller mindre identiske faktorer. Nozema har i 2001 fået til opgave af NOS at udarbejde en »roll out« plan for DAB. I 2000 har Nozema været involveret i DAB-projekter til det såkaldte WebAnywhere-projekt, som NOS også var part i.

1. Er Kommissionen bekendt med disse forhold?
2. Mener Kommissionen, at Nozema har en muligvis afgørende konkurrencefordel i udbudsproceduren i forhold til andre virksomheder, der søger om tildeling af driftskontrakten?
3. Mener Kommissionen, at mulighederne for DAB ville blive langt større, hvis der er en sund konkurrence og en level playing field for de forskellige tjenesteydere, og at dette er ønskeligt for anvendelse af nye teknologier, såsom DAB?
4. Mener Kommissionen, at Nozema bør holde regnskaberne for virksomhedens offentlige tjeneste og dens kommercielle virksomhed adskilte, og er Kommissionen rede til at forhøre sig hos de nederlandske myndigheder, om Nozema fører adskilte regnskaber?
5. Mener Kommissionen, at NOS overholder EU's licitationsregler på korrekt vis, og agter den, i benægtende fald, at tage skridt i denne sag?
6. Er Kommissionen bekendt med, at den nederlandske stat har fritaget Nozema for selskabsskat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(8. juli 2003)

1. Kommissionen var ikke bekendt med denne licitation.
2. og 3. Kommissionen er af den opfattelse, at der på baggrund af det oplyste ikke foreligger bevis for aktiviteter, som tyder på eventuelle overtrædelser af lovgivningen om offentlige indkøb eller relevante bestemmelser i EF-traktaten.

De Europæiske Fællesskabers Domstol (herefter: Domstolen) har i dom C-94/99 udtalt, at:

... Der imidlertid ikke (er) tale om tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, blot fordi de ordregivende myndigheder giver organer, som modtager støtte og derfor kan afgive bud med priser, der er væsentligt lavere end de priser, der tilbydes af de øvrige bydende, der ikke modtager tilskud, adgang til at deltage i en udbudsprocedure vedrørende tildeling af en offentlig kontrakt.

Det forhold, at Nozema, som en organisation, der er fritaget for at betale selskabsskat, deltager i en udbudsprocedure om tildeling af en offentlig kontrakt, eller den aktuelle adskillelse i Nozemas bogføring, er derfor ikke i sig selv en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af tilbudsgivere.

Kommissionen anser det ikke for diskriminerende, at NOS kræver, at en tjenesteyder i forvejen har erfaring, og at Nozema har erhvervet denne erfaring, eftersom det ikke udelukker, at tjenesteydere i andre medlemsstater også kan opfylde dette krav.

4. Kommissionen henviser til svaret på det foregående spørgsmål.

5. og 6. Kommissionen har konkluderet, at den som før nævnt ikke har fundet bevis for aktiviteter, der tyder på en mulig overtrædelse af lovgivningen om offentlige indkøb eller relevante bestemmelser i EF-traktaten. Denne konklusion bygger på alle de oplysninger, det ærede medlem har givet. Som vogter af EF-traktaten vil Kommissionen imidlertid ikke tøve med at træffe foranstaltninger i henhold til EF-traktatens artikel 226, såfremt der skulle blive fremlagt nyt materiale som bevis for mulige overtrædelser af denne lovgivning.

(2003/C 280 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2028/03
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. juni 2003)

Om: Risikoen for bedrageri og den unødige sendrægtighed, når det græske toldvæsen ved grænsen til Makedonien indsamler EU-borgeres pas

1. Er det Kommissionen bekendt, at der i tog fra Grækenland til Skopje (i Makedonien) og Beograd (i Serbien) sker det, at togpassagerer fra andre EU-medlemsstater kort efter afgang fra Thessaloniki skal aflevere deres pas, som indsamles af en person, der ikke kan identificeres som græsk tjenestemand, og at de får den besked, at passet senere kan afhentes hos politiet?
2. Er det ligeledes Kommissionen bekendt, at der hos politiet på den græske grænsestation Idomeni, hvor passende senere kan afhentes, tilsyneladende ikke foretages noget som helst med disse pas, men at de blot tilbageleveres efter en vis ventetid?
3. Deler Kommissionen den opfattelse, at opretholdelse af denne metode, som også tidligere er anvendt ved grænsen, frembyder risiko for, at passene indsamles af personer uden beføjelse hertil, at et eller flere af de mange pas indsamlet af tjenestemænd med beføjelse hertil kan gå tabt, og at ubevogtet bagage efterladt i toget kan blive stjålet?
4. Er det egentlig tilladt for EU-medlemsstaternes borgere at aflevere deres pas til en person, der ikke kan identificeres som havende beføjelse hertil, eller bør de afvise dette?
5. Tjener denne procedure, som kræver, at togpassagererne stiger ud og venter, andet formål end at lokke kunder ind i den afgiftsfri butik på stationen i Idomeni eller at besværliggøre trafikken med et naboland, hvis navn man finder uønsket?
6. Hvordan kan det fra EU's side udvirkes, at paskontrollen og navnlig for EU-borgere bliver normaliseret og afviklet hurtigere ved denne grænse? Hvordan kan Kommissionen medvirke til at fremme en sådan løsning på problemet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(16. juli 2003)

Kommissionen har ikke haft kendskab til de nævnte forhold. Den har nu indledt en undersøgelse i den pågældende medlemsstat og skal holde det ærede medlem underrettet om udfaldet.

(2003/C 280 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2030/03
af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(12. juni 2003)

Om: »Geografisk« vejafgift

De franske myndigheder har udtalt, at de agter at opkræve en ny såkaldt »geografisk« afgift af alle tunge køretøjer, som passerer igennem Frankrig, uafhængigt af de motorvejsafgifter, der i forvejen betales for at benytte det franske motorvejsnet.

Dette ville være en klar fordrejning af konkurrencen på det indre marked. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe over for Frankrig for at sikre, at dette marked fungerer korrekt, hvis denne »geografiske« vejafgift gennemføres i praksis?

I hvilket omfang vil en sådan foranstaltning fra Frankrigs side stride mod princippet om, at der ikke må forskelsbehandles i EU på grund af nationalitet?

Og hvilke konsekvenser vil foranstaltningen få for den frie bevægelighed for varer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af de Palacio

(16. juli 2003)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel nr. H-0383/03 fremsat af Perez Alvarez i spørgetiden under Parlamentets møde den Juillet 03 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 1.7.2003.

(2003/C 280 E/206)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2295/03
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(11. juli 2003)

Om: EU-støttede projekter

Vil Kommissionen udarbejde en fortegnelse over de projekter, som der er bevilget EU-støtte til (inklusive eventuelle BEI-lån) og som der blev udbetalt støtte til i løbet af det foregående regnskabsår i Hampshire/Kent/Surrey/West Sussex/East Sussex/Isle of Wight/ Oxfordshire/Berkshire/Buckinghamshire?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(15. juli 2003)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.